

A vibrant red ribbon flows and swirls across a solid black background, creating a sense of movement and drama. The ribbon's texture is visible, and its path winds from the top left towards the bottom right, with several loops and folds.

ECLIPSA

STEPHENIE MEYER

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG“

biblioteca rao

Stephenie Meyer

ECLIPSA

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ și MIHAELA FRUNZĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEYER, STEPHENIE

Eclipsa / Stephenie Meyer ; trad.: Laura Frunză și Mihaela Frunză. – București:
RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-849-0

I. Frunză, Laura Amalia (trad.)

II. Frunză, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
Eclipse
© Stephenie Meyer, 2007

Fotografia copertei
© Roger Hagadone

Designul copertei
Gail Doobinin

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

Publicată prin înțelegere cu Little, Brown and Company
New York, Statele Unite
Toate drepturile rezervate

2009

ISBN 978-973-103-849-0

Pentru soțul meu, Pancho,
pentru răbdare, dragoste, prietenie, umor
și înțelegerea de a mânca în oraș.

Și de asemenea pentru copiii mei, Gabe, Seth și Eli,
pentru că m-au lăsat să experimentez
genul acela de dragoste
pentru care oamenii și-ar da viața de bunăvoie.

CUPRINS

Prefață	11
1. Ultimatum	12
2. Eschivare.....	40
3. Motive	65
4. Natură.....	88
5. Suflete pereche.....	107
6. Elveția	123
7. Final nefericit.....	142
8. Temperament	157
9. Țintă	177
10. Miros	192
11. Legende.....	213
12. Timp.....	235
13. Nou-născuți.....	253
14. Declarație	271
15. Pariu	287
16. Epocă	303
17. Alianță.....	320
18. Instrucțiuni.....	335
19. Egoism	358
20. Compromis	378
21. Urme	401
22. Foc și gheață	423
23. Monstru.....	438
24. Decizie de moment	458
25. Oglindă.....	476

26. Etică	497
27. Nevoi.....	517
Epilog – Alegerea	531
Mulțumiri	539

Foc și Gheață

*Unii spun că lumea va sfârși în flăcări,
Alții spun că în gheață.
Din ce-am gustat eu din dorință,
Îi cred pe cei ce spun de flăcări.
Dar dacă ar fi să pier de două ori,
Cred că am învățat destule despre ură
Ca să spun că pentru distrugere
E la fel de bună și gheața
Și ar fi suficientă.*

Robert Frost

PREFAȚĂ

Toate încercările noastre de a găsi o cale de scăpare fuseseră în van.

L-am privit cu inima strânsă cum se pregătea să mă apere. Concentrarea lui intensă nu trăda nici un semn de îndoială, deși se afla în dezavantaj. Știam că nu ne putem aștepta la nici un ajutor – în clipa de față, membrii familiei lui se luptau pentru viața lor, la fel cum el se lupta pentru ale noastre.

Oare voi apuca vreodată să aflu deznodământul celeilalte lupte? Voi afla care sunt învingătorii și care sunt învinșii? Oare voi trăi suficient de mult să aflu toate astea?

Șansele nu erau de partea noastră.

Ochi negri, sălbatici în dorința lor arzătoare de a mă ucide, pândeau momentul când atenția protectorului meu va fi distrasă. Momentul în care urma să mor fără îndoială.

Undeva, foarte departe în pădurea geroasă, urlă un lup.

1. ULTIMATUM

Bella,

~~Nu înțeleg de ce îl faci pe Charlie să ducă
bilețele la Billy ca și cum am fi în clasa a doua
dacă aș fi vrut să vorbesc cu tine ți-aș fi
răspuns la~~

~~Tu ai ales, OK?~~

~~Nu se poate cu amândoi când~~

~~Care parte din „dușmani de moarte” este prea
complicată pentru a o~~

~~Uite ce e, știu că mă port ca un ticălos, dar nu
am de ales~~

~~Nu putem fi prieteni din moment ce tu îți
petreci tot timpul cu o gloată de~~

~~Este mai rău când mă gândesc prea mult la
tine, așa că nu mi mai scrie~~

Mda, și mie îmi este dor de tine. Mult.

Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.

Jacob

Mi-am trecut degetele de-a lungul paginii, simțind adânciturile în hârtie acolo unde apăsase stiloul pe hârtie atât de tare, că aproape o rupsesse. Mi-l și imaginam scriind biletul – mâzgălind literele cu scrisul lui neglijent, tăind rând după rând când nu ieșea ce voia să spună, poate chiar rupând stiloul cu mâna lui mult prea mare; așa s-ar explica petele de cerneală. Îmi și închipuiam cum supărarea îi unea sprâncenele negre și-i încrețea fruntea. Dacă aș fi fost acolo, poate mi-ar fi venit să râd. „Vezi să nu ți se spargă o venă în cap, Jacob, i-aș fi spus. Spune ce-ai de spus și gata.“

Să râd era ultimul lucru care-mi trecea prin gând acum când reciteam cuvintele pe care le învățasem deja pe de rost. Răspunsul lui la biletul meu în care îl rugam să mă ierte – ajuns la el prin Charlie și Billy, exact ca în clasa a doua, așa cum scrisese și el – nu m-a surprins deloc. Știam ce avea să-mi spună înainte să-l deschid.

Ceea ce m-a surprins a fost cât de mult mă durea fiecare rând tăiat – ca și cum vârfurile literelor ar fi avut margini tăioase. Și mai mult decât atât, în spatele fiecărui început supărat se ascundea o mare de durere; suferința lui Jacob mă durea mai profund decât propria suferință.

În timp ce mă gândeam la asta, am simțit mirosul inconfundabil de mâncare arsă venind dinspre bucătărie. În altă casă, faptul că altcineva în afară de mine gătește nu era neapărat o cauză de îngrijorare.

Am îndesat hârtia boțită în buzunarul de la spate și am ajuns la parter într-o clipită.

Borcanul cu sos de spaghetti pe care Charlie îl băgase în cuptorul cu microunde se afla doar la prima rotație când am tras ușa și l-am scos afară.

– Cu ce-am greșit? vru Charlie să știe.

– Trebuie să scoți capacul mai întâi, tată. Nu e bine să bagi metale în cuptorul cu microunde. Am scos repede capacul în timp ce vorbeam, am turnat jumătate din cantitatea de sos într-un castron, după care am pus castronul în cuptorul cu microunde,

iar borcanul la loc în frigider; am fixat durata și am apăsat pe start.

Charlie mă privi cu buzele încrețite cum reparam lucrurile.

– Măcar paste le-am nimerit?

M-am uitat în tigaia de pe aragaz – sursa mirosului care mă alertase.

– N-ar strica să mai și amesteci, am spus eu cu blândețe.

Am găsit o lingură și am încercat să dezlipesc terciul imens care era prins de fundul tigăii.

Charlie oftă.

– Ce-i cu toate astea? l-am întrebat eu.

Își încrucișă brațele la piept și privi afară pe fereastra din spate, la ploaia mărunță.

– Nu știu la ce te referi, mormăi el.

Eram derutată. Charlie gătea? Și ce era cu atitudinea asta ursuză? Edward nu ajunsese încă; de obicei tata păstra comportamentul acesta special pentru iubitul meu, făcând tot posibilul să ilustreze tema de „nepoftit” cu fiecare cuvânt sau gest. Eforturile lui Charlie erau inutile – Edward știa exact ce gândea tatăl meu și fără spectacol.

Cuvântul *iubit* mă mânca pe dinăuntru cu o tensiune familiară, în timp ce amestecam în tigaie. Nu era cuvântul potrivit, chiar nu era. Aveam nevoie de ceva care să exprime mai mult angajamentul etern... Dar cuvinte precum *destin* sau *soartă* sunau cam ciudat când le foloseai într-o conversație obișnuită.

Edward avea alt cuvânt în minte, iar cuvântul acela era sursa tensiunii pe care o simțeam. Mi se zbârlea părul numai când mă gândeam la el.

Logodnic. Bleah! M-am scuturat la gândul acesta.

– Mi-a scăpat ceva? De când pregătești tu cina? l-am întrebat eu pe Charlie. Cocoloașele de paste răsăreau din apa fiartă când dădeam cu lingura prin ele. Sau, mai bine zis, *încerci* să pregătești cina.

Charlie ridică din umeri.

– Nu există nici o lege care-mi interzice să gătesc în propria casă.

– Tu știi mai bine, am răspuns eu, în timp ce mă uitam la insigna prinsă de jacheta lui de piele.

– Ha! Bună poantă.

Își dădu jacheta jos ca și cum privirea mea îi amintise că încă o mai purta și o atârnă de cuierul rezervat pentru uniformele lui. Cureaua lui pentru armă era deja aruncată acolo – nu simțise nevoia să o mai poarte la secție în ultimele săptămâni. Nu mai fuseseră dispariții tulburătoare care să deranjeze orașelul Forks din Washington, nu mai văzuse nimeni lupi gigantici și misterioși prin pădurile mereu ploioase...

Amestecam pastele în liniște, considerând că Charlie va vorbi despre ce-l deranja atunci când va fi pregătit. Tatăl meu nu era un om prea vorbăreț, iar din efortul pe care îl depusese să organizeze cu mine o cină în toată regula reieșea clar că avea o grămadă de vorbe în minte.

M-am uitat la ceas ca de obicei, lucru pe care-l făceam la câteva minute în jurul orei acesteia. Rămăsese mai puțin de jumătate de oră.

După-amiezile erau partea cea mai grea din zi. De când fostul meu cel mai bun prieten (și vârcolac), Jacob Black, mă pârase cu privire la motocicletă pe care o conduceam pe ascuns – trădare pe care o plănuise pentru ca eu să fiu pedepsită, astfel încât să nu mai pot petrece timp cu iubitul meu (și vampir), Edward Cullen – Edward avea voie să mă vadă numai de la șapte până la nouă jumătate seara, doar la mine acasă și sub supravegherea privirii morocănoase a tatălui meu.

Aceasta fusese o extindere a pedepsei anterioare, ușor mai indulgentă, pe care o promisem pentru o dispariție de trei zile de acasă, neanunțată, și un episod cu sărituri de pe stâncă în mare.

Evident că încă mă vedeam cu Edward la școală, pentru că Charlie nu avea ce să facă în privința asta. Și, la drept vorbind, Edward petrecea de asemenea fiecare noapte în camera mea, dar Charlie nu prea știa de treaba asta. Abilitatea lui Edward de a

se cățara cu ușurință și în liniște prin fereastra mea de la etajul doi era aproape la fel de utilă ca ușurința în a-i citi gândurile lui Charlie.

Deși după-amiaza era singurul moment pe care-l petreceam departe de Edward, era îndeajuns pentru a mă simți neliniștită, iar orele treceau mereu cu încetinitorul. Și totuși, îmi înduram pedeapsa fără să mă plâng pentru că, în primul rând, știam că o merit și, în al doilea rând, pentru că nu suportam să-l rănesc pe tatăl meu mutându-mă de la el acum, când se prefigura o separare permanentă, de care Charlie nu avea habar.

Tata se așează la masă cu un mormăit și despachetă ziarul umed; în câteva secunde țâțâi dezaprobat.

– Nu știi de ce citești ziarele, tată. Nu fac decât să te enerveze.

Mă ignoră, mormăind la ziarul din fața lui.

– De asta vrea toată lumea să trăiască într-un oraș mic! Ridicol.

– Cu ce-au mai greșit orașele mari acum?

– Seattle are șanse să iasă pe primul loc în ce privește criminalitatea. Cinci crime nerezolvate în ultimele două săptămâni. Îți imaginezi cum ar fi să trăiești așa?

– Cred că Phoenix e undeva mai sus pe lista cu crime, tată. Eu chiar *am trăit* asta pe pielea mea. Și nu am fost niciodată cât pe ce să devin o victimă a unei crime până să nu mă mut în orașelul acesta sigur. Ba chiar, mă mai aflu pe câteva liste de atac... Lingura îmi tremură în mână, făcând apa să tremure.

– Mă rog, nu m-aș muta nici să-mi dai bani, spuse Charlie.

Am renunțat să mai salvez cina și m-am mulțumit să o servesc; a trebuit să folosesc un cuțit de friptură ca să tai o porție de spaghetti pentru Charlie și apoi pentru mine, în timp ce el mă privea jenat. Charlie își garnisi porția cu sos și se înfipse în ea. Mi-am ascuns și eu cocoloașele mele cât am putut de bine și i-am urmat exemplul fără prea mult entuziasm. Am mâncat în liniște pentru o clipă. Charlie încă mai citea știrile, așa că am luat exemplarul meu făcut varză din *La răscruce de vânturi* și am

reluat lectura de unde rămăsesem dimineată la micul dejun, încercând să mă pierd în Anglia începutului de secol, în timp ce așteptam să deschidă el conversația.

Tocmai ajunsesem la partea în care se întoarce Heathcliff când Charlie își dresе glasul și aruncă ziarul pe jos.

– Ai dreptate, spuse el. Chiar am avut un motiv pentru care am făcut asta. Își flutură furculița spre ospățul lipicios. Voiam să stau de vorbă cu tine.

Am pus cartea deoparte; cotorul era atât de distrus încât volumul se desfăcu pe masă.

– Ai fi putut pur și simplu să spui.

El încuviință din cap, încruntându-se.

– Mda. O să țin minte data viitoare. M-am gândit că, dacă-ți iau de pe cap responsabilitatea pregătirii cinei, o să fii mai maleabilă.

Am râs.

– A mers – abilitățile tale de bucătar m-au făcut maleabilă ca plastilina. De ce ai nevoie, tată?

– Păi, este vorba de Jacob.

Mi-am simțit chipul înăsprindu-se.

– Ce-i cu el? l-am întrebat eu printre buzele strânse.

– Ușor, Bells. Știu că ești încă supărată pentru că te-a pârât, dar a făcut ce era mai bine. S-a purtat responsabil.

– Responsabil, am repetat eu usturător, dându-mi ochii peste cap. Sigur că da. Deci, ce-i cu Jacob?

Întrebarea nepăsătoare repetată în mintea mea era orice numai neînsemnată nu. *Ce-i cu Jacob?* Ce aveam să mă fac cu el? Fostul meu cel mai bun prieten era acum...ce? Dușmanul meu? m-am cutremurat.

Chipul lui Charlie căpătă deodată o expresie prudentă.

– Nu te supăra pe mine, bine?

– Să mă supăr?

– Ei bine, are legătură și cu Edward.

Ochii mi se îngustară.

Vocea lui Charlie deveni mai răgușită.

– Îl las în casă, nu?

– Îl lași, am recunoscut eu. Pentru puțin timp. Evident, m-ai putea lăsa și pe mine *să ies* din casă pentru perioade scurte de timp, am continuat eu pe un ton glumeț; știam că nu aveam voie să ies pe toată durata anului școlar. M-am purtat destul de bine în ultima vreme.

– Ei bine, cam aici voiam să ajung...

Și după aceea fața lui Charlie se întinse într-un zâmbet, cu ochii mijiți; pentru o secundă, păru cu douăzeci de ani mai tânăr.

Am văzut o strălucire vagă de posibilitate în zâmbetul acela, dar am luat-o încet.

– M-ai pierdut, tată. Vorbim despre Jacob, Edward sau de faptul că sunt pedepsită?

Zâmbetul străluci din nou.

– Cam despre toate trei.

– Și ce legătură are una cu alta? am întrebat eu prudentă.

– OK. Oftă și ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat. Deci m-am gândit că poate meriți o eliberare condiționată pentru bună purtare. Pentru o adolescentă, ești uimitor de neplângăcioasă.

Sprâncenele mi-au sărit în sus.

– Serios? Sunt liberă?

De unde veneau toate astea? Fusesem convinsă că urma să fiu în arest la domiciliu până în momentul în care mă mutam propriu-zis de acasă, iar Edward nu citise nici o ezitare în gândurile lui Charlie...

Charlie ridică un deget.

– Condiționat.

Entuziasmul meu se evaporă.

– Minunat, am mormăit eu.

– Bella, asta e mai mult o rugămințe decât o cerere, OK? Ești liberă. Dar sper că-ți vei folosi această libertate... cu înțelepciune.

– Și asta ce vrea să însemne?

Oftă din nou.

– Știu că tu ești mulțumită să-ți petreci tot timpul cu Edward...

– Petrec timp și cu Alice! am exclamat eu.

Sora lui Edward nu avea ore de vizită; venea și pleca după bunul ei plac. Charlie era plastilină în mâinile îndemânătice ale lui Alice.

– Adevărat, spuse el. Dar mai ai și alți prieteni în afară de cei din familia Cullen, Bella. Sau cel puțin *aveai*.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung.

– Când ai vorbit ultima dată cu Angela Weber? mă critică el.

– Vineri la prânz, am răspuns eu imediat.

Înainte de întoarcerea lui Edward, prietenii mei de la școală se împărțiseră în două tabere. Îmi place să cred că acele tabere sunt *binele împotriva răului*. Mai merge și *noi* și *ei*. Cei buni erau Angela și iubitul ei stabil, Ben Cheney, și Mike Newton; aceștia trei m-au iertat cu mare generozitate pentru că am înnebunit după plecarea lui Edward. Lauren Mallory era capul rău al taberei numite *ei*, și aproape toți ceilalți, inclusiv prima mea prietenă din Forks, Jessica Stanley, păreau mulțumiți să-și continue viața cu campania anti-Bella la ordinea zilei.

Odată ce Edward s-a întors la școală, zidul despărțitor a devenit și mai pregnant.

Întoarcerea lui Edward a avut un efect negativ asupra prieteniei cu Mike, dar Angela a rămas loială fără abatere, iar Ben s-a luat după ea. În ciuda aversiunii naturale pe care majoritatea oamenilor o simțeau față de familia Cullen, Angela stătea cuminte lângă Alice în fiecare zi la prânz. După câteva săptămâni, Angela păru chiar că se simte confortabil acolo. Era dificil să nu fii fermecat de membrii familiei Cullen – odată ce le dădeai ocazia să fie fermecători.

– În afara școlii? întrebă Charlie, atrăgându-mi atenția din nou.

– Nu m-am mai văzut cu nimeni în afara școlii, tată. Sunt pedepsită, ai uitat? Și Angela are și ea prieten. E mereu cu Ben.

Dacă sunt cu adevărat liberă, am adăugat eu, ușor sceptică, am putea ieși în patru.

– Bine. Dar atunci...Ezită. Tu și Jake obișnuiți să fiți foarte uniți și acum...

I-am tăiat-o:

– Poți să treci direct la subiect, tată? Care este mai exact condiția ta?

– Nu cred că ar trebui să dai cu piciorul la toți prietenii tăi de dragul iubitului, Bella, spuse el pe un ton ferm. Nu e frumos și cred că viața ta ar fi mai echilibrată dacă ai păstra și alți oameni în ea. Ce s-a întâmplat în septembrie anul trecut...

Am tresărit.

– Ei bine, spuse el defensiv. Dacă ai mai fi trăit și în afara relației cu Edward Cullen poate că nu ar fi fost chiar așa.

– Ba ar fi fost exact la fel, am mormăit eu.

– Poate da, poate nu.

– Parcă treceai la subiect? i-am amintit eu.

– Folosește-ți noua libertate să îți vezi și ceilalți prieteni. Să păstrezi echilibrul.

Am încuviințat încet din cap.

– Echilibrul este bun. Totuși, am anumite intervale de timp de respectat?

Se strâmbă, dar clătină din cap.

– Nu vreau să fie complicat. Doar să nu uiți de prietenii tăi...

Era o dilemă cu care deja mă confruntam. Prietenii mei. Oameni pe care, pentru siguranța lor, nu voi mai putea să-i văd după absolvire.

Deci care era cel mai bun mod de a acționa? Să petrec timp cu ei cât mai aveam ocazia? Sau să încep să mă separ încet-încet de ei? M-a trecut un fior la ideea de a respecta a doua opțiune.

– ...Mai ales Jacob, adăugă Charlie înainte să mă gândesc la mai mult de atât.

O dilemă și mai mare decât prima. Mi-a luat o clipă să-mi găsesc cuvintele potrivite.

– Cu Jacob poate fi...dificil.

– Bella, Jacob și tatăl lui fac practic parte din familie, spuse el ferm și sfătos din nou. Și Jacob ți-a fost un prieten *foarte*, foarte bun.

– Știu asta.

– Nu ți-e dor deloc de el? Întrebă Charlie nemulțumit.

Mi-am simțit gâtul umflat deodată; a trebuit să-mi dreg glasul o dată înainte să răspund.

– Ba da, îmi este dor de el, am recunoscut eu, încă uitându-mă în jos. Îmi este foarte dor de el.

– Și atunci, de ce este dificil?

Nu era ceva ce aveam libertatea să-i explic. Era împotriva regulilor ca oamenii normali – oameni *normali* ca mine și ca Charlie – să știe despre lumea clandestină plină de mituri și monștri care exista în secret în jurul nostru.

Eu știam totul despre lumea aceea – și, ca rezultat, nu mă aflam în mai puține încurcături. Nu aveam să-l bag pe Charlie în același necaz.

– Cu Jacob, este un...conflict, am spus eu încet. Vreau să spun, un conflict de prietenie. Se pare că lui Jake nu îi este de ajuns prietenia întotdeauna.

Mi-am împletit scuza din detalii adevărate, dar nesemnificative, deloc decisive în comparație cu faptul că haita de vârcolaci a lui Jacob ura de moarte familia de vampiri a lui Edward – și, prin urmare, și pe mine, de vreme ce intenționam în mod sigur să mă alătur familiei lor. Pur și simplu nu era o problemă pe care să o pot rezolva printr-un bilețel, iar la telefon nu voia să-mi răspundă. Dar planul meu să am o confruntare față în față cu vârcolacul nu a fost deloc popular în rândul vampirilor.

– Nu suportă Edward puțină competiție constructivă?

Vocea lui Charlie era sarcastică acum.

M-am uita urât la el.

– Nu este nici o competiție.

– Îi rănești sentimentele lui Jake dacă-l eviți așa. Ar prefera să fiți doar prieteni decât nimic.

Aha, deci acum *eu* eram cea care îl evita pe *el*?

– Sunt destul de sigură ca Jake nu vrea să fim deloc prieteni. Cuvintele îmi ardeau gura. Și oricum, de unde știi tu că-i rănesc eu sentimentele?

Charlie arăta jenat acum.

– Se poate să fi venit vorba când eram azi cu Billy...

– Tu și cu Billy bârfiți ca niște bătrânele, m-am plâns eu, înfigându-mi furculița în spaghettițele închegate din farfuria mea.

– Billy își face griji pentru Jacob, spuse Charlie. Jake trece printr-o perioadă grea acum...E deprimat.

Am tresărit, dar mi-am păstrat ochii pe mâncarea vâscoasă.

– Și apoi, erai mereu așa de fericită după ce-ți petreceai ziua cu Jake, oftă Charlie.

– Și *acum* sunt fericită, am mârâit fioroasă printre dinți.

Contrastul dintre cuvintele mele și tonul pe care le-am rostit rupse tensiunea. Charlie izbucni în râs și eu a trebuit să mă iau după el.

– Bine, bine, am fost eu de acord. Echilibru.

– Și Jacob, insistă el.

– O să încerc.

– Bine. Găsește echilibrul, Bella. Era să uit, a venit corespondența, spuse Charlie, închizând subiectul fără vreo încercare să fie subtil. E lângă aragaz.

Nu m-am mișcat; îl bodogăneam în gând pe Jacob. Probabil că erau reclame; promisem un pachet de la mama cu o zi în urmă și nu mai așteptam altceva.

Charlie își împinse scaunul de la masă și se întinse când se ridică în picioare. Își duse farfuria la chiuvetă, dar înainte să dea drumul la apă să o clătească se opri să-mi arunce un plic gros. Scrisoarea alunecă pe masă și se lovi de cotul meu.

– Ăăă, mersi, am mormăit eu, derutată de insistența lui. Apoi am văzut adresa expeditorului – scrisoarea era de la Universitatea din Alaska de Sud-Est. Ce repede au răspuns! Presupun că am ratat data limită și la asta.

Charlie chicoti.

Am întors plicul pe partea cealaltă și apoi am ridicat privirea spre el.

- E deschis.
- Eram curios.
- Sunt șocată, domnule șef de poliție. Ați comis o infracțiune federală.
- Oh, citește-o și gata.

Am scos scrisoarea și un program de cursuri împăturit.

- Felicitări, spuse el înainte să apuc să citesc ceva. Prima ta acceptare.

- Mersi, tată.
- Ar trebui să vorbim despre taxa de școlarizare. Am și eu ceva bani puși deoparte...
- Hei, hei, nici să n-aud. Nu mă ating de fondul tău de pensionare, tată. Am și eu fondul meu pentru facultate.

Sau ce mai rămăsese din el – și nu fusese mare lucru nici la început.

Charlie se încruntă.

- Unele dintre locurile astea sunt destul de scumpe, Bells. Vreau să te ajut. Nu trebuie să te duci tocmai în Alaska doar fiindcă e mai ieftin.

Nu era mai ieftin, nici pe departe. Dar *era* foarte departe, iar orașul Juneau avea o medie anuală de trei sute douăzeci și unu de zile ploioase pe an. Prima era condiția mea esențială, iar a doua era a lui Edward.

- M-am ocupat de tot. Și, în plus, sunt o grămadă de burse acolo. E ușor să iei împrumuturi.

Speram să nu fie prea evidentă cacealmaua mea. Nu făcusem de fapt foarte multe cercetări pe tema asta.

- Deci...începu Charlie, după care-și țuguie buzele și se uită în altă parte.

- Deci ce?

- Nimic. Doar că...Se încruntă. Mă întrebam care...sunt planurile lui Edward pentru anul viitor.

- Oh.

– Ei bine?

Trei bătaî repezi în uşă mă salvară. Charlie îşi dădu ochii peste cap şi sări în picioare.

– Vin acum! am strigat eu în timp ce Charlie mormăi ceva de genul: „Dispari“.

L-am ignorat şi m-am dus să-i deschid lui Edward.

Am dat uşa la o parte din calea mea – ridicol de nerăbdătoare – şi acolo era el, miracolul meu.

Timpul nu mă făcuse imună la perfecţiunea lui şi eram sigură că nu voi lua niciodată vreo calitate a lui de bună. Ochii mei îi urmăreau trăsăturile palide: conturul ferm al fălcii, curba mai blândă a buzelor lui pline – răsucite într-un zâmbet acum, linia dreaptă a nasului, pomeţii ascuţiţi, întinderea netedă de marmură a frunţii – parţial umbrite de o şuviţă de păr castaniu întunecată de ploaie...

Am păstrat ochii pentru la urmă, ştiind că atunci când mă uitam în ei puteam să-mi pierd şirul gândurilor. Erau mari, calzi, de un auriu lichid şi încadraţi de un chenar gros de gene negre. Mă simţeam extraordinar ori de câte ori mă uitam în ochii lui – parcă mă topeam. Eram şi ușor ameţită, poate pentru că uitasem să mai respir. Din nou.

Era un chip pentru care orice bărbat fotomodel din lume şi-ar fi vândut sufletul. Bineînţeles, este posibil ca acesta să fie exact preţul cerut: un suflet.

Nu. Nu credeam asta. Mă simţeam vinovată numai pentru faptul că gândisem așa ceva şi eram bucuroasă – așa cum eram mereu – că eu eram singura persoană ale cărei gânduri erau un mister pentru Edward.

M-am întins să-l iau de mână şi am oftat când degetele lui reci le atinseră pe ale mele. Atingerea lui aduse cu ea cel mai ciudat sentiment de ușurare – ca şi cum mă duruse ceva şi durerea aceea încetase dintr-odată.

– Hei.

Am zâmbit puţin la salutul meu dezumflat.

Ridică degetele noastre împletite pentru a mă mângâia pe obraz.

– Cum a trecut după-amiaza ta?

– Încet.

– Și pentru mine.

Îmi trase încheietura pe fața lui; aveam încă mâinile împreunate. Închise ochii în timp ce nasul lui îmi mirosoa pielea și zâmbi delicat. Se bucură de aroma vinului, dar fără să îl guste, așa cum spusese el cândva.

Știam că mirosul sângelui meu – mult mai mult dulce pentru el decât sângele oricărei alte persoane, exact ca vinul în comparație cu apa pentru un alcoolic – îi cauza durere propriu-zisă din cauza setei arzătoare pe care i-o producea. Dar acum nu părea să se mai ferească de ea la fel cum o făcuse cândva. Îmi imaginam doar vag efortul herculean din spatele gestului său.

Mă întrista faptul că trebuia să se străduiască atât de mult. Mă consolam cu gândul că nu aveam să-i mai provoc durere mult timp.

Apoi l-am auzit pe Charlie apropiindu-se, călcând apăsător pentru a-și exprima neplăcerea obișnuită față de oaspetele nostru. Ochii lui Edward se deschiseră deodată și lăsă mâinile noastre să cadă, păstrându-se împletite.

– Bună seara, Charlie.

Edward era mereu foarte politicos, deși Charlie nu merita.

Charlie îi mormăi ceva, după care rămase acolo cu brațele încrucișate la piept. Ducea ideea de supraveghere parentală la extrem în ultima vreme.

– Am mai adus un set de cereri, îmi spuse Edward atunci, ridicând un plic maro burdușit. Avea o rolă de timbre pusă ca un inel în jurul degetului mic.

Am mormăit. Oare cum de mai erau universități la care nu mă obligase deja să mă înscriu? Și unde mai găsea aceste porțițe? Era atât de târziu!

Zâmbi ca și cum *ar fi putut* să-mi citească gândurile; probabil mi se reflectau clar pe față.

– Mai sunt câteva termene limită nedepășite. Și alte câteva locuri dispuse să facă excepții.

Îmi și imaginam motivațiile în spatele acestor excepții. Și sumele în dolari pe care le implicau.

Edward râse de expresia feței mele.

– Începem? mă întrebă el, împingându-mă către masa din bucătărie.

Charlie se strâmbă și ne urmă, deși nu avea motiv să se plângă de programul pe seara asta. Mă stresa în fiecare zi să iau o decizie cu privire la facultate.

Am debarasat repede masa în timp ce Edward organiza un teanc intimidant de formulare. Când am mutat *La răscruce de vânturi* pe dulap, Edward ridică o sprânceană. Știam ce gândea, dar Charlie ne întrerupsese înainte ca Edward să comenteze.

– Apropo de înscrieri la facultate, Edward, spuse Charlie cu tonul și mai tăfnos – evita să i se adreseze direct lui Edward și, când nu avea încotro, devenea și mai îmbufnat. Bella și cu mine tocmai vorbeam despre anul viitor. Tu te-ai decis unde vrei mergi la facultate?

Edward îi zâmbi lui Charlie, iar vocea îi fu prietenoasă.

– Nu încă. Am primit câteva scrisori de acceptare, dar încă îmi cântăresc opțiunile.

– Unde ai fost acceptat? insistă Charlie.

– Syracuse... Harvard... Dartmouth... și chiar azi am fost acceptat la Universitatea din Alaska de Sud-Est.

Edward își întoarse chipul ușor într-o parte ca să-mi facă cu ochiul. Mi-am înăbușit un chicotit.

– Harvard? Dartmouth? mormăi Charlie, nereușind să-și ascundă uimirea. Ei bine e...e impresionant. Mda, dar Universitatea din Alaska...nu te-ai gândi serios la asta din moment ce ai putea să te duci la cele mai bune universități din țară. Vreau să spun, tatăl tău ar vrea...

– Carlisle e mereu de acord cu ce aleg eu să fac, îi spuse Edward cu seninătate.

– Hmm.

– Ia ghici, Edward, i-am spus eu pe un ton senin și jucăuș totodată.

– Ce este, Bella?

Am arătat spre plicul gros de pe dulap.

– Tocmai am primit scrisoarea de acceptare la Universitatea din Alaska!

– Felicitări! Rânji. Ce coincidență!

Ochii lui Charlie se îngustară și se uită când la mine, când la el.

– Bine, mormăi el după un minut. Mă duc să mă uit la meci, Bella. Nouă jumătate.

Acesta era ordinul lui obișnuit de despărțire.

– Ăăă, tată? Mai ții minte ce-am discutat recent despre libertate..?

Oftă.

– Corect. OK, zece jumătate. Încă mai ai interdicție în timpul săptămânii.

– Bella nu mai este pedepsită? Întrebă Edward.

Deși știam că nu era de fapt surprins, nu am putut detecta nici o urmă de falsitate în încântarea bruscă din vocea lui.

– Condiționat, corectă Charlie printre dinți. Pentru tine ce importanță are?

M-am încruntat la tatăl meu, dar el nu m-a văzut.

– E doar bine de știut, spuse Edward. Alice tânjea să iasă împreună cu cineva la cumpărături și sunt sigur că Bellei i-ar plăcea să vadă niște lumini de oraș.

Îmi zâmbi.

Dar Charlie mârâi:

– Nu!

Fața i se învineți.

– Tată! Care este problema?

Făcu un efort să-și descleșteze dinții.

– Nu vreau să mergi în perioada asta la Seattle.

– Poftim?

– Ți-am spus despre povestea din ziar – este un fel de bandă pusă pe crime în Seattle și vreau să stai departe de orașul ăla, OK? Mi-am dat ochii peste cap.

– Tată, există șanse mai mari să fiu lovită de fulger decât să pătesc ceva în singura zi în care mă voi afla în Seattle...

– Nu, e în regulă, Charlie, spuse Edward, întrerupându-mă. Nu m-am referit la Seattle. Mă gândeam mai mult la Portland. Nici mie nu mi-ar plăcea ca Bella să meargă în Seattle. Bineînțeles că nu.

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred, dar apoi am văzut că avea ziarul lui Charlie în mână și citea cu atenție prima pagină.

Probabil că încerca să-i intre în grații tatălui meu. Ideea de a fi în primejdie chiar în preajma celor mai periculoși oameni cât eram cu Alice sau Edward era de-a dreptul ridicolă.

Funcționase. Charlie se mai uită la Edward încă o secundă, după care ridică din umeri.

– Bine. Se duse cu pași mărunți spre sufragerie, grăbindu-se un pic acum – poate că nu voia să piardă lovitura de început a meciului.

Am așteptat până când a deschis televizorul, ca să nu mă poată auzi.

– Ce.... am început eu să întreb.

– Stai puțin, spuse Edward fără să ridice ochii din ziar. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra paginii în timp ce-mi împingea prima cerere de-a lungul mesei. Cred că poți refolosi eseurile pentru asta. Sunt aceleași întrebări.

Probabil că Charlie încă ne asculta. Am oftat și am început să completez aceleași informații: nume, adresă, statut social... După câteva minute am ridicat privirea; Edward se uita gânditor pe fereastră. Când am coborât din nou privirea, am observat pentru prima dată numele școlii.

Am pufnit și am aruncat hârtiile într-o parte.

– Bella?

– Fii serios, Edward! *Dartmouth*?

Edward ridică cererea aruncată și mi-o puse din nou în față cu blândețe.

– Cred că ți-ar plăcea în New Hampshire, spuse el. Există o programă întreagă de cursuri la seral pentru mine, iar pădurile din jur sunt de vis pentru un excursionist înfocat. Sălbăticie din plin.

Scoase la înaintare zâmbetul ștrengar căruia știa că nu-i pot rezista.

Am tras adânc aer în piept pe nas.

– O să te las să-mi dai banii înapoi dacă asta te face fericită, îmi promise el. Dacă vrei, pot să-ți iau și dobândă.

– De parcă aş avea vreo şansă să intru fără o mită enormă. Sau e și asta parte din împrumut? Noua aripă Cullen a bibliotecii? Of! De ce avem discuția asta din nou?

– Tu doar completează cererea, te rog, Bella. Nu strică să te înscrii.

M-am crispat.

– Știi ceva? Eu nu cred că o s-o completez.

M-am întins după hârtii, plănuind să le fac mototol pentru a le arunca la gunoi, dar deja dispăruseră. M-am holbat la masa goală pentru o clipă și apoi la Edward. El nu părea să se fi mișcat, dar cererea probabil că era deja ascunsă în buzunarul de la sacou.

– Ce faci? l-am întrebat eu.

– Îți falsific semnătura mai bine decât dacă o treci chiar tu. Deja ai scris eseurile.

– Să știi că ai cam sărit calul cu chestia asta, am șoptit pentru cazul în care aveam ghinionul ca Charlie să nu fie complet absorbit de meciul lui. Chiar nu mai trebuie să mă mai înscriu în altă parte. Am fost acceptată în Alaska. Aproape că-mi permit taxa pe primul semestru. Este un alibi la fel de bun ca oricare. Nu este nevoie să arunci pe fereastră o grămadă de bani, indiferent ai cui sunt.

O durere părea să i se fi întipărit pe chip.

– Bella...

– Nu începe iar. Sunt de acord că trebuie să joc rolul acesta de dragul lui Charlie, dar știm amândoi că nu voi fi în stare să merg la școală la toamnă. Sau să mă aflu oriunde în preajma oamenilor.

Cunoștințele mele despre primii ani ca vampir erau sumare. Edward nu intrase niciodată în detalii – nu era subiectul lui preferat – , dar știam că nu avea să fie plăcut. Autocontrolul era, se pare, o abilitate dobândită. Orice în afară de cursuri prin corespondență ieșea din discuție.

– Credeam că momentul nu este încă stabilit, îmi aminti el cu blândețe. S-ar putea să-ți placă un semestru sau două la facultate. Sunt o grămadă de experiențe umane pe care nu le-ai avut.

– O să le am după aceea.

– Nu vor mai fi experiențe *umane* după aceea. Nu mai ai o a doua șansă la umanitate, Bella.

Am oftat.

– Trebuie să fii rezonabil cu estimarea momentului, Edward. Este mult prea periculos să ne jucăm cu asta.

– Încă nu este nici un pericol, insistă el.

M-am uitat urât la el. Nici un pericol? Sigur. O aveam pe urmele mele doar pe Victoria, un vampir sadic care încerca să răzbune moartea iubitului său cu a mea, de preferință printr-o metodă înceată și chinuitoare. Și, a da, Volturi – familia regală de vampiri cu mica lor armată de vampiri luptători – care insistau ca inima mea să înceteze să mai bată într-un fel sau altul în viitorul apropiat, pentru că oamenii nu aveau voie să știe de existența lor. Corect. Nu era absolut nici un motiv să intrăm în panică.

Chiar și cu Alice cu ochii în patru – Edward se baza pe viziunile ei nefiresc de exacte cu privire la viitor pentru a ne da avertismente – era o nebunie să ne asumăm riscuri.

În plus, câștigasem deja disputa. Data transformării mele fusese stabilită mai mult sau mai puțin la scurt timp după absolvirea liceului, adică peste doar câteva săptămâni.

M-am înfiorat la gândul că-mi rămăsese atât de puțin timp. Evident că această schimbare era necesară – și cheia către ce îmi doream cel mai mult pe lume – , dar mă gândeam la Charlie, care în camera de alături se bucura de meci, la fel ca în fiecare seară. Și la mama mea, Reneé, departe în Florida însorită, care încă mă ruga să-mi petrec vara la plajă cu ea și cu noul ei soț. Și la Jacob, care, spre deosebire de părinții mei, va ști exact ce se întâmplă când voi dispărea la vreo școală aflată la mare distanță de casă. Chiar dacă părinții mei nu ar bănui nimic o lungă perioadă de timp, chiar dacă aș putea amâna vizitele cu scuze privind cheltuielile de călătorie sau că am mult de învățat, sau că sunt bolnavă, Jacob ar ști adevărul.

Pentru o clipă, ideea că Jacob va ști sigur de schimbarea mea îmi umbri orice altă durere.

– Bella, murmură Edward, schimbându-se la față când citi neliniștea de pe fața mea. Nu e nici o grabă. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Poți să-ți iei cât de mult timp ai nevoie.

– Vreau să ne grăbim, am șoptit eu, zâmbind slab și încercând să fac o glumă din asta. Vreau să fiu și eu un monstru.

El își încleștă dinții; vorbi printre ei:

– Habar nu ai ce spui. Aruncă deodată ziarul umed pe masa dintre noi. Împunse cu degetul titlul de pe prima pagină.

CRIME ÎN SERIE ÎN CONTINUĂ CREȘTERE, POLIȚIA BĂNUIEȘTE BANDELE DE CARTIER

– Și ce legătură are cu ce vorbim noi?

– Nu e de glumit cu monștrii, Bella.

Am privit titlul din nou, după care m-am uitat la expresia împietrită de pe chipul lui.

– Un...*vampir* face toate astea? am șoptit eu.

El zâmbi amar. Tonul vocii îi era coborât și rece.

– Ai fi surprinsă, Bella, de cât de des cei ca mine sunt sursa din spatele ororilor din știrile voastre umane. E ușor să-ți dai seama când știi ce să cauți. Informațiile de aici îmi spun că un

vampir nou-născut bântuie prin Seattle. Însetat, sălbatic, scăpat de sub control. Așa cum suntem toți.

Mi-am lăsat privirea să cadă din nou pe ziar, evitându-i ochii.

– Monitorizăm situația de câteva săptămâni. Toate indiciile sunt prezente – disparițiile neobișnuite, mereu pe timp de noapte, descotorosirea inefficientă de cadavre, lipsa altor dovezi... Da, cineva nou-nouț. Și se pare că nimeni nu-și asumă răspunderea pentru nou-născuții aceștia... Trase adânc aer în piept. Ei bine, nu este problema noastră. Nici nu am băga în seamă situația asta dacă nu ar fi atât de aproape de casă. După cum am mai spus, lucrurile astea se întâmplă mereu. Existența monștrilor are consecințe monstruoase.

Am încercat să nu citesc numele de pe pagină, dar ele îmi săreau în ochi din restul articolului ca și cum ar fi fost scrise îngroșat. Să citești numele acelea nu se compara cu a te gândi la crimă ca la ceva abstract. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O' Connell, Ronald Albrook. Oameni care avuseseră părinți și copii, și prieteni, și animale de casă, și locuri de muncă, și speranțe, și planuri, și amintiri, și viitor...

– Nu va fi la fel și pentru mine, am șoptit, pe jumătate pentru mine. Tu nu o să mă lași să fiu așa. O să locuim în Antarctica.

Edward pufni, rupând tensiunea:

– Pinguini. Minunat.

Am râs tremurat și am dat la o parte ziarul de pe masă ca să nu mai văd numele acelea; ziarul se lovi de linoleum cu zgomot. Evident că Edward lua în calcul posibilitățile de vânatoare. El și familia lui „vegetariană” – dedicați toți protejării vieții umane – preferau gustul animalelor prădătoare de mari dimensiuni pentru a-și satisface nevoile alimentare.

– Deci rămâne Alaska, așa cum am plănuit. Doar că undeva mai îndepărtat decât Juneau – un loc cu urși grizzly din belșug.

– Mai bine, fu el de acord. Mai sunt și urși polari. Foarte înfiorători. Și lupii se fac destul de mari în zonă.

Am căscat gura și respirația îmi ieși ca un șuierat ascuțit.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă el. Înainte să-mi pot reveni, confuzia se evaporă și el se crispă. Aha. Uită de lupi atunci, dacă te jignește ideea.

Vocea îi era seacă, formală, iar umerii rigizi.

– Era prietenul meu cel mai bun, Edward, am mormăit eu. Mă durea cumplit să folosesc timpul trecut. Evident că ideea mă jignește.

– Te rog să-mi ierți nesăbuința, spuse el încă foarte formal. Nu ar fi trebuit să sugerez asta.

– Nu-ți face griji.

Mi-am privit mâinile încleștate pe masă.

Am tăcut amândoi pentru o clipă, iar apoi degetul lui rece era sub bărbia mea, ridicându-mi cu tandrețe fața în sus. Expresia chipului îi era mult mai blândă acum.

– Iartă-mă. Vorbesc serios.

– Știu. Știu că nu e același lucru. Nu ar fi trebuit să reacționez așa. Doar că... ei bine, mă gândeam deja la Jacob când ai venit la mine. Am ezitat. Mijea ochii ori de câte ori pronunțam numele lui Jacob. Vocea mea deveni rugătoare ca reacție la asta: Charlie spune că Jake trece printr-o perioadă grea. Suferă acum și... este vina mea.

– Tu nu ai greșit cu nimic, Bella.

Am tras adânc aer în piept.

– Trebuie să îndrept lucrurile, Edward. Îi datorez asta. Și oricum e una dintre condițiile lui Charlie...

Se schimbă la față în timp ce vorbeam, deveni iar dur, ca o statuie.

– Știi că iese din discuție să te afli neprotejată în preajma unui vârcolac, Bella. Și am încălca tratatul dacă vreunul dintre noi ar pași pe pământurile lor. Vrei să pornim un război?

– Normal că nu!

– Atunci chiar nu mai are rost să discutăm pe tema asta.

Lăsă mâna în jos și-și întoarse privirea, căutând să schimbe subiectul. Privi țintă ceva din spatele meu și zâmbi, deși chipul lui își păstrase expresia îngrijorată.

– Mă bucur că Charlie a hotărât să te lase să ieși – ai nevoie disperată de o vizită la librărie. Nu pot să cred că citești iar *La răscruce de vânturi*. Nu o știi deja pe de rost?

– Nu toată lumea are memorie fotografică, i-am spus eu tăios.

– Cu memorie fotografică sau nu, tot nu înțeleg de ce îți place. Personajele sunt oameni înspăimântători, care-și distrug unii altora viața. Nu înțeleg cum de Heathcliff și Cathy au ajuns să fie puși pe aceeași treaptă cu Romeo și Julieta sau cu Elizabeth Bennet și domnul Darcy. Nu este o poveste de dragoste, ci una despre ură.

– Ai probleme grave cu clasicii, am sărit eu.

– Poate pentru că nu sunt impresionat de vechituri. Zâmbi, satisfăcut în mod evident de faptul că îmi distrăsese atenția. Pe bune acum, de ce *trebuie* să o citești la nesfârșit? Acum ochii îi era animați de un interes real – din nou – pentru a descâlci itele încurcate ale minții mele. Se întinse de-a lungul mesei ca să-mi cuprindă fața în mâinile lui. Ce te atrage atât de mult la ea?

Curiozitatea lui sinceră mă dezarmă.

– Nu știi sigur, am spus eu, chinuindu-mă să fiu coerentă în timp ce privirea lui îmi împrăstia gândurile fără să vrea. Cred că are legătură cu inevitabilitatea. Nimic nu-i poate ține departe unul de celălalt – nici egoismul, nici răutatea lui, nici chiar moartea, la final...

Căzu pe gânduri la auzul vorbelor mele. După o clipă, afișă un zâmbet ștrengăresc.

– Tot mai cred că ar fi o poveste mai bună dacă măcar unul dintre ei ar avea vreo calitate care să îi salveze.

– Cred că tocmai asta e ideea, l-am contrazis eu. Dragostea lor *este* singura calitate care îi salvează.

– Sper ca tu să ai mai multă minte decât atât – să te îndrăgostești de cineva atât de... dăunător.

– E cam târziu să mă îngrijorez de cine să mă îndrăgostesc, am subliniat eu. Dar chiar și fără avertisment, se pare că m-am descurcat admirabil.

El râse încet.

– Mă bucur că *tu* crezi asta.

– Ei bine, și eu sper că tu ești suficient de deștept să stai departe de cineva atât de egoist. Catherine este de fapt sursa tuturor necazurilor, nu Heathcliff.

– O să am grijă, îmi promise el.

Am oftat. Știa cum să-mi alunge gândurile negre.

Mi-am pus mâna peste a lui pentru a o ține pe fața mea.

– Trebuie să-l văd pe Jacob.

Închise ochii.

– Nu.

– Chiar nu este nici un pericol, am spus eu, rugându-l din nou. Obişnuiam să-mi petrec toată ziua în La Push cu ei și nu s-a întâmplat nimic niciodată.

Dar îmi scăpase ceva; vocea îmi deveni instabilă spre final pentru că mi-am dat seama în timp ce rosteam cuvintele că spuneam o minciună. Nu era adevărat că nu se întâmplase *nimic*. O amintire scurtă și rapidă – un lup enorm gri ghemuit pentru o săritură, cu colții ascuțiți ca un pumnal îndreptați către mine – îmi făcu palmele să transpire cu un ecou al fricii amintite.

Edward îmi auzi inima bătând mai tare și încuviință din cap, ca și cum îmi recunoscusem minciuna cu voce tare.

– Vârcolacii sunt instabili. Uneori oamenii de lângă ei sunt răniți, alteori sunt chiar uciși.

Am vrut să neg lucrul acesta, dar o altă imagine mi-a tăiat elanul de a-l contrazice. Am văzut în minte chipul odată frumos al lui Emily Young, acum brăzdat de trei cicatrice întunecate care se întindeau din colțul ochiului drept și-i lăsaseră gura deformată pentru totdeauna schimonosindu-i-o.

Mă așteptă, ferm triumfător, să-mi gălesc cuvintele.

– Nu-i cunoști, am șoptit eu.

– Îi cunosc mai bine decât crezi tu, Bella. Am fost aici ultima dată.

– Ultima dată?

– Am început să ne intersectăm cu lupii acum vreo șaptezeci de ani... Tocmai ne stabiliserăm în Hoquiam. Înainte ca Alice și Jasper să ni se alăture. Îi depășeam ca număr, dar asta nu i-ar fi oprit să înceapă o luptă cu noi dacă nu era Carlisle. A reușit să-l convingă pe Ephraim Black de faptul că putem coexista și au încheiat în cele din urmă un tratat cu noi.

Numele stă-străbunicului lui Jacob mă făcu să tresar.

– Am crezut că descendența a murit odată cu Ephraim, murmură Edward aproape ca pentru sine. Că ciudățenia genetica care permite transmutarea s-a pierdut... Se opri și se uită la mine acuzator. Ghinionul tău pare să devină din ce în ce mai puternic în fiecare zi. Tu-ți dai seama că atracția ta nestăvilită pentru toate lucrurile mortale a fost îndeajuns de puternică pentru a salva de la dispariție o haită de câini mutanți? Dacă am putea să-ți îmbuteliem norocul am avea în mână o armă de distrugere în masă.

I-am ignorat exagerarea, atenția fiindu-mi atrasă de presupunerea lui – chiar vorbea serios?

– Dar nu *eu* i-am adus înapoi. Nu știi?

– Să știu ce?

– Ghinionul meu nu are nici o legătură cu asta. Vârcolacii s-au întors pentru că s-au întors vampirii.

Edward se holba la mine, înmărmurit de surprindere.

– Jacob mi-a spus că prezența familiei tale aici a pus lucrurile în mișcare. Credeam că știi deja...

Ochii lui se îngustară.

– Asta cred ei?

– Edward, uită-te la fapte. Acum șaptezeci de ani ai venit aici și vârcolacii au apărut. V-ai întors acum și vârcolacii apar din nou. Crezi că este o coincidență?

Clipi și privirea i se relaxă.

– Carlisle va fi interesat de teoria asta.

– Teorie, am repetat eu în bătaie de joc.

Pentru o clipă nu mai spusese nimic, ci doar se uită pe fereastră la ploaie; îmi imaginam că se gândea la cum prezența familiei lui transforma localnicii în niște câini uriași.

– Interesant, dar nu neapărat relevant, murmură el după un moment. Situația rămâne aceeași.

Puteam traduce asta destul de ușor: fără prieteni vârcolaci.

Știam că trebuia să am răbdare cu Edward. Nu că n-ar fi fost rezonabil, doar că nu *înțelegea*. Nu avea habar cât de mult îi datoram lui Jacob Black – viața de nenumărate ori și poate și sănătatea mintală.

Nu-mi plăcea să vorbesc cu nimeni despre timpul acela pustiu și mai ales cu Edward. Nu încercase decât să mă salveze prin plecarea lui, să-mi salveze sufletul. Nu-l acuzam pe el de toate lucrurile prostești pe care le făcusem în absența lui sau pentru durerea pe care o încercasem.

El se acuza.

Așa că trebuia să-mi formulez explicația cu foarte mare grijă.

M-am ridicat și am înconjurat masa. El își deschise brațele și eu m-am așezat în poala lui, ghemuindu-mă în îmbrățișarea lui rece și dură. Îi priveam mâinile în timp ce vorbeam:

– Te rog doar să mă ascuți un minut. Este mai mult decât un moft să trec pe la un prieten vechi. Jacob se simte *rău*. Vocea îmi tremura. Nu pot să *nu* încerc să-l ajut – nu-l pot lăsa acum când are nevoie de mine. Doar fiindcă nu e om tot timpul...Ei bine, a fost alături de mine când n-am fost...prea umană nici eu. Tu nu știi cum a fost... Am ezitat. Brațele lui Edward mă înconjurau încordate; avea mâinile strânse în pumn acum, tendoanele ieșindu-i în relief. Dacă Jacob nu m-ar fi ajutat...nu sunt sigură la ce te-ai mai fi întors acasă. Îi datorez mai mult decât atât, Edward.

Mi-am ridicat prudentă privirea spre el. Avea ochii închiși și chipul încordat.

– N-o să-mi iert niciodată că te-am părăsit, șopti el. Nici dacă trăiesc o mie de ani.

Mi-am pus mâna pe fața lui rece și am așteptat până când a oftat și și-a deschis ochii.

– Nu încercai decât să faci ceea ce trebuie. Și sunt sigură că ar fi funcționat cu cineva mai puțin nebun decât mine. În plus, ești aici acum. Asta e partea care contează.

– Dacă nu aș fi plecat niciodată, nu ai mai fi simțit nevoia să mergi să-ți riști viața ca să consolezi un *câine*.

Am tresărit. Eram obișnuită cu Jacob și expresiile lui depreciative – *strigoi, lipitoare, parazit...* Sunau cumva mai dure rostite de vocea catifelată a lui Edward.

– Nu știu cum să formulez mai bine, spuse Edward, iar tonul îi era tăios. Presupun că o să sune crud. Dar am fost prea aproape să te pierd în trecut. Știu cum este să cred că te-am pierdut deja. *Nu* voi tolera nimic periculos.

– Va trebui să ai încredere în mine în privința asta. N-o să pățesc nimic.

Fața îi era din nou îndurerată.

– Te rog, Bella, șopti el.

M-am uitat în ochii lui aurii care se înflăcăraseră deodată.

– Ce mă rogi?

– Te rog, pentru mine. Te rog să te străduiești să eviți pericolele. O să fac și eu tot ce-mi stă în putință, dar ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta și tu un pic.

– O să mă străduiesc, am murmurat eu.

– Tu chiar ai idee cât de importantă ești pentru mine? Știi cumva cât de mult te iubesc? Mă strânse la pieptul lui tare, ținându-mi capul sub bărbia lui.

Mi-am apăsat buzele pe gâtul lui rece ca gheața.

– Știu cât de mult te iubesc *eu pe tine*, am răspuns eu.

– Compari un copac mic cu o pădure întreagă.

Mi-am dat ochii peste cap, dar el nu avu cum să mă vadă.

– Imposibil.

Mă sărută pe creștetul capului și oftă.

– Fără vâcolaci.

– Nu accept așa ceva. Trebuie să-l văd pe Jacob.

– Atunci va trebui să te opresc eu.

Părea nemaipomenit de încrezător că asta nu va fi o problemă.

Eram sigură că avea dreptate.

– Mai vedem noi asta, am bravat eu oricum. Încă este prietenul meu.

Simțeam biletul de la Jacob la mine în buzunar ca și cum ar fi cântărit deodată cinci kilograme. Auzeam cuvintele rostite de vocea lui și părea să fie de acord cu Edward – ceva ce nu s-ar întâmpla niciodată în realitate.

Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.

2. EȘCHIVARE

Mă simțeam ciudat de plină de viață în timp ce mergeam de la ora de spaniolă spre cantină, și nu doar din cauză că mă țineam de mână cu cea mai perfectă persoană de pe planetă, deși era cu siguranță și acesta unul dintre motive.

Poate era din cauza știrii că îmi executasem pedeapsa și că eram din nou liberă.

Sau poate nu avea nici o legătură cu mine în particular. Poate că era atmosfera de libertate care plana asupra întregului campus. Școala se apropia de final și, la cei din ultimul an mai ales, se simțea o încântare perceptibilă în aer.

Libertatea era atât de aproape că o puteai atinge, gusta. Peste tot îi ghiceai prezența. Posterele erau înghesuite pe pereții cantinei, iar coșurile de gunoi purtau o fustă colorată de fluturași care dădeau pe dinafară: să nu uiți să-ți iei albumele, inelele clasei și invitațiile; termene limită de comandare a robelor de absolvire, chipiuri și ciucuri; fluturași comerciali fosforescenți – juniorii își făceau campanie pentru funcția de șef al clasei; reclame cu chenar de trandafiri pentru banchetul de anul acesta. Marele bal era weekendul acesta, totuși Edward îmi promisesese cu mâna pe inimă că nu va trebui să iau parte la el. La urma urmei, deja avusesem experiența *aceea* umană.

Nu, trebuie să fie libertatea mea personală cea care mă binedispunea astăzi. Terminarea anului școlar nu-mi dădea

aceeași mulțumire pe care o citeam pe chipurile celorlalți elevi. De fapt, aveam emoții și îmi era aproape greață ori de câte ori mă gândeam la momentul acela. Încercam să *nu* mă mai gândesc la el.

Dar era greu să eviți un subiect aflat pe buzele tuturor cum era absolvirea.

– Ați trimis deja invitațiile? ne întrebă Angela atunci când eu și Edward ne-am așezat la masa noastră.

Avea părul șaten-deschis, prins în coadă la spate, în loc să-i atârne liber pe umeri; ochii ei iradiau entuziasm.

Alice și Ben se aflau și ei acolo, de o parte și de alta a Angelei. Ben răsfoia atent o revistă de benzi desenate, ochelarii alunecându-i pe nasul îngust. Alice îmi analiza ținuta plicticoasă formată din blugi și tricou cu o privire care mă stânjenea. Probabil că îmi mai plănuia o schimbare de look. Am oftat. Atitudinea mea indiferentă în ceea ce privește moda era ca un ghimpe pentru ea. Dacă i-aș fi permis, i-ar fi plăcut să mă îmbrace în fiecare zi – poate de mai multe ori pe zi – ca pe o imensă păpușă în carne și oase.

– Nu, i-am răspuns eu Angelei. Chiar nu are nici un rost. Renée știe când e cursul festiv. Cine a mai rămas?

– Dar tu Alice?

Alice zâmbi.

– Am terminat.

– Ce noroc pe tine! Angela oftă. Mama mea are o mie de verișori și se așteaptă să le trimit câte o invitație scrisă de mână la toți. O să fac scurtă la mână. Nu mai pot amâna și deja mi-e groază.

– Te ajut eu, m-am oferit eu. Dacă nu te deranjează scrisul meu înfiorător.

Lui Charlie o să-i placă asta. Am observat cu colțul ochiului zâmbetul lui Edward. Probabil că și lui îi plăcea că respectam condițiile lui Charlie fără să implic vreun vârcolac.

Angela păru ușurată.

– Ce drăguț din partea ta! Vin pe la tine oricând vrei.

– Aș prefera să vin eu la tine dacă se poate – m-am săturat de casa mea. Charlie m-a iertat de pedeapsă aseară, am anunțat eu vestea bună cu un zâmbet larg.

– Serios? Întrebă Angela, încântarea reținută luminându-i ochii căprui mereu blânzi. Parcă ai zis că ești pedepsită pe viață.

– Eu sunt și mai surprinsă decât tine. Eram sigură că voi termina cel puțin liceul înainte să-mi dea voie să ies din casă.

– Ei bine, e minunat, Bella! Va trebui să ieșim să sărbătorim.

– N-ai idee ce bine sună.

– Oare ce să facem? medită Alice, chipul luminându-i-se la câte posibilități aveam.

De obicei, ideile lui Alice erau puțin cam grandioase pentru mine și vedeam deja asta acum în ochii ei – tendința de a duce lucrurile prea departe.

– Indiferent la ce te gândești, Alice, mă îndoiesc că sunt *chiar* așa de liberă.

– Liberă înseamnă liberă, nu? insistă ea.

– Sunt sigură că încă mai am granițe – cum ar fi să nu le depășesc pe cele ale Statelor Unite.

Angela și Ben râseră, dar Alice se strâmbă, sincer dezamăgită.

– Deci ce facem în seara asta? insistă ea.

– Nimic. Uite ce e, hai să-i mai dăm vreo două zile să fim siguri că n-a glumit. Oricum suntem în timpul săptămânii.

– Atunci vom sărbători în weekend.

Entuziasmul lui Alice era imposibil de suprimat.

– Sigur, am spus eu, sperând să o potolesc.

Nu aveam de gând să fac ceva ieșit din comun; era mai prudent să o iau încet cu Charlie. Să-i dau șansa să aprecieze cât de matură și de încredere sunt înainte să-i cer favoruri.

Angela și Alice începură să ia în calcul diversele posibilități; Ben interveni și el în conversație, punând deoparte benzile desenate. Gândurile mele erau în altă parte. Am fost surprinsă să văd că subiectul libertății mele nu mai era brusc atât de plăcut cum fusese cu doar o clipă mai devreme. În timp ce amicii mei

discutau despre cum ne putem distra în Port Angeles sau poate în Hoquiam, am început să mă simt nemulțumită.

Nu dură mult până să mă prind de unde pornea neliniștea mea.

De când îmi luasem la revedere de la Jacob Black în pădurea din jurul casei mele, mi-a tot revenit în minte o imagine care-mi strângea inima. Chipul lui Jacob crispat de durere mi se ivea în gânduri la intervale regulate ca o alarmă de ceas enervantă, pusă să sune la fiecare jumătate de oră. Aceasta era ultima amintire pe care o aveam cu el.

Când imaginea mi-a revenit în minte, am știut exact de ce eram nemulțumită de libertatea mea. Pentru că era incompletă.

Sigur, eram liberă să merg oriunde voiam – în afară de La Push; liberă să fac orice voiam – în afară să-l văd pe Jacob. *Trebuia* să existe vreun fel de teren neutru.

– Alice? Alice!

Vocea Angelei mă smulse din reverie. Își flutura mâna înainte și înapoi în fața chipului inexpressiv al lui Alice. Expresia feței ei mă înspăimânta și pe mine. Privirea ei goală îmi spunea că vedea ceva foarte diferit de scenariul lumesc al cantinei care ne înconjură, dar nu mai puțin real. Ceva ce se apropia, ceva ce urma să se întâmple în curând. Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji.

Apoi Edward chicoti; râsul lui era foarte natural și liniștitor. Angela și Ben se uitară la el, dar eu continuam să o privesc țintă pe Alice. Tresări deodată, ca și cum cineva i-ar fi dat un ghiont pe sub masă.

– Tragi un pui de somn, Alice? o tachină Edward.

Alice își reveni.

– Mă scuzați, visam cu ochii deschiși.

– Să visezi cu ochii deschiși e mai bine decât să asști la încă două ore de școală, spuse Ben.

Alice se avântă în conversație mai animată decât înainte – puțin cam prea animată. Am surprins-o privindu-l sugestiv pe Edward, doar pentru o clipă, după care se uită înapoi la Angela

înainte să mai observe cineva. Edward era tăcut, se juca absent cu o şuviță din părul meu.

Am așteptat cu nerăbdare ocazia să-l întreb pe Edward ce văzuse Alice în viziunea ei, dar după-amiaza trecu fără să fim măcar un minut singuri.

Mi se părea ciudat, aproape intenționat. După prânz, Edward încetini pasul să se potrivească cu al lui Ben pentru a vorbi despre o temă pe care știam că o terminase deja. Apoi era mereu cineva prin preajmă între ore, deși de obicei aveam câteva minute numai pentru noi. Când clopoțelul de final sună, Edward intră în vorba cu nimeni altul decât Mike Newton, alăturându-i-se lui când acesta se îndrepta spre parcare. Am rămas în urmă, dar Edward mă trase după el.

Am ascultat nedumerită în timp ce Mike răspundea la întrebările neobișnuit de prietenoase ale lui Edward. Se părea că Mike avea ceva probleme cu mașina.

– ...Dar tocmai am înlocuit bateria, spunea Mike. Privea îngrijorat când în față, când înapoi spre Edward. Confuz, la fel ca și mine.

– O fi de la cabluri? caută Edward o explicație.

– Poate. Sincer să fiu nu prea mă pricep la mașini, recunosc Mike. Ar trebui să o vadă un specialist, dar nu-mi permit să o duc la Dowling.

Am deschis gura ca să-i propun să se ducă la mecanicul meu, dar m-am răzgândit. Mecanicul meu era ocupat în ultima perioadă – ocupat să alerge de colo-colo sub formă de lup imens.

– Știu eu câte ceva – aș putea să arunc o privire dacă vrei, se oferi Edward. Așteaptă numai să le las pe Alice și pe Bella acasă.

Mike și cu mine ne uitam la Edward cu gurile căscate.

– Ăăăă...mersi, mormăi Mike când își reveni. Dar trebuie să ajung la serviciu. Poate altă dată.

– Desigur.

– Ne mai vedem. Mike se urcă în mașină clătinând din cap neîncrezător.

Volvo-ul lui Edward, în care se afla Alice, era la doar două mașini distanță.

– Ce-a fost *asta*? am mormăit eu, când Edward mi-a deschis portiera pasagerului.

– Am vrut doar să-l ajut, îmi răspunse Edward.

Apoi Alice, care aștepta pe bancheta din spate, începu să flectărească de zor.

– Nu ești un mecanic *chiar* așa de bun, Edward. Poate ar trebui să o rogi pe Rosalie să se uite la ea în seara asta doar ca să poți să ieși basma curată dacă Mike acceptă să-l ajuti, nu crezi? Nu că n-ar fi amuzant să-i văd mutra dacă *Rosalie* ar apărea să-l ajute. Dar, din moment ce colegii cred că Rosalie e în capătul celălalt al țării la facultate, bănuiesc că nu e o idee așa de bună. Păcat. Deși presupun că la mașina lui Mike te-ai pricepe și tu. Doar la cele mai fine acordaje ale unei mașini sport italiene nu te pricepi. Și, apropo de Italia și de mașina sport pe care am furat-o acolo, încă îmi mai datorezi un Porsche galben. Nu știi dacă mai vreau să aștept până la Crăciun...

Am încetat să mai ascult pentru o clipă, lăsându-i vocea rapidă să devină doar un zgomot de fundal și îndemnându-mă să am răbdare.

Mi se părea că Edward încerca să-mi evite întrebările. Bine. Va trebui să fie singur cu mine în curând. Era doar o chestiune de timp.

Edward păru și el să-și dea seama de lucrul acesta. A lăsat-o pe Alice la intrarea pe alea casei familiei Cullen ca de obicei, deși acum aproape că mă așteptam să o ducă la ușă și să o conducă în casă.

Când a coborât, Alice i-a aruncat o privire tăioasă. Edward părea foarte calm.

– Ne vedem mai târziu, spuse el. Apoi, mai discret ca niciodată, încuviință din cap.

Alice se întoarse și dispăru printre copaci.

Nu scoase o vorbă când întoarse mașina și se îndreptă înapoi spre Forks. Am așteptat, întrebându-mă dacă va aduce el vorba.

Nu o făcu, spre îngrijorarea mea. Ce *văzuse* Alice azi la prânz? Ceva ce nu voia să-mi spună, iar eu am încercat să caut un motiv pentru care ar avea secrete față de mine. Poate ar fi mai bine să mă pregătesc înainte să întreb. Indiferent despre ce era vorba, nu voiam să-mi pierd cumpătul, lăsându-i impresia că nu pot face față provocărilor care mă așteptau.

Am fost amândoi tăcuți până când am ajuns acasă la Charlie.

– Nu avem așa multe teme pentru seara asta, comentă el.

– Îhî, am aprobat eu.

– Crezi că mă mai lasă și azi să intru în casă?

– Charlie nu s-a supărat când m-ai luat azi-dimineață să mă duci la școală.

Dar eram sigură că Charlie avea să se îmbufneze repede când îl va găsi pe Edward acolo la întoarcere. Poate ar trebui să pregătesc o cină excelentă.

Când am ajuns înăuntru, m-am îndreptat spre scări, iar Edward m-a urmat. Se întinse la mine pe pat și se uită pe ferastră, părând că nu-și dă seama de nervozitatea mea.

Mi-am aruncat geanta și am dat drumul la calculator. Aveam un e-mail de la mama la care nu răspusesem și se panica dacă dura prea mult până-i scriam. Băteam cu degetele în masă sacadat și cu nerăbdare în timp ce așteptam ca vechiul meu calculator să se trezească la viață.

Apoi degetele lui le acoperiră pe ale mele, ținându-le în loc.

– Nu cumva suntem cam nerăbdătoare azi? murmură el.

M-am uitat în sus, pregătită să fac o remarcă sarcastică, dar fața lui era mai aproape decât m-aș fi așteptat. Ochii lui aurii mocneau la doar câțiva milimetri de mine, iar răsuflarea lui era rece peste buzele mele rășfrânte. Îi simțeam gustul pe limbă.

Nu-mi aminteam răspunsul isteț pe care eram gata să i-l dau. Nu-mi aduceam aminte nici cum mă cheamă.

Nu mi-a dat șansa să-mi revin.

Dacă ar fi fost după mine, mi-aș fi petrecut majoritatea timpului sărutându-l pe Edward. Nimic din ce mai experimentasem eu în viață nu se compara cu senzația dată de buzele

lui reci, tari ca marmura, dar totuși atât de blânde, îngemănate cu ale mele.

Nu era prea des după mine.

Așa că mă surprinse puțin când degetele lui se împletiră în părul meu, fixându-mi fața peste a lui. Brațele mele se strânseseră în jurul gâtului lui și mi-aș fi dorit să fiu mai puternică – suficient de puternică să-l țin prizonier aici. O mână alunecă pe spatele meu, strângându-mă mai tare la pieptul lui de piatră. Chiar și prin pulover, pielea îi era destul de rece să mă facă să tremur – era un tremur de plăcere, de fericire, dar mâinile lui slăbiră din strânsoare ca reacție.

Știam că mai aveam cam trei secunde până să ofteze și să mă îndepărteze ușor, spunând ceva de genul că mi-am riscat destul viața pentru o după-amiază. Vrând să profit la maximum de ultimele secunde, m-am strâns mai aproape de el, modelându-mi trupul după al lui. Îi mângâiam buza de jos cu vârful limbii; era incredibil de fină și netedă ca și cum ar fi fost lustruită, iar *gustul...*

Mi-a îndepărtat fața de a lui, înfrângându-mi cu ușurință rezistența – probabil, nici nu observase că-mi foloseam toată puterea.

Chicoti o dată, gutural. Ochii îi erau aprinși de excitarea pe care o stăpânea cu atâta disciplină.

– Of, Bella, oftă el.

– Aș spune că-mi pare rău, numai că nu-mi pare.

– Și mie ar trebui să-mi pară rău că nu-ți pare, dar nu-mi pare. Poate ar trebui să mă așez pe pat.

Am răsuflat puțin amețită.

– Dacă tu crezi că e nevoie...

Zâmbi strengărește și se desprinseseră de mine.

Mi-am scuturat capul de câteva ori încercând să-l limpezesc și m-am întors la calculator. Se încălzise deja și bâzâia. Ei bine, mai degrabă huruia decât bâzâia.

– Salut-o pe Renée din partea mea.

– Sigur că da.

Mi-am trecut privirea pe e-mailul de la Renée, clătinând din cap din când în când la unele lucruri prostești pe care le făcuse. Eram la fel de amuzată și îngrozită ca și prima dată când citisem asta. Era tipic pentru mama mea să uite că avea rău de înălțime până când se afla deja prinsă de o parașută și de un instructor de salturi. Aproape că m-am supărat pe Phil, soțul ei de aproape doi ani, pentru că îi permisesese una ca asta. Eu aș fi avut mai mare grijă de ea. O cunoșteam mult mai bine.

Apoi mi-am amintit că trebuie să-i lași pe oamenii mari să facă precum îi taie capul. Trebuie să-i lași să-și vadă de viețile lor...

Îmi petrecusem mare parte din viață având grijă de Renée, îndepărtând-o cu răbdare de planurile ei cele mai nebunești și îndurându-le cu calm pe cele la care nu putusem să o conving să renunțe. Fusesem mereu indulgentă cu mama mea, amuzată de ea, chiar și puțin protectoare. I-am văzut nenumăratele greșeli și am râs în sinea mea. Zvăpăiata de Renée.

Eu eram foarte diferită de mama mea. Eram înțeleaptă și prudentă. Eu eram cea responsabilă, cea matură. Așa mă vedeam eu pe mine. Asta eram eu.

Cu tâmpile încă pulsându-mi de la sărutul lui Edward, nu am putut să nu mă gândesc la greșelile cele mai importante pe care le făcuse mama și care îi schimbaseră viața. Prostuță și romantică, se căsătorise imediat ce ieșise de pe băncile școlii cu un bărbat pe care abia-l cunoștea, avându-mă pe mine un an mai târziu. Mă asigurase mereu că nu avea regrete, că eu eram cel mai bun dar pe care i-l dăduse viața. Și, cu toate acestea, îmi repeta la nesfârșit că oamenii deștepți iau căsnicia în serios. Oamenii maturi se duc la facultate și-și încep carierele înainte să se implice serios într-o relație. Știa că eu nu aveam să fiu la fel de necugetată și prostuță și *fată de la țară* cum fusese ea...

Am scrâșnit din dinți și am încercat să mă concentrez în timp ce-i răspundeam la scrisoare.

Apoi am ajuns la ultimul rând și mi-am amintit de ce evitasem să-i răspund mai devreme.

„Nu ai mai spus nimic despre Jacob de multă vreme, scrisese ea. Ce a mai făcut în ultima perioadă?”

Eram sigură că Charlie o ținea la curent.

Am oftat și am tastat repede, îndesând răspunsul la întrebarea ei între alte două paragrafe mai puțin delicate.

Jacob este bine. Cred. Nu mă văd prea des cu el; își petrece majoritatea timpului cu gașca lui de prieteni în La Push.

Zâmbind discret în sinea mea, am adăugat salutul lui Edward și am apăsător pe „trimite”.

Nu mi-am dat seama că Edward stătea din nou tăcut în spatele meu până când nu am închis calculatorul și m-am îndepărtat de la birou. Eram gata să-l cert că citea peste umărul meu când mi-am dat seama că nu era atent la mine. Examina o cutie neagră, plată, cu niște fire încâlcite care ieșeau din pătratul principal într-un fel care nu părea sănătos, indiferent ce obiect era acela. După o clipă am recunoscut casetofonul de mașină pe care Emmett, Rosalie și Jasper mi-l dăduseră de ziua mea. Uitasem de cadourile care se ascundeau sub o pătură de praf care se îngroșa încontinuu pe podeaua dulapului meu.

- Ce ai *făcut* cu chestia asta? Întrebă el pe un ton îngrozit.
- Nu ieșea din tabloul de bord.
- Așa că ai simțit nevoia să-l torturezi?
- Știi cum mă descurc cu uneltele. Nu am provocat nici o durere intenționat.

Își scutură capul, fața arătându-i ca o mască de tragedie.

- L-ai ucis.

Am ridicat din umeri.

- Asta este.

- Le-ai rupe sufletele dacă ar vedea asta, spuse el. Bănuiesc că este un lucru bun că ai fost în arest la domiciliu. Trebuie să-ți cumpăr altul înainte să observe.

- Mersi, dar nu am nevoie de un casetofon de fițe.

– Nu de dragul tău am de gând să-l înlocuiesc.

Am oftat.

– Nu te-ai ales cu mare lucru din cadourile de anul trecut, spuse el pe un ton nemulțumit.

Dintr-odată începu să-și facă vânt cu o bucată de hârtie.

Nu am răspuns, pentru că avea să-mi tremure glasul. Aniversarea mea dezastruoasă de la optsprezece ani – cu toate consecințele ei răsunătoare – nu era ceva de care-mi plăcea să-mi amintesc și m-a surprins că adusesese vorba de ea. El era chiar și mai sensibil la subiectul acesta decât mine.

– Ți dai seama că astea mai au puțin și expiră? Întrebă el, ridicând hârtia s-o văd și eu. Era un alt cadou – biletul de avion pe care Esme și Carlisle mi-l dăduseră ca să o pot vizita pe Renée în Florida.

Am tras adânc aer în piept și am răspuns pe un ton sec:

– Nu. De fapt, uitasem complet de ele.

Expresia feței lui era aleasă cu grijă să pară veselă și optimistă; nu se simți nici o urmă de emoție ascunsă atunci când continuă:

– Păi, mai avem puțin timp. Ai scăpat de pedeapsă...și nu avem planuri pentru weekendul acesta, din moment ce refuzi să mergi la banchet cu mine. Rânji. De ce să nu-ți sărbătorești libertatea așa?

Mi-am pierdut răsuflarea.

– Să merg în Florida?

– Ai spus ceva de genul că este permis orice în interiorul Statelor Unite.

M-am uitat suspicioasă la el, încercând să înțeleg de unde porneau toate astea.

– Ei bine? vru el să știe. Mergem să o vedem pe Renée sau nu?

– Charlie n-o să fie niciodată de acord.

– Charlie nu te poate opri să-ți vizitezi mama. Încă are custodia principală asupra ta.

– Nu are nimeni custodie asupra mea. Sunt adult.

Îmi afișă un zâmbet strălucitor.

– Exact.

Am luat posibilitatea în calcul timp de un minut înainte să decid că nu merita să mă zbat. Charlie avea să fie furios – nu că mă duceam să o văd pe Renée, ci pentru că Edward venea cu mine. Charlie nu-mi va mai vorbi luni de zile și probabil că voi sfârși prin a fi pedepsită din nou. Pesemne că ar fi mai înțelept nici să nu aduc vorba. Poate în câteva săptămâni, pe post de cadou de absolvire sau așa ceva.

Dar era greu să rezist tentației de a o vedea pe mama mea *acum*, nu peste câteva săptămâni. Nu o mai văzusem pe Renée de atâta vreme. Și trecuse și mai multă vreme de când nu o mai văzusem în circumstanțe fericite. Ultima dată când fusesem cu ea în Phoenix îmi petrecusem tot timpul pe un pat de spital. Ultima dată când venise aici fusesem mai mult sau mai puțin inertă. Nu-s chiar cele mai frumoase amintiri cu care să o las.

Și, poate, dacă ar vedea cât de fericită sunt cu Edward, i-ar spune lui Charlie să o lase mai moale.

Edward îmi studie fața în timp ce deliberam.

Am oftat.

– Nu weekendul acesta.

– De ce nu?

– Nu vreau să mă cert cu Charlie. Nu atât de repede după ce m-a iertat.

Se încruntă.

– Cred că weekendul acesta este perfect, mormăi el.

Mi-am scuturat capul.

– Altă dată.

– Nu ești singura închisă în casa asta, știi?

Se încruntă la mine.

Am început iar să fiu suspicioasă. El era mereu atât de altruist; știam că asta mă făcea pe mine răsfățată.

– Poți să mergi oriunde vrei, am subliniat eu.

– Lumea exterioară nu prezintă nici un interes pentru mine fără tine.

Mi-am dat ochii peste cap la auzul exagerării lui.

– Vorbesc serios, spuse el.

– Hai să luăm lumea exterioară mai încet, OK? Spre exemplu, am putea începe cu un film în Port Angeles...

Mormăi.

– Nu contează. Vorbim noi despre asta mai târziu.

– Nu mai avem despre ce vorbi.

El ridică din umeri.

– OK, atunci să schimbăm subiectul, am spus eu. Aproape că uitasem de grijile mele din după-amiaza aceasta – oare asta intenționase?

– Ce a văzut Alice azi la prânz?

Îl priveam ținută în timp ce vorbeam, încercând să disting ceva pe chipul lui.

Expresia lui era controlată; nu se observă decât o ușoară duritate în ochii lui de culoarea topazului.

– L-a văzut pe Jasper într-un loc ciudat, undeva în zona de sud-vest, crede ea, aproape de fosta lui...familie. Dar el nu are intenția să se întoarcă. Oftă. A îngrijorat-o.

– Aha.

Nu era nici pe de parte ceea ce crezusem eu. Dar evident că era logic ca Alice să fie atentă la viitorul lui Jasper. Era sufletul ei pereche, jumătatea ei, deși nu erau atât de ostentativi cu relația lor ca Rosalie și Emmett.

– De ce nu mi-ai spus dinainte?

– Nu mi-am dat seama că ai observat, spuse el. Oricum, probabil că nu e nimic important.

Imaginația mea o luase razna. Luasem întâmplările unei după-amiezi perfect normale și făcusem din țăntar armăsar că Edward își dă silința să-mi ascundă cine știe ce. Aveam nevoie de un psiholog.

Am mers la parter să ne facem temele în caz că Charlie avea să apară mai devreme acasă. Edward termină imediat; eu am lucrat din greu la matematică până când am decis că era timpul să-i pregătesc cina lui Charlie. Edward mă ajută, strâmbându-se din când în când la vederea ingredientelor crude – mâncarea

pentru oameni i se părea neapetisantă. Am gătit friptură de vită după rețeta bunicii Swan pentru că voiam să-l lingușesc. Nu era una dintre favoritele mele, dar avea să-l încânte pe Charlie.

Tata părea să fie deja binedispus când a ajuns acasă. Nici măcar nu s-a mai străduit atât de tare să fie nepoliticos cu Edward. Edward se scuză ca de obicei că nu poate mânca alături de noi. Sunetul știrilor de seară plutea din camera din față, dar mă îndoiam că Edward se uita cu adevărat la televizor.

După ce a mâncat copios trei porții, Charlie își puse picioarele pe scaunul liber și-și încrucișă brațele mulțumit peste burtă.

- A fost delicios, Bella.

- Mă bucur că ți-a plăcut. Cum a fost la serviciu?

Mânca prea cu poftă ca să mai pot face și conversație cu el.

- A trecut cam greu. De fapt, al naibii de greu. Am jucat cărți cu Mark o bună parte din după-amiază, recunosc el cu un rânjel. Am câștigat cu douăsprezece mâini la șapte. Apoi am vorbit cu Billy o vreme.

Am încercat să nu-mi schimb expresia feței.

- Ce mai face?

- Bine, bine. Îl cam supără puțin încheieturile.

- O, ce păcat!

- Mda. Ne-a invitat să mergem pe la ei în weekend. Se gândea să-i cheme și pe cei din familia Clearwater și pe cei din familia Uley. Un fel de petrecere...

- Ha, fu răspunsul meu de geniu.

Dar ce puteam să spun? Știam că nu aveam voie să particip la o petrecere cu vârcolaci, nici măcar dacă eram însoțită de tatăl meu. Mă întrebam dacă pe Edward îl deranja ca Charlie să meargă în La Push. Sau ar presupune că, de vreme ce Charlie își petrecea majoritatea timpului cu Billy, care e doar om, tatăl meu nu ar fi în pericol?

M-am ridicat și am strâns vasele fără să mă uit la Charlie. Le-am pus în chiuvetă și am dat drumul la apă. Edward apăr pe nesimțite și luă un prosop de vase.

Charlie oftă și renunță deocamdată, deși mi-am imaginat că urma să reia subiectul când aveam să fim iar singuri. Se ridică în picioare cu greu și se îndreaptă spre televizor, la fel ca în fiecare seară.

– Charlie, spuse Edward pe un ton de conversație.

Charlie se opri în mijlocul micuței lui bucătării.

– Da?

– Ți-a zis Bella cumva că părinții mei i-au dăruit niște bilete de avion de ziua ei pentru a o putea vizita pe Renée?

Am scăpat farfuria pe care o frecam. Alunecă de pe dulap și se izbi zgomotos de podea. Nu se sparse, dar împrășcă toată încăperea și pe toți trei cu apă cu săpun. Charlie păru să nu observe.

– Bella? Întrebă el pe un ton șocat.

Am continuat să privesc farfuria când am recuperat-o de jos.

– Da, așa este.

Charlie înghiți zgomotos, iar ochii i se îngustară când se întoarse din nou spre Edward.

– Nu, nu mi-a menționat asta niciodată.

– Hmm, murmură Edward.

– Există vreun motiv pentru care ai amintit asta? Întrebă Charlie pe un ton dur.

Edward ridică din umeri.

– Sunt pe cale să expire. Cred că Esme ar suferi dacă Bella nu i-ar folosi cadoul. Nu că ar spune ea ceva.

M-am uitat la Edward nevenindu-mi să cred.

Charlie rămase pe gânduri timp de un minut.

– Probabil că este o idee bună să-ți vizitezi mama, Bella. I-ar plăcea. Mă mir totuși că nu ai spus nimic despre asta.

– Am uitat, am recunoscut eu.

El se încruntă.

– Ai uitat că ți-a dăruit cineva niște bilete de avion?

– Mmm, am murmurat vag și m-am întors la chiuveță.

– Parcă ai zis că *sunt* pe cale să expire, Edward, continuă Charlie. Câte bilete i-au dăruit părinții tăi?

– Doar unul pentru ea...și unul pentru mine.

Farfuria pe care am scăpat-o de data asta ateriză în chiuvetă, așa că nu făcu la fel de mult zgomot. Am auzit imediat șuieratul ascuțit al răsuflării lui Charlie. Mi se urcă sângele la cap de supărare. De ce făcea Edward asta? M-am uitat la bulele din chiuvetă, cuprinsă de panică.

– Nici nu se pune problema! se răsti deodată Charlie, țipând cuvintele.

– De ce? Întrebă Edward cu vocea plină de o surprindere nevinovată. Ai spus că este o idee bună să-și viziteze mama.

Charlie îl ignoră.

– Nu pleci nicăieri cu el, domnișoară! țipă el.

M-am întors cu fața și el stătea cu un deget ațintit asupra mea. M-am înfuriat automat ca reacție instinctivă la tonul lui.

– Nu sunt copil, tată. Nu mai sunt pedepsită, ai uitat?

– Ba da, ești. Începând de acum.

– Pentru ce?

– Pentru că așa spun eu.

– Trebuie să-ți amintesc că din punct de vedere legal sunt adult? Vrei să mă mut de acasă în seara asta? Sau îmi mai dai câteva zile să-mi fac bagajele?

Fața lui Charlie se făcu de un roșu aprins. M-am simțit brusc oribil că a trebuit să joc cartea cu mutatul.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi fac tonul mai rezonabil:

– O să mă supun pedepsei când voi greși cu ceva, tată, dar nu-ți voi accepta prejudecățile.

El izbucni, dar nu reuși să scoată un cuvânt coerent.

– Acum, știi bine că am tot dreptul din lume să o vizitez pe mama weekendul acesta. Nu poți să-mi spui sincer că te-ai fi opus planului dacă mergeam cu Alice sau cu Angela.

– Sunt fete, mormăi el.

– Te-ar fi deranjat dacă l-aș fi luat pe Jacob?

Alesesem numele pentru că știam că tatăl meu avea o preferință pentru Jacob, dar mi-am dorit repede să nu fi făcut asta; Edward își încleștă dinții cu un pocnet.

Tatăl meu se strădui să se adune înainte să răspundă.

– Da, spuse el pe un ton neconvingător. M-ar deranja.

– Minți de îngheață apele, tată.

– Bella...

– Nu e ca și cum fug în Las Vegas să mă fac dansatoare de noapte sau ceva de genul ăsta. Merg să o văd pe *mama*, i-am amintit eu. Are la fel de multă autoritate parentală ca și tine.

Îmi aruncă o privire disprețuitoare.

– Insinuezi cumva că mama nu ar putea avea grijă de mine?

Charlie tresări la amenințarea subînțeleasă din întrebarea mea.

– Ai face bine să speri să nu-i spun și ei asta, am adăugat eu.

– Ai face bine să nu, mă avertiză el. Nu îmi place treaba asta.

– Nu ai nici un motiv să te superi.

Își dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că furtuna luase sfârșit.

M-am întors să scot dopul de la chiuvetă.

– Deci mi-am terminat temele, cina e gata, vasele sunt spălate, iar eu nu sunt pedepsită. Ies în oraș. Mă întorc înainte de zece jumătate.

– Unde te duci?

Fața lui se înroși ușor din nou.

– Nu știu sigur, am recunoscut eu. Nu departe totuși. OK?

Mormăi ceva care nu semăna deloc cu o aprobare și ieși din cameră. Ca de obicei, imediat ce am câștigat lupta, am început să mă simt vinovată.

– Ieșim? Întrebă Edward pe un ton calm, dar entuziast.

M-am întors să-i arunc o privire.

– Da. Cred că aș vrea să vorbesc ceva cu tine *între patru ochi*. Nu părea deloc neliniștit așa cum ar fi fost de așteptat.

Am deschis discuția abia când am ajuns la loc sigur în mașina lui.

– Ce-a fost *asta*? am vrut eu să știu.
 – Știi că vrei să-ți vezi mama, Bella – ai vorbit despre ea în somn. Îți făceai griji, de fapt.

– Chiar?

Încuviință din cap.

– Dar în mod clar erai mult prea lașă să rezolvi problema asta cu Charlie, așa că am intervenit eu pentru tine.

– Intervenit? M-ai aruncat în gura lupului!

Își dădu ochii peste cap.

– Nu cred că erai în vreun fel în pericol.

– Ți-am spus că nu vreau să mă cert cu Charlie.

– N-a spus nimeni că trebuie să te cerți cu el.

M-am uitat urât la el.

– Nu mă pot abține când îl văd cum face pe șeful cu mine în felul acesta – instinctele mele naturale de adolescentă își spun cuvântul.

Chicoti.

– Păi, asta nu mai e vina mea.

M-am uitat la el, meditănd. El nu păru să observe. Chipul îi era senin în timp ce privea prin parbriz. Se întâmpla ceva, dar nu-mi dădeam seama exact ce. Sau poate era doar imaginația mea din nou, luând-o razna cum o făcuse și după-amiază.

– Această grabă bruscă de a vedea Florida are vreo legătură cu petrecerea de acasă de la Billy?

I se încordă falca.

– Nici o legătură. Nu contează dacă ai fi aici sau de partea cealaltă a lumii, tot nu te-ai duce.

Făcea cum făcuse și Charlie mai devreme – se purtau cu mine de parcă aș fi fost un copil obraznic. Mi-am încleștat dinții ca să nu încep să țip. Nu voiam să mă cert și cu Edward.

Edward oftă, iar când vorbi, vocea îi era caldă și catifelată din nou.

– Și ce vrei să facem în seara asta? întrebă el.

– Putem merge la tine acasă? Nu am mai văzut-o pe Esme de foarte mult timp.

El zâmbi.

– Îi va face plăcere. Mai ales dacă aude ce facem în weekendul acesta.

Am mormăit înfrântă.

Așa cum am promis, nu am stat în oraș până târziu. Nu m-a surprins faptul că luminile erau încă aprinse când am tras mașina în fața casei – știam că Charlie avea să mă aștepte să mai tipe la mine.

– Mai bine nu intri, am spus eu. Nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

– Are gânduri pașnice, mă tachină Edward.

Expresia feței lui mă făcu să mă întreb dacă mai era vreo poantă care îmi scăpa. Colțurile gurii lui tresăltau, în încercarea de a reprima un zâmbet.

– Ne vedem mai târziu, am mormăit eu posomorâtă.

El râse și mă sărută pe creștet.

– Mă întorc când sforăie Charlie.

Televizorul era dat tare când am intrat. Pentru o clipă am luat în calcul posibilitatea să mă strecor pe lângă el.

– Poți să vii puțin, Bella? mă strigă Charlie, dându-mi planul peste cap.

Mi-am târât picioarele încă cinci pași.

– Ce este, tată?

– Te-ai distrat bine în seara asta? Întrebă el.

Părea nesigur. Am căutat înțelesuri ascunse în cuvintele sale înainte să-i răspund.

– Da, am spus eu ezitant.

– Ce ai făcut?

Am ridicat din umeri.

– Am stat cu Alice și Jasper. Edward a bătut-o pe Alice la șah și am apoi am jucat eu cu Jasper. M-a bătut și el pe mine.

Am zâmbit. Imaginea cu Edward și Alice jucând șah erau una dintre cele mai amuzante lucruri pe care le văzusem vreodată. Stăteau acolo aproape nemișcați uitându-se la tablă, în

timp ce Alice prevedea mișcările pe care le va face el, iar el se uita în mintea ei și vedea ce mișcări avea să facă ea. Mare parte din joc se dădea în mințile lor; cred că mutaseră fiecare câte doi pioni când Alice și-a doborât brusc regele și s-a dat bătută. Durase doar trei minute.

Charlie dădu televizorul pe silențios – o reacție neobișnuită.

– Uite ce e, am ceva să-ți spun.

Se încruntă, arătând foarte jenat.

Am rămas nemișcată, așteptând. Îmi întâlني privirea preț de o clipă înainte să-și îndrepte ochii spre podea. Nu a spus nimic mai mult.

– Ce este, tată?

Oftă.

– Nu mă pricep la astfel de chestii. Nu știu cum să încep...

Am așteptat din nou.

– OK, Bella. Uite care-i treaba. Se ridică de pe canapea și începu să se plimbe încoace și încolo de-a lungul camerei, privindu-și picioarele în tot acest timp. Relația ta cu Edward parte destul de serioasă și sunt câteva lucruri la care trebuie să ai grijă. Știu că ești un adult acum, dar ești încă tânără, Bella, și sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le știi când... ei bine, când ai o relație fizică cu...

– Oh, te rog, *te rog*, nu! l-am implorat, sărind în picioare. Te rog să-mi spui că nu încerci să ai o discuție despre sex cu mine, Charlie.

El se uită în pământ.

– Sunt tatăl tău. Am responsabilități. Nu uita că mi-e la fel de rușine ca și ție.

– Nu cred că este omeneste posibil. Oricum, mama ți-a luat-o înainte cam acum zece ani. Ai scăpat.

– Acum zece ai nu aveai un iubit, mormăi el fără să vrea.

Îmi dădeam seama că se lupta cu dorința de a renunța la subiect. Stăteam amândoi în picioare uitându-ne în pământ, unul cu spatele la celălalt.

– Nu cred că punctele esențiale s-au schimbat atât de mult, am mormăit eu, iar fața probabil că-mi era la fel de roșie ca a lui. Era mai rău ca-n iad; și mai rău de atât a fost să-mi dau seama că Edward știa ce urma să se întâmple. Nici nu-i de mirare că era așa plin de sine în mașină.

– Spune-mi doar că ești prevăzătoare, mă rugă Charlie, dorindu-și evident să-l înghită pământul cu totul.

– Nu-ți face griji, tată, lucrurile nu stau chiar așa.

– Nu că n-aș avea încredere în tine, Bella, dar știu că nu vrei să-mi spui așa ceva și știi că nici eu nu vreau cu adevărat să aud. Voi încerca să fiu deschis la minte totuși. Știu că vremurile s-au mai schimbat.

Am râs ciudat.

– Poate că timpurile s-au prevăzătoare, dar Edward este de modă veche. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Charlie oftă.

– Sunt convins, mormăi el.

– Of! am suspinat eu. Tare mi-aș fi dorit să nu mă pui să spun chestia asta cu voce tare, tată. *Serios*. Dar... sunt... virgină și nu am planuri imediate să schimb statutul acesta.

Ne-am făcut amândoi mici de rușine, dar apoi fața lui Charlie se mai luminează. Părea să mă creadă.

– Pot să mă duc la culcare acum? *Te rog*.

– Imediat, spuse el.

– Ah, te rog, tată? Te implor.

– Partea jenantă s-a terminat, promit, mă asigură el.

I-am aruncat o privire și am fost recunoscătoare să văd că părea mult mai liniștit, iar fața lui își revenise la culoarea obișnuită. Se adânci la loc pe canapea, răsuflând ușurat că trecuse de discursul despre sex.

– Acum ce mai este?

– Voiam doar să știu cum mai merge cu echilibrul.

– Oh. Bine, cred. Mi-am făcut planuri cu Angela azi. O ajut să-și scrie invitațiile pentru cursul festiv. Doar noi fetele.

– Frumos. Și cu Jake?

Am oftat.

– Nu am reușit să rezolv problema asta, tată.

– Încearcă, Bella. Știu că vei face ceea ce trebuie. Ești un om bun.

Super. Deci dacă nu reușeam să-mi rezolv problemele cu Jacob eram un om *rău*? Lovitură sub centură.

– Sigur, sigur, am fost eu de acord.

Răspunsul automat aproape că mă făcu să zâmbesc – era ceva ce deprinsesem de la Jacob. Ba chiar am și spus-o pe același ton superior pe care-l folosea și el cu tatăl lui.

Charlie rânji și dădu televizorul înapoi pe sonor. Se așează mai confortabil pe canapea, mulțumit de ceea ce făcuse în seara asta. Mi-am dat seama că o să mai stea o vreme treaz uitându-se la meci.

– Noapte bună, Bells.

– Ne vedem mâine-dimineață! m-am grăbit eu spre scări.

Edward plecase de mult și nu se va întoarce până când Charlie nu va adormi – probabil că vâna sau ceva de genul ăsta să treacă timpul mai repede – așa că nu mă grăbeam să mă schimb de culcare. Nu aveam chef să fiu singură, dar în mod clar nu voiam să mă duc jos să-mi petrec timpul cu tata, în cazul în care se gândea la vreun subiect de educație sexuală pe care nu-l mai abordase înainte; m-am cutremurat.

Așa că, mulțumită lui Charlie, eram neliniștită și panicată. Îmi terminasem temele și nu mă simțeam suficient de odihnită să citesc sau pur și simplu să ascult muzică. M-am gândit să o sun pe Renée să o anunț că vin în vizită, dar apoi mi-am dat seama că în Florida era cu trei ore mai târziu și că probabil dormea.

Puteam să o sun pe Angela.

Dar brusc mi-am dat seama că nu cu Angela voiam să vorbesc. Nu cu ea simțeam nevoia să vorbesc.

M-am uitat la fereastra goală și întunecată, mușcându-mi buza. Nu știu cât am stat acolo cântărind argumentele pro și pe cele contra – să fac ceea ce trebuie din punctul lui Jacob de vedere, să-mi văd din nou prietenul cel mai bun și să fiu un om

bun, dar asta însemnând să-l fac pe Edward să se supere tare pe mine. Poate doar zece minute. Destul timp să decid că argumentele pro stăteau în picioare pe când cele contra nu. Edward era doar îngrijorat de siguranța mea, iar eu știam că nu avea de ce.

Telefonul nu-mi era de nici un ajutor; Jacob refuzase să-mi răspundă la telefon de la întoarcerea lui Edward. Și, în plus, aveam nevoie *să-l văd* – să-l văd zâmbindu-mi din nou așa ca mai înainte. Aveam nevoie să înlocuiesc ultima amintire îngrozitoare a feței lui schimonosite de durere dacă doream să mai am vreodată liniște.

Aveam probabil cam o oră la dispoziție. Puteam da o tură rapidă până în La Push înainte ca Edward să-și dea seama că lipsesc. Era trecut de ora la care aveam voie să ies, dar oare chiar i-ar păsa lui Charlie dacă Edward nu era implicat? Aveam doar o cale să aflu.

Mi-am înșfăcat jacheta și mi-am băgat mâinile prin mâneci și am luat-o la fugă spre parter.

Charlie își ridică privirea de la meci, suspicios dintr-odată.

– Te deranjează dacă mă duc să-l văd pe Jake în seara asta? am întrebat eu pe nerăsuflăte. Nu stau mult.

Imediat ce am rostit numele lui Jake, expresia lui Charlie se relaxă într-un zâmbet triumfător. Nu păru deloc surprins că predica lui avusese un efect atât de imediat.

– Nu, dragă. Nici o problemă. Stai cât vrei.

– Mersi, tată, am spus și am zbughit-o pe ușă.

Ca orice fugar, nu m-am putut abține să nu mă uit peste umăr de câteva ori în timp ce alergam spre camioneta mea, dar era atât de beznă încât chiar nu avea rost. A trebuit să bâjbâi ca să nimeresc mânerul portierei.

Ochii mei abia apucaseră să se adapteze în timp ce băgam cheile în contact. Le-am răsucit tare la stânga, dar în loc să huruie asurzitor trezindu-se la viață, motorul doar făcu un clic. Am încercat din nou, obținând același rezultat.

Apoi o mișcare discretă în oglinda retrovizoare mă făcu să tresar.

– Ah! am țipat eu șocată când am văzut că nu eram singură în mașină.

Edward stătea nemișcat, abia distingându-se în întuneric, doar mâinile i se mișcau în timp ce întorcea pe o parte și pe alta un obiect negru misterios. Se uită la obiect când vorbi.

– M-a sunat Alice, murmură el.

Alice! La naiba. Uitasem să o iau și pe ea în calcul în planurile mele. Probabil că a pus-o să mă supravegheze.

– S-a panicat atunci când viitorul tău a dispărut destul de brusc acum cinci minute.

Ochii mei, deja larg deschiși de surprindere, se făcură și mai mari.

– Știi tu, pentru că nu-i poate vedea pe lupi, explică el pe același ton. Ai uitat? Când decizi să-ți amesteci soarta cu a lor dispari și tu. Îmi dau seama că nu aveai de unde să știi partea asta. Dar înțelegi de ce m-a făcut să fiu puțin...neliniștit? Alice te-a văzut dispărând și nu-și putea da seama dacă aveai să te întorci acasă sau nu. Viitorul tău s-a pierdut, la fel ca și al lor. Nu știm exact de ce se întâmplă asta. O fi vreun fel de apărare naturală cu care se nasc? Părea să se întrebe retoric, uitându-se încă la bucata din motorul camionetei mele în timp ce o răsucea în mâini. Puțin probabil, având în vedere că nu am avut probleme cu cititul gândurilor lor. Cel puțin cu ale celor din familia Black. Carlisle se gândește că ar fi din cauză că viețile lor sunt determinate în așa mare măsură de transformările lor care reprezintă mai mult o reacție involuntară decât rezultatul unei decizii. Transformările sunt imprevizibile și schimbă totul la ei. În clipa în care trec de la o formă la alta, nici nu există cu adevărat. Viitorul nu poate să-i cuprindă...

I-am ascultat meditațiile într-o tăcere de mormânt.

– O să-ți repar mașina la timp pentru școală, în caz că ai vrea să conduci tu, mă asigură el după un minut.

Cu buzele zdrobite una de alta, am scos cheile din contact și am coborât țeapănă din camionetă.

– Închide fereastra dacă vrei să stai departe de tine în seara asta. O să înțeleg, îmi șopti el înainte să trântesc ușa.

Am intrat valvârtej în casă, trântind și ușa.

– Ce s-a întâmplat? vru Charlie să știe de pe canapea.

– Nu pornește camioneta, am urlat eu.

– Vrei să mă uit la ea?

– Nu. Mai încerc dimineață.

– Vrei să folosești mașina mea?

Nu aveam voie să conduc mașina de poliție. Charlie trebuie să fi fost disperat de-a binelea să mă facă să merg în La Push. Aproape la fel de disperat ca și mine.

– Nu. Sunt obosită, am mormăit eu. Noapte bună!

Mi-am târât picioarele pe scări și m-am dus direct la fereastră. Am închis cu putere rama de metal – se izbi, iar sticla tremură.

Am privit sticla neagră tremurând pentru un moment lung, până când deveni nemișcată. Apoi am oftat și am deschis fereastra cât de larg am putut.

3. MOTIVE

Soarele era atât de adânc îngropat între nori încât nu aveai cum să-ți dai seama dacă apusese sau nu. După un zbor așa de lung – urmărind soarele spre vest astfel încât părea nemișcat pe cer – eram dezorientată; timpul părea ciudat de variabil. Mă luă prin surprindere când pădurea făcu loc primelor clădiri, semnaland că eram aproape acasă.

– Ai fost atât de tăcută, observă Edward. Ți-a fost rău în avion?

– Nu, sunt bine.

– Ești tristă că plecăm?

– Cred că mai degrabă ușurată decât tristă.

Ridică o sprânceană. Știam că era inutil și – oricât uram să recunosc – deloc necesar să-l rog să-și țină ochii la drum.

– Renée este mult mai...*simțitoare* decât Charlie în unele privințe. Mă pierdeam în fața ei.

Edward râse.

– Mama ta are o minte foarte interesantă. Aproape de copil, dar foarte profundă. Vede lucrurile altfel decât restul oamenilor.

Profundă. Era o descriere bună a mamei mele – când era atentă. În majoritatea timpului Renée era atât de zăpăcită de propria viață încât nu mai observa mare lucru din jur. Dar în weekendul acesta mi-a acordat atenție din plin.

Phil era ocupat – echipa de baseball de la liceu pe care o antrena era în plin campionat – și faptul că era singură cu mine și Edward nu a făcut decât să-i ascută simțurile. Imediat ce îmbrățișările și strigătele de încântare se terminaseră, Renée începuse să observe. Și pe măsură ce privea, ochii ei mari și albaștri deveniseră la început derutați și apoi îngrijorați.

În dimineața aceasta merseserăm la plimbare pe plajă. Voia să se laude cu toate frumusețile noului ei cămin, sperând încă, bănuiesc, că soarele ar putea să mă ademenească din Forks. Voia de asemenea să vorbească între patru ochi cu mine, lucru care s-a aranjat cu ușurință. Edward inventase o lucrare semestrială pentru a avea o scuză să stea în casă în timpul zilei.

În mintea mea am rederulat conversația cu mama...

Renée și cu mine mergeam agale pe trotuar, încercând să ne menținem la umbra palmierilor rari. Deși era devreme, căldura ne topea. Aerul era atât de greu de la umezeală încât simpla respirație și expirație le dădea plămânilor mei o sarcină grea.

– Bella? mă întrebă mama, uitându-se în timp ce vorbea dincolo de nisipuri la valurile care se loveau ușor de mal.

– Ce este mamă?

Oftă, fără să-mi întâlnească privirea.

– Sunt îngrijorată...

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu îngrijorată deodată. Ce pot face?

– Nu e vorba de mine. Clătină din cap. Îmi fac griji pentru tine și pentru... Edward.

Renée se uită în sfârșit la mine când îi rosti numele, parcă scuzându-se.

– Aha, am mormăit eu, cu ochii la o pereche de alergători care treceau pe lângă noi uzi leoarcă de transpirație.

– Relația voastră este mult mai serioasă decât credeam eu, continuă ea.

M-am încruntat, trecând repede în revistă ultimele două zile. Edward și cu mine abia dacă ne atinseserăm – cel puțin nu în fața ei. Mă întrebam dacă Renée avea să-mi țină și ea o predică despre

responsabilitate. Nu m-ar fi deranjat atât de tare ca a discuta cu Charlie despre asta. Cu mama nu era jenant. La urma urmei, eu fusesem cea care-i ținusem aceeași predică în ultimii zece ani.

– E ceva... ciudat în legătură cu felul cum vă manifestați dragostea, murmură ea cu fruntea încruntată deasupra ochilor îngrijorați. Privirea lui e atât de... protectoare. Ca și cum din clipă în clipă ar urma să se arunce în fața unui glonț să te salveze sau ceva de genul ăsta.

Am râs, deși încă nu eram în stare să mă uit în ochii ei.

– Și acesta e un lucru rău?

– Nu. Se încruntă străduindu-se să-și aleagă cuvintele potrivite. Este doar... *diferit*. Sentimentele lui față de tine sunt foarte intense... și foarte grijulii. Simt că nu înțeleg cu adevărat relația voastră. Ca și cum ar fi un secret care-mi scapă...

– Eu cred că fabulezi, mamă, am spus eu repede, făcând eforturi să vorbesc pe un ton liniștit. Am simțit o agitație în stomac. Uitasem cât de multe *vedea* mama mea. Imaginea ei simplă asupra lumii pătrundea prin toate aparențele și ajungea direct la adevărul lucrurilor. Nu mă deranjase lucrul acesta până acum. Până în acest moment nu avusesem nici un secret pe care să nu i-l pot spune.

– Și nu e doar el, zise ea aproape pe un ton de scuză. Aș vrea să poți vedea cum te miști în jurul lui.

– Ce vrei să spui?

– Felul în care te miști – te orientezi în jurul lui fără ca măcar să te gândești la asta. Când se mișcă el, chiar și puțin, îți ajustezi poziția în același timp. Ca niște magneti...sau gravitația. Ești ca un... satelit sau ceva asemănător. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Își strânse buzele și privi în jos.

– Nu-mi spune, am tachinat-o eu, cu un zâmbet chinuit. Iar citești cărți cu enigme, nu? Sau de data asta științifico-fantastice? Chipul lui Renée se făcu de un roz delicat.

– Nu are nici o relevanță.

– Ai găsit ceva bun?

– Păi, este una – dar nu contează. Vorbim despre tine acum.
 – Rămâi la romane de dragoste, mamă. Știi cum intri tu repede în panică.

Buzele ei se răsuciră în sus la colțuri.

– Mă port prosteste, nu?

Preț de o clipită nu am putut să răspund. Renée era atât de ușor de convins! Uneori era un lucru bun pentru că nu toate ideile ei erau practice. Dar mă durea să văd cât de repede se lăsa dusă de nas de banalitățile mele, mai ales că acum avea pe deplin dreptate.

Își ridică privirea la mine, iar eu mi-am controlat expresia feței.

– Nu prosteste – doar matern.

Râse din nou și apoi arătă mareață spre nisipurile albe care se întindeau spre apa albastră.

– Toate astea nu sunt de ajuns pentru a te convinge să te muți din nou cu mama ta prostuță?

Mi-am șters fruntea cu mâna în mod teatral și apoi m-am prefăcut că-mi storc părul de apă.

– Te obișnuiești cu umiditatea, îmi promise ea.

– Poți să te obișnuiești și cu ploaia, am contraccarat eu.

Îmi dădu în joacă un ghiont cu cotul, după care mă luă de mână în timp ce mergeam împreună la mașină.

În afară de griile pe care și le făcea pentru mine, părea destul de fericită. Mulțumită. Îi mai arunca încă lui Phil priviri amoroase, lucru care mă liniștea. Fără îndoială, viața ei era plină și satisfăcătoare. În mod clar, nu îmi simțea chiar atât de mult lipsa, nici chiar acum...

Degetele de gheață ale lui Edward îmi mângâiau obrazul. Am privit în sus clipind, revenind în prezent. Se aplecă și mă sărută pe frunte.

– Am ajuns acasă, Frumoasă din Pădurea Adormită! E timpul să te trezești.

Mașina era oprită în fața casei lui Charlie. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar mașina de poliție stătea parcată pe aleea

din fața casei. Când am examinat casa, am observat perdeaua mișcându-se la fereastra sufrageriei, aruncând o linie de lumină galbenă de-a lungul gazonului întunecat.

Am oftat. Normal că Charlie abia aștepta să ne ia în primire.

Probabil că Edward se gândea la același lucru, pentru că expresia feței îi era rigidă, iar ochii distanți când a venit să-mi deschidă portiera.

– Cât de rău? am întrebat eu.

– Nu va fi greu cu Charlie, promise Edward pe un ton sincer fără urmă de umor. I-a fost dor de tine.

Ochii mei se îngustară de îndoială. Dacă era adevărat atunci de ce Edward era atât de tensionat ca înainte de o luptă?

Geanta mea era mică, dar el insistă să mi-o care până în casă. Charlie ne ținu ușa deschisă.

– Bun venit acasă, copilă! strigă Charlie ca și cum chiar ar fi entuziasmat. Cum a fost în Jacksonville?

– Umed. Aglomerat.

– Deci Renée nu te-a convins să te duci la Universitatea din Florida?

– A încercat. Dar prefer să beau apa, și nu să o inhalez.

Ochii lui Charlie scăpară din greșală spre Edward.

– V-ați distrat?

– Da, spuse Edward pe un ton liniștit. Renée a fost foarte primitoare.

– E... ăăă, bine. Mă bucur că v-ați distrat.

Charlie se întoarse de la Edward și mă trase într-o îmbrățișare neașteptată.

– Impresionant, am șoptit în aer.

A izbucnit în râs.

– Chiar mi-a fost dor de tine, Bella. Mâncarea de pe aici lasă mult de dorit când ești plecată.

– O să mă ocup eu de asta, am spus eu când mi-a dat drumul.

– Nu vrei să-l suni pe Jacob mai întâi? Mă bate la cap din cinci în cinci minute de la șase dimineața. I-am promis că te pun să-l suni înainte să despachetezi.

Nu a trebuit să mă uit la Edward să-mi dau seama că stătea nemișcat și rece lângă mine. Deci asta era cauza tensiunii lui.

– Jacob vrea să stea de vorbă cu mine?

– Destul de insistent aș spune. Nu a vrut să-mi spună despre ce e vorba – a spus doar că este important.

În clipa aceea sună telefonul, strident și insistent.

– Sigur tot el e, pariez pe salariul meu, mormăi Charlie.

– Răspund eu.

M-am grăbit să merg în bucătărie.

Edward mă urmă pe când Charlie dispăru în sufragerie.

Am apucat telefonul la jumătatea sunetului și m-am întors să stau cu fața la perete.

– Alo?

– Te-ai întors, spuse Jacob.

Vocea lui răgușită, familiară îmi provocase un val de melancolie. O mie de amintiri mi se învâртеbeau în minte – o plajă stâncoasă presărată cu copaci cu lemn de plută, un garaj făcut din plăci de plastic, sucuri calde într-o pungă de hârtie, o cameră micuță cu un fotoliu de două persoane mult prea mic și antic. Râsul din ochii lui de un negru profund, căldura fierbinte a mâinii lui mari în jurul mâinii mele, scânteierea dinților lui albi în contrast cu pielea întunecată, chipul lui care se întindea în zâmbetul larg care fusese mereu ca o cheie a unei uși secrete, unde doar spiritele înrudite pot intra.

Parcă era ca dorul de casă, tânjitul după locul și persoana care mă adăpostise prin noaptea mea cea mai neagră.

Mi-am dres glasul să-mi îndepărtiez nodul din gât.

– Da, am răspuns eu.

– De ce nu m-ai sunat? vru Jacob să știe.

Tonul lui nervos mă făcu pe loc să revin la realitate.

– Pentru că sunt în casă de exact patru secunde, iar telefonul tău l-a întrerupt pe Charlie care-mi spunea că ai sunat.

– Oh, scuze.

– Sigur. Acum spune, de ce-l hărțuiești pe Charlie?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Mda, m-am prins și eu de partea asta. Vorbește.

Urmă o pauză scurtă.

– Te duci la școală mâine?

M-am încruntat în sinea mea, neputând să înțeleg ce rost avea întrebarea.

– Normal că mă duc. De ce nu m-aș duce?

– Nu știu. Eram doar curios.

Încă o pauză.

– Deci despre ce voiai să vorbim, Jake?

Ezită.

– Sincer să fiu...despre nimic. Eu... voiam doar să-ți aud vocea.

– Mda, știu. Mă bucur atât de *mult* că m-ai sunat, Jake. Eu... Dar nu mai știam ce să zic.

Aș fi vrut să-i spun că plec spre La Push în clipa asta, dar era imposibil.

– Trebuie să plec, îmi spuse el deodată.

– Ce?

– Vorbim curând, da?

– Dar Jake...

Deja închisese. Am ascultat tonul telefonului nevenindu-mi să cred.

– Ce scurt a fost, am mormăit eu.

– E totul în regulă? Întrebă Edward.

Vorbea încet și prudent.

M-am întors încet cu fața la el. Nu schița nici un gest și pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– Nu știu. Mă întreb despre ce era vorba.

Nu avea nici o logică faptul că Jacob îl hărțuise pe Charlie toată ziua doar să mă întrebe dacă merg la școală. Și, dacă voia să-mi audă vocea, atunci de ce închisese atât de repede?

– Tu știi mai bine, spuse Edward, cu o urmă de zâmbet în colțurile gurii.

– Mm, am murmurat eu.

Era adevărat. Îl cunoșteam bine pe Jake. Nu ar trebui să fie așa de greu să-mi dau seama ce motive avusese.

Cu gândul la kilometri întregi depărtare – cam la douăzeci și cinci de kilometri depărtare, în La Push – am început să cotrobăiesc prin frigider, amestecând ingrediente să-i pregătesc cina lui Charlie. Edward se sprijini de dulap, iar eu îi simțeam ochii fixați asupra chipului meu, dar eram prea preocupată ca să mă îngrijorez de ce vedea acolo.

Chestia cu școala părea să fie cheia. De altceva nu mă întrebase Jake. Și trebuie să caute răspunsul la ceva că altfel nu l-ar fi deranjat pe Charlie atât de insistent.

Dar totuși de ce l-ar interesa pe el prezența mea la școală?

Am încercat să mă gândesc logic la asta. Deci dacă *nu* aș fi mers la școală mâine, care ar fi problema din perspectiva lui Jacob? Charlie se cam strâmbase că o să lipsesc de la școală o zi atât de aproape de examene, dar îl convinsesem că o zi de vineri nu-mi va întârzia studiile. Lui Jake abia dacă i-ar păsa de așa ceva.

Creierul meu refuza să vină cu vreo idee genială. Poate că-mi scăpa vreo informație vitală.

Ce s-ar fi putut schimba în ultimele trei zile care să fie atât de important încât să-l facă pe Jacob să renunțe la refuzul de a-mi răspunde la telefon și să mă contacteze? Ce se putea schimba așa de brusc în trei zile?

Am rămas locului în mijlocul bucătăriei. Pachetul de hamburgeri înghețați îmi alunecă printre degetele amorțite. Mi-a luat o clipită să remarc absența zgomotului pe care ar fi trebuit să-l facă izbindu-se de podea.

Edward îl prinsese și-l aruncase pe dulap. Brațele lui erau deja în jurul meu, iar buzele lui erau la urechea mea.

– Ce s-a întâmplat?

Mi-am scuturat capul amețită.

Trei zile puteau schimba totul.

Nu m-am gândit eu la cât de imposibil era să merg la colegiu? Cum nu puteam fi deloc în preajma oamenilor după ce treceam

prin dureroasa transformare care dura trei zile și care mă elibera de mortalitate pentru a putea petrece o eternitate cu Edward? Transformarea care m-ar fi făcut pentru totdeauna prizoniera propriei patimi pentru sânge...

I-o fi spus Charlie lui Billy că am plecat pentru trei zile? Oare se grăbise Billy să tragă concluziile? Oare Jacob mă întrebase de fapt dacă mai sunt om? Se asigurase că tratatul vârcolacilor nu fusese încălcat – că nici unul dintre membrii familiei Cullen nu îndrăznise să muște un om... să muște, nu să ucidă..?

Dar el chiar credea că m-aș fi întors acasă la Charlie dacă era cazul să fie așa?

Edward mă scutură.

– Bella? mă întreabă el de-a dreptul panicat de-acum.

– Cred... cred că verifica, am mormăit eu. Verifica să fie sigur. Adică dacă mai sunt om.

Edward întepea și scoase un șuierat încet în urechea mea.

– Va trebui să plecăm, am șoptit eu. Înainte. Ca să nu încălcăm tratatul. Nu ne vom putea întoarce niciodată aici.

Mă strânse și mai tare în brațe.

– Știu.

Charlie își dresese glasul cu zgomot în spatele nostru.

Am sărit și m-am eliberat din brațele lui Edward, făcându-mă roșie la față. Edward se sprijini la loc de dulap. Avea ochii mijiți. Citeam în ei îngrijorare și furie.

– Dacă nu vrei să pregătești cina pot să comand o pizza, îmi bătu Charlie un apropo.

– Nu, e în regulă, deja am început.

– OK, spuse Charlie.

Se sprijini în prag cu brațele încrucișate.

Am oftat și m-am întors la treabă încercând să-mi ignor publicul.

– Dacă te-aș ruga să faci ceva, ai avea încredere în mine? întreabă Edward cu vocea lui domoală ușor tensionată.

Eram aproape la școală. Cu doar o clipă în urmă Edward fusese relaxat și glumeț, iar acum deodată mâinile îi erau strâns încheștate pe volan, încheieturile lui străduindu-se să nu-l rupă în bucăți.

I-am privit expresia panicată – privirea îi era pierdută, ca și cum ar fi ascultat voci în depărtare.

Îmi cresc pulsul ca reacție la crisparea lui, dar am răspuns cu grijă:

– Depinde.

Am tras în parcare a școlii.

– Mă temeam că o să spui asta.

– Ce vrei să fac, Edward?

– Vreau să stai în mașină. Trase pe locul lui obișnuit de parcare și închise motorul în timp ce vorbi. Vreau să aștepți aici până când mă întorc eu după tine.

– Dar...*de ce?*

Acela a fost momentul în care l-am văzut. Era greu să nu-l observi, mai înalt decât toți elevii, chiar și așa, sprijinit de motocicletă lui neagră parcată în mod ilegal pe trotuar.

– Oh!

Chipul lui Jacob era o mască senină pe care o știam bine. Așa arăta fața lui când era hotărât să-și țină sentimentele în frâu, să se controleze. Îl făcea să arate ca Sam, cel mai în vârstă dintre lupi, liderul haitei Quileute. Dar lui Jacob nu-i ieșea chiar seninătatea perfectă pe care o afișa Sam.

Uitasem cât mă putea enerva fața asta a lui. Deși ajunsesem să-l cunosc pe Sam destul de bine înainte să se întoarcă familia Cullen – chiar să-mi placă de el – , nu reușisem niciodată să scap de resentimentul pe care-l simțeam când Jacob imita expresia lui Sam. Era chipul unui străin. Nu era Jacob al meu când afișa această expresie.

– Ai tras concluzia greșită aseară, murmură Edward. A întrebare de școală pentru că știa că voi fi și eu cu tine. Căuta un loc sigur să vorbească cu mine. Un loc cu martori.

Deci interpretasem greșit motivele lui Jacob cu o seară în urmă. Îmi lipseau informații, asta fusese problema. Adică de ce Dumnezeu voia Jacob să stea de vorbă cu Edward?

– Nu rămân în mașină, am spus eu.

Edward oftă încet.

– Normal că nu. Atunci hai să terminăm odată cu asta.

Fața lui Jacob se înăsări când ne văzu venind spre el ținându-ne de mână.

Am mai observat și alte fețe – fețele colegilor mei. Am observat cum au căscat toți ochii când au văzut trupul înalt de doi metri și ceva al lui Jacob, cu o musculatură pe care nici un băiat normal de șaisprezece ani jumătate nu putea s-o aibă. Am văzut ochii aceia trecând peste tricoul lui negru strâmt – cu mâneci scurte, deși era foarte frig azi – blugii lui zdrențăroși și pătați de ulei de motor și motocicletă de un negru lucios de care era sprijinit. Ochii lor nu zăboviră pe fața lui – expresia lui avea ceva ce-i făcu să-și întoarcă repede privirile. Și am mai observat și cercul larg pe care îl făcuse lumea în jurul lui, spațiul gol pe care nimeni nu îndrăzne să-l încalce.

Am constatat șocată că Jacob părea *periculos* în ochii lor. Ce ciudat!

Edward se opri la câțiva metri de Jacob și mi-am dat seama ce incomod se simțea să mă lase să stau atât de aproape de un vârcolac. Își întinse mâna înapoi ușor, trăgându-mă pe jumătate în spatele trupului lui.

– Ai fi putut să ne suni, spuse Edward pe un ton oțelit.

– Îmi pare rău, răspunse Jacob, fața schimonosindu-se într-un rânjel superior. Nu am lipitori pe tasta de apelare rapidă.

– Ai fi putut să dai de mine acasă la Bella, evident.

Jacob strânse din dinți și se încruntă. Nu răspunse.

– Nu e locul potrivit, Jacob. Nu putem discuta mai târziu?

– Sigur, sigur. O să trec prin cavou pe la voi după școală, râse Jacob nervos. Acum ce-are?

Edward privi în jur indicându-i motivul, ochii lui oprindu-se asupra martorilor care erau puțin după limita distanței la care ne

puteau auzi. Câțiva dintre ei ezitau pe trotuar, ochii lor strălucind de speranță. Era ca și cum ar fi sperat la o bătaie care să rupă monotonia unei dimineți obișnuite de luni. L-am văzut pe Tyler Crowley înghiontindu-l pe Austin Marks și amândoi se opriră în drum spre clasă.

– Știi deja ce vrei să-mi spui, îi aminti Edward lui Jacob pe un ton atât de încet încât abia-l puteam auzi *eu*. Mesaj livrat. Consideră că ne-ai avertizat.

Edward se uită la mine pentru o fracțiune de secundă cu ochi îngrijorați.

– Avertizat? am întrebat eu sec. Despre ce vorbiți?

– Nu i-ai spus? Întrebă Jacob cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce, te-ai temut că o să fie de partea noastră?

– Las-o baltă, Jacob, te rog, a spus Edward pe o voce fără inflexiuni.

– De ce? îl provocă Jacob.

M-am încruntat nedumerită.

– Ce nu știi? Edward?

Edward continuă să se uite la Jacob ca și cum nu m-ar fi auzit.

– Jake?

Jacob ridică o sprânceană la mine.

– Nu ți-a spus că...*fratele* lui mai mare a trecut granița sâmbătă seară? Întrebă el pe un ton plin de sarcasm. Apoi ochii lui se îndreptară din nou asupra lui Edward. Paul a fost total îndreptățit să...

– Era teren neutru! spuse Edward printre dinți.

– Nu-i adevărat!

Jacob fierbea vizibil. Îi tremurau mâinile. Își scutură capul și trase adânc aer în piept de două ori.

– Emmett și Paul? am șoptit eu. Paul era cel mai nestatornic dintre frații de haită ai lui Jacob. El fusese cel care-și pierduse controlul în pădure în ziua aceea – amintirea lupului gri care-și arăta colții îmi apăru brusc foarte vie în minte. Ce s-a întâmplat?

S-au bătut? Vocea mea era mai ascuțită din cauza panicii. De ce? Paul e rănit?

– Nu s-a bătut nimeni, spuse Edward încet, numai pentru mine. Nimeni nu a fost rănit. Nu te mai panica atâta.

Jacob se uita la noi nevenindu-i să creadă.

– Nu i-ai spus nimic, nu? De asta ai dus-o departe? Ca să nu știe că...?

– Pleacă acum.

Edward i-o tăie în mijlocul propoziției, iar chipul îi deveni deodată înfricoșător – cu adevărat înfricoșător. Pentru o secundă arată ca un... ca un *vampir*. Se uită la Jacob cu un dezgust animalic și necontrolat.

Jacob ridică sprâncenele, dar nu făcu nici o mișcare.

– De ce nu i-ai spus?

Se priviră unul pe altul în liniște îndelung. În spatele lui Tyler și Austin se adunară mai mulți elevi. L-am văzut pe Mike lângă Ben – Mike avea o mână pe umărul lui Ben ca și cum l-ar ținut pe loc.

În tăcerea ca de mormânt, intuiția mea a pus brusc toate piesele de puzzle la un loc.

Ceva ce Edward nu voia să știu.

Ceva ce Jacob nu mi-ar fi ascuns.

Ceva ce i-a adus și pe cei din familia Cullen, și pe lupi în pădure, mișcându-se periculos de aproape unii de alții.

Ceva ce l-ar face pe Edward să insiste să zbor în celălalt capăt al țării.

Ceva ce văzuse Alice săptămâna trecută – o viziune despre care Edward mă mințise.

Ceva ce așteptasem oricum. Ceva ce știam că se va întâmpla din nou, la fel de mult cum mi-aș fi dorit să nu se întâmple. Nu avea să se termine niciodată, nu?

Îmi simțeam respirația accelerată, dar nu mă puteam opri. Părea ca și cum școala ar trepida, ca și cum ar fi fost un cutremur, dar știam că numai tremuratul meu îmi provoca iluzia aceasta.

– S-a întors după mine, m-am înecat eu.

Victoria nu se va lăsa niciodată până când nu mă va vedea moartă. Va continua să repete același tipar – să simuleze un atac și să fugă, să simuleze și să fugă – până când va găsi o portiță de scăpare printre apărătorii mei.

Poate aveam noroc. Poate că cei din familia Volturi vor ajunge înaintea ei – și măcar ei mă vor ucide mai repede.

Edward mă ținea strâns lângă el, poziționându-și corpul în așa fel încât să fie între mine și Jacob, și-mi mângâie fața cu mâinile încordate.

– E în regulă, îmi șopti el. E în regulă. N-o să o las niciodată să se apropie de tine, e în regulă. Apoi se uită la Jacob. Ți răspunde asta la întrebare, corcitură?

– Nu crezi că Bella are dreptul să știe? îl provocă Jacob. E viața ei.

Edward își păstră tonul șoptit; nici chiar Tyler, care stătea la câțiva centimetri nu ar fi putut să-l audă.

– De ce să-i fie frică din moment ce nu a fost niciodată în pericol?

– Mai bine speriată decât mințită.

Am încercat să-mi vin în fire, dar ochii mei înotau în lacrimi. Vedeam în spatele pleoapelor mele – vedeam chipul Victoriei, rânjetul dezvăluindu-i dinții, ochii ei stacojii strălucind de obsesia răzbunării; îl considera pe Edward vinovat de moartea iubitului ei, James. Nu se va opri până când nu-i va lua și lui dragostea.

Edward îmi șterse lacrimile de pe obraz cu vârful degetelor.

– Chiar crezi că e mai bine să o rănești decât să o protejezi? murmură el.

– E mai rezistentă decât crezi tu, spuse Jacob. Și a trecut și prin situații mai rele.

Expresia lui Jacob se schimbă brusc, în clipa de față uitându-se la Edward cu o expresie ciudată, parcă încercând să ghicească ceva. Ochii lui se îngustară ca și cum ar fi încercat să rezolve în minte o problemă grea de matematică.

L-am simțit pe Edward încordându-se. Mi-am ridicat privirea spre el și i-am văzut fața contorsionată de durere. Pentru o clipă îngrozitoare mi-a amintit de după-amiaza petrecută în Italia în camera macabră din turn a familiei Volturi, când Jane l-a torturat pe Edward cu darul ei diabolic, arzându-l doar cu gândurile ei...

Amintirea aceasta mă smulse din amărăciunea mea și puse totul în altă perspectivă. Pentru că mai degrabă aş lăsa-o pe Victoria să mă ucidă de o sută de ori decât să-l mai văd pe Edward suferind în felul acela.

– Foarte amuzant, spuse Jacob, râzând în timp ce privea chipul lui Edward.

Edward tresări, dar se mai însenină la față cu puțin efort. Nu prea reușea să ascundă agonia din ochii lui.

Cu ochii larg deschiși mi-am întors privirea de la fața crispată a lui Edward spre Jacob, care rânjea.

– Ce-i faci? am vrut eu să știu.

– Nu e nimic, Bella, îmi spuse Edward încet. Doar că Jacob are o memorie foarte bună, asta e tot.

Jacob rânji, iar Edward tresări din nou.

– Încetează! Indiferent ce-i faci.

– Sigur, dacă vrei tu. Jacob ridică din umeri. Totuși, e vina lui că nu-i plac lucrurile pe care mi le amintesc eu.

M-am uitat urât la el, iar el îmi zâmbi obraznic – ca un copil prins făcând o boacăna de către cineva care nu-l va pedepsi.

– Directorul vine înapoi să spargă gașca, îmi șopti Edward. Hai să mergem la ora de engleză, Bella, ca să nu fii și tu implicată.

– E exagerat de protector, nu-i așa? spuse Jacob, vorbind cu mine. Micile încurcături fac viața distractivă. Lasă-mă să ghicesc, nu ai voie să te distrezi, nu?

Edward se încruntă fioros dezvelindu-și dinții.

– Ia mai taci din gură, Jake, am spus eu.

Jacob râse.

– Deci răspunsul este *nu*. Hei, dacă ai vreodată chef să mai trăiești, poți să vii să mă vezi. Încă mai am motocicletă ta în garaj.

Vestea asta îmi abătu gândurile.

– Ar fi trebuit să o vinzi. I-ai promis lui Charlie că așa vei face. Dacă nu m-aș fi rugat pentru Jake – la urma urmei muncise săptămâni întregi la ambele motociclete și merita și el o răsplată – , Charlie mi-ar fi aruncat motocicletă la fier vechi și apoi poate i-ar fi dat și foc.

– Mda, sigur. De parcă aș fi făcut una ca asta. E a ta, nu a mea. Oricum, ți-o păstrez până ai să o vrei înapoi.

Un zâmbet discret pe care mi-l aminteam miji brusc în colțul buzelor lui.

– Jake...

Se aplecă înainte cu chipul sincer de data asta, sarcasmul amar dispărând.

– Cred că am greșit, știi tu, cu faptul că nu am fost în stare să fim prieteni. Poate reușim, în partea mea de graniță. Vino pe la mine.

Luam seama la prezența lui Edward, brațele lui fiind încă înfășurate protector în jurul meu. Stătea nemișcat ca o statuie. Am aruncat o privire la fața lui – era calmă, răbdătoare.

– Eu, ăă, nu știu ce să spun, Jake.

Jacob renunță la masca lui dură. Parcă uitase că era și Edward acolo sau cel puțin era hotărât să se poarte astfel.

– Îmi este dor de tine în fiecare zi, Bella. Nu este la fel fără tine.

– Știi și îmi pare rău, Jake, eu pur și simplu...

Își scutură capul și oftă.

– Știi. Nu contează, nu? Presupun că o să supraviețuiesc de bine, de rău. Cine are nevoie de prieteni?

Făcu o grimasă, încercând să-și ascundă durerea cu o tentativă slabă de curaj.

Suferința lui Jacob mi-a atins mereu latura protectoare. Nu era un lucru în totalitate rațional – nu avea el, Jacob, nevoie de

protecția fizică pe care i-o puteam oferi eu. Dar brațele mele, prinse sub cele ale lui Edward, tânjeau să se întindă după el. Să le înfășor în jurul taliei lui mari și calde cu promisiunea nerostită a acceptării și a consolării.

Brațele protectoare ale lui Edward mă țineau cu forța.

– OK, duceți-vă la ore, se auzi o voce aspră din spatele nostru. Circulați, domnule Crowley.

– Du-te la școală, Jake, am șoptit eu neliniștită odată ce am recunoscut vocea directorului nostru. Jacob învăța la școală în Quileute, dar putea totuși să aibă probleme pentru încălcarea proprietății sau o acuzație asemănătoare.

Edward îmi dădu drumul luându-mă doar de mână și trăgându-mă din nou în spatele trupului lui.

Domnul Greene își făcu loc prin cercul de spectatori, sprâncenele lui lăsându-se în jos deasupra ochilor lui mici, ca niște nori prevestitori de furtună.

– Vorbesc serios, amenință el. Toată lumea care va mai fi aici când mă voi întoarce este pedepsită.

Publicul se evaporă înainte ca el să-și termine propoziția.

– Ah, domnule Cullen. Avem vreo problemă aici?

– Deloc, domnule Greene. Tocmai ne îndreptam spre clasă.

– Excelent. Nu cred că-l recunosc pe prietenul dumneavoastră. Directorul își întoarse privirea spre Jacob. Sunteți elev nou la noi?

Ochii domnului Greene îl măsurară pe Jacob din cap până în picioare și mi-am dat seama că ajunsese la aceeași concluzie ca toată lumea: periculos. Aducător de necazuri.

– Nu, răspunse Jacob, zâmbind superior cu jumătate de gură.

– Atunci îți sugerez să te retragi de pe proprietatea școlii imediat, tinere, înainte să chem poliția.

Zâmbetul mic al lui Jacob deveni acum un rânjel de toată frumusețea, iar eu știam că își imagina cum ar apărea Charlie aici să-l aresteze. Rânjelul era prea amar, prea plin de batjocură

pentru a mă mulțumi. Nu era zâmbetul pe care mă așteptam să-l văd.

Jacob spuse:

– Da, domnule!

Apoi făcu un salut militar înainte să se urce pe motocicletă și să o pornească acolo pe trotuar. Motorul hurui, iar cauciucurile scârțâiră când întoarse brusc. În doar câteva secunde, Jacob dispăru din vedere.

Domnul Greene scrâșni din dinți în timp ce privea acest spectacol.

– Domnule Cullen, o să vă rog să-i spuneți prietenului dumneavoastră să nu mai încalce proprietatea școlii din nou.

– Nu e prieten cu mine, domnule Greene, dar o să-i transmit avertismentul.

Domnul Greene își țuguie buzele. Directorul evalua în mod clar incidentul din perspectiva notelor maxime obținute de Edward și a purtării lui exemplare.

– Înțeleg. Dacă vă îngrijorează că vă face probleme, aș fi încântat să...

– Nu am de ce să-mi fac griji, domnule Greene. Nu vor fi probleme.

– Sper să aveți dreptate. Bine, atunci. La ore. Și dumneavoastră, domnișoară Swan.

Edward încuviință din cap și mă trase repede spre clădirea unde aveam ora de engleză.

– Te simți în stare să mergi la ore? Îmi șopti el, după ce am trecut de director.

– Da, am șoptit eu, nefiind chiar sigură dacă mint sau nu.

Nu conta acum dacă mă simțeam rău sau bine. Trebuia să vorbesc cu Edward imediat, iar ora de engleză nu era locul ideal pentru conversația pe care o aveam eu în minte.

Dar cu domnul Greene în spatele nostru, nu aveam prea multe opțiuni.

Am întârziat puțin la oră și ne-am așezat la locurile noastre în liniște. Domnul Bertly recita o poezie de Frost. Ne ignoră, refuzând să fie întrerupt din declamație.

Am smuls o pagină albă din caiet și am început să scriu, scrisul meu de mână fiind și mai ilizibil decât de obicei din cauza stării de agitație în care mă aflam.

Ce s-a întâmplat? Spune-mi totul. Și mai lasă-mă cu prostiile cu protejatul, te rog.

I-am împins biletul lui Edward. El oftă, după care începu să scrie. Îi luă mai puțin timp decât mie, deși scrisese un paragraf întreg în caligrafia lui unică înainte să-mi strecoare hârtia înapoi.

Alice a văzut că Victoria se întoarce. Te-am scos din oraș ca o simplă măsură de precauție – nu a avut nici o posibilitate să se apropie de tine. Emmett și Jasper au fost foarte aproape de ea, dar se pare că Victoria știe când să spele putina. A scăpat chiar la granița cu pământul Quileute ca și cum ar fi citit-o pe hartă. Nu ne-a ajutat că puterile lui Alice erau reduse la zero din cauza implicării celor din Quileute. Ca să fiu sincer, cei din Quileute ar fi putut să o prindă și ei dacă nu le-am fi stat noi în cale. Cel mare și gri a crezut că Emmett a încălcat granița și a devenit defensiv. Evident că Rosalie a reacționat și fiecare a părăsit lupta pentru a-și apăra tovarășii. Carlisle și Jasper au calmat lucrurile înainte să scape de sub control. Dar Victoria a fugit. Asta e tot.

M-am încruntat când am citit ce scrisese pe pagină. Fuseseră toți implicați – Emmet, Jasper, Rosalie și Carlisle. Poate chiar și Esme, deși nu o menționase. Și apoi Paul și restul haitei din Quileute. S-ar fi putut ajunge cu așa o ușurință la o luptă între vechii mei prieteni și viitorii membri ai familiei mele. Oricare dintre ei ar fi putut fi rănit. Mi-am imaginat că lupii ar putea fi în cel mai mare pericol, dar dacă mă gândeam la micuța Alice lângă unul dintre vârcolacii aceia imenși, *luptând...*

M-am cutremurat.

Am șters cu grijă tot paragraful cu guma și apoi am scris de la început:

Și Charlie? Ar fi putut să-l atace pe el.

Edward își scutura capul dinainte să termin, negând în mod evident orice pericol care s-ar fi putut abate asupra lui Charlie. Ridică o mână, dar eu l-am ignorat și am continuat să scriu.

Nu ai de unde să știi că nu gândea așa, pentru că nu ai fost aici. Să mergem în Florida a fost o idee proastă.

Îmi luă hârtia de sub mână.

Nu aveam de gând să te trimit singură. Cu norocul tău, nici măcar cutia neagră a avionului nu s-ar fi păstrat.

Nu la asta mă referisem; nu m-aș fi gândit să plec fără el. Mă referisem la faptul că ar fi trebuit să rămânem aici împreună. Dar am fost distrasă de răspunsul lui și puțin ofensată. Ca și cum nu aș fi putut zbura de-a lungul țării fără să provoc prăbușirea avionului. Foarte amuzant!

Deci să presupunem că ghinionul meu ar fi provocat prăbușirea avionului. Cam ce aveai tu de gând să faci în privința asta?

De ce se prăbușește avionul?

Încerca să-și ascundă un zâmbet acum.

Piloții au intrat în comă alcoolică.

Ușor. Pilotez eu avionul.

Evident. Mi-am ținut buzele și am încercat din nou.

Ambele motoare au explodat și cădem într-o spirală a morții spre pământ.

Aș aștepta până când am fi indeajuns de aproape de pământ, te-aș apuca bine, aș da peretele la o parte și aș sări. Apoi te-aș duce înapoi la locul accidentului și, împleticindu-ne printre rămășițele avionului, am părea cei mai norocoși doi supraviețuitori din istorie.

M-am uitat la el mută de uimire.

– Ce? șopti el.

Mi-am scuturat capul îngrozită.

– Nimic, am mimat eu din buze fără să scot nici un sunet.

Am șters cu guma conversația tulburătoare și am mai scris un rând.

Îmi vei spune data viitoare.

Știam că urma să mai fie și o dată viitoare. Lucrurile aveau să se repete după același tipar până când cineva pierdea.

Edward se uită în ochii mei preț de o clipă îndelungată. Mă întrebam cum arăta fața mea – se simțea rece, deci sângele nu mi se întorsese în obraji. Genele mele erau încă ude.

El oftă și încuviință din cap o dată.

Mersi.

Hârtia dispăru din mâna mea. M-am uitat în sus clipind de surprindere chiar când domnul Berty veni printre rânduri.

– Aveți ceva să ne împărtășiți și nouă, domnule Cullen?

Edward ridică nevinovat privirea și luă hârtia de deasupra mapei lui.

– Notițele mele? întrebă el, părând confuz.

Domnul Berty își aruncă un ochi pe notițe – fără îndoială că erau o transcriere perfectă a prelegerii lui – și apoi se îndepărtă încruntându-se.

* * *

Mai târziu, la matematică – singura oră pe care o aveam fără Edward – am auzit bârfa.

– Pariez pe indianul imens, spunea cineva.

Am tras cu ochiul și i-am văzut pe Tyler, Mike, Austin și Ben discutând cu capetele apropiate.

– Mda, șopti Mike. Ai văzut cât e de *mare* puștiul acela, Jacob? Cred că-l doboară pe Cullen.

Mike părea încântat de idee.

– Nu prea cred, îl contrazise Ben. Are Edward ceva. E me-reu atât de... încrezător. Am sentimentul că poate să-și poarte singur de grijă.

– Eu sunt de acord cu Ben, aprobă Tyler. Și, în plus, dacă puștiul acela se pune cu Edward, îți dai seama că frații aceia mari ai lui ar interveni.

– Ați mai fost prin La Push în ultima vreme? Întrebă Mike. Am fost cu Lauren pe plajă acum câteva săptămâni și, crede-mă, prietenii lui Jacob sunt la fel de mari ca și el.

– Ha, spuse Tyler. Păcat că nu s-a iscat o bătaie. Presupun că nu vom ști niciodată cum s-ar fi terminat lucrurile.

– Mie nu mi se părea că disputa s-a terminat, spuse Austin. Poate apucăm să-i vedem încăierându-se.

Mike rânji.

– Are cineva chef de un pariu?

– Zece dolari pe Jacob, spuse Austin imediat.

– Zece dolari pe Cullen, interveni Tyler.

– Zece dolari pe Edward, se repezi și Ben.

– Jacob, spuse Mike.

– Hei, voi știți despre ce este vorba? se întrebă Austin. Poate că asta joacă un rol.

– Pot să ghicesc, spuse Mike, apoi îmi aruncă o privire în același timp cu Ben și Tyler.

Din ce citeam pe fețele lor, nici unul dintre ei nu-și dăduse seama că-i auzeam cu ușurință de la distanța la care eram. Își întoarseră toți capetele repede, mișcând hârtiile de pe pupitrele lor.

– Eu tot pe Jacob pariez, mormăi Mike pe sub mustață.

4. NATURĂ

Aveam o săptămână proastă.

Știam că în mare nimic nu se schimbase. OK, deci Victoria nu se dăduse bătută, dar sperasem eu vreodată să facă lucrul acesta? Reapariția ei nu făcuse altceva decât să confirme ceva ce știam deja. Nu aveam nici un motiv să intru din nou în panică.

În teorie. Să nu intri în panică era mai ușor de zis decât de făcut.

Mai erau doar câteva săptămâni până la absolvire, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva era o prostie să stau pe acolo, fără apărare și gustoasă, așteptând următorul dezastru. Părea prea periculos să fiu om – nu făceam decât să implor să am necazuri. Cineva ca mine nu ar trebui să fie om. Cineva cu norocul meu trebuia să fie o idee mai puțin neajutorat.

Dar nu voia nimeni să mă asculte.

– Suntem șapte, Bella, spusese Carlisle. Și, cu Alice de partea noastră, nu cred că Victoria are cum să ne prindă cu garda jos. Cred că este important, de dragul lui Charlie, să ne ținem de planul nostru inițial.

Esme i se alăturase:

– Nu am permite niciodată să ți se întâmple ceva rău, scumpa noastră. Știi asta. Te rog să nu îți fie teamă.

Și apoi mă sărutase pe frunte.

– Mă bucur că Edward nu te-a ucis, zisese Emmett. Totul e mult mai amuzant cu tine prin preajmă.

Rosalie se uitase urât la el.

Alice își dăduse ochii peste cap și spusese:

– Mă simt jignită. Doar nu ești pe bune *îngrijorată* de asta, nu?

– Dacă nu e așa mare lucru, atunci de ce m-a târât Edward tocmai în Florida? am vrut eu să știu.

– Încă nu ai observat, Bella, că Edward are tendința să exagereze?

Jasper îmi eliminase pe nesimțite toată panica și tensiunea din trup, cu talentul lui ciudat de a controla stările emoționale. M-am simțit mai sigură și m-am lăsat convinsă să renunț la rugămintea mea disperată.

Cum era de așteptat, calmul meu se evaporă imediat ce Edward și cu mine am ieșit din cameră.

Deci se aștepta de la mine să uit pur și simplu că un vampir dereglat mintal mă hărțuiește, intenționând să-mi ia viața. Să-mi văd de viața de zi cu zi.

Chiar am încercat. Și, în mod surprinzător, mai *erau* și alte lucruri la fel de presante în afară de faptul că eram pe lista speciilor pe cale de dispariție...

Pentru că răspunsul lui Edward mă deranjase cel mai mult.

– Aceasta este o problemă între tine și Carlisle, spusese el. Evident, știi că sunt dispus să o fac să fie doar între noi oricând dorești. Știi condiția mea.

Apoi zâmbise ca un îngeraș.

Ah! Chiar îi știam condiția. Edward îmi promisese că se va răzgândi oricând aș fi vrut...atâta timp cât *mă măritam* cu el mai întâi.

Uneori mă întrebam dacă nu cumva doar se prefăcea că nu-mi putea citi gândurile. Cum altfel ar fi apelat la acea singură condiție pe care nu o puteam accepta? Singura condiție care m-ar fi făcut să dau înapoi.

Ca să nu mai lungim vorba, am avut o săptămână foarte proastă. Și astăzi era ziua cea mai rea din ea.

Era mereu o zi proastă când Edward era plecat. Alice nu văzuse nimic ieșit din comun weekendul acesta, așa că am insistat să profite de ocazie să meargă la vânătoare cu frații lui. Știam cât de mult îl deranja să vâneze prada ușor de prins din apropiere.

– Mergi și te distrează, îi spusese eu. Ia niște pume la pachet pentru mine.

Nu aș fi recunoscut niciodată de față cu el cât de greu îmi venea când era plecat – cum lipsa lui îmi readucea în minte coșmarurile suferinței de a fi părăsită. Dacă ar ști lucrul acesta s-ar simți oribil și s-ar teme să mă lase singură, chiar și din motive cu adevărat necesare. Fusesse așa la început, când ne-am întors din Italia. Ochii lui aurii deveniseră negri și suferise de sete mai mult decât era deja necesar pentru a suferi. Așa că am încercat să par curajoasă și l-am dat pe ușă afară ori de câte ori Emmett și Jasper voiau să se ducă la vânătoare.

Cred că totuși că m-a ghicit. Puțin. În dimineața aceasta, îmi lăsase un bilet pe pernă.

*Mă întorc în curând așa că nu o să ai timp să-ți fie dor de mine.
Ai grijă de inima mea – am lăsat-o la tine.*

Așa că acum mă aștepta o sâmbătă lungă și liberă, în care nu aveam decât să-mi fac tura la magazinul de Articole Sportive Newton. Și, evident, promisiunea foarte consolatoare din partea lui Alice.

– O să stau aproape de casă să vânez. Am să fiu la doar cincisprezece minute dacă ai nevoie de mine. O să fiu cu ochii în patru să observ orice problemă.

Cu alte cuvinte, să nu fac nimic distractiv doar fiindcă Edward e plecat.

Alice era la fel de capabilă ca și Edward să-mi demonteze camioneta.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. După serviciu, aveam planuri cu Angela să o ajut cu invitațiile, așa că

voi avea parte de o activitate care să-mi abată atenția. Și Charlie era într-o dispoziție excelentă datorită absenței lui Edward, așa că mai bine mă bucuram de asta cât avea să dureze. Alice ar rămâne la mine peste noapte dacă aș fi destul de patetică să o rog. Și apoi mâine Edward va fi acasă. Voi supraviețui.

Nevrând să ajung ridicol de devreme la serviciu, mi-am mâncat micul dejun încetul cu încetul, câte o cereală la rând. Apoi, după ce am spălat vasele, am aranjat magnetii de pe frigider într-o linie perfectă. Poate că dezvoltam o tulburare obsesiv-compulsivă.

Ultimii doi magneti – piese negre, rotunde, utilitare, care erau preferatele mele pentru că puteau să susțină zece hârtii lipite de frigider fără prea mult efort – nu voiau să coopereze cu fixația mea. Polaritățile lor erau inversate; de fiecare dată când încercam să-l alinez pe ultimul, celălalt se mișca de la locul lui.

Din nu știu ce motiv – manie iminentă, poate – acest lucru mă scotea cu adevărat din minți. De ce nu puteau pur și simplu să fie cuminți? Stupid de încăpățânată, am continuat să-i pun unul lângă celălalt ca și cum m-aș fi așteptat să se dea brusc bătăuți. Aș fi putut să întorc unul dintre magneti invers, dar atunci aș fi simțit că am pierdut. Până la urmă, exasperată mai degrabă de mine decât de magneti, i-am luat de pe frigider și i-am pus împreună cu ambele mâini. A necesitat puțin efort – erau destul de puternici să pornească o luptă –, dar i-am forțat să coexiste unul lângă celălalt.

– Vedeți? am spus eu cu voce tare – vorbitul cu obiecte nu este niciodată semn bun. Nu e chiar așa de oribil, nu?

Am stat acolo pentru o secundă ca o idioată, nereușind să recunosc că nu avea vreun efect de durată împotriva principiilor științei. Apoi cu un oftat, am pus magnetii înapoi pe frigider la un centimetru distanță.

– Nu aveți de ce să fiți atât de puțini flexibili, am mormăit eu. Încă era prea devreme, dar m-am hotărât să ies din casă înainte ca obiectele să înceapă să-mi răspundă.

Când am ajuns la magazin, Mike spăla metodic culoarele în timp ce mama lui aranja un nou raft. I-am prins în mijlocul unei discuții în contradictoriu; nu știau că sosisem mai devreme.

– Dar e singura dată când poate Tyler să meargă, se plânse Mike. Ai spus că după absolvire...

– Va trebui pur și simplu să mai aștepți, sări doamna Newton. Tu și cu Tyler puteți găsi altceva de făcut. Nu ai ce căuta în Seattle până când poliția nu se dumirește ce se întâmplă acolo. Știu că Beth Crowley i-a spus același lucru și lui Tyler, așa că degeaba încerci să mă impresionezi. Oh, bună dimineața, Bella, spuse ea când mă văzu, schimbând tonul repede. Ai venit devreme.

Karen Newton era ultima persoană căreia i-aș cere sfaturi într-un magazin de echipament sportiv pentru excursioniști. Părul ei blond-deschis era mereu aranjat într-un coc fără cusur, manichiura și pedichiura erau perfect făcute de o profesionistă – cu unghiile de la picioare vizibile prin pantofii decupați, cu tocuri înalte, care nu semănau deloc cu ce avea magazinul de oferit pe rândul lung de ghete de alpinism.

– Nu a fost trafic, am zis eu jovial, în timp ce înhățam vesta oribilă de un portocaliu fosforescent de sub teighea.

Mă surprindea că doamna Newton era tot atât de preocupată de ce se petrecea la Seattle ca și Charlie. Eu credeam că tatăl meu exagerează.

– Păi, ăăă...

Doamna Newton ezită preț de o clipă, jucându-se stânjenită cu un teanc de fluturași pe care-i aranja lângă casa de marcat.

M-am oprit cu o mână pe vestă. Știam privirea aceea.

Când i-am anunțat că nu voi putea lucra la ei vara aceasta – adică îi abandonam în sezonul de vârf –, au început să o pregătească pe Katie Marshall să-mi ia locul. Nu prea puteau să-și permită să ne plătească pe amândouă, așa că atunci când se anunța o zi mai lejeră...

– Aveam de gând să te sun, continuă doamna Newton. Nu cred că va fi o zi prea aglomerată azi. Mike și cu mine ne descurcăm. Îmi pare rău că te-ai trezit și ai condus...

Într-o zi obișnuită aș fi fost în extaz de o așa întorsătură a evenimentelor. Astăzi... nu era chiar așa.

– OK, am oftat.

Umerii mi s-au pleoștit. Ce aveam să fac acum?

– Nu e corect, mamă, spuse Mike. Dacă Bella vrea să lucreze...

– Nu, e în regulă, doamnă Newton. Serios, Mike. Oricum am de învățat pentru examene și alte lucruri de făcut...

Nu voiam să fiu sursa certurilor din familia lor mai ales că deja discutau în contradictoriu.

– Mulțumesc, Bella. Mike, vezi că ai sărit peste culoarul patru. Ăă, Bella, te-ar deranja să arunci fluturașii aceștia la gunoi când ieși? I-am spus fetei care i-a lăsat că îi pun pe teighea, dar chiar nu am loc.

– Sigur, nici o problemă.

Am pus vesta deoparte, după care mi-am am îndesat fluturașii sub un braț și am ieșit în ploaia mărunță.

Coșul de gunoi era pe o parte a magazinului, aproape de locul unde aveau voie să parcheze angajații. Am mers mai departe, lovind îmbufnată cu piciorul pietricelele de pe drum. Eram gata să arunc teancul de hârtii de un galben aprins la gunoi, când titlul îngroșat îmi captă interesul. În special unul dintre cuvinte îmi atrase atenția.

Am apucat hârtiile cu ambele mâini, în timp ce mă holbam la poza din josul paginii. Mi s-a pus un nod în gât.

SALVAȚI LUPUL OLIMPIC

Sub cuvinte se afla un desen detaliat al unui lup în fața unui brad, cu capul pe spate, ca și cum ar fi urlat la lună. Era o imagine tulburătoare; poziția tânguitoare a acestui lup îl făcea să arate nefericit. Ca și cum și-ar fi urlat durerea.

Și apoi am alergat la camionetă, încă ținând strâns fluturașii.

Cincisprezece minute – atât aveam la dispoziție. Dar ar fi trebuit să-mi ajungă. Erau doar cincisprezece minute până în La Push și, cu siguranță, apucam să trec linia de graniță cu câteva minute înainte să ajung în oraș.

Camioneta mea hurui pornind fără probleme.

Alice nu avea cum să mă fi văzut făcând asta pentru că nu plănuisem nimic. O decizie spontană, aceasta era cheia! Și, atâta timp cât mă mișcam repede, ar trebui să fiu în stare să folosesc lucrul acesta în avantajul meu.

Aruncasem fluturașii umezi în graba mea și acum zăceau împrăștiati pe scaunul pasagerului – o sută de titluri îngroșate, o sută de lupi întunecați care urlau, scoși în evidență pe fundalul galben.

Am accelerat pe autostrada udă, am pornit ștergătoarele la maximum și am ignorat mârâitul motorului antic și de demult. Cincizeci la oră era maximul pe care puteam să-l scot de la camioneta mea și m-am rugat să fie suficient.

Nu aveam idee unde era linia de graniță, dar am început să mă simt mai în siguranță când am trecut de primele case din apropierea rezervației La Push. Cam până aici mă putea urmări Alice.

Aveam de gând să o sun imediat ce ajungeam la Angela în după-amiaza aceasta ca să știe că sunt bine. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze. Nu era nevoie să se supere pe mine – Edward avea să fie suficient de furios pentru amândoi la întoarcere.

Camioneta mea răsuflă ușurată când a scrâșnit oprindu-se în fața casei familiare, de un roșu palid. Mi se puse din nou un nod în gât în timp ce priveam căsuța care îmi fusese cândva refugiu. Nu mai fusesem de atât de mult timp aici!

Înainte să apuc să închid motorul, Jacob stătea deja în prag cu fața palidă de uimire.

În tăcerea bruscă după oprirea huruitului scos de motor, l-am auzit exclamând:

– Bella!
 – Salut, Jake!
 – Bella! strigă el din nou, iar zâmbetul pe care-l așteptasem se întinse pe fața lui ca soarele scăpat dintre nori. Dinții lui străluceau puternic în contrast cu pielea lui cafenie. Nu-mi vine să cred!

Alergă la camionetă și aproape că mă smulse prin portiera deschisă și apoi am început amândoi să sărim în sus de bucurie ca niște copii.

- Cum ai ajuns aici?
- M-am furișat!
- Excelent!
- Bună, Bella!

Billy venise în prag să vadă de unde atâta agitație.

- Bună, Bil...!

Chiar în acea clipă am rămas fără aer – Jacob mă prinse într-o îmbrățișare de urs mult prea strânsă pentru a mai putea respira și mă învârti în cerc.

- Oau, ce mă bucur să te văd aici!
- Nu pot...să respir, am spus eu pe nerăsuflăte.

El râse și mă puse jos.

- Bine ai revenit, Bella, spuse el, rânjind.

Și din felul în care rostise cuvintele am înțeles un *bine ai venit acasă*.

Am început să vorbim, prea entuziasmați să stăm cuminți în casă. Jacob înainta săltând și a trebuit să-i amintesc de câteva ori că eu nu am picioare de trei metri.

În timp ce mergeam, am simțit cum redevin eu cea din trecut, din vremea când eram prietenă cu Jacob. Puțin mai tânără, puțin mai iresponsabilă. Cineva care putea, când avea ocazia, să facă ceva cu adevărat stupid fără vreun motiv anume.

Exuberanța noastră a durat pe parcursul primelor câteva subiecte de conversație: ce mai făceam, ce planuri aveam, cât

timp aveam la dispoziție și ce anume mă adusese acolo. Când mi-am făcut curaj și i-am povestit șovăielnic despre fluturașul cu lup, râsul lui cutremurător a răsunat dintre copaci.

Dar apoi, pe măsură ce am trecut de spatele magaziei și ne-am strecurat printre arbuștii deși care mărgineau limita îndepărtată a Primei Plaje, am ajuns la părțile importante. A trebuit să discutăm mult prea devreme despre motivele din spatele lungii noastre despărțiri și am privit cum chipul prietenului meu se încorda tot mai tare în masca amară care îmi era deja mult prea familiară.

– Și care-i povestea, oricum? mă întrebă Jacob, lovind o bucată de lemn din calea lui cu prea multă forță. Pluti deasupra nisipului după care se zdrobi de stânci. Vreau să spun, de ultima dată când ne-am văzut... mă rog, înainte, știi tu... Se chinuia să-și găsească cuvintele potrivite. Trase adânc aer în piept și încercă din nou. Ceea ce vreau să te întreb este... totul este pur și simplu la fel ca înainte să plece? L-ai iertat pentru toate astea?

Am tras adânc aer în piept.

– Nu aveam ce să-i iert.

Voiam să trec peste partea asta, cu trădările, acuzele, dar știam că trebuie să lămurim totul înainte să putem trece la altceva.

Jacob se strâmbă la față ca și cum tocmai ar fi lins o lămâie.

– Mi-ar fi plăcut ca Sam să-ți fi făcut o poză când te-a găsit în noaptea aceea, anul trecut în septembrie. Ar fi fost proba numărul unu.

– Nu e nimeni judecat aici.

– Poate că ar trebui să fie cineva.

– Nici măcar tu nu l-ai mai condamna că a plecat dacă ai ști motivul pentru care a făcut asta.

Se uită la mine preț de câteva clipe.

– OK, mă provocă el sarcastic. Uimește-mă.

Ostilitatea lui mă afecta – răsucea cuțitul în rană; mă durea să știu că e supărat pe mine. Îmi amintea de după-amiaza aceea urâtă, cu mult timp în urmă, când, la ordinele lui Sam, îmi spusese că noi doi nu mai puteam fi prieteni. Mi-a luat o clipă să-mi vin în fire.

– Edward a plecat toamna trecută pentru că nu credea că ar trebui să umblu cu vampiri. A crezut că ar fi mai bine pentru mine să plece.

Jacob avu o reacție întârziată. Trebui să se gândească un minut întreg. Indiferent ce avusese de gând să spună, nu mai era valabil acum. M-am bucurat că nu știa pricina din spatele deciziei lui Edward. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi crezut dacă ar fi știut că Jasper încercase să măucidă.

– Și totuși, s-a întors, nu? mormăi Jacob. Păcat că nu poate să se țină de o treabă.

– În caz că nu-ți amintești, *eu* am fost cea care s-a dus și l-a adus *pe el* înapoi.

Jacob se uită la mine un moment după care bătu în retragere. Fața i se relaxă și vorbi pe un ton mai liniștit:

– Adevărat. Și totuși, nu am știut niciodată povestea. Ce s-a întâmplat?

Am ezitat, mușcându-mi buza.

– E secret? Vocea lui căpătă o nuanță ironică. Nu ai voie să-mi spui?

– Nu, am sărit eu. Pur și simplu e o poveste foarte lungă.

Jacob zâmbi arogant și se întoarse să se plimbe pe plajă, așteptându-se să mă iau după el.

Nu avea nici un farmec să-mi petrec timpul cu Jacob dacă avea de gând să se poarte așa. M-am luat după el automat, nefiind sigură dacă nu cumva ar trebui să mă întorc și să plec. Oricum aveam să dau ochii cu Alice la întoarcerea acasă.. Presupun că nu era nici o grabă.

Jacob se îndreptă spre lemnul de plută masiv și familiar – un copac întreg cu rădăcini și toate alea, înălbit și ancorat adânc în nisip; era într-un fel copacul *nostru*.

Jacob se așează pe banca naturală și bătu cu mâna locul gol de lângă el.

– Nu mă deranjează poveștile lungi. Are și ceva acțiune?

Mi-am dat ochii peste cap și m-am așezat lângă el.

– Este și ceva acțiune, i-am dezvăluit eu.

– Nu ar fi cu adevărat de groază dacă nu ar avea acțiune.

– De groază! am reperat eu în batjocură. Poți să asculți, sau ai de gând să mă întrerupi cu comentarii necioplite la adresa prietenilor mei?

Pretinse că își pune un lacăt la gură și azvârle cheia invizibilă peste umăr. Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am reușit.

– Va trebui să încep cu partea în care erai deja prezent, am decis eu, străduindu-mă să-mi pun la punct în minte elementele povestirii înainte să încep.

Jacob ridică mâna.

– Te rog. Asta e bine, spuse el. Nu am înțeles mare lucru din ce se întâmpla la vremea respectivă.

– Mda, păi, devine complicat, așa că fii atent. Știi că Alice vede lucruri?

I-am luat căutătura urâtă drept un răspuns afirmativ – lupii nu erau prea încântați că legendele cu privire la puterile supranaturale ale vampirilor erau adevărate – așa că am continuat cu povestirea cursei mele prin Italia să-l salvez pe Edward.

Am povestit cât de succint am putut – evitând orice nu era esențial. Am încercat să citesc reacțiile lui Jacob, dar chipul îi era enigmatic, în timp ce-i explicam cum Alice văzuse că Edward plănuia să se sinucidă după ce auzise că eu murisem. Uneori Jacob părea atât de adâncit în gânduri că nu eram sigură că mă asculta. Mă întrerupse doar o dată.

– Strigoaica ghicitoare nu poate să ne vadă și pe noi? Îngăimă el cu fața și aspră, și veselă. Serios? *Excelent!*

Mi-am încheștat dinții și am tăcut, în vreme ce pe chipul lui se citea că aștepta să-mi continui povestirea. M-am uitat urât la el până când și-a dat seama cu ce-a greșit.

– Ups! spuse el. Scuze.

Își încuie iar buzele.

Reacția lui a fost mai ușor de citit când am ajuns la partea despre familia Volturi. Își încheștă dinții, i se făcu pielea ca de găină, iar nărilor începură să-i tremure. Nu am intrat în amănunte, nu i-am spus decât că Edward ne-a scos din probleme fără să-i dezvălui promisiunea pe care a trebuit să o facem sau vizita iminentă. Nu era necesar ca Jacob să aibă coșmaruri.

– Acum știi toată povestea, am concluzionat eu. Așa că e rândul tău să vorbești. Ce s-a întâmplat cât am fost eu weekendul acesta la mama mea?

Știam că Jacob îmi va da mai multe detalii decât Edward. Nu îi era teamă să mă sperie.

Jacob se aplecă în față, animat dintr-odată.

– Deci Embry, Quil și cu mine patrolam sâmbătă seara, așa de rutină, când dintr-odată – zbang! Își aruncă brațele în aer, imitând o explozie. Am văzut-o – o urmă proaspătă, veche de nici cincisprezece minute. Sam a vrut să-l așteptăm, dar eu nu știam unde ai plecat și nu știam dacă strigoii aveau sau nu grijă de tine. Așa că am pornit după Victoria la viteză maximă, dar ea a trecut de granița rezervației înainte să o putem ajunge. Ne-am răspândit de-a lungul graniței, sperând că va veni înapoi. Dă-mi voie să-ți zic că a fost foarte frustrant. Dădu din cap și părul – care-i creștea din tunsoarea scurtă pe care o adoptase de când intrase în haită – îi intra în ochi. Am ajuns mult prea la sud. Cei din familia Cullen o urmăreau înapoi spre partea noastră la doar câțiva kilometri la nord de noi. Ar fi fost atacul perfect dacă am fi știut unde să așteptăm.

Își scutură capul, făcând o grimasă.

– Atunci au început lucrurile să fie pe muchie de cuțit. Sam și ceilalți au ajuns-o înaintea noastră, dar ea urma cu precizie granița și toată gașca de vampiri era chiar pe partea cealaltă. Cel mare, cum l-o fi chemând...

– Emmett.

– Mda, el. S-a aruncat după ea, dar roșcata e rapidă! A aterizat chiar în spatele ei și aproape că l-a dat jos pe Paul. Și Paul...ei bine, îl știi pe Paul.

– Mda.

– Și-a pierdut concentrarea. Nu pot spune că-l condamn – strigoiul mare era chiar deasupra lui. A izbucnit – hei nu te uita așa la mine. Vampirul era pe teritoriul nostru.

Am încercat să-mi controlez expresia ca el să poată continua. Unghiile îmi intrau în palmă ascultând înfiorată povestirea, deși știam că totul se terminase cu bine.

– Și, în fine, Paul a ratat, iar cel mare s-a întors în partea lui. Până la acel moment, ăă, păi, ăăă, blonda...

Expresia lui Jacob era un amestec amuzant de dezgust și admirație ostilă în timp ce încerca să găsească un cuvânt care să o descrie pe sora lui Edward.

– Rosalie.

– Mă rog. A intervenit, așa că Sam și cu mine ne-a dus să-l sprijinim pe Paul de-o parte și de alta. Apoi șeful lor și celălalt blond...

– Carlisle și Jasper.

Îmi aruncă o privire exasperată.

– Știi că nu îmi pasă de fapt. Oricum, deci *Carlisle* a vorbit cu Sam, încercând să calmeze spiritele. A fost ciudat pentru că toată lumea s-a calmat de-a binelea foarte repede. Se juca celălalt de care mi-ai spus cu mințile noastre. Dar chiar dacă știam ce făcea, nu puteam să *nu* fim calmi.

– Da, cunosc senzația.

- Foarte enervant, așa este. Numai că nu te poți enerva decât după aceea. Își scutură capul cu nervozitate. Așa că Sam și capul vampirilor au căzut de acord că Victoria era prioritatea așa că am pornit din nou după ea. Carlisle ne-a dat spațiu ca să putem să urmărim mirosul cum trebuie, dar apoi ea a ajuns pe stâncile de la nord de ținutul Makah, chiar acolo unde granița se împletește cu coasta pentru câțiva kilometri. Așa că ea s-a scufundat în apă din nou. Cel mare și cu cel calm au cerut permisiunea să treacă granița să se ia după ea, dar evident că noi am spus nu.

- Bine. Vreau să spun, v-ați purtat prosteste, dar mă bucur. Emmett nu este niciodată suficient de prudent. Ar fi putut să i se întâmple ceva.

Jacob pufni:

- Deci vampirul tău ți-a spus că i-am atacat fără nici un motiv și că gașca lui total nevinovată...

- Nu, l-am întrerupt eu. Edward mi-a spus aceeași poveste doar că nu atât de detaliat.

- Ha, spuse Jacob pe sub mustață și se aplecă să ia o piatră dintre milioanele de pietricele de la picioarele noastre. Cu o mișcare relaxată, o aruncă la o sută de metri în golf. Ei bine, presupun că o să se întoarcă. O să mai avem o șansă cu ea.

M-am cutremurat; evident că avea să se întoarcă. Oare data viitoare chiar îmi va spune Edward? Nu eram convinsă. Va trebui să stau cu ochii pe Alice, să caut semne că tiparul avea să se repete...

Jacob nu păru să-mi observe reacția. Se uita de-a lungul valurilor cu o expresie meditativă întipărită pe față, cu buzele late încrețite.

- La ce te gândești? l-am întrebat eu după un timp de stat în liniște.

- Mă gândesc la ce mi-ai spus. La faptul că tipa care ghicește viitorul te-a văzut sărind de pe stâncă și a crezut că te-ai sinucis

și cum totul a scăpat de sub control... Îți dai seama că, dacă m-ai fi așteptat așa cum ar fi trebuit atunci stri... *Alice* nu ar mai fi putut să te vadă sărind? Nimic nu s-ar fi schimbat. Și probabil că am fi în garaj acum ca în orice altă sâmbătă. Nu ar mai fi vampiri în Forks, iar tu și cu mine... Nu mai continuă fraza, adâncindu-se în gânduri.

Modul în care vorbise era deconcertant, ca și cum ar fi fost un lucru bun să nu mai existe vampiri în Forks. Inima începu să-mi bată neregulat la pustietatea imaginii pe care tocmai o înfățișase.

- Edward s-ar fi întors oricum.
- Ești sigură? Întrebă el, devenind din nou pus pe harță, odată ce am rostit numele lui Edward.
- Despărțirea... Nu a funcționat bine pentru nici unul din noi.

Începu să spună ceva cu îndârjire, dar se controlă, trase aer în piept și începu iar.

- Știai că Sam e supărat pe tine?
- Pe mine? Îmi luă o secundă să mă prind. Aa. Înțeleg. Crede că vampirii ar fi stat deoparte unde erau dacă nu eram eu.
- Nu. Nu de asta.
- Atunci care este problema?

Jacob se aplecă să mai ia o piatră. O întoarse pe toate părțile între degete; ochii îi erau ținuiți asupra pietrei negre în timp ce vorbe pe un ton grav:

- Când Sam a văzut...cum erai la început, când Billy le-a spus că Charlie își făcea griji că nu te faci bine și apoi când ai început să sari de pe stânci...

M-am strâmbat. Nu avea nimeni de gând să mă lase să uit de partea aia.

Jacob mă privi țință.

- A crezut că ești singura persoană din lume cu suficiente motive să-i urască pe cei din familia Cullen așa cum îi urăște el.

Sam se simte puțin... trădat că i-ai lăsat pur și simplu să revină în viața ta, ca și cum nu ți-ar fi făcut rău niciodată.

Nu am crezut nici o clipă că Sam era singurul care simțea așa. Iar asprimea din vocea mea era pentru amândoi.

– Poți să-i spui lui Sam să se ducă direct...

– Uită-te la aia, mă întrerupse Jacob arătând spre un vultur care se lăsa în jos spre ocean de la o înălțime incredibil de mare.

Se îndreptă doar în ultima clipă, atingând suprafața valurilor doar cu ghearele timp de o secundă. Apoi zbură mai departe, aripile luptându-se cu încărcătura mare de pește pe care îl prinsese.

– Vezi asta pretutindeni, spuse Jacob cu vocea brusc distantă. Natura își urmează cursul – vânător și pradă, nesfârșitul ciclu al vieții și al morții.

Nu înțelegeam ce rost avea predica despre natură; am presupus că nu încerca decât să schimbe subiectul. Dar apoi își coborî privirea spre mine cu un umor negru în ochi.

– Și totuși, nu vezi peștele încercând să-l sărute pe vultur. Nu vezi niciodată *asa ceva*.

Rânji disprețuitor.

Am zâmbit și eu încordată, deși gustul amar îmi era încă întipărit în gură.

– Poate că peștele încearcă, am sugerat eu. E greu de crezut ce gândește peștele. Vulturii sunt niște păsări foarte arătoase, știi?

– La asta se rezumă? Vocea îi deveni brusc ascuțită. La fizic?

– Nu te prosti, Jacob.

– Atunci la bani? insistă el.

– Foarte frumos, am mormăit eu, ridicându-mă de pe trunchi. Sunt flatată că ai o părere așa de bună despre mine.

I-am întors spatele și am dat să plec.

– Of, nu te enerva. Era chiar în spatele meu; mă prinse de încheietură și mă învârti. Vorbesc serios! Încerc să te înțeleg și tot nu reușesc.

Se încruntă de furie, ochii strălucindu-i negri în umbra lor profundă.

– Îl iubesc *pe el*. Nu pentru că e frumos și nici pentru că e *bogat!* Am pus accent pe ultimul cuvânt. Aș fi preferat să nu fie nici una, nici alta. Ar mai micșora diferențele dintre noi puțin – pentru că tot ar fi cea mai iubitoare, nobilă, incredibilă și *amabilă* persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Evident că-l iubesc. Cât de greu este de înțeles?

– Este imposibil de înțeles.

– Atunci te rog să mă luminezi, Jacob. Am lăsat sarcasmul să curgă liber. Zi-mi *un motiv* valid pentru care cineva poate să iubească pe altcineva. Din moment ce eu nu procedez cum trebuie.

– Cred că primul pas ar fi să cauți pe cineva din lumea noastră. Așa merge de obicei.

– Păi, atunci e aiurea rău! am sărit eu. Cred că am rămas la Mike Newton până la urmă.

Jacob se înfioră și-și mușcă limba. Mi-am dat seama că vorbele mele îl răniseră, dar eram prea supărată să-mi mai pară rău și de asta deocamdată. Îmi dădu drumul la încheietură și-și încrucișă brațele la piept, întorcându-se cu spatele la mine să se uite la ocean.

– Sunt om, mormăi el încet.

– Nu ești la fel de om ca și Mike, am continuat eu fără milă. Încă mai crezi că este cel mai important argument?

– Nu e același lucru. Jacob nu ridică privirea de la valurile cenușii. Nu am ales eu să fiu așa.

Am râs o dată nevenindu-mi să cred.

– Și tu crezi că Edward da? Nu știa ce se întâmpla cu el mai mult decât tine. Mai exact, nu a concurat pentru așa ceva.

Jacob își scutură capul înainte și înapoi cu o mișcare scurtă și rapidă.

– Știi, Jacob, ești groaznic de ipocrit – având în vedere că ești vârcolac și toată povestea asta.

– Nu e același lucru, repetă Jacob, uitându-se urât la mine.

– Nu văd de ce nu. Ai putea fi puțin mai înțelegător cu privire la familia Cullen. N-ai idee cât de buni sunt cu adevărat – în suflet, Jacob.

Se încruntă și mai tare.

– Nu ar trebui să existe. Existența lor este împotriva firii.

M-am uitat la el preț de o clipă îndelungată cu o sprânceană ridicată în semn că nu îmi venea să cred ce auzeam. Îi luă ceva timp să observe.

– Ce?

– Apropo de supranatural... am insinuat eu.

– Bella, spuse el cu vocea scăzută și schimbată. Îmbătrânită. Mi-am dat seama că sună brusc mai mare decât mine – ca un părinte sau un profesor. Ceea ce sunt s-a născut în mine. Este parte din ființa mea, din ceea ce este familia mea, din ceea ce reprezentăm ca trib – este motivul pentru care încă mai suntem aici. În afară de asta – se uită la mine, ochii negri fiindu-i de necitit – *sunt* încă om.

Îmi ridică mâna și o apăsă pe pieptul lui fierbinte. Simțeam în palmă prin tricou bătaia ritmică a inimii lui.

– Oamenii normali nu pot să conducă peste tot motociclete așa ca tine.

Zâmbi cu jumătate de gură.

– Oamenii normali fug de monștri, Bella. Și nu am pretins vreodată că aș fi normal. Doar om.

Îmi era mult prea greu să stau supărată pe Jacob. Am început să zâmbesc când mi-am retras mâna de pe pieptul lui.

– Arăți destul de om pentru mine, mi-am permis eu. Deocamdată.

– Mă simt om.

Se uită pe lângă mine, foarte departe. Îi tremura buza inferioară și și-o mușcă tare.

– Of, Jake, am șoptit eu, luându-l de mână.

De asta mă aflu aici. De asta eram gata să suport orice muștrare mă aștepta la întoarcere. Pentru că, sub toată mânia și sarcasmul, Jacob suferea. Chiar acum, era foarte clar în ochii lui. Nu știam cum să-l ajut, dar știam că trebuia să încerc. Era mai mult decât îi datoram. Pentru că durerea lui era și durerea mea. Jacob devenise parte din mine și nu aveam cum să mai schimb asta acum.

5. SUFLETE PERECHE

– Te simți bine, Jake? Charlie mi-a spus că treci printr-o perioadă mai grea... Nu se face mai ușoară?

Mâinile lui calde se încolăciră în jurul meu.

– Nu e așa de rău, spuse el, dar nu vru să se uite în ochii mei.

Se întoarse încet la trunchiul de copac adus de apă uitându-se la pietricelele colorate în culorile curcubeului și trăgându-mă lângă el. M-am așezat din nou pe copacul nostru, dar el se așeză pe pământul pietros și umed în loc să stea lângă mine. M-am întrebat dacă în felul acesta își putea ascunde fața cu mai multă ușurință. Continuă să mă țină de mână.

Am început să flecăresc pentru a umple tăcerea:

– Ce mult a trecut de când nu am mai fost aici! Probabil că am pierdut o tonă de chestii. Ce mai fac Sam și Emily? Și Embry? Quil a...

M-am oprit la mijlocul frazei, amintindu-mi că Quil, prietenul lui Jacob, fusese un subiect sensibil.

– Of, Quil, oftă Jacob.

Deci probabil că s-a întâmplat – Quil trebuie să se fi alăturat haitei.

– Îmi pare rău, am mormăit eu.

Spre surprinderea mea, Jacob râse.

– Nu-i zice și *lui* asta.

– Ce vrei să spui?

– Quil nu vrea să-i plângi de milă. Ba din contră – e absolut fascinat. De-a dreptul încântat.

Nu avea nici o logică pentru mine. Toți lupii fuseseră atât de deprimați de ideea că prietenul lor va avea aceeași soartă ca și ei.

– Poftim?

Jacob își înclină capul pe spate să se uite la mine. Zâmbi și-și dădu ochii peste cap.

– Quil crede că e cea mai mișto chestie care i s-a întâmplat vreodată. Pe de o parte este și din cauză că știe în sfârșit ce se întâmplă. Și e foarte încântat să-și recupereze prietenii – să facă parte din „gașcă”. Jacob râse din nou pe înfundate. N-ar trebui să mă mire, cred. E tipic pentru *Quil*.

– Îi place?

– Sincer să fiu... la majoritatea le place, recunosc Jacob încet. Există în mod clar și părți bune în toată treaba asta – viteza, libertatea, puterea... sentimentul de... de familie... Sam și cu mine suntem singurii care ne-am amărât. Și Sam a trecut peste asta cu mult timp în urmă. Așa că eu sunt plângăciosul acum.

Jacob râse de el însuși.

Erau atât de multe lucruri pe care voiam să le știu!

– De ce sunteți tu și cu Sam diferiți de ceilalți? Ce s-a întâmplat cu Sam la urma urmei? Care este problema lui?

Întrebările au țâșnit una după alta fără vreun loc între ele care să permită un răspuns, iar Jacob râse din nou.

– E o poveste lungă.

– Și eu ți-am spus o poveste lungă. În plus, nu mă grăbesc să mă întorc, am spus eu, după care m-am strâmbat când m-am gândit la ce neazuri mă așteptau.

Își ridică privirea repede spre mine, atent la dublul înțeles al cuvintelor mele.

– O să se supere pe tine?

– Da, am recunoscut eu. Nu-i place deloc atunci când fac lucruri pe care el le consideră... riscante.

– Cum ar fi să umbli cu vârcolaci.

– Mda.

Jacob ridică din umeri.

– Atunci nu te întoarce. O să dorm pe canapea.

– Excelentă idee, am protestat eu. Pentru că apoi el va veni după mine.

Jacob deveni mai serios, după care zâmbi slab.

– Oare?

– Dacă i-ar fi teamă că aş fi rănită sau ceva asemănător – probabil.

– Oricum ideea mea sună mai bine.

– Te rog, Jake! Chiar mă enervează.

– Ce anume?

– Faptul că voi doi sunteți gata să vă omorâți unul pe altul! m-am plâns eu. Mă scoate din minți. De ce nu puteți să vă purtați civilizat?

– El e gata să mă omoare? Întrebă Jacob cu un zâmbet sinistru, fără să-i pese de furia mea.

– Nu așa cum ai părea tu gata să-l omori pe el! m-am trezit eu țipând. Cel puțin *el* poate să se poarte matur cu chestia asta. Știe că, dacă te rănește pe tine, mă rănește și pe mine – și nu ar face niciodată una ca asta. Ție se pare că nu-ți pasă deloc de chestia asta!

– Mda, sigur, bombăni Jacob. Sunt convins că e așa de pașnic cum spui tu.

– Ah! mi-am smuls mâna dintr-a lui și am întors capul să nu-l mai văd.

Apoi mi-am tras genunchii la piept și mi-am înfășurat brațele strâns în jurul lor.

Am privit spre orizont, furioasă la culme.

Jacob nu spuse nimic timp de câteva minute. Într-un târziu, se ridică de pe pământ și se așază lângă mine, punându-și brațul în jurul umerilor mei. M-am scuturat să-l îndepărtiez.

– Îmi pare rău, spuse el încet. O să încerc să mă port mai frumos.

Nu am răspuns.

– Mai vrei să auzi povestea lui Sam? se oferi el.

Am ridicat din umeri.

– După cum am mai spus, este o poveste lungă. Și foarte... ciudată. Sunt atât de multe lucruri ciudate în legătură cu noua lui viață. Nu am avut timp să-ți spun nici măcar jumătate din ea. Și chestia asta cu Sam – ei bine, nu știu dacă voi putea vreodată să o explic așa cum trebuie.

În ciuda iritării mele, cuvintele lui mi-au stârnit interesul.

– Ascult, am spus eu cu asprime.

Am văzut cu coada ochiului zâmbetul de pe fața lui.

– Lui Sam i-a fost mult mai greu decât ne-a fost nouă. Pentru că el a fost primul și era singur și nu avea cine să-i spună ce se întâmpla cu el. Bunicul lui Sam murise înainte ca el să se nască, iar tatăl lui nu i-a fost niciodată alături. Nu era nimeni acolo să recunoască simptomele. Prima dată când s-a întâmplat – prima dată când s-a transformat – a crezut că a luat-o razna. I-a luat două săptămâni să se calmeze și să se schimbe la loc. Asta s-a întâmplat înainte să vii tu în Forks, așa că nu ai de unde să-ți amintești. Mama lui Sam și Leah Clearwater i-au pus pe pădurari să-l caute și au chemat și poliția. Oamenii credeau că a suferit un accident sau că i s-a întâmplat altceva...

– Leah? am întrebat eu, surprinsă.

Leah era fiica lui Harry. M-a cuprins deodată compasiunea la auzul numelui ei. Harry Clearwater, prietenul de-o viață al lui Charlie, murise de atac de cord primăvara trecută.

Vocea i se schimbă, devenind mai gravă.

– Mda. Leah și Sam au fost iubiți în liceu. Au început să fie împreună când ea era în primul an. Ea a luat-o razna când el a dispărut.

– Dar el și cu Emily...

– Ajung și acolo – face parte din poveste, spuse el.

Trase aer în piept încet, după care expiră cu putere.

Ce greșală din partea mea să mă gândesc că Sam nu a mai iubit pe nimeni înainte de Emily! Majoritatea oamenilor se

îndrăgostesc de mai multe ori pe parcursul vieții lor. Pur și simplu, îl văzusem pe Sam cu Emily și nu mi-l puteam imagina cu altcineva. Felul în care o privea... ei bine, îmi amintea de o privire pe care o văzusem uneori în ochii lui Edward – atunci când se uita la mine.

– Sam s-a întors, spuse Jacob, dar nu voia să vorbească cu nimeni despre locul în care fusese. Umbla vorba că nu era bun de nimic, în general. Și apoi Sam s-a întâlnit întâmplător cu bunicul lui Quil când bătrânul Quil Ateara a venit în vizită la doamna Uley. Sam i-a strâns mâna. Bătrânul Quil aproape că a avut un atac de cord.

Jacob se opri să râdă.

– De ce?

Jacob îmi puse o mână pe obraz și-mi trase fața să mă uit la el – se apleca spre mine, chipul fiindu-i la doar câțiva milimetri depărtare. Palmele lui îmi ardeau pielea, ca și cum ar fi avut febră.

– Aha, am înțeles, am spus eu. Mă simțeam incomod să am fața atât de aproape de a lui și să-i simt mâna fierbinte pe pielea mea. Sam avea temperatură.

Jacob râse din nou.

– Mâna lui Sam era ca și cum fusese lăsată pe sobă.

Era atât de aproape că-i puteam simți respirația caldă. Am ridicat liniștită un braț să-i dau mâna la o parte și să-mi eliberez fața, dar mi-am împletit degetele cu ale lui ca să nu-i rănesc sentimentele. Zâmbi și se lăsă pe spate, netulburat de încercarea mea dezinvoltă.

– Deci domnul Ateara s-a dus direct la ceilalți bătrâni, continuă Jacob. Ei erau singurii care mai rămăseseră dintre cei care știau, care-și aminteau. Domnul Ateara, Billy și Harry chiar și-au văzut bunicii în timpul transformării. Când bătrânul Quil le-a spus, s-au întâlnit în secret cu Sam și i-au explicat. A fost mai ușor după ce a înțeles – după ce nu a mai fost singur. Știau că el nu va fi singurul afectat de întoarcerea familiei Cullen – pronunță fără să vrea numele cu amărăciune –, dar nimeni nu

mai era îndeajuns de mare. Așa că Sam ne-a așteptat și pe noi să-i fim alături...

– Familia Cullen nu știa nimic, am spus eu șoptit. Ei credeau că nu mai există vârcolaci. Nu știau că venirea lor aici vă va schimba.

– Asta nu schimbă faptul că așa s-a întâmplat.

– Adu-mi aminte să nu te calc pe nervi.

– Crezi că ar trebui să fiu la fel de iertător ca tine? Nu putem fi toți sfinți și martiri.

– Maturizează-te, Jacob.

– Aș vrea să pot, murmură el încet.

M-am uitat la el încercând să înțeleg ceva din răspunsul lui.

– Ce?

Jacob chicoti.

– Este unul din acele lucruri de care am mai spus.

– Tu... nu poți... să crești? am spus eu șocată. Ce faci? Nu... *îmbătrânești?* E vreo glumă sau ceva?

– Nu.

Își țuguie buzele când rosti litera „u”.

Am simțit cum mi se ridică sângele în cap. Lacrimi – lacrimi de furie – îmi umplură ochii. Dinții îmi scrâșniră scoțând un zgomot puternic.

– Bella? Am spus ceva rău?

M-am ridicat din nou în picioare cu mâinile strânse în pumni, tremurând din toate încheieturile.

– Tu. Nu. *Îmbătrânești*, am mârâit eu printre dinți.

Jacob mă trase delicat de braț, încercând să mă facă să stau jos.

– Nici unul dintre noi nu *îmbătrânește*. Ce-i cu tine?

– Chiar sunt singura care trebuie să *îmbătrânească*? Devin mai bătrână cu fiecare zi nenorocită care trece! aproape că am tipat eu, aruncându-mi brațele în aer. În sufletul meu recunoșteam că făceam o scenă de genul lui Charlie, dar partea rațională era umbrită puternic de partea irațională. La *naiba!* Ce fel de lume e asta? Unde este *dreptatea*?

- Ia-o ușor, Bella!

- Mai taci și tu din gură, Jacob! Taci din gură! E *atât* de nedrept!

- Ai bătut din picior pe bune? Credeam că fetele fac asta numai la televizor.

Am mârâit neimpresionant.

- Nu e așa de rău cum crezi tu. Stai jos să-ți explic.

- Stau bine în picioare.

Își dădu ochii peste cap.

- OK. Cum vrei tu. Dar ascultă-mă, *voi* îmbătrâni... cândva.

- Explică.

Bătu cu mâna copacul. M-am uitat urât pentru o secundă, după care m-am așezat; m-am liniștit la fel de repede cum mi-a sărit țandăra și m-am calmat suficient să-mi dau seama că mă făceam de râs.

- Când avem suficient autocontrol să renunțăm... spuse Jacob. Când nu ne mai schimbăm o perioadă lungă de timp, îmbătrânim din nou. Nu e ușor. Își scutură capul, cu inima profund îndoită. Cred că îmi va lua foarte mult timp să învăț să mă controlez atât de mult. Nici măcar Sam nu a ajuns în punctul acela. Pentru că nu ne ajută faptul că este un cuib imens de vampiri chiar peste drum de noi. Nu ne putem gândi să renunțăm din moment ce tribul are nevoie de protectori. Dar n-ar trebui să te enervezi așa cu privire la asta pentru că sunt deja mai mare decât tine, fizic mă refer.

- Ce vrei să spui?

- Uită-te și tu la mine, Bells. Chiar par de șaisprezece ani?

M-am uitat de sus în jos la corpul lui de mamut încercând să fiu obiectivă.

- Da, presupun că nu pari.

- Deloc. Pentru că ajungem la maturitate în doar câteva luni atunci când gena de vârcolac este activată. E un proces de creștere al naibii de rapid. Se strâmbă. Din punct de vedere fizic am în jur de douăzeci și cinci de ani. Așa că nu trebuie să

te sperii că ai fi prea mare pentru mine încă cel puțin șapte ani de-acum încolo.

În jur de douăzeci și cinci de ani. Ideea aceasta mă răscolea. Dar îmi aminteam procesul de creștere – cum se înălțase și crescuse chiar sub ochii mei și că arătase diferit de la o zi la alta...

Mi-am scuturat capul simțindu-mă amețită.

– Deci, vrei să auzi despre Sam sau vrei să mai țipi la mine pentru niște lucruri pe care nu le pot controla?

Am tras adânc aer în piept.

– Scuze. Vârsta este un subiect sensibil pentru mine. Ai atins un punct slab.

Ochii lui Jacob se îngustară în vreme ce se străduia să-și aleagă cuvintele.

Din moment ce nu voiam să vorbesc despre subiecte cu adevărat sensibile – planurile mele de viitor sau tratate care ar putea fi încălcate, l-am încurajat să continue.

– Deci ai spus că odată ce Sam a înțeles ce se întâmpla și i-a avut alături de el pe Billy și pe Harry, și pe domnul Ateara, nu i-a mai fost atât de greu. Și, așa cum ai spus și tu, sunt niște părți mișto... Am ezitat puțin. De ce îi urăște Sam atât de mult? De ce-și dorește ca și eu să-i urăsc?

Jacob oftă.

– Asta e partea cu adevărat ciudată.

– Sunt as la ciudățenii.

– Mda, știu. Rânji înainte să continue. Deci, ai dreptate. Sam știa ce se întâmpla și totul era aproape în regulă. În principiu viața lui s-a întors la, ei bine, nu normal. A devenit mai bună. Apoi Jacob se încruntă ca și cum ar urma ceva dureros. Sam nu a putut să îi spună prietenei sale, Leah. Nu avem voie să spunem la nimeni care nu trebuie să știe. Și nu prea era sigur pentru ea ca el să stea în preajma ei – dar trișa, cum făceam și eu cu tine. Leah era foarte supărată că el nu-i spunea ce se petrecea – unde fusese, unde pleca noaptea, de ce era mereu atât de epuizat – , dar încercau să rezolve lucrurile. Încercau. Chiar se iubeau unul pe altul.

- A aflat? Asta s-a întâmplat?

Își scutură capul.

- Nu, nu asta a fost problema. Verișoara ei, Emily Young, a venit din rezervația Makah să o viziteze într-un weekend.

Am scos un zgomot de uimire.

- Emily este verișoara lui Leah?

- Verișoară de-a doua. Sunt apropiate totuși. Erau ca niște surori când erau mici.

- E... îngrozitor. Cum a putut Sam..?

Am lăsat fraza neterminată, scuturându-mi capul.

- Nu-l judeca încă. Ți-a spus cineva de... Ai auzit de suflete pereche?

- *Suflete pereche?* Am repetat cuvântul care nu avea sens în context. Nu. La ce se referă?

- Este unul dintre lucrurile bizare cu care avem de-a face. Nu se întâmplă la toți. De fapt, este o excepție rară, nu este regula. Sam auzise niște povești până atunci, povești pe care toți le considerau legende. Auzise și una despre suflete pereche, dar nu visase niciodată...

- Ce este? am insistat eu.

Jacob își îndreptă privirea spre ocean.

- Sam chiar o iubea pe Leah. Dar când a văzut-o pe Emily, nu a mai contat. Uneori...nu știm exact de ce... ne găsim perechea așa. Ochii lui străluciră din nou către mine, fața înroșindu-i-se. Vreau să spun... sufletele noastre pereche.

- Cum așa? Dragoste la prima vedere? am chicotit eu.

Jacob nu zâmbea. Ochii lui întunecați mă mustrau pentru reacție.

- Este ceva mai puternic de atât. Ține de absolut.

- Scuze, am mormăit eu. Vorbești serios, nu?

- Mda, vorbesc serios.

- Dragoste la prima vedere? Dar mai puternică?

Vocea mea încă mai purta o urmă de îndoială, iar el își dădu seama de asta.

- Nu e ușor de explicat. Oricum nu contează. Ridică indiferent din umeri. Ai vrut să știi ce s-a întâmplat cu Sam de urăște vampirii pentru că l-a schimbat, pentru că l-au făcut să se urască pe sine. Și asta s-a întâmplat. I-a frânt inima lui Leah. Și-a încălcat toate promisiunile pe care i le făcuse. Trebuie să vadă în fiecare zi acuzațiile în ochii ei și să știe că are dreptate.

Se opri deodată din vorbit ca și cum ar fi spus ceva ce n-ar fi vrut.

- Și Emily cum a trecut peste asta? Dacă era atât de apropiată de Leah... Sam și Emily erau *meniți* să fie împreună, două piese de puzzle, făcute exact una pentru alta. Și totuși... cum a trecut Emily peste faptul că el aparținea altcuiva? Aproape surorii ei?

- La început a fost foarte furioasă. Dar este greu să rezisti acelui nivel de devotament și adorație. Jacob oftă. Și apoi, Sam îi putea spune ei orice. Nu există reguli care să te oblige să nu faci asta atunci când îți găsești jumătatea. Știi că a fost rănită?

- Mda.

În Forks se știa că a fost rănită de un urs, dar eu cunoșteam adevărul.

„Vârcolacii sunt instabili, îmi spusese Edward. Oamenii de lângă ei ajung să fie răniți.“

- Ei bine, oricât de ciudat ar suna, într-un fel așa și-au rezolvat problemele. Sam a fost atât de îngrozit, i-a fost atât de scârbă de el și s-a urât atât pentru ceea ce făcuse... S-ar fi aruncat în fața unei mașini dacă asta ar fi făcut-o pe ea să se simtă mai bine. Ar fi făcut asta oricum, numai să scape de ceea ce făcuse. A fost distrus... Apoi, cumva, ea a fost cea care l-a consolată pe el și după aceea...

Jacob nu mai termină fraza și am simțit că povestea devenise mult prea personală pentru a fi împărtășită.

- Săraca Emily, am șoptit eu. Bietul Sam. Săraca Leah...

- Mda, Leah a ieșit cel mai rău din toți, mă aprobă el. Încearcă să pară curajoasă. O să fie domnișoară de onoare.

Mi-am întors privirea spre stâncile ascuțite care se ridicau din ocean ca niște degete butucănoase rupte, pe marginea sudică a golfului, în timp ce încercam să asimilez tot ce auzisem. Îi simteam privirea pe obraji, în timp ce aștepta să spun ceva.

- Ți s-a întâmplat și ție? am întrebat într-un târziu, privind încă în altă parte. Chestia asta cu dragostea la prima vedere?

- Nu, îmi răspunse el repede. Sam și cu Jared sunt singurii.

- Hmm, am spus eu, încercând să par interesată doar din politețe.

Am fost ușurată și am încercat să-mi explic reacția. Pesemne că mă bucuram pur și simplu că nu pretindea că ar exista vreo legătură mistică de vârcolac între noi doi. Relația noastră era și așa destul de încurcată. Nu aveam nevoie de mai mult supranatural decât aveam și așa parte.

Nici el nu spunea nimic, iar tăcerea era puțin stânjenitoare. Intuiția îmi spunea că nu voiam să aud ce gândea el.

- La Jared cum a fost? am întrebat eu să rup tăcerea.

- Nimic spectaculos aici. Era doar o fată lângă care stătea în fiecare zi la școală timp de un an și la care nu se uitase niciodată de două ori. Apoi, după ce s-a schimbat, s-a uitat încă o dată la ea și apoi nu s-a mai uitat în altă parte. Kim a fost încântată. Era foarte îndrăgostită de el. Își pusese numele lui de familie lângă al ei în jurnal.

Râse ironic.

M-am încruntat.

- Ți-a spus Jared asta? Nu ar fi trebuit.

Jacob își mușcă limba.

- Bănuiesc că nu ar trebui să râd. A fost amuzant, totuși.

- Halal suflet pereche.

El oftă.

- Jared nu ne-a spus intenționat. Ți-am mai spus partea asta, ai uitat?

- A, da. Vă puteți auzi gândurile unii altora, dar numai când sunteți lupi, nu?

- Corect. Ca strigoiul tău.

Se uită urât la mine.

– Edward, l-am corectat eu.

– Da, da, cum spui tu. De asta știu atât de multe despre cum s-a simțit Sam. Nu e ca și cum ne-ar fi spus toate astea dacă ar fi avut de ales. De fapt, asta e ceva ce urâm cu toții. Amărăciunea din vocea lui suna deodată aspru. E groaznic. Nu ai pic de intimitate, nu ai secrete. Toate lucrurile de care îți este rușine sunt expuse să le vadă toată lumea.

Se cutremură.

– Sună groaznic, am șoptit eu.

– *Este* uneori de ajutor când avem nevoie să ne coordonăm, spuse el morocănos. O dată la nu știu cât timp când vreun strigoi ne încalcă teritoriul. Cu Laurent a fost distractiv. Și dacă familia Cullen nu ne-ar fi stat în cale sâmbăta trecută... ah! mârâi el. Am fi putut s-o prindem! Pumnii i se încheștară cu nervozitate.

Am tresărit. Oricât de mult m-aș fi îngrijorat ca Jasper și Emmett să nu pătească ceva, era nimic în comparație cu panica pe care o simțeam la ideea că Jacob ar putea lupta contra Victoriei. Mi-i imaginam pe Emmett și Jasper invincibili. Jacob încă mai era cald și uman prin comparație cu ei. Muritor. Mi l-am închipuit înfruntând-o pe Victoria, cea cu părul strălucitor fluturându-i în jurul chipului ciudat de felină... și m-am cutremurat.

Jacob mă privi cu o expresie curioasă.

– Dar nu e la fel și pentru tine tot timpul? Să-l ai pe *el* în capul tău?

– O, nu! Edward nu e niciodată la mine în cap. Ar vrea el. Jacob deveni nedumerit.

– Pe mine nu poate să mă audă, i-am explicat eu cu vocea puțin mai încrezută decât de obicei. Sunt singura care e așa pentru el. Nu știm *de ce* nu poate să mă audă.

– Ciudat, spuse Jacob.

– Mda... Îngâmfarea îmi dispăruse. Probabil că înseamnă că e ceva în neregulă cu creierul meu, am recunoscut eu.

- Deja știam că e ceva în neregulă cu creierul tău, mormăi el.
- Mersi.

Soarele ieși brusc dintre nori, surpriză pe care nu o anticipasem și a trebuit să-mi îngustez ochii din cauza strălucirii apei. Toate lucrurile își schimbă culoarea – valurile se făcuseră din gri, albastre, copacii din kaki plictisitor, verde aprins, iar pietrele cu nuanțe de curcubeu străluceau ca bijuteriile.

Ne-am uitat chiorâș o clipă, lăsându-ne ochii să se acomodeze cu luminozitatea. Nu se mai auzea nimic în afară de vuietul valurilor care răsuna din fiecare parte a golului ferit, măcinarea ușoară a pietrelor unele de altele sub mișcarea apei și țipetele ascuțite ale pescărușilor de deasupra. Era un peisaj pașnic.

Jacob se așază mai aproape de mine, sprijinindu-se de brațul meu. Era atât de cald. După un minut de stat așa, mi-am dat jos haina de ploaie. El scoase un mic sunet de încântare din gât și-și puse obrazul pe capul meu. Simțeam cum soarele îmi încălzea pielea – deși nu era la fel de caldă cum era Jacob – și m-am întrebat cât timp mi-ar lua să mă ard.

Mi-am răsucit gânditoare mâna dreaptă și am privit lumina soarelui strălucind subtil pe cicatricea pe care mi-o lăsase James.

- La ce te gândești? murmură el.
- La soare.
- Mm. Frumos.
- Tu la ce te gândești? am întrebat eu.

Chicoti.

- Îmi aminteam filmul acela de fraieri la care m-ai dus. Și la Mike Newton care voma peste tot.

Am râs și eu, surprinsă de cât de mult schimbase timpul amintirea. Înainte situația îmi provocase stres, nedumerire. Atât de multe lucruri se schimbaseră în seara aceea. Iar acum puteam să râd. Fusesse ultima seară pe care o petrecusem cu Jacob înainte ca el să-și afle adevărata moștenire genetică. Ultima amintire umană. O amintire care acum era ciudat de plăcută.

– Îmi este dor, spuse Jacob. De felul în care totul era atât de ușor... necomplicat. Mă bucur că am o memorie bună.

Oftă.

El simți tensiunea bruscă din corpul meu atunci când cuvintele lui îmi provocară și mie o amintire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– În legătură cu amintirea aceea frumoasă a ta... M-am îndepărtat de el ca să-i pot citi fața. În momentul de față era confuz. Te-ar deranja să-mi spui ce făceai luni dimineață? Te gândeai la ceva care-l deranja pe Edward.

Deranja nu era chiar cuvântul potrivit, dar voiam un răspuns așa că era mai bine să nu încep subiectul prea grav.

Fața lui Jacob se luminează de înțelegere și râse.

– Nu făceam decât să mă gândesc la tine. Nu prea i-a plăcut, nu?

– La *mine*? Cum adică la mine?

Jacob râse, cu mai multă putere de data aceasta.

– Îmi aminteam felul în care arătai în seara în care te-a găsit Sam – am văzut imaginea la el în cap și e ca și cum aș fi fost acolo; știi că amintirea aceea l-a bântuit mereu pe Sam. Apoi mi-am adus aminte cum arătai prima dată când ai venit la mine acasă. Pariez că tu nici măcar nu-ți dai seama în ce hal arătai atunci, Bella. Abia peste câteva săptămâni ai început să arăți uman iar. Și mi-am adus aminte cum îți țineai mereu brațele în jurul tău încercând să te menții într-o bucată... Jacob tresări, după care își scutură capul. Îmi este greu să-mi amintesc cât de tristă erai, și nu era vina *mea*. Așa că m-am gândit că lui îi va fi mai greu. Și m-am gândit că trebuie să arunce și el o privire la ce-a făcut.

L-am pocnit peste umăr. Mă duru mâna.

– Jacob Black, să nu mai faci niciodată așa ceva! Promite-mi că nu mai faci.

– Nici nu mă gândesc. Nu m-am mai distrat atât de bine de luni întregi.

– Pe bune, Jake...

– Oh, revino-ți în fire, Bella! Când crezi că mai apuc să-l văd? Nu-ți face griji.

M-am ridicat în picioare, iar el m-a prins de mână când am dat să plec. Am încercat să mă smucesc.

– Plec, Jacob.

– Nu, nu pleca încă, protestă el, strângându-și mâna în jurul mâinii mele. Iartă-mă. Și... e în regulă, nu mai fac. Promit.

Am oftat.

– Mersi, Jake.

– Haide, ne întoarcem la mine acasă, spuse el entuziasmat.

– De fapt, chiar cred că trebuie să plec. Angela Weber mă așteaptă și știu că și Alice e îngrijorată. Nu vreau să o supăr prea tare.

– Dar abia ai ajuns!

– Așa pare, l-am aprobat eu.

Am privit soarele care era deja deasupra capetelor noastre. Cum trecuse timpul atât de repede?

Se încruntă.

– Nu știu când o să te mai văd, spuse el pe un ton rănit.

– O să mai vin data viitoare când pleacă, am promis eu, dând ghes unui impuls de moment.

– *Pleacă?* Jacob își dădu ochii peste cap. Frumos mai descrii ce face el de fapt. Paraziți dezgustători.

– Dacă nu te poți purta frumos, nu voi mai veni deloc! l-am amenințat eu, încercând să-mi eliberez mâna.

El refuza să-mi dea drumul.

– Hai, nu te supăra, spuse el, rânjind. A fost un impuls de moment.

– Dacă vrei să mă întorc va trebui să înțelegi ceva, OK?

El așteaptă.

– Vezi, i-am explicat eu. Mie nu-mi pasă cine e vampir și cine e vârcolac. Este irelevant. Tu ești Jacob și el este Edward, iar eu sunt Bella. Și nimic altceva nu mai contează.

Ochii i se îngustară ușor.

- Dar eu *sunt* vârcolac, spuse Jacob fără să vrea. Iar el *este* vampir, adăugă el cu repulsie evidentă.

- Iar eu sunt Fecioară! am strigat eu exasperată.

Își ridică sprâncenele măsurându-mi expresia cu niște ochi curioși. Într-un târziu, ridică din umeri.

- Dacă tu chiar poți să vezi lucrurile așa...

- Pot. Da.

- OK. Doar Bella și Jacob. Nici nu vreau să aud de Fecioarele alea ciudate pe aici. Îmi surâse cu zâmbetul lui cald și familiar de care îmi fusese atât de dor. Am simțit cum un zâmbet în semn de răspuns mi se întindea pe față.

- Chiar mi-a fost dor de tine, Jake, am recunoscut eu din suflet.

- Și mie, iar zâmbetul i se făcu și mai larg. Ochii îi erau fericiți și limpezi, în sfârșit liberi de amărăciunea aceea aspră. Mai mult decât îți dai seama. Vei mai veni în curând?

- Cât de curând voi putea, am promis eu.

6. ELVETIA

În timp ce conduceam spre casă, nu dădeam foarte multă importanță străzii care strălucea umedă în bătaia soarelui. Mă gândeam la avalanșa de informații pe care mi le împărtășise Jacob, încercând să le sortez și să le înțeleg semnificația. În ciuda acestei poveri, mă simțeam mai ușoară. Faptul că îl văzusem pe Jacob zâmbind, că toate secretele fuseseră scoase la iveală...nu făcea lucrurile să fie perfecte, dar cu siguranță le făcea să fie mai bune. Și, evident, m-am gândit eu când strângeam ochii din cauza luminii, nu era nici un pericol.

Apăru de nicăieri. Într-o clipă nu vedeam nimic decât autostrada luminoasă în oglinda retrovizoare. În clipa cealaltă, soarele strălucea pe un Volvo argintiu aflat pe urmele mele.

– Of, la naiba, am scâncit eu.

M-am gândit să trag pe dreapta. Dar eram mult prea lașă să dau acum ochii cu el. Contasem să am puțin timp să mă pregătesc...și să-l și am pe Charlie pe post de amortizor. Cel puțin asta l-ar fi obligat să nu ridice tonul.

Volvo-ul era la doar câțiva milimetri în urma mea. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra drumului din față.

Lașă până în pânzele albe, am condus direct până la Angela fără să-i întâlnesc privirea pe care o simțeam arzând în oglinda retrovizoare.

Mă urmări până când am luat curba în fața casei Weber. Nu opri, iar eu nu mi-am ridicat privirea când a trecut pe lângă mine. Nu voiam să-i văd expresia feței. Am alergat pe trotuarul de beton până la ușa Angelei imediat ce el a dispărut din vedere.

Ben îmi deschise ușa înainte să termin de bătut, ca și cum ar fi așteptat chiar după ea.

– Bună, Bella! spuse el, surprins.

– Bună, Ben. Ăăă, Angela e aici?

M-am întrebat dacă Angela uitase de planurile noastre și m-am făcut mică la gândul de a mă duce acasă mai devreme.

– Sigur, spuse Ben, chiar când Angela mă strigă și apărui din capul scărilor.

– Bella!

Ben se uită în jurul meu când am auzit amândoi sunetul unei mașini pe stradă; sunetul nu mă sperie – motorul bolborosi oprindu-se, urmat de pocnetul zgomotos al unui rateu. Nu semăna deloc cu motorul liniștit al Volvo-ului. Probabil că era vizitatorul pe care-l aștepta Ben.

– A venit Austin, spuse Ben, când Angela ajunse lângă el.

Se auzi un claxon din stradă.

– Ne vedem mai târziu, îi promise Ben. Deja mi-e dor de tine.

Își aruncă brațul în jurul gâtului Angelei și îi trase fața în jos la înălțimea lui ca să o poată săruta cu entuziasm. După o secundă de sărutat, Austin claxonă din nou.

– Pa, Ang! Te iubesc! strigă Ben, trecând pe lângă mine.

Angela se legănă, cu fața ușor îmbujorată, apoi își reveni și făcu din mână până când Ben și Austin dispărură din vedere. Apoi se întoarse spre mine și zâmbi cu tristețe.

– Mulțumesc că faci asta, Bella, spuse ea. Din tot sufletul. Nu numai că mi-ai salvat mâna de la o rană pe viață, dar m-ai și scutit de două ore de filme prost dublate și fără subiect cu arte marțiale.

Răsufală ușurată.

– Mă bucur că-ți pot fi de ajutor. Eram puțin mai liniștită și respiram mai regulat. Mă simțeam în largul meu. Dramele umane și ușoare ale Angelei erau ciudat de reconfortante. Era bine de știut că viața curgea normal *undeva*.

Am urmat-o pe Angela pe scări până în camera ei. Dădea cu piciorul la jucăriile din drum pe măsură ce înainta. În casă era neobișnuit de liniște.

– Unde este familia ta?

– Părinții mei i-au dus pe gemeni la ziua cuiva în Port Angeles. Nu-mi vine să cred că o să mă ajuți într-adevăr cu toate astea. Ben se preface că are tendinită.

Se strâmbă.

– Nu mă deranjează deloc, am spus eu, după care am intrat în camera Angelei și am văzut teancurile de plicuri care mă așteptau. Oh! am icnit eu.

Angela se întoarse să se uite la mine, implorându-mă din priviri să o iert. Abia acum îmi dădeam seama de ce tot amânase chestia asta și de ce Ben se dăduse la fund.

– Am crezut că exagerai, am recunoscut eu.

– Aș fi vrut eu. Ești sigură că vrei să faci asta?

– Pune-mă la treabă. Am toată ziua la dispoziție.

Angela împărți în jumătate unul dintre teancuri și puse între noi pe birou agenda cu adrese a mamei sale. Ne-am concentrat o vreme, auzindu-se doar sunetul stilourilor noastre zgâriind de-a lungul hârtiei.

– Edward ce face în seara asta? mă întrebă ea după câteva minute.

Stiloul meu se înfipse în plicul la care lucram.

– A venit Emmett în weekend acasă. *Cică* s-au dus să facă drumeții.

– O spui de parcă nu ai fi sigură.

Am ridicat din umeri.

– Ai noroc că Edward îi are pe frații lui pentru drumeții și excursii. Nu știu ce m-aș face dacă Ben nu l-ar avea pe Austin cu care să facă toate chestiile care le plac lor, băieților.

– Mda, ieșitul în aer liber nu e chiar pe placul meu. Și nu aș putea nici în ruptul capului să țin pasul cu el.

Angela râse.

– Și eu prefer activitățile de interior.

Se concentrează pe teancul ei un minut. Am mai scris încă patru adrese. Când eram cu Angela, nu exista niciodată presiunea să umplu tăcerea cu flecăreală inutilă. Ca și Charlie, se simțea comod în tăcere.

Dar, ca și Charlie, era de asemenea mult prea perspicace uneori.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă ea pe un ton discret. Pari... neliniștită.

Am zâmbit sfioasă.

– E chiar atât de evident?

– Nu chiar.

Probabil că mințea să mă facă să mă simt mai bine.

– Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei, mă asigură ea. O să te ascult dacă tu crezi că te ajută.

Eram pe punctul de a spune „mersi, dar nu, mersi“. La urma urmei, erau mult prea multe secrete pe care trebuia să le păstrez. Chiar nu-mi puteam discuta problemele cu o ființă umană. Era împotriva regulilor.

Și totuși, cu o intensitate bruscă și ciudată, exact asta îmi venea să fac. Voiam să vorbesc cu o prietenă normală și umană. Voiam să mă plâng puțin, ca orice altă adolescentă. Voiam ca problemele mele să fie atât de simple. Ar fi fost, de asemenea, bine să am și pe cineva din afara lumii acesteia de vampiri și vârcolaci pentru a da o părere obiectivă. Cineva neimplicat.

– O să-mi văd de treaba mea, îmi promise Angela, zâmbind în jos la adresa la care lucra.

- Nu, am spus eu. Ai dreptate. Sunt neliniștită. Este vorba despre... despre Edward.

- Ce s-a întâmplat?

Era atât de ușor să stau de vorbă cu Angela! Când punea o întrebare de genul acesta eram sigură că nu era doar teribil de curioasă sau în căutate de bârfe ca Jessica. Chiar îi păsa că eram supărată.

- Păi, e supărat pe mine.

- E greu de crezut, spuse ea. De ce e supărat pe tine?

Am oftat.

- Îți mai aduci aminte de Jacob Black?

- Aha, spuse ea.

- Mda.

- E gelos. Nu, nu *gelos*... Ar fi trebuit să-mi țin gura. Nu era nici o cale să-i explic cum trebuie. Abia acum îmi dădeam seama cât de mult tânjeam după o conversație cu un om. Edward crede că Jacob este... o influență negativă, cred. Oarecum... periculos. Știi în câte necazuri m-am băgat în ultimele luni... E ridicol totuși.

Am fost surprinsă să o văd pe Angela scuturându-și capul.

- Ce? am întrebat eu.

- Bella, am văzut cum te privește Jacob Black. Pariez că adevărata problemă este gelozia.

- Nu e așa cu Jacob.

- Poate nu pentru tine. Dar pentru Jacob...

M-am încruntat.

- Jacob știe ce simt. I-am spus totul.

- E și Edward om, Bella. E normal să reacționeze ca orice băiat.

M-am strâmbat. Chiar nu aveam nici un răspuns la asta.

Mă bătui pe mână.

- O să-i treacă.

- Sper. Jake trece printr-o perioadă mai grea. Are nevoie de mine.

- Tu și cu Jacob sunteți destul de apropiați, nu?
- Mi-e ca un frate, am aprobat eu.
- Și lui Edward nu-i place de el... Trebuie să fie greu. Mă

întreb cum ar suporta Ben așa ceva? medită ea.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

- Probabil ca orice alt băiat.

Ea rânji.

- Probabil.

Apoi schimbă subiectul. Angela nu era genul de fată căreia îi place să se amestece și a simțit că nu voiam – nu puteam – să spun mai multe.

- Am primit repartizarea la cămin ieri. Evident că este cea mai departe clădire de campus.

- Ben știe unde o să stea?

- În cel mai apropiat cămin din campus. Are noroc. Dar tu? Te-ai decis unde mergi?

Am privit în jos, concentrându-mă pe mâzgăleala stângace a scrisului meu de mână. Preț de o clipă mi i-am închipuit pe Angela și Ben împreună la Universitatea din Washington. Vor pleca la Seattle în doar câteva luni. Oare atunci va fi un oraș sigur? Se va muta amenințarea vampirilor tineri și sălbatici în altă parte? Va exista un alt loc, un alt oraș care se va cutremura de titlurile din ziare demne de filme de groază?

Oare *eu* voi fi cea care va provoca aceste titluri?

Am încercat să îndepărtez acest gând și i-am răspuns la întrebare cu întârziere.

- Cred că în Alaska. La universitatea din Juneau.

Mi-am dat seama de surprinderea din vocea ei.

- Alaska? Oh! Serios? Vreau să spun, e super. Mă gândeam doar că vei merge într-un loc mai... cald.

Am râs puțin, cu ochii încă pironiți pe plic.

- Mda. Forks chiar mi-a schimbat perspectiva asupra vieții.
- Și Edward?

Deși auzul numelui lui mi-a pus în mișcare fluturii din stomac, am ridicat privirea și i-am zâmbit.

– Nici pentru Edward Alaska nu e un loc prea rece.

Îmi zâmbi înapoi.

– Evident. Apoi oftă. E atât de departe! Nu vei putea să vii acasă prea des. O să-mi fie dor de tine. O să-mi scrii pe e-mail?

Mă cuprinse tristețea; poate că era o greșală să mă apropiu de Angela acum. Dar oare nu ar fi și mai trist să pierd aceste ultime șanse? Mi-am îndepărtat gândurile triste ca să-i pot răspunde cu o glumă:

– Dacă pot să mai tastez după ziua de azi.

Am arătat spre teancul de plicuri pe care le făcusem.

Am râs și apoi ne-a fost mai ușor să vorbim vesele despre ore și discipline la facultate – și tot ce trebuia să fac era să nu mă gândesc la mormanul de plicuri din fața mea. Oricum, erau chestii mai urgente din cauza cărora să mă îngrijorez azi.

Am ajutat-o să lipească și timbrele. Mă temeam să plec.

– Ce-ți face mâna?

Mi-am îndoit degetele.

– Cred că îmi voi reveni complet... cândva.

Se trânti ușa la parter și am ridicat amândouă privirile.

– Ang? strigă Ben.

Am încercat să zâmbesc, dar buzele îmi tremurară.

– Cred că e o aluzie că trebuie să plec.

– Nu trebuie să pleci. Deși probabil că îmi va povesti filmul... în detaliu.

– Probabil că Charlie se întreabă pe unde umblu.

– Mulțumesc că m-ai ajutat.

– Chiar m-am simțit bine. Ar trebui să repetăm experiența într-o zi. A fost frumos să mai stăm și noi ca fetele.

– Clar.

Se auzi o bătaie ușoară în ușa dormitorului.

– Intră, Ben, spuse Angela.

M-am ridicat și m-am întins.

– Bună, Bella! Ai supraviețuit, mă salută Ben repede, înainte să se ducă să-mi ia locul lângă Angela. Ne măsură munca din priviri. Bună treabă! Păcat că nu mai este nimic de făcut, aș fi... Lăsa vorba neterminată, după care schimbă încântat subiectul. Ang, nu pot să cred că ai ratat filmul ăsta. A fost super! Secvența de luptă din final – coregrafia a fost incredibilă! Era tipul acesta – ei bine, va trebui să-l vezi ca să știi despre ce vorbesc...

Angela își dădu ochii peste cap spre mine.

– Ne vedem la școală, am spus cu un râs nervos.

Ea oftă.

– Pa.

Am avut emoții în drum spre camioneta mea, dar strada era goală. Mi-am petrecut tot drumul privind neliniștită în toate oglinzile, dar nici urmă de mașina argintie.

Volvo-ul nu era nici în fața casei, deși asta nu însemna mare lucru.

– Bella? strigă Charlie, când am deschis ușa de la intrare.

– Bună, tată.

L-am găsit în sufragerie, în fața televizorului.

– Deci, cum a fost ziua ta?

– Bună, am zis eu. Mai bine să-i spun totul – oricum avea să audă de la Billy în scurt timp. Și, în plus, o să fie încântat. Nu au avut nevoie de mine la serviciu, așa că am fost în La Push.

Nu arăta suficient de surprins. Billy vorbise deja cu el.

– Ce mai face Jacob? întrebă Charlie, încercând să pară indiferent.

– Bine, am spus eu, la fel de relaxată.

– Ai fost și la familia Weber?

– Da. Am scris adrese pe toate invitațiile.

– Foarte frumos. Charlie zâmbi larg. Era neașteptat de atent la mine având în vedere că se uita la un meci. Mă bucur că ai petrecut ceva timp cu prietenii tăi azi.

– Și eu.

M-am îndreptat agale spre bucătărie, căutându-mi ceva de lucru. Din nefericire, Charlie își strânsese deja masa de prânz. Am rămas acolo câteva minute, holbându-mă la peticul de lumină pe care-l făcea soarele pe podea. Dar știam că nu puteam amâna la nesfârșit.

– Mă duc să învăț, am anunțat eu posacă și m-am îndreptat spre scări.

– Ne vedem mai târziu, strigă Charlie din urma mea.

„Dacă o să supraviețuiesc“, am gândit eu.

Am închis ușa dormitorului cu grijă înainte să mă întorc să dau ochii cu camera mea.

Evident că era acolo. Stătea sprijinit de peretele din fața mea, în umbra de lângă fereastra deschisă. Fața îi era dură, iar corpul încordat. Se uita urât la mine fără să spună nimic.

M-am făcut mică așteptând furtuna, dar nu veni. Continua să se uite, poate mult prea furios să poată vorbi.

– Salut, am spus eu într-un târziu.

Chipul lui părea sculptat în piatră. Am numărat în gând până la o sută, dar nu se schimbă nimic.

– Ăăă... deci, încă mai trăiesc, am început eu.

Scoase un mârâit, dar expresia feței îi rămase aceeași.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, am insistat eu, ridicând din umeri.

El se mișcă. Închise ochii și-și prinse puntea nasului între degetele mâinii drepte.

– Bella, șopti el. Ai *idee* cât de aproape am fost să trec granița azi? Să încalc tratatul și să vin după tine? Știi ce-ar fi însemnat asta?

Am oftat, iar el deschise ochii. Erau la fel de reci și duri ca noaptea.

– Nu poți! am spus eu mult prea tare. M-am străduit să-mi controlez vocea pentru ca Charlie să nu mă poată auzi, dar voiam să strig cuvintele. Edward, ar folosi orice scuză pentru a porni o luptă. Le-ar plăcea. Nu poți să încalci regulile niciodată!

– Poate că nu sunt singurii cărora le-ar plăcea o luptă.
 – Nu începe, am sărit eu. Ați făcut tratatul, așa că țineți-vă de el.

– Dacă ți-ar face rău...
 – Gata! i-am tăiat-o eu. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Jacob nu este periculos.

– Bella. Își dădu ochii peste cap. Nu ești tu persoana cea mai potrivită să judeci ce este periculos sau nu.

– Știu că nu trebuie să-mi fac griji cu privire la Jake. Și nici tu.

Scrâșni din dinți. Mâinile îi erau strânse în pumni de o parte și de alta. Încă mai stătea sprijinit de perete și uram distanța dintre noi doi.

Am tras adânc aer în piept și am traversat camera. Nu se mișcă atunci când mi-am înfășurat brațele în jurul lui. În comparație cu ce mai rămăsese din căldura soarelui de după-amiază care trecea prin fereastră, pielea lui era extrem de rece. Părea ca de gheață, așa împietrit cum era.

– Îmi pare rău că te-am neliniștit, am mormăit eu.

El oftă și se relaxă puțin. Își înfășură și el brațele în jurul taliei mele.

– Puțin spus *neliniștit*, murmură el. A fost o zi foarte lungă.

– Nu ar fi trebuit să afli, i-am amintit eu. Am crezut că vei vâna mai mult timp.

M-am uitat la fața lui, la ochii lui scrutători; nu observasem pe moment, dar erau prea întunecați. Cearcănele de sub ei erau de un violet-închis. M-am încruntat dezaprobat.

– Când Alice a văzut că dispari, m-am întors, îmi explică el.

– Nu ar fi trebuit să faci asta. Acum va trebui să pleci din nou.

M-am încruntat mai tare.

– Pot să aștept.

– E ridicol. Vreau să spun, știu că ea nu a putut să mă vadă cu Jacob, dar tu ar fi trebuit să știi...

– Dar nu am știut, interveni el. Și doar nu te aștepti ca eu să te las...

– O, ba da, mă aștept, l-am întrerupt eu. Exact la asta mă aștept...

– Nu se va mai întâmpla a doua oară ce s-a întâmplat azi.

– Exact! Pentru că data viitoare nu vei mai exagera.

– Pentru că nu va mai exista o dată viitoare.

– Eu înțeleg atunci când tu trebuie să pleci chiar dacă nu-mi place...

– Nu e același lucru. Eu nu-mi risc viața.

– Nici eu.

– Vârcolacii reprezintă un risc.

– Nu sunt de acord.

– Nu negociez aici, Bella.

– Nici eu.

Își strânse mâinile în pumni din nou. Îi simțeam pe spate.

Cuvintele mi-au ieșit din gură fără să mă gândesc:

– Chiar ești îngrijorat numai cu privire la siguranța mea?

– Ce vrei să spui? mă întrebă el.

– Nu ești... Teoria Angelei îmi părea mai prostească acum decât înainte. Mi-a fost greu să-mi termin ideea. Doar nu ești gelos?

El ridică o sprânceană.

– Oare?

– Fii serios.

– Foarte simplu – nu există nimic amuzant la chestia asta.

M-am încruntat suspicioasă.

– Sau... e cu totul altceva? Vreo prostie de genul vampirii și vârcolacii sunt dușmani până la moarte. Este o criză provocată de testosteron?

Îi străfulgerară ochii.

– Este *numai* despre tine. Nu îmi pasă de nimic altceva decât de siguranța ta.

Era imposibil să te îndoiești de focul negru din ochii lui.

– În regulă, am oftat eu. Te cred. Dar vreau să știi ceva – când vine vorba de prostia cu *dușmanii*, pe mine să mă lăsați deoparte. Eu sunt parte neutră. Elveția. Refuz să mă las afectată de dispute teritoriale între creaturi mitice. Jacob îmi este ca un frate. Tu ești... ei bine, nu chiar dragostea vieții mele pentru că mă aștept să te iubesc mai mult decât atât. Dragostea existenței mele. Nu-mi pasă cine-i vârcolac și cine-i vampir. Dacă Angela se dovedește a fi o vrăjitoare, poate să ni se alăture și ea.

Se uita la mine tăcut printre ochii îngustați.

– Elveția, am repetat eu din nou emfatic.

Se încruntă la mine, după care oftă.

– Bella... începu el după care se opri, iar nasul i se încreți de dezgust.

– Acum ce mai este?

– Păi... nu te supăra, dar miroși a câine, îmi spuse el.

Apoi îmi zâmbi ștrengărește și am știut că cearta luase sfârșit. Deocamdată.

Edward a trebuit să recupereze partida de vânat pe care o pierduse, așa că pleca vineri seara cu Jasper, Emmett și Carlisle să dea gata o rezervă în Nordul Californiei unde o pumă făcea ravagii.

Nu am ajuns la nici o înțelegere cu privire la treaba cu vârcolacii, dar nu m-am simțit vinovată când l-am sunat pe Jake – în timpul ferestrei scurte când Edward a dus Volvo-ul acasă înainte să se cațare din nou prin fereastra mea – să-l anunț că urma să-l vizitez din nou sâmbătă. Nu era ca și cum mă furișam. Edward știa ce părere aveam. Iar dacă avea să-mi strice iar camioneta, atunci îl voi ruga pe Jacob să vină să mă ia. Teritoriul din Forks era neutru, la fel ca Elveția – la fel ca mine.

Așa că atunci când am ieșit joi de la serviciu și mă aștepta Alice, și nu Edward în Volvo, nu am intrat imediat la bănuieli. Portiera pasagerului era deschisă și o melodie pe care nu o recunoșteam făcea să tremure geamul când intra basul.

- Bună, Alice, am strigat eu peste zgomotul muzicii când am urcat. Unde este fratele tău?

Cânta în același timp cu melodia, vocea ei fiind cu o octavă mai înaltă decât cântecul, întrepătrunzându-se cu o armonie complicată. Dădu din cap în direcția mea, ignorându-mi întrebarea și concentrându-se mai departe asupra melodiei.

Am închis portiera și mi-am pus mâinile peste urechi. Ea zâmbi și dădu volumul mai încet până când deveni doar muzică de fundal. Apoi trase siguranțele și porni motorul în aceeași secundă.

- Ce se întâmplă? am întrebat eu, nemaisimțindu-mă în largul meu. Unde este Edward?

Ea ridică din umeri.

- Au plecat mai devreme.

- Oh!

Am încercat să-mi controlez dezamăgirea care nu-și mai avea rostul. Dacă plecase mai devreme însemna că se întorcea mai repede, mi-am amintit eu.

- Au plecat toți băieții și facem o petrecere în pijamale! mă anunță ea pe un ton melodios.

- O petrecere în pijamale? am repetat eu, intrând în sfârșit la bănuiele.

- Nu te bucuri? ciripi ea.

I-am întâlnit privirea animată preț de o clipă îndelungată.

- Mă răpești, nu-i așa?

Ea râse și încuviință din cap.

- Până sâmbătă. Esme a vorbit cu Charlie; stai la mine două nopți și o să te duc eu până și de la școală mâine.

Mi-am întors fața spre fereastră cu dinții scrâșnind.

- Iartă-mă, spuse Alice, fără să sune că îi pare rău. Mi-a plătit.

- Cum? am șuierat eu printre dinți.

- Cu Porsche-ul. E exact ca acela pe care l-am furat din Italia. Oftă fericită. Nu am voie să-l conduc în Forks, dar, dacă

vrei, putem să vedem cât facem cu el până în Los Angeles – pariez că te aduc înapoi până la miezul nopții.

Am tras adânc aer în piept.

– Cred că o să refuz, am oftat eu, încercând să nu tremur.

Am întors, ca de obicei cu prea mare viteză, de-a lungul aleii. Alice coti spre garaj, iar eu am trecut repede cu privirea peste mașini. Jeepul mare al lui Emmett era acolo, cu un Porsche strălucitor și galben ca un canar între el și decapotabila roșie a lui Rosalie.

Alice sări afară din mașină grațioasă și se duse să-și mângâie obiectul mitei.

– Frumoasă, nu?

– Exagerat de frumoasă, am mormăit eu, nevenindu-mi să cred. Ți-a dat *asta* doar ca să mă ții ostatică două zile?

Alice se strâmbă.

O clipă mai târziu, mi-a picat fisa și am icnit neplăcut impresionată de perspectivă.

– E pentru fiecare dată când e plecat, nu?

Încuviință din cap.

Am trântit portiera și am luat-o cu pași apăsați spre casă. Ea mergea în pas săltat pe lângă mine, fără vreo urmă de căință.

– Alice, tu nu crezi că este puțin prea posesiv? O idee cam obsesiv, poate?

– Nu chiar. Pufni. Se pare că tu nu prea înțelegi cât de periculos poate fi un vârcolac. Mai ales că eu nu-i pot vedea. Edward nu are de unde să știe că ești în siguranță. Nu ar trebui să fii atât de nesăbuită.

Vocea îmi deveni sarcastică:

– Da, pentru că o petrecere în pijamale cu un vampir este culmea comportamentului cumpănit.

Alice râse.

– Ți fac și pedichiura și tot, îmi promise ea.

Nu a fost atât de rău, cu excepția faptului că eram reținută împotriva voinței mele. Esme a adus mâncare italienească –

preparate delicioase, tocmai din Port Angeles – și Alice se pregătise cu filmele mele favorite. Până și Rosalie era acolo, tăcută pe fundal. Alice chiar a insistat să-mi facă pedichiura și m-am întrebat dacă se lua după vreun anumit tipar inspirat probabil de un serial prost de comedie.

– Cât de târziu vrei să stăm? mă întrebă ea, după ce unghiile mele deveniră de un roșu sângeri.

Entuziasmul ei rămânea neatins de proasta mea dispoziție.

– Nu vreau să stau târziu deloc. Avem școală dimineață. Se strâmbă.

– Și unde se presupune că ar trebui să dorm, oricum? am măsurat eu canapeaua cu ochii. Era puțin cam scurtă. Nu poți să mă ții sub supraveghere la mine acasă?

– Și ce fel de petrecere în pijamale ar mai fi fost atunci? își scutură Alice capul exasperată. Dormi în camera lui Edward.

Am oftat. Canapeaua lui neagră de piele *era* mai lungă decât aceasta. Dacă stau bine să mă gândesc, covorul auriu din camera lui era probabil suficient de gros pentru ca podeaua să nu fie nici pe de parte atât de rea.

– Pot măcar să mă duc acasă să-mi iau lucrurile?
Ea rânji.

– M-am ocupat eu deja.

– Am voie să folosesc telefonul?

– Charlie știe unde ești.

– Nu aveam de gând să-l sun pe Charlie. M-am încruntat. Se pare că am ceva planuri de anulat.

– Oh, rămase ea pe gânduri. Nu sunt așa sigură că ai voie.

– Alice! m-am plâns eu zgomotos. Ce naiba!

– OK, OK, spuse ea, zburând din cameră. Se întoarse într-o fracțiune de secundă cu telefonul mobil în mână. Nu mi-a interzis asta *în mod clar*...murmură ea, când îmi întinse telefonul.

Am format numărul lui Jacob, sperând că nu era pe afară cu prietenii lui în seara asta. Norocul a fost de partea mea – mi-a răspuns chiar Jacob.

– Alo?

– Salut, Jake, eu sunt. Alice mă privi cu niște ochi inexpressivi preț de o clipă, înainte să se întoarcă și să se ducă să stea pe canapea între Rosalie și Esme.

– Bună, Bella, spuse Jacob, îngrijorat deodată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic bun. Se pare că nu mai pot să vin la tine sâmbătă. Tăcu un minut.

– Nenorocit de strigoii, mormăi el într-un târziu. Am crezut că pleacă. Nu mai poți să mai ai viață când e el plecat? Sau te închide într-un sicriu?

Am râs.

– Nu mi se pare amuzant.

– Râd pentru că ești pe aproape de adevăr, i-am spus eu. Dar va fi aici sâmbătă așa că nu mai contează.

– Atunci înseamnă că se va hrăni în Forks? întrebă Jacob tăios.

– Nu. Nu am vrut să-l las să mă enerveze. Nici eu nu eram departe de a fi la fel de furioasă ca și el. A plecat mai devreme.

– Oh! Ei bine, vino acum, spuse el brusc entuziasmat. Nu e așa de târziu. Sau vin eu la Charlie.

– Aș vreau eu. Nu sunt la Charlie, am spus eu amar. Sunt oarecum ținută prizonieră.

Tăcu până când se dumiri la ce mă refeream, după care mârâi.

– Venim să te luăm, îmi promise el pe un ton inexpressiv, introducând în mod automat pluralul.

Mă trecu un fior pe șira spinării, dar am răspuns pe un ton liniștit și ironic:

– Tentant. Chiar *am fost* torturată – Alice mi-a făcut pedichiura.

– Vorbesc serios.

– Te rog, nu. Nu fac decât să mă țină în siguranță.

Mârâi din nou.

– Știi că sună stupid, dar chiar au suflete bune.
 – *Suflete!* repetă el în batjocură.
 – Îmi pare rău pentru sâmbătă, m-am scuzat eu. Trebuie să mă bag în pat – canapea, m-am corectat eu în minte –, dar o să te mai sun curând.

- Ești sigură că o să te lase? mă întrebă el pe un ton aspru.
- Nu chiar. Am oftat. Noapte bună, Jake.
- Ne mai vedem.

Alice veni deodată lângă mine și întinse mâna după telefon, dar eu deja tastam. Văzu numărul.

- Nu cred că are telefonul la el, spuse ea.
- O să-i las un mesaj.

Telefonul sună de patru ori după care se auzi un bip. Nu era nici un mesaj de întâmpinare.

– Ai dat de naiba, am spus eu încet, punând accentul pe fiecare cuvânt. Tare. Urșii grizzly furioși o să ți se pară blânzi pe lângă ce te așteaptă acasă.

Am închis telefonul cu putere și l-am pus în mâna ei întinsă.

– Gata.

Ea rânji.

– E amuzantă faza cu răpitul.

– Mă duc să mă culc acum, am anunțat-o eu, îndreptându-mă către scări.

Alice mă urmă.

– Alice, am oftat eu. Nu am de gând să mă furișez. Ai ști dacă aș plănuî să fac asta și m-ai prinde dacă aș încerca.

– Vin doar să-ți arăt unde-ți sunt lucrurile, spuse ea nevinovată.

Camera lui Edward se afla la capătul cel mai îndepărtat al holului de la etajul trei, greu de confundat chiar dacă vila imensă mi-ar fi fost mai puțin cunoscută. Dar când am aprins lumina, m-am oprit derutată. Oare deschisese ușa greșită?

Alice chicoti.

Mi-am dat repede seama că era aceeași cameră; doar că mobila fusese rearanjată. Canapeaua fusese lipită de peretele nordic, iar combina muzicală împinsă până la marile rafturi de CD-uri – pentru a face loc patului colosal care domina în clipa de față spațiul central.

Peretele sudic de sticlă reflecta imaginea ca o oglindă, făcând-o să pară de două ori mai mare.

Se potrivea. Cuvertura era de un auriu palid, puțin mai deschisă decât pereții; cadrul era negru, făcut din fier forjat cu modele complicate. Trandafiri sculptați în metal se încolăceau ca niște vițe pe stâlpii înalți și formau o grindă curbată deasupra. Pijamalele mele erau împăturite cu grijă la capătul patului, cu gentuța mea de cosmetice pe o parte.

– Ce naiba-i asta? am izbucnit eu.

– Doar nu credeai că te-ar lăsa să dormi pe o canapea, nu?

Am mormăit ceva ininteligibil ducându-mă să-mi iau lucrurile de pe pat.

– Te las singură, râse Alice. Ne vedem dimineată.

După ce m-am spălat pe dinți și m-am îmbrăcat în pijama, am înșfăcat o pernă pufoasă de pe patul imens și am tras cuvertura aurie pe canapea. Știam că mă purtam prostește, dar nu-mi păsa. Mașini Porsche pe post de mită și paturi duble în case în care nu dormea nimeni – era mai mult decât enervant. Am închis lumina și m-am ghemuit pe canapea, întrebându-mă dacă sunt prea enervată să adorm.

Pe întuneric, peretele de sticlă nu mai era o oglindă neagră care dubla camera. Lumina lunii strălucea peste norii pe care-i vedeam pe fereastră. Pe măsură ce ochii mei se obișnuiau cu întunericul, am putut observa strălucirea difuză care scotea în evidență vârfurile copacilor și care scliffea dintr-o fâșie mică de râu. Am privit lumina argintie, așteptând să mi se închidă ochii.

Am auzit o bătaie ușoară în ușă.

– Ce e, Alice? am șuiert eu.

Eram defensivă imaginându-mi amuzamentul ei la vederea patului meu improvizat.

– Sunt eu, spuse Rosalie delicat, deschizând ușa îndeajuns de tare încât să văd strălucirea argintie atingându-i chipul perfect. Pot să intru?

7. FINAL NEFERICIT

Rosalie ezită în prag, cu o urmă de nesiguranță pe chipul ei tulburător.

– Sigur că da, am răspuns eu, vocea fiindu-mi cu o octavă mai sus din cauza surprinderii. Intră.

M-am ridicat în fund, alunecând spre capătul canapelei ca să-i fac și ei loc. Stomacul mi se făcu ghem de agitație când singura membră a familiei Cullen care nu mă plăcea se apropie tăcută să se așeze pe locul liber. Am încercat să găsesc vreun motiv pentru care ar fi vrut să mă vadă, dar mintea îmi era în ceață la capitolul acesta.

– Te deranjează dacă stăm puțin de vorbă? mă întrebă ea. Nu te-am trezit, nu-i așa? Ochii ei se îndreptară spre patul dezvelit și înapoi spre canapeaua mea.

– Nu, eram trează. Sigur, putem vorbi.

Mă întrebam dacă-mi deslușea panica din voce la fel de clar ca mine.

Ea râse ușor, chicotele ei sunând ca un cor de clopoței.

– Te lasă singură atât de rar, spuse ea. M-am gândit că ar fi bine să profit de ocazia aceasta.

Ce voia să-mi spună și nu putea să o facă de față cu Edward? Măinile mele frământau cu nervozitate marginea cuverturii.

– Te rog să nu crezi că sunt o băgăcioasă oribilă, îmi spuse Rosalie, vocea ei blândă fiind aproape rugătoare. Își încrucișă

brațele în poală și se uită în jos în timp ce vorbi. Sunt convinsă că ți-am rănit suficient sentimentele în trecut și nu vreau să o fac din nou.

– Nu-ți face griji, Rosalie. Sentimentele mele n-au nimic. Ce este?

Râse din nou, sunând ciudat de jenată.

– Voi încerca să-ți spun de ce cred eu că ar trebui să rămâi om – de ce aș rămâne eu om dacă aș fi în locul tău.

– Oh!

Ea zâmbi la auzul șocului din vocea mea, după care oftă.

– Ți-a spus Edward ce a dus la asta? mă întrebă ea, arătând spre corpul ei nemuritor.

Am încuviințat încet din cap, devenind brusc sumbră.

– A spus că seamănă cu ce mi s-a întâmplat mie în Port Angeles doar că nu a fost nimeni acolo să te salveze *pe tine*.

M-am cutremurat când mi-am amintit.

– Chiar asta ți-a spus? mă întrebă ea.

– Da, am spus eu, vocea fiindu-mi inexpressivă din cauza confuziei. Erau mai multe de spus?

Se uită la mine și zâmbi; avea o expresie dură, amară, dar încă incredibil de frumoasă.

– Da, spuse ea. Erau mai multe.

Am așteptat în timp ce ea privea pe fereastră. Părea că încercă să se calmeze.

– Ai vrea să auzi și povestea mea, Bella? Nu are un final fericit – dar al cui are? Dacă am fi avut parte de finaluri fericite, am fi toți sub pietre de mormânt acum.

Am încuviințat din cap, deși eram speriată de tonul vocii ei.

– Eu am trăit într-o altă lume, Bella. Lumea mea umană era un loc mult mai simplu. Era în anul 1933. Aveam optsprezece ani și eram frumoasă. Viața mea era perfectă. Se uită îngândurată pe fereastră la norii argintii. Părinții mei făceau parte din clasa de mijloc. Tatăl meu avea o slujbă stabilă la bancă, realizez acum că era foarte plin de sine din pricina asta – vedea prosperitatea lui ca pe o recompensă pentru talentul și munca asiduă și nu

recunoștea norocul care avusese un rol important. Așa că am luat totul așa cum era; la mine în casă Marea Criză reprezenta doar un zvon enervant. Evident că-i vedeam pe cei săraci, cei care nu fuseseră atât de norocoși. Tatăl meu mă lăsase cu impresia că-și făcuseră singuri norocul. Era de datoria mamei mele – și a mea, și a celor doi frați mai mici – să ținem casa în perfectă ordine. Sărea în ochi că eram și prioritatea, și preferata ei. Nu am înțeles foarte bine la vremea aceea, dar am fost mereu vag conștientă că părinții mei nu se mulțumeau cu ce aveau, deși o duceau cu mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Voiau mai mult. Aveau aspirații sociale – erau niște ariviști cred. Frumusețea mea era ca un dar pentru ei. Vedeau în ea mai mult potențial decât vedeam eu. Ei nu era mulțumiți, dar *eu* eram. Eram încântată să fiu eu, să fiu Rosalie Hale. Eram încântată că bărbații mă priveau oriunde mergeam, chiar de când am împlinit doisprezece ani. Eram încântată că prietenele mele oftau de invidie când îmi atingeau părul. Eram fericită că mama mea era mândră de mine, iar tatălui meu îi plăcea să-mi cumpere rochii frumoase. Știam ce voiam de la viață și nu părea să existe vreo îndoială că aveam să obțin exact ceea ce-mi doream. Voiam să fiu iubită, adorată. Visam să am o nuntă impresionantă și plină de flori, unde toată lumea din oraș să mă vadă mergând la altar la brațul tatălui meu și să spună că nu au văzut niciodată ceva mai frumos. Admirația era ca aerul pentru mine, Bella. Eram prostuță și superficială, dar trăiam mulțumită. Zâmbi, amuzată de propria evaluare. Influența părinților mei fusese atât de puternică încât îmi doream și lucruri materiale de la viață. Voiam o casă mare cu mobilă elegantă pe care să o curețe altcineva și o bucătărie modernă în care să gătească altcineva. Cum am mai spus, eram superficială. Tânără și foarte superficială. Și nu vedeam nici un motiv să nu obțin toate aceste lucruri. Erau puține lucruri pe care le voiam și care să fie mai însemnate. Un lucru în special. Cea mai bună prietenă a mea era o fată pe nume Vera. S-a căsătorit tânără, la doar șaptesprezece ani. S-a căsătorit cu un om pe care părinții mei nu l-ar fi acceptat

niciodată pentru mine – un tâmplar. Un an mai târziu a născut un fiu, un băiețel frumos cu gropițe în obraji și părul negru și creț. A fost prima dată când am fost cu adevărat invidioasă în toată viața mea. Se uită la mine cu niște ochi de nepătruns. Erau alte vremuri. Aveam aceeași vârstă pe care o ai tu acum, dar eram pregătită pentru tot. Tânjeam să am copilașul meu. Voiam casa mea și soțul care să mă sărute când se întoarce acasă de la lucru – la fel ca Vera. Numai că eu aveam în minte o casă diferită de a ei...

Îmi era greu să-mi imaginez lumea pe care o cunoscuse Rosalie. Povestea ei îmi suna mai degrabă ca un basm decât istorie. Am înțeles cu o tresărire că aceasta era foarte aproape de lumea în care trăise Edward când era om, lumea în care copilărise el. M-am întrebat – în timp ce Rosalie a rămas tăcută un moment – dacă lumea mea i se părea lui la fel de ciudată cum mi se părea mie lumea lui Rosalie.

Rosalie oftă și, când vorbi din nou, vocea îi era schimbată, melancolia dispărând din ea.

– În Rochester exista o familie regală – familia King¹, cât poate suna de ironic. Royce King deținea banca la care lucra tatăl meu și cam toate afacerile profitabile din oraș. Așa m-a văzut Royce King al Doilea – gura i se strâmbă atunci când numele acesta îi ieși printre dinții încleștați – prima oară. Urma să preia banca și astfel a început să ocupe diverse poziții. Două zile mai târziu, mama a uitat în mod convenabil să-i trimită prânzul tatălui meu. Îmi aduc aminte că am fost nedumerită când a insistat să port rochia albă de organza și să-mi prind părul la spate doar ca să mă duc până la bancă. Rosalie râse amar. Nu am observat că Royce îmi acorda în mod particular atenție. Toată lumea îmi acorda atenție. Dar în seara aceea a sosit primul dintre trandafiri. În fiecare seară cât timp m-a curtat, mi-a trimis câte un buchet de trandafiri. Camera mea dădea pe dinafară de ei. Ajunsesem să miros a trandafiri când ieșeam din casă. Royce

¹ King – rege (în lb. engleză)

era și chipeș. Avea părul mai deschis la culoare decât mine și ochii de un albastru-deschis. Mi-a spus că ochii mei erau ca violetele și din momentul acela a început să-mi trimită și violete împreună cu trandafirii. Părinții mei au fost de acord – ca să nu spun altceva. Era tot ce visaseră ei. Și Royce părea să fie tot ce visasem eu. Prințul din poveste vine și mă face și pe mine prințesă. Era tot ce-mi doream și totuși nu mai mult decât ceea ce așteptam să mi se întâmple. Ne-am logodit înainte să-l știu de două luni de zile. Nu am petrecut foarte mult timp singuri unul cu celălalt. Royce mi-a spus că avea multe responsabilități la lucru și, atunci când eram împreună, îi plăcea să se uite lumea la noi, să mă vadă la brațul său. Și mie îmi plăcea lucrul acesta. Erau o grămadă de petreceri, baluri și rochii frumoase. Când făceai parte din familia King ți se deschideau toate ușile și toate covoarele roșii ți se întindeau în față. Nu a fost o logodnă lungă. Au început planurile pentru nunta cea mai extravagantă. Urma să fie tot ce îmi dorisem. Eram pe deplin fericită. Când mă gândeam la Vera, nu mai eram invidioasă. M-am gândit la copiii mei cu părul bălai jucându-se în grădinile imense ale proprietății familiei King și îmi era milă de ea.

Rosalie se opri brusc, încleștându-și dinții. Se întrerupsese din povestit și mi-am dat seama că nenorocirea era pe cale să se producă. Nu avea să fie un final fericit, așa cum îmi promisese de la început. M-am întrebat dacă acesta era motivul pentru care avea mult mai multă amărăciune adunată în ea decât ceilalți – pentru că ajunsese la fericirea absolută când viața ei umană îi fusese luată.

– Fusesem la Vera în seara aceea, îmi șopti Rosalie. Chipul îi era neted ca marmura și la fel de dur. Micuțul ei Henry era cu adevărat adorabil, numai zâmbete și gropițe – tocmai învățase să stea în picioare singur. Vera m-a condus la ușă înainte să plec, cu copilașul în brațe și soțul ei într-o parte, cu brațul în jurul taliei ei. A sărutat-o pe obraz când credea că eu nu mă uit. M-a deranjat lucrul acesta. Când mă săruta Royce, nu era chiar la fel – parcă nu era la fel de dulce... Mi-am alungat gândul acesta din

minte. Royce era prințul meu. Într-o bună zi, aveam să fiu regină. Era greu de spus la lumina lunii, dar mi s-a părut că fața ei albă ca varul se făcuse și mai palidă. Era lumină pe străzi, felinarele fiind deja aprinse. Nu băgasem de seamă că se făcuse așa târziu. Continuă să șoptească ca pentru sine. Era și frig. Foarte frig pentru sfârșitul lui aprilie. Mai era doar o săptămână până la nuntă și îmi făceam griji cu privire la vreme în timp ce mergeam spre casă – îmi amintesc foarte clar. Îmi amintesc fiecare detaliu din noaptea aceea. Am ținut cu dinții de amintirea aceasta... la început. Nu mă gândeam la nimic altceva. Și uite așa îmi amintesc de asta, în condițiile în care atât de multe amintiri plăcute au pălit complet... Oftă și începu să șoptească din nou. Da, eram îngrijorat din pricina vremii... Nu voiam să fiu nevoită să mut nunta în interior... Mai aveam câteva străzi până acasă când i-am auzit. Un grup de bărbați sub un felinar stricat, râzând prea tare. Beți. Mi-aș fi dorit să-l fi rugat pe tata să mă conducă acasă, dar drumul era atât de scurt încât părea stupid. Apoi m-au strigat pe nume. „Rose!“ a strigat el și ceilalți bărbați au râs prosteste. Nu observasem că bețivii erau atât de bine îmbrăcați. Era Royce și câțiva prieteni de-ai lui, fiii altor oameni bogați. „Ia uitați-o pe Rose a mea! a strigat Royce, râzând cu ei, sunând pur și simplu stupid. Ai întârziat. Ne este frig, ne-ai lăsat atât de mult timp să așteptăm.“ Nu-l văzusem niciodată bând. Poate un pahar de șampanie când și când, la o petrecere. Îmi spusese că nu-i place șampania. Nu-mi dădusem seama că prefera ceva mult mai tare. Avea un prieten nou – prietenul unui prieten, venit din Atlanta. „Ce ți-am spus eu, John, a spus Royce, apucându-mă de braț, trăgându-mă mai aproape. Nu e mai frumoasă decât toate piersicile tale din Georgia?“ Bărbatul pe nume John era brunet și bronzat. M-a studiat ca pe un cal pe care-l cumpăra. „E greu de spus, spuse el lungind cuvintele. E prea îmbrăcată.“ Au râs cu toții și Royce cu ei. Deodată, Royce mi-a rupt jacheta de pe umeri – fusese un cadou de la el – nasturii de alamă căzând pe jos. S-au împrăștiat pe toată strada. „Arată-i cum ești, Rose!“ a râs din nou după care

mi-a tras pălăria din păr. Agrafele mi-au smuls părul din rădăcini și am țipat de durere. Păreau să se bucure – de sunetul durerii mele...

Rosalie se uită brusc la mine, ca și cum ar fi uitat că sunt acolo. Eram sigură că fața mea era la fel de albă ca a ei. În cazul în care nu era verde.

– Nu o să te oblig să ascuți și restul, spuse ea încet. M-au lăsat acolo în stradă, încă râzând în timp ce se îndepărtau împiedicându-se. Credeau că am murit. Îl tachinau pe Royce că trebuie să-și găsească altă mireasă. El a râs și a spus că va trebui să învețe să aibă puțină răbdare întâi. Am așteptat în mijlocul drumului să mor. Era frig, deși aveam niște dureri încât m-a surprins că mă deranja. A început să ningă, iar eu mă întrebam când aveam să mor. Așteptam cu nerăbdare moartea, sfârșitul durerii. Dura atât de mult... Atunci m-a găsit Carlisle. Mirosise sângele și venise să investigheze. Îmi amintesc că eram vag iritată în timp ce se ocupa de mine, încercând să-mi salveze viața. Nu-mi plăcuse niciodată de doctorul Cullen sau de soția lui și de fratele ei – așa cum Edward se prefăcea că este la vremea aceea. Mă supăra că erau toți mai frumoși decât mine, mai ales bărbatii. Dar ei nu se integrau în societate, așa că nu-i văzusem decât o dată sau de două ori. Am crezut că am murit când m-a înșfăcat de pe pământ și a fugit cu mine, și, din cauza vitezei, am simțit că zburam. Îmi amintesc că eram îngrozită că durerea nu se oprea... Apoi m-am trezit într-o cameră luminoasă unde era cald. Leșinasem și eram recunoscătoare că durerea începuse să pălească. Dar dintr-odată am simțit ceva tăios în gât, încheieturi, glezne. Am țipat de groază, gândindu-mă că mă adusese aici să mă chinuiască și mai tare. Apoi a început să ardă focul în mine și nu mi-a mai pasat de nimic altceva. I-am implorat să mă ucidă. Când Esme și Edward s-au întors acasă, i-am implorat și pe ei să mă ucidă. Carlisle stătea cu mine. Mă ținea de mână și-mi spunea că îi pare rău, și-mi promitea că totul se va termina. Mi-a spus totul și uneori îl ascultam. Mi-a zis ce era el și ce deveneam și eu. Nu l-am crezut. Își cerea scuza de fiecare dată când țipam.

Edward era nemulțumit. Îmi amintesc că-i auzeam discutând problema mea. Uneori mă opream din țipăt. Țipatul nu ajuta la nimic. „Ce-a fost în capul tău, Carlisle? spunea Edward. Rosalie Hale?” Rosalie imita tonul iritat al lui Edward aproape perfect. Nu-mi plăcea felul cum îmi rostea numele, ca și cum era ceva în neregulă cu mine. „Nu puteam s-o las să moară pur și simplu, i-a zis Carlisle încet. Era prea mult – prea îngrozitor, prea mare pierderea.” „Știu”, l-a asigurat Edward și mi s-a părut că era de acord. Mă înfuria. Nu am știut atunci că într-adevăr vedea ceea ce Carlisle descoperise la mine. „Era prea mare pierderea. Nu puteam s-o las”, a repetat Carlisle șoptit. „Evident că nu puteai”, l-a aprobat Esme. „Oamenii mor tot timpul, i-a amintit Edward pe un ton aspru. Nu crezi totuși că e puțin prea ușor de recunoscut? Familia King sigur va porni o amplă investigație – nu că i-ar bănuî cineva pe ticăloși”, a mârâit el. Mă bucuram că păreau să știe că Royce era vinovat de ce mi se întâmplase. Nu-mi dădeam seama că aproape se termina – că deveneam mai puternică și că astfel eram capabilă să fiu atentă la discuția lor. Durerea începuse să mă lase din vârful degetelor. „Ce ai de gând să faci cu ea?” a spus Edward dezgustat – sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Carlisle a oftat. „Asta depinde de ea, bineînțeles. S-ar putea să vrea să fie pe cont propriu.” Crezusem suficient de mult din ceea ce-mi spusese încât cuvintele lui mă îngrozeau. Știam că viața mea luase sfârșit și că nu mai exista cale de întoarcere. Nu suportam gândul de a fi singură... Durerea a luat sfârșit până la urmă, iar ei mi-au explicat din nou ce eram. De data aceasta i-am crezut. Simțeam setea și pielea dură; mi-am văzut ochii roșii strălucitori. Superficială cum eram, m-am simțit mai bine când m-am văzut prima dată în oglindă. În ciuda ochilor, eram mai frumoasă ca oricând. Râse de ea însăși preț de o clipă. A durat ceva timp până să dau vina pe frumusețe pentru ceea ce pățisem – până să-mi dau seama ce blestem era. Până să-mi doresc să fi fost... ei bine, nu urâtă, ci normală. Ca Vera. Ca să mă pot căsători cu cineva care să mă iubească pe *mine* și să

avem copii drăguți. Asta îmi dorisem de la început. Încă nu mi se pare că ceream prea mult de la viață.

Rămase o clipă pe gânduri, iar eu m-am întrebat dacă uitase din nou că sunt și eu acolo. Dar apoi îmi zâmbi, expresia ei devenind brusc triumfătoare.

– Știi? Cazierul meu este aproape la fel de curat ca al lui Carlisle, îmi spuse ea. Mai bun decât al lui Esme. De o mie de ori mai bun decât al lui Edward. Eu nu am gustat niciodată sânge uman, anunță ea cu mândrie.

Îmi înțelese expresia nedumerită când m-am întrebat de ce cazierul ei era doar *aproape* la fel de curat.

– Am omorât cinci oameni, îmi spuse ea pe un ton mulțumit. Dacă într-adevăr poți să-i numești *oameni*. Dar am avut foarte mare grijă să nu le vărs sângele – știam că nu aveam cum să rezist la așa ceva și nu voiam nici o parte din ei *în* mine. L-am păstrat pe Royce la urmă. Am sperat că va auzi de morțile prietenilor lui și va înțelege, va ști că veneam după el. Am sperat ca frica să-i facă sfârșitul mai rău. Cred că a funcționat. Se ascundea în interiorul unei camere fără ferestre, în spatele unei uși la fel de groase ca trezoreria băncii, păzite de afară de doi bărbați înarmați când am ajuns și la el. Ups – șapte crime, se corectă ea. Am uitat de paznici. Nu mi-a luat decât o secundă să termin cu ei. Am fost exagerat de teatrală. Sinceră să fiu a fost cam copilăresc ce am făcut eu. Purtam o rochie de mireasă pe care o furasem pentru ocazia aceasta. A țipat când m-a văzut. A țipat mult în noaptea aceea. A fost o idee bună să-l las pe el la urmă – mi-a fost mai ușor să mă controlez, să fac să dureze mai mult... Se opri deodată și se uită la mine. Iartă-mă, spuse ea pe un ton mâhnit. Te sperii, nu-i așa?

– N-am nimic, am mințit eu.

– M-am lăsat dusă de val.

– Nu-ți face griji.

– Mă mir că Edward nu ți-a spus mai mult.

– Nu-i place să spună poveștile altcuiva – are senzația că înșală încrederea cuiva, pentru că aude mult mai mult decât vor alții ca el să audă.

Ea zâmbi și-și scutură capul.

– Probabil că ar trebui să am mai multă încredere în el. E chiar un tip de treabă, nu?

– *Eu așa cred.*

– Îmi dau seama. Apoi oftă. Nici cu tine nu am fost prea corectă, Bella. Ți-a spus de ce? Sau și asta a fost prea confidențial?

– A spus că e din cauză că sunt om. A spus că îți este greu să existe cineva din exterior care să știe adevărul.

Râsul muzical al lui Rosalie mă întrerupse.

– Acum chiar că mă simt vinovată. A fost mult, dar mult mai drăguț cu mine decât meritam. Părea mai caldă când râdea, ca și cum ar fi lăsat jos o gardă la care nu renunțase niciodată până acum în prezența mea. Ce mincinos mai poate fi băiatul acesta!

Râse din nou.

– A mințit? am întrebat eu, devenind brusc îngrijorată.

– Ei bine, cred că e cam dur spus. Pur și simplu nu ți-a spus toată povestea. Ce ți-a spus el este adevărat, poate mai adevărat acum decât era înainte. Cu toate acestea, în momentul de față... Se opri, chicotind agitată. E destul de jenant. Vezi tu, la început am fost geloasă mai ales pentru că te voia *pe tine*, și nu pe mine.

Cuvintele ei îmi provocară un fior de panică. Așa cum stătea acolo în lumina argintie, era mai frumoasă decât orice altceva îmi puteam imagina. Nu puteam concura cu Rosalie.

– Dar tu-l iubești pe Emmett... m-am bâlbâit eu.

Își clătină capul amuzată.

– Nu-l vreau pe Edward în felul acela, Bella. Nu l-am vrut niciodată – îl iubesc ca pe un frate, dar m-a scos din sărite din prima clipă în care l-am auzit vorbind. Trebuie totuși să înțelegi că... eram obișnuită ca oamenii să *mă* vrea. Iar Edward nu era câtuși de puțin interesat de mine. M-am simțit supărată și cam jignită la început. Dar el nu voia pe nimeni niciodată așa că nu m-a deranjat mult timp lucrul acesta. Nici când am cunoscut clanul Tanyei în Denali – toate femeile acelea! –, Edward nu le-a arătat nici cel mai mic interes. Iar apoi te-a cunoscut pe tine.

Se uită la mine cu niște ochi nedumeriți. Eram atentă doar pe jumătate. Mă gândeam la Edward și la Tanya și la *toate femeile acelea*, iar buzele mi se strânseseră într-o linie dură.

– Nu că tu nu ai fi drăguță, Bella, spuse ea, înțelegând greșit expresia feței mele. Dar însemna pur și simplu că te-a găsit mai atrăgătoare decât mine. Sunt suficient de orgolioasă încât m-a deranjat.

– Dar ai spus „la început“. Nu te mai... deranjează, nu-i așa? Adică, știm amândouă că ești cea mai frumoasă ființă de pe planetă.

Am râs că a fost nevoie să spun cuvintele acelea – era atât de evident! Ce ciudat că Rosalie avea nevoie de confirmare.

Râse și Rosalie cu mine.

– Mersi, Bella. Și nu, nu mă mai deranjează acum. Edward a fost mereu puțin mai ciudat.

Râse din nou.

– Dar totuși nu-ți place de mine, am șoptit eu.

Zâmbetul ei păli.

– Iartă-mă.

Am stat așa în liniște un moment, dar ea nu părea să aibă de gând să plece.

– Nu vrei să-mi spui de ce? Am făcut eu ceva...

Oare era furioasă că-i pusesem familia – pe Emmet al ei – în pericol? Iar și iar. Mai întâi James, acum Victoria...

– Nu, n-ai făcut nimic, murmură ea. Nu încă.

M-am uitat la ea perplexă.

– Nu-ți dai seama, Bella? Vocea îi deveni deodată mai înfocată ca înainte, chiar și decât când îmi spusese povestea ei nefericită. Tu ai deja *totul*. Ai toată viața înainte – tot ce vreau eu. Și ai de gând *dai cu piciorul la tot*. Chiar nu-ți dai seama că așa da orice să fii ca tine? Tu ai de ales, așa cum eu nu am avut, și alegi *greșit*!

Am tresărit din cauza expresiei ei înverșunate. Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată și am închis-o brusc.

Se uită la mine îndelung și, încet, fervoarea din ochii ei se diminuează. Se rușină deodată.

– Și eram atât de sigură că pot să fac asta cu calm. Își scutură capul, părând puțin amețită de valul de sentimente. Doar că acum e mai greu decât pe vremuri, când nu era nimic mai mult decât vanitate.

Se uită la lună fără să spună nimic. Abia după câteva minute am fost suficient de curajoasă să-i întrerup reveria:

– Ți-ar plăcea mai mult de mine dacă aş alege să fiu om?

Se întoarse din nou spre mine, buzele tremurându-i într-un zâmbet vag.

– Poate.

– Dar totuși ai avut parte de un final fericit, i-am amintit eu. Îl ai pe Emmett.

– Doar pe jumătate. Rânji. Știi că l-am salvat pe Emmett de un urs care-l sfâșia și l-am dus acasă la Carlisle? Dar ghicești de ce nu am lăsat să-l mănânce ursul?

Mi-am scuturat capul.

– Buclele lui negre... gropițele care i se vedeau chiar și când se strâmba de durere... inocența ciudată care părea atât de nelalocul ei pe fața unui om matur... îmi amintea de micuțul Henry al Verei. Nu am vrut să-l las să moară – atât de mult, încât chiar dacă uram viața aceasta, am fost suficient de egoistă încât să-l rog pe Carlisle să-l schimbe pentru mine. M-am dovedit a fi mai norocoasă decât aş fi meritat. Emmett este tot ce mi-aş fi dorit dacă m-aş fi cunoscut suficient de bine încât să știu ce să cer de la viață. Este exact genul acela de persoană de care are nevoie cineva ca mine. Și, oricât ar suna de ciudat, și el are nevoie de mine. Partea aceea a funcționat mai bine decât aş fi sperat. Dar nu va exista niciodată cineva în afară de noi doi. Și n-o să stau niciodată pe verandă undeva, cu el, încărunit lângă mine, înconjuțați de nepoți. Zâmbetul îi era blând acum. Ți se pare destul de ciudat, nu-i așa? În unele privințe tu ești mult mai matură decât eram eu la optsprezece ani. Dar în alte privințe... sunt multe lucruri la care probabil nu te-ai gândit serios. Ești prea tânără să-ți dai seama ce vei vrea peste zece, cincisprezece ani – și prea tânără să renunți la tot fără să te gândești bine înainte. Nu trebuie să te grăbești să iei decizii permanente, Bella.

Mă mângâie pe cap, dar gestul ei nu era arogant.

Am oftat.

– Doar gândește-te la asta puțin. Odată făcut, nu mai poate fi refăcut. Esme a reușit să se consoleze cu noi ca înlocuitori... și Alice nu-și amintește nimic din viața ei umană, așa că nu are cum să-i fie dor. Dar tu-ți vei aminti. Ai multe lucruri la care renunți.

„Dar și mai multe de primit în schimb“, nu am spus eu cu voce tare.

– Mulțumesc, Rosalie. Îmi pare bine să te înțeleg... să te cunosc mai bine.

– Îmi cer iertare că mă port așa ca un monstru. Rânji. O să încerc să mă port mai frumos de-acum încolo.

I-am zâmbit și eu.

Nu eram încă prietene, dar eram destul de sigură că nu avea să mă urască atât de mult mereu.

– Te las să dormi acum. Ochiul lui Rosalie arătară spre pat, iar buzele i se strâmbară. Știu că te deranjează că te-a încuiat așa, dar nu-l certa prea tare când se întoarce. Te iubește mai mult decât îți dai tu seama. Îl îngrozește ideea de a fi departe de tine. Se ridică în liniște și merse ca o fantomă până la ușă. Noapte bună, Bella, șopti ea și închise ușa în urma ei.

– Noapte bună, Rosalie, am murmurat eu cu o secundă mult prea târziu.

Mi-a luat mult timp să adorm după așa o vizită.

Când am reușit totuși să adorm, am avut un coșmar. Mă târam de-a lungul pietrelor reci și întunecate ale unei străzi necunoscute, sub o ninsoare ușoară, lăsând în urma mea o dâră de sânge. Un înger iluzoriu cu o rochie lungă și albă îmi urmărea drumul cu ochii plini de ură.

A doua zi dimineață Alice m-a dus la școală în timp ce eu priveam îmbufnată prin parbriz. Simțeam că dormisem prea puțin, motiv pentru care eram și mai supărată de ce pățisem.

– În seara asta mergem în Olympia, îmi promise ea. O să fie distractiv, nu?

– De ce nu mă închizi pur și simplu în subsol? i-am sugerat eu. Ia nu mai încerca să-mi faci închisoarea mai plăcută!

Alice se încruntă.

– O să-mi ia Porsche-ul înapoi. Nu fac o treabă foarte bună. Se presupune că ar trebui să te distrezi.

– Nu e vina ta, am mormăit eu. Nu-mi venea să cred că într-adevăr mă simțeam vinovată. Ne vedem la prânz.

M-am târât spre ora de engleză. Fără Edward, ziua asta avea să fie de nesuportat. Am stat îmbufnată în timpul primei ore, știind prea bine că atitudinea mea nu ajuta la nimic.

Când a sunat de ieșire, m-am ridicat fără prea mult entuziasm. Mike era la ușă și mi-o ținea deschisă.

– Edward face drumeții weekendul acesta? Întrebă el din politețe în timp ce mergeam prin ploaia ușoară.

– Mda.

– Vrei să ieșim împreună în seara asta?

De unde mai avea energie să mai spere?

– Nu pot. Mă duc la o petrecere în pijamale, am mormăit eu. Se uită ciudat la mine în timp ce îmi analiză dispoziția.

– La cine... ?

Întrebarea lui Mike fu întreruptă atunci când un huruit puternic se auzi din spatele nostru în parcare. Toată lumea de pe trotuar se întoarse să se uite, holbându-se uimită când motocicletă neagră și zgomotoasă scârțâi până când se opri la marginea trotuarului, cu motorul încă huruind.

Jacob îmi făcu agitat cu mâna.

– Fugi, Bella! strigă el peste sunetul motorului.

Am înghețat o clipă înainte să înțeleg.

M-am uitat repede la Mike. Știam că nu aveam decât câteva secunde la dispoziție.

Cât de departe ar merge Alice să mă rețină în public?

– Mi s-a făcut foarte rău și m-am dus acasă, OK? i-am spus eu lui Mike, cu un entuziasm brusc în voce.

– Bine, mormăi el.

L-am pupat pe Mike prietenește pe obraz.

– Mersi, Mike. Ți rămân datoare! am strigat eu și am luat-o la fugă.

Jacob tură motorul rânjind. Am sărit pe locul din spate, înfășurându-mi mâinile în jurul taliei lui.

Am văzut-o pe Alice, înghețată la marginea cantinei, cu ochii strălucind de furie, cu buzele curbate deasupra dinților.

I-am aruncat o privire imploratoare.

Apoi am gonit de-a lungul asfaltului atât de repede încât am avut senzația că mi-a rămas stomacul undeva în spate.

– Ține-te bine, strigă Jacob.

Mi-am ascuns fața în spatele lui în timp ce gonea pe autostradă. Știam că urma să încetinească odată ce treceam de granița din Quileute. Nu trebuia decât să rezist până acolo. M-am rugat în tăcere și cu fervoare ca Alice să nu se ia după noi și ca Charlie să nu mă vadă din greșeală...

A fost evident când am ajuns în zona sigură. Motocicleta încetini, iar Jacob se îndreptă și râse cu putere. Am deschis ochii.

– Am reușit, strigă el. Nu-i rău pentru o evadare din închisoare, nu?

– Ce idee bună ai avut, Jake!

– Îmi aduc aminte că mi-ai zis că lipitoarea cu puteri supranaturale nu poate să prezică ce am *eu* de gând să fac. Mă bucur că nu te-ai gândit *tu* la asta – nu te-ar mai fi lăsat să mergi la școală.

– De asta nici nu m-am gândit.

El râse triumfător.

– Ce vrei să facem azi?

– Orice! am răs și eu.

Ce bine era să fiu liberă!

8. TEMPERAMENT

Am ajuns din nou la plajă, hoinărind fără țintă. Jacob încă mai era plin de sine pentru că pusese la cale evadarea mea.

– Crezi că vor veni să te caute? Întrebă el, părând plin de speranță.

– Nu. Eram sigură în privința asta. Și totuși, vor fi furioși pe mine diseară.

Ridică o piatră și o aruncă în valuri.

– Atunci, nu te întoarce, îmi propuse el din nou.

– Lui Charlie i-ar plăcea la nebunie să fac asta, am spus eu sarcastic.

– Pe pariu că nu se supără?

Nu am răspuns la asta. Probabil că Jacob avea dreptate, lucru care mă făcu să scrâșnesc din dinți. Preferința ostentativă a lui Charlie pentru prietenii mei din Quileute era foarte nedreaptă. Mă întreb care ar fi opțiunea lui dacă ar ști că alegerea este de fapt între vampiri și vârcolaci.

– Și, care-i ultimul scandal în haită? am întrebat eu lejer.

Jacob se opri brusc și se uită la mine cu niște ochi șocați.

– Ce? Am glumit.

– Oh!

Se uită în altă parte.

Am așteptat ca el să înceapă să meargă din nou, dar părea pierdut în gânduri.

– Este vreun scandal? m-am mirat eu.

Jacob chicoti o dată.

– Am uitat cum este să nu știe toată lumea ce gândești tot timpul. Să am intimitate în propriul cap.

Am mers de-a lungul plajei stâncoase, rămânând tăcuți câteva minute.

– Deci ce este? am întrebat eu într-un târziu. Chestia din capul tău pe care o știe deja toată lumea?

Ezită un moment, ca și cum nu ar fi fost sigur cât să-mi dezvăluie. Apoi oftă și spuse:

– Quil și-a găsit sufletul pereche. Acum sunt trei. Noi ceilalți începem să ne îngrijorăm. Poate că mult mai mulți trăiesc asta decât lasă să se înțeleagă poveștile...

Se încruntă, după care se întoarce să mă privească. Se uită în ochii mei fără să spună nimic, sprâncenele încruntându-i-se de concentrare.

– La ce te uiți? am întrebat eu, simțindu-mă rușinată.

El oftă.

– La nimic.

Jacob începu să meargă din nou. Fără să pară un gest premeditat, se întinse și mă luă de mână. Mergeam în liniște de-a lungul stâncilor.

M-am gândit la cum trebuie să arătăm mergând mână în mână pe plajă – sigur ca un cuplu – și m-am întrebat dacă să obiectez. Dar așa fusesem mereu cu Jacob... Nu aveam de ce să mă ambalez acum cu privire la asta.

– De ce e sufletul pereche al lui Quil așa un scandal? am întrebat eu, când el nu părea că ar vrea să continue. Din cauză că e cel mai nou?

– N-are nici o legătură.

– Atunci, care este problema?

– E o altă legendă stupidă. Mă întreb când o să încetăm să mai fim așa surprinși că sunt *toate* adevărate? mormăi el ca pentru sine.

– Ai de gând să-mi spui? Sau trebuie să ghicesc?

– Nu ai înțelege. Vezi tu, Quil nu este cu noi decât, știi tu, de curând. Așa că nu a stat prea mult prin preajma lui Emily.

– Sufletul pereche al lui Quil este tot Emily? am pus eu pe nerăsuflăte.

– Nu! Ți-am spus eu să nu încerci să ghicești. Au venit în vizită la Emily două nepoate de-ale ei... și Quil a cunoscut-o pe Claire.

Nu mai continuă. M-am gândit la asta un moment.

– Emily nu vrea ca nepoata ei să fie cu un vârcolac. Cam ipocrit din partea ei, am spus eu.

Dar înțelegeam de ce ea, dintre toți oamenii, ar putea simți așa. M-am gândit din nou la cicatricile lungi care-i brăzdau fața și se întindeau până pe brațul ei drept. Sam își pierduse controlul doar o dată când stătea prea aproape de ea. O dată a fost suficient... văzusem durerea din ochii lui Sam când se uita la ce-i făcuse lui Emily. Înțelegeam de ce Emily ar vrea să-și protejeze nepoata de așa ceva.

– Încetezi odată să-ți mai dai cu părerea? Nu ai ghicit nici pe departe. Pe Emily nu o deranjează partea aceasta, e pur și simplu faptul că, ei bine, este un pic cam devreme.

– Cum adică *devreme*?

Jacob mă evaluează cu niște ochi înguști.

– Încearcă să nu judeci din prima, de acord?

Am încuviințat din cap precaută.

– Claire are doi ani, îmi spuse Jacob.

Începu să plouă. Clipeam furioasă în timp ce picăturile îmi loveau fața.

Jacob așteptă în liniște. Nu purta jachetă, ca de obicei; ploaia îi lăsa o sumedenie de puncte întunecate pe tricoul lui negru și-i curgeau prin părul țepos. Chipul lui era inexpressiv în timp ce se uita la al meu.

– Sufletul pereche al lui... Quil este... o fetiță *de doi ani*? am reușit eu, într-un târziu, să întreb.

– Se mai întâmplă, ridică Jacob din umeri. Se aplecă să mai ia o altă piatră pe care o aruncă în golf. Sau cel puțin așa spun legende.

– Dar e un bebeluș, am protestat eu.

Se uită la mine cu un umor negru.

– Quil nu îmbătrânește, îmi aminti el cu puțină aciditate în glas. Va trebui pur și simplu să aibă răbdare vreo două decenii.

– Eu... nu știu ce să spun.

Făceam tot posibilul să nu judec, dar realitatea era că nu puteam să nu fiu îngrozită. Până acum, nimic din ce avea legătură cu vârcolacii nu mă mai deranjase din ziua în care aflasem că nu ei erau făptașii crimelor de care îi bănuisem.

– Îl judeci, mă acuză el. Ți se citește pe față.

– Scuze, am murmurat eu. Dar chiar sună înfiorător.

– Nu e așa; ai înțeles greșit, își apără Jacob prietenul, devenind brusc vehement. Am văzut cum este, prin ochii lui. Nu există nimic *romantic*, nu pentru Quil, nu acum. Trase adânc aer în piept, nemulțumit. E greu de descris. Nu e ca și cum ar fi cu adevărat dragoste la prima vedere. Sunt mai degrabă... mișcări gravitaționale. Când o vezi pe ea, este ca și cum nu te mai susține pământul. Ci o face *ea*. Și nu mai contează nimic mai mult decât ea. Și ai face orice pentru ea, ai fi orice pentru ea. Devii ceea ce are ea nevoie să devii – protector, amant, prieten sau frate. Quil va fi cel mai bun și mai iubitor frate mai mare pe care l-a avut vreodată vreun copil. Nu există nici un alt copilăș de pe planetă care să fie mai protejat decât fetița aceasta. Și apoi, când va fi mai mare și va avea nevoie de un prieten el va fi mai înțelegător, mai de încredere și mai de nădejde decât oricine altcineva din viața ei. Și apoi, când ea va crește mare, ei vor fi la fel de fericiți ca Emily și Sam.

Tonul lui deveni ciudat și tăios chiar la final, când vorbi de Sam.

– Dar Claire nu are și ea un cuvânt de spus în asta?

– Ba normal că are. Dar de ce nu l-ar alege pe el până la urmă? Va fi perechea perfectă. Ca și cum ar fi fost conceput exact pentru ea.

Am mers un timp în liniște, până când eu m-am oprit să arunc o piatră spre ocean. Căzu pe plajă, la câțiva metri. Jacob râse de mine.

– Nu putem fi toți ciudat de puternici, am bombănit eu.

El oftă.

– Și când crezi că o să ți se întâmple și ție? l-am întrebat eu încet.

Răspunsul lui fu sec și imediat.

– Niciodată.

Nu spuse nimic timp de câteva minute. Am mers mai încet fără să ne dăm seama, abia mișcându-ne.

– Nu trebuie să fie așa, recunosc eu. Dar trebuie să o vezi pe ea – pe cea care îți este menită.

– Și tu crezi că, dacă nu ai văzut-o încă, atunci ea nu este undeva acolo? am întrebat eu sceptică. Jacob, nu ai văzut mare parte din lumea asta – ba chiar mai puțin decât mine.

– Nu, n-am văzut, spuse el pe un ton grav. Se uită la mine cu niște ochi care deveniseră brusc foarte pătrunzători. Dar eu nu voi vedea pe nimeni altcineva, Bella. Numai pe tine te văd. Chiar și atunci când închid ochii și încerc să văd altceva. Întreabă-l pe Quil sau pe Embry. Îi scoate din minți.

Mi-am lăsat ochii în jos spre stânci.

Nu mai mergeam acum. Singurele sunete care se auzeau erau valurile izbindu-se de țărm. Nu puteam auzi ploaia din cauza vâjâitului lor.

– Poate ar fi mai bine să merg acasă, am șoptit eu.

– Nu! protestă el surprins de concluzia mea.

Mi-am ridicat din nou privirea spre el; ochii lui erau neliniștiți.

– Ai toată ziua liberă, nu? Strigoii nu se întorc acasă încă. I-am aruncat o privire urâtă.

– Nu am vrut să-l jignesc, spuse el repede.

- Da, am toată ziua. Dar, Jake...

Ridică ambele mâini.

- Iartă-mă, se scuză el. Nu o să mă mai port așa. O să fiu doar Jacob.

Am oftat.

- Dar dacă așa *crezi*...

- Nu-ți face griji în privința mea, insistă el cu o veselie forțată, mult prea senină. Știu eu ce fac. Numai să-mi spui dacă te supăr.

- Nu știu...

- Haide, Bella. Să mergem înapoi acasă și să ne luăm motocicletele. Trebuie să o conduci cu regularitate ca să o menții în formă.

- Nu prea cred că am voie.

- Cine nu-ți dă voie? Charlie sau stri... sau *el*?

- Amândoi.

Jacob rânji așa cum îmi doream să-l văd făcând-o și deveni deodată băiatul de care-mi fusese cel mai mare dor, vesel și cald.

Nu m-am putut abține să nu rânjesc și eu înapoi.

Ploaia se mai potoli, transformându-se în ceață.

- N-o să spun la nimeni, îmi promise el.

- Doar la toți prietenii tăi.

Își scutură capul sobru și ridică mâna dreaptă. Promit să nu mă gândesc la asta.

Am râs.

- Dacă pățesc ceva va fi din cauză că m-am împiedicat.

- Cum spui tu.

Am mers cu motocicletele pe drumurile mărginașe din jurul rezervației La Push până când ploaia le făcu prea noroioase și Jacob a insistat că avea să leșine dacă nu mânca în scurt timp. Billy m-a salutat cu calm când ne-am întors acasă, ca și cum reparația mea bruscă nu însemna nimic mai mult decât că voiam să petrec o zi cu prietenul meu. După ce am mâncat sendvișurile pe care le-a făcut Jacob, am mers în garaj și l-am ajutat să curețe motocicletele. Nu mai fusesem acolo de luni de

zile – de la întoarcerea lui Edward – , dar nu era nimic ciudat. Era doar o altă după-amiază petrecută în garaj.

– Ce bine e aici, am comentat eu, când a scos sucurile calde din sacoșă. Mi-a fost dor de locul acesta.

El zâmbi, uitându-se în jur la bucățile de plastic prinse împreună deasupra capetelor noastre.

– Da, te înțeleg perfect. Toată splendoarea Taj Mahalului fără inconveniența sau cheltuiala de a mai călători până în India.

– Pentru micuțul Taj Mahal din Washington, am toastat eu, ridicând cutia de suc.

Își atinse cutia de a mea.

– Îți mai amintești de Ziua Îndrăgostiților? Cred că a fost ultima dată când erai aici – ultima dată când lucrurile erau încă... normale, vreau să spun.

Am râs.

– Normal că-mi amintesc. Am dat o viață de servitute pentru o cutie de bomboane de ciocolată în formă de inimioare. Puțin probabil să uit așa ceva.

El râse alături de mine.

– Corect. Hmm, servitute. Va trebui să mă gândesc la ceva bun. Apoi oftă. Parcă a fost acum un an. O altă epocă. Una mai fericită.

Nu puteam fi de acord cu el. Acum aceasta era perioada mea fericită. Dar am fost surprinsă să-mi dau seama câte lucruri îmi lipseau din timpuri mai întunecate. M-am uitat prin ușa deschisă la pădurea neguroasă. Începuse iar să plouă, dar în micul garaj era cald în preajma lui Jacob. Era la fel de bun ca o sobă.

Îmi mângâie mâna cu degetele.

– Lucrurile chiar s-au schimbat.

– Mda, am spus eu, după care m-am întins să bat în cauciucul din spate al motocicletei mele. Lui Charlie îi plăcea de mine. Sper să nu-i spună Billy nimic despre astăzi...

Mi-am mușcat limba.

– N-o va face. Nu se ambalează precum Charlie cu privire la unele lucruri. Hei, nu am apucat să-mi cer scuze oficial pentru

chestia cu motocicleta. Chiar îmi pare rău că te-am pârât la Charlie. Mi-aș fi dorit să nu fi făcut asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Și eu.

- Îmi pare tare, tare rău.

Mă privi plin de speranță, cu părul lui negru și încurcat ca niște țepi uzi de fiecare parte a feței lui rugătoare.

- Oh, bine! Ești iertat.

- Mersi, Bella!

Ne-am zâmbit unul altuia preț de o clipă, după care fața i se întunecă iar.

- Știi ziua aceea, când am adus motocicleta... Aș fi vrut să te întreb ceva, spuse el încet. Dar pe de altă parte... nici nu voiam.

Stăteam nemișcată, o reacție pe care o aveam când mă simțeam strâmtorată. Era un obicei pe care-l deprinsesem de la Edward.

- Erai doar încăpățânată de supărare, sau chiar vorbeai serios? șopti el.

- Cu ce? am șoptit eu ca răspuns, deși eram sigură că știam la ce se referea.

Se uită urât la mine.

- Știi tu. Când ai spus că nu era treaba mea... dacă... dacă te mușcă.

Se cutremură vizibil la sfârșit.

- Jake...

Îmi simțeam gâtul umflat. Nu puteam să termin.

Închise ochii și trase adânc aer în piept.

- Vorbeai serios?

Tremura ușor. Avea ochii închiși.

- Da, am șoptit eu.

Jacob trase aer în piept, încet și adânc.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama.

I-am privit chipul, așteptând să deschidă ochii.

- Știi ce va însemna asta? mă întrebă el brusc. Nu înțelegi asta, nu? Ce se va întâmpla dacă încalcă tratatul?

– Vom pleca întâi, am spus eu sfioasă.

Ochii i se deschiseră brusc, profunzimile lor negre fiind pline de furie și durere.

– Nu există o limită geografică a tratatului, Bella. Stră-stră-bunicii noștri au fost de acord să mențină pacea numai pentru că toți cei din familia Cullen au jurat că sunt altfel și că oamenii nu sunt în pericol în preajma lor. Au promis că nu vor mai ucide sau schimba pe nimeni niciodată. Dacă-și retrag cuvântul, atunci tratatul nu mai are nici o valoare și nu sunt cu nimic mai diferiți de ceilalți vampiri. Odată ce acest lucru este cert, când îi vom găsi din nou...

– Dar, Jake, nu cumva tu ai încălcat deja tratatul? am întrebat eu, agățându-mă de un fir de ață. Nu făcea parte din tratat să nu spui oamenilor despre vampiri? Și tu mi-ai spus mie. Nu este tratatul acesta discutabil oricum?

Lui Jacob nu-i plăcea să-i aduc aminte; durerea din ochii lui lăsa locul dușmăniei.

– Da, am încălcat tratatul – atunci când nu credeam nimic din toate astea. Și sunt convins că au fost informați de lucrul acesta. Se uită amar la fruntea mea, fără să-mi întâlnească privirea stânjenită. Dar nu e ca și cum asta le-ar da lor undă verde să încalce tratatul. Nu se aplică legea talionului. Nu au decât o singură opțiune dacă obiectează la ceea ce am făcut eu. Aceeași opțiune pe care o vom avea și noi dacă ei încalcă tratatul: să atacăm. Să pornim războiul.

Făcu să pară ca și cum ar fi inevitabil. M-am cutremurat.

– Jake, nu trebuie să fie așa.

Scrâșni din dinți.

– *Este așa.*

Tăcerea de după declarația lui era semnificativă.

– Nu mă vei ierta niciodată, Jacob? am șoptit eu.

Mi-am regretat cuvintele imediat ce mi-au ieșit din gură. Nu voiam să aud răspunsul lui.

– Nu vei mai fi Bella, îmi spuse el. Prietena mea nu va mai exista. Nu voi avea pe cine să iert.

– Deci *nu*, am șoptit eu.

Am stat unul cu fața la celălalt preț de o clipă nesfârșită.

– Atunci asta înseamnă că ne luăm rămas-bun, Jake?

Clipi cu repeziciune, expresia lui neîndurătoare transformându-se în surprindere.

– De ce? Mai avem vreo câțiva ani. Nu putem să fim prieteni până când nu vom mai avea timp?

– Ani? Nu, Jake, nu ani. Am clătinat din cap și am râs o dată fără pic de umor. Poate vrei să spui *săptămâni*.

Nu mă așteptam la reacția lui.

Se ridică brusc în picioare și se auzi un zgomot puternic atunci când cutia de suc îi explodează în mână. Sucul zbură peste tot udându-mă learcă, ca și cum ar fi țâșnit dintr-un furtun.

– Jake! am început să mă plâng eu, dar am tăcut dându-mi seama că tot trupul îi tremura de furie.

Îmi aruncă o privire sălbatică, iar un sunet ca un mârâit i se ridică din piept.

Am înghețat pe loc, mult prea șocată ca să-mi mai amintesc cum să mă mișc.

Îi tremura tot corpul din ce în ce mai repede, până când arăta de parcă vibra. Forma corpului i se estompa...

Și apoi Jacob scrâșni din dinți și mârâitul i se opri. Își strânse ochii, concentrându-se; palpațiile încetiniră până când doar mâinile îi mai tremurau.

– Săptămâni, spuse Jacob pe un ton sec și monoton.

Nu puteam să reacționez; eram încă înghețată.

Deschise ochii; nu mai erau furioși acum.

– O să te schimbe într-o strigoaică ticăloasă în doar câteva *săptămâni*! suieră Jacob printre dinți.

Eram prea șocată să mă mai simt jignită de cuvintele lui, așa că am încuviințat din cap fără să spun nimic.

Se înverzi la față.

– Evident, Jake, am șoptit eu după un minut lung de tăcere. El are *saptesprezece* ani, Jacob. Iar eu mă apropii de nouăsprezece

pe zi ce trece. Și, în plus, ce rost mai are să mai aștept? El este tot ce vreau. Ce altceva pot să fac?

O spuseseam ca pe o întrebare retorică.

Cuvintele îi pocneau ca bătaile de bici.

– Orice. Orice altceva. Ți-ar fi mai bine moartă. Mai bine te-aș vedea moartă.

M-am dat înapoi ca și cum mi-ar fi tras o palmă. M-ar fi durut mai puțin decât asta dacă ar fi făcut-o.

Și apoi, pe măsură ce eram cuprinsă de durere, temperamentul meu se dezlănțui.

– Poate ai noroc, am spus eu tăioasă, ridicându-mă în picioare. Poate mă lovește un camion în drum spre casă.

Mi-am apucat motocicleta și am împins-o afară în ploaie. El nu se mișcă în clipa când am trecut pe lângă el. Imediat ce am ajuns pe cărarea mică și noroioasă, m-am urcat pe motocicletă și am pornit-o. Roata din spate a aruncat o fântână de noroi spre garaj, iar eu am sperat că l-a nimerit și pe el.

M-am udat din cap până în picioare cât am gonit pe autostrada umedă în drum spre casa familiei Cullen. Vântul parcă-mi îngheța ploaia pe piele, iar dinții începuseră să-mi clănțanească înainte să ajung măcar la jumătatea drumului.

Motocicletele erau prea puțin practice pentru Washington. Mi-am pus în gând să vând chestia asta prostescă cu prima ocazie.

Am dus motocicleta în garajul adânc al familiei Cullen și nu am fost surprinsă să o găsesc pe Alice așteptându-mă, cocoțată pe capota Porsche-ului. Alice mângâie vopseaua galben lucioasă.

– Nici n-am avut ocazia să o conduc.

Oftă.

– Iartă-mă, am spus eu printre dinții clănțănind.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine un duș fierbinte, spuse ea repede, în timp ce sări ușor în picioare.

– Da.

Își țuguie buzele, studiindu-mi cu atenție expresia feței.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu.

Încuviință din cap că a înțeles, dar am citit în ochii ei că murea de curiozitate.

– Vrei să mergem la Olympia în seara asta?

– Nu chiar. Nu mă pot duce acasă?

Ea se strâmbă.

– Nu contează, Alice, am spus eu. Rămân aici dacă îți este ție mai ușor.

– Mersi, răsuflă ea ușurată.

M-am culcat devreme în seara aceea, ghemuindu-mă din nou pe canapeaua lui.

Era încă întuneric când m-am trezit. Mă simțeam amețită, dar știam că mai aveam câteva ceasuri până dimineață. Am închis ochii și m-am întins, întorcându-mă pe partea cealaltă. Nu mi-am dat seama imediat că mișcarea aceea ar fi trebuit să mă facă să cad jos. Și că mă simțeam mult prea confortabil.

M-am rostogolit la loc, încercând să văd. Era mai întuneric decât noaptea trecută – norii erau prea groși pentru ca luna să poată străluci printre ei.

– Iartă-mă, murmură el atât de suav încât vocea îi era parte din întuneric. Nu am vrut să te trezesc.

M-am încordat, așteptând să se dezlănțuie furia – și a lui, și a mea – , dar nu era decât liniște și calm în întunecimea camerei lui. Aproape că puteam simți gustul dulce al reîntâlnirii în aer, o aromă separată, diferită de parfumul respirației lui; pustietatea care se instala când eram despărțiți lăsa și ea gustul ei amar, lucru pe care nu-l observam decât în clipa regăsirii.

Nu exista fricțiune în spațiul dintre noi. Nemișcarea era pașnică – nu ca acel calm dinainte de furtună, ci ca o noapte senină neatinsă nici măcar de visul unei furtuni.

Și nu-mi păsa că ar fi trebuit să fiu supărată pe el. Nu-mi păsa că trebuia să fiu supărată pe toată lumea. M-am întins după el și i-am găsit mâinile în întuneric și m-am tras mai aproape de el. Brațele lui mă înconjură și m-am ghemuit la pieptul lui. Buzele

mele căutau, vânând de-a lungul gâtului și bărbiei lui până când îi găsiră în sfârșit buzele.

Edward mă sărută dulce preț de o clipă, după care chicoti.

– Eu mă pregătisem pentru o urgie care ar fi făcut și urșii grizzly de rușine și asta primesc? Ar trebui să te înfurii mai des.

– Dă-mi o clipă să ajung și acolo, l-am tachinat eu, sărutându-l din nou.

– Aștept cât vrei tu, îmi șopti el cu gura încă lipită de a mea. Degetele i se împletiră în părul meu.

Deja nu mai respiram regulat.

– Poate mâine-dimineață.

– Când preferi tu.

– Bine ai venit acasă, am spus eu, în timp ce buzele lui reci mă sărutau pe obraz. Mă bucur că te-ai întors.

– Acesta este un lucru foarte bun.

– Îhî, l-am aprobat eu, strângându-mi și mai tare brațele în jurul gâtului lui.

Mâna îmi cuprinse cotul și se mișcă încet pe brațul meu, de-a lungul spatelui și peste talie, mângâindu-mi soldul și coborând pe picior spre genunchi, apoi se încolăci în jurul gleznei mele. Îmi trase deodată piciorul, ridicându-l în jurul soldului lui.

Mi s-a tăiat respirația. Nu era genul de lucru pe care-l permitea de obicei. În ciuda mâinilor lui reci, mi s-a făcut dintr-odată cald. Buzele lui se mișcau în adâncitura de la baza gâtului meu.

– Nu vreau să te înfurii, șopti el, dar te superi dacă-mi spui și mie ce-are patul acesta de nu-ți place?

Înainte să pot răspunde, înainte să mă pot concentra suficient de mult să-i înțeleg cuvintele, se rostogoli pe o parte trăgându-mă pe mine deasupra lui. Îmi ținu fața în mâini, lipindu-și gura de gâtul meu. Respiram prea zgomotos – aproape că era jenant, dar nu-mi păsa chiar atât de tare ca să mă simt rușinată.

– Patul? Întrebă el din nou. *Eu* cred că e frumos.

– E inutil, am reușit eu să rostesc.

Îmi trase fața lângă a lui. Încet de data aceasta, se roti venind deasupra mea. Se ținea cu grijă ca să nu-i simt greutatea, dar eu simțeam răceala de marmură a corpului său. Inima îmi bătea cu atâta putere încât abia de i-am auzit râsetul discret.

– Asta rămâne de discutat, mă contrazise el. Ce facem noi ar fi greu de făcut pe o canapea.

Rece ca gheața, limba lui trasă ușor conturul buzelor mele.

Mi se învârtea capul – respiram mult prea repede și superficial.

– Te-ai răzgândit? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

Poate că se mai gândise la regulile lui de siguranță și că patul acesta însemna mai multe decât crezusem eu inițial. Inima îmi bătea aproape dureros de tare în timp ce așteptam răspunsul lui.

Edward oftă, rostogolindu-se înapoi ca să fim fiecare pe partea lui din nou.

– Nu fi ridicolă, Bella, spuse el cu dezaprobare puternică în voce – în mod clar înțelesese ce voiam să spun. Nu făceam decât să-ți ilustrez beneficiile unui pat care se pare că ție nu-ți place. Nu te lăsa dusă de val.

– Prea târziu, am murmurat eu. Și îmi place patul, am adăugat.

– Bun. Am simțit zâmbetul din vocea lui când mă sărută pe frunte. Și mie îmi place.

– Dar tot cred că este inutil, am continuat eu. Dacă nu ne lăsăm purtați de val, atunci care-i farmecul?

El oftă din nou.

– Pentru a suta oară, Bella – este prea periculos.

– Îmi place pericolul, am insistat eu.

– Știu.

Vocea îi era ușor amară și mi-am dat seama că trebuie să fi văzut motocicleta din garaj.

– Îți spun eu ce e periculos, am adăugat eu repede înainte ca el să apuce să schimbe vorba. O să iau foc deodată într-o zi – și n-o să ai pe cine să dai vina decât pe tine.

Începu să mă împingă.

- Ce faci? am obiectat eu, agățându-mă de el.
- Te protejez să nu iei foc. Dacă este prea mult pentru tine...
- Mă descurc, am insistat eu.

Mă lăsă să mă ghemuiesc la loc în cercul făcut de brațele lui.

- Îmi pare rău că ți-am dat o impresie greșită, spuse el. Nu am vrut să te fac nefericită. Nu a fost frumos din partea mea.

- Sinceră să fiu, a fost foarte, foarte frumos.

Trase adânc aer în piept.

- Nu ești obosită? Ar trebui să te las să dormi.

- Nu, nu sunt. Nu mă deranjează dacă vrei să-mi dai din nou impresia greșită.

- Nu cred că e o idee așa de bună. Nu ești singura care se lasă dusă de val.

- Ba da, sunt, am bombănit eu.

El chicoti.

- Habar nu ai, Bella. Și nici nu mă ajută faptul că tu ești atât de hotărâtă să-mi sfidezi autocontrolul.

- Nu am de gând să-mi cer scuze pentru asta.

- Pot să-mi cer *eu* scuze?

- Pentru ce?

- Eras supărată pe mine, mai ții minte?

- A, aia.

- Îmi pare rău. Am greșit. Este mult mai ușor să văd lucrurile corect atunci când te am *aici* în siguranță. Strânse brațele mai tare în jurul meu. O iau puțin razna când încerc să te las. Nu cred că voi mai merge atât de departe altă dată. Nu merită.

Am zâmbit.

- Nu ai găsit pume?

- Ba da, am găsit. Dar tot nu merită panica. Îmi pare totuși rău că am pus-o pe Alice să te țină ostatică. A fost o idee proastă.

- Da, l-am aprobat eu.

- N-o să mai fac asta.

- OK, am spus eu cu ușurință. Era deja iertat. Dar petrecerile în pijamale au și ele avantajele lor... m-am lipit și mai tare

de el, apăsându-mi buzele în scobitura de la baza gâtului lui.
Tu mă poți ține ostatică oricând vrei.

- Mmm, oftă el. S-ar putea să te cred pe cuvânt.
- Deci e rândul meu acum?
- Rândul tău?

Vocea îi era nedumerită.

- Să-mi cer scuze.
- Dar pentru ce să-ți ceri tu scuze?
- Nu ești supărat pe mine? am întrebat eu sec.
- Nu.

Suna ca și cum vorbea serios.

Am simțit cum m-am încruntat.

- Nu te-ai văzut cu Alice când te-ai întors?
- Ba da – de ce?
- Ai de gând să iei înapoi Porsche-ul?
- Normal că nu. I l-am dat cadou.

Mi-aș fi dorit să-i văd expresia feței. Vocea îi suna ca și cum l-aș fi insultat.

- Nu vrei să știi ce am făcut? am întrebat eu, începând să mă surprindă aparenta lui lipsă de interes.

Am simțit cum a ridicat din umeri.

- Mereu mă interesează să știu ce ai făcut, dar nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

- Dar am fost în La Push.
- Știu.
- Și am chiulit de la școală.
- Și eu la fel.

Când i-am auzit sunetul vocii m-am uitat în jos, pipăindu-i fața cu degetele, încercând să-i deslușesc starea de spirit.

- De unde atâta toleranță? am vrut eu să știu.

El oftă.

- Am decis că ai dreptate. Problema mea înainte era mai mult... prejudecata mea cu privire la vârcolaci. Voi încerca să fiu mai rezonabil și să am încredere în judecata ta. Dacă tu spui că este sigur, atunci eu te cred.

– Uau.

– Și... ce este mai important... nu vreau să las lucrul acesta să ne despartă.

Mi-am pus capul pe pieptul lui și am închis ochii, pe deplin mulțumită.

– Și, murmură el pe un ton lejer. Ți-ai făcut planuri să te mai duci în La Push în curând?

Nu am răspuns. Întrebarea lui îmi aduse aminte de cuvintele lui Jacob și mi se puse un nod în gât.

El interpretează greșit tăcerea și tensiunea din trupul meu.

– Doar ca să-mi fac și eu planuri, explică el repede. Nu vreau să simți că trebuie să te grăbești doar fiindcă eu stau aici și te aștept.

– Nu, am spus eu pe un ton care mi se păru ciudat. Nu am planuri să mă întorc.

– Oh. Nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Nu cred că mai sunt bine-venită acolo, am șoptit eu.

– Ai lovit pisica vreunui localnic? Întrebă el lejer.

Știam că nu voia să-mi scoată cuvintele cu cleștele, dar simțeam curiozitatea arzând în spatele cuvintelor lui.

– Nu. Am tras adânc aer în piept și am mormăit repede o explicație: Am crezut că Jacob s-ar fi prins... Nu m-am gândit că o să-l ia prin surprindere.

Edward așteaptă cât eu am ezitat.

– Nu se aștepta la asta... atât de repede.

– Ah, spuse Edward încet.

– A spus că ar prefera să mă vadă moartă.

Vocea mi se sparse la ultimul cuvânt.

Edward rămase prea nemișcat o clipă, reprimându-și reacția pe care nu voia să o vadă.

Apoi mă strânse cu blândețe la piept.

– Îmi pare rău.

– Am crezut că o să te bucuri, am șoptit eu.

– Cum să mă bucur că ceva te face să suferi? murmură el cu gura în părul meu. Nu prea cred, Bella.

Am oftat și m-am relaxat, făcându-mă mai comodă peste corpul lui de statuie. Dar el înțepeni din nou, încordat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Nimic.

– Mie poți să-mi spui.

Tăcu o clipă.

– S-ar putea să te înfurie.

– Tot vreau să știu.

El oftă.

– Aș putea să-l omor la propriu că ți-a spus așa ceva. *Vreau* chestia asta.

Am râs fără prea mult entuziasm.

– Presupun că e un lucru bun că avem atât de mult autocontrol.

– Ar putea să-mi scape.

Tonul lui era gânditor.

– Dacă vrei să ai o scăpare de autocontrol, știu eu un motiv mai bun. M-am întins spre fața lui, încercând să mă ridic în sus ca să-l sărut. Brațele lui mă strânsesă mai tare, opunând rezistență.

El oftă.

– Chiar trebuie să fiu eu cel responsabil?

Am zâmbit în întuneric.

– Nu. Lasă-mă pe mine să fiu cea responsabilă pentru câteva minute... sau ore.

– Noapte bună, Bella.

– Așteaptă – mai voiam să te întreb ceva.

– Ce anume?

– Am vorbit cu Rosalie noaptea trecută...

Corpul i se încordă din nou.

– Da. Se gândea la asta când am intrat. Ți-a dat mult de gândit, nu?

Vocea îi suna panicată și mi-am dat seama că el credea că vreau să vorbesc despre motivele pe care mi le dăduse Rosalie să rămân om. Dar eu eram interesată de ceva mult mai urgent.

– Mi-a spus puțin... despre perioada în care familia ta locuia în Denali.

Urmă o pauză scurtă; începutul acela îl luă prin surprindere.

– Da?

– A menționat ceva despre un grup de femei vampir... și de tine.

El nu răspunse, deși am așteptat un moment lung.

– Nu-ți face griji, am spus eu, când tăcerea deveni incomodă. Mi-a spus că nu ai... manifestat nici o preferință. Dar mă întrebam, știi tu, dacă vreuna dintre ele da – dacă a manifestat vreun interes față de tine.

Nici un răspuns nici de data asta.

– Care din ele? am zis eu, încercând să-mi păstrez tonul liniștit, dar nereușind. Sau a fost mai mult decât una?

Nici un răspuns. Mi-aș fi dorit să-i pot vedea fața, ca să pot să încerc să ghicesc ce însemna tăcerea lui.

– Îmi spune ea Alice, am zis eu. Mă duc acum să o întreb.

Mă strânse și mai tare; nu puteam să mă mișc nici un milimetru.

– E târziu, spuse el. Vocea lui avea un ton pe care nu-l mai auzisem până atunci. Era oarecum agitat, poate puțin rușinat. Și, în plus, cred că Alice a ieșit...

– E de rău, am ghicit eu. E de foarte rău, nu-i așa? am început eu să intru în panică, bătăile inimii accelerându-mi-se în timp ce-mi imaginam rivala mea superbă și nemuritoare pe care nici nu știam că o aveam.

– Calmează-te, Bella, spuse el, sărutându-mi vârful nasului. Ești absurdă.

– Oare? Atunci de ce nu-mi spui?

– Pentru că nu e nimic de spus. Dai prea mult importanță chestiei ăsteia.

– Care dintre ele? am insistat eu.

El oftă.

– Să spunem că Tanya a arătat puțin interes. I-am transmis într-un mod foarte delicat și educat că nu îi împărtășeam sentimentele. Punct.

Mi-am menținut vocea cât de regulată am putut:

– Spune-mi ceva – cum arată Tanya?

– La fel ca noi toți – cu pielea albă și ochi aurii, îmi răspunse el prea repede.

– Și, bineînțeles, extraordinar de frumoasă.

Am simțit cum a ridicat din umeri.

– Presupun că așa pare pentru ochii umani, spuse el indiferent. Știi ce, totuși?

– Ce?

Vocea îmi era irascibilă.

Își apropie buzele de urechea mea; respirația lui rece mă gâdila.

– Prefer brunetele.

– Ea e blondă. Evident.

– Un blond spre roșcat-deschis – nu e deloc genul meu.

M-am gândit o vreme la asta, încercând să mă concentrez în timp ce buzele lui se mișcau încet de-a lungul obrazului meu, pe gât și iar sus. Făcu circuitul acesta de trei ori înainte să spun ceva.

– *Presupun* că e în regulă, atunci, am zis eu.

– Hmm, șopti el pe pielea mea. Ești adorabilă când devii geloasă. E neașteptat de distractiv.

M-am uitat urât în întuneric.

– E târziu, spuse el din nou, murmurând, aproape cântând acum, vocea fiindu-i mai netedă decât mătasea. Dormi, Bella mea! Visează frumos. Tu ești singura care mi-a atins vreodată inima. Va fi mereu a ta. Dormi, unica mea dragoste.

Începu să fredoneze cântecul meu preferat de leagăn și am știut că era numai o chestiune de timp înainte să adorm, așa că am închis ochii și m-am ghemuit mai aproape de pieptul lui.

9. ȚINTĂ

Alice mă lăasă acasă dimineată, ca să ducem până la capăt mascarada cu petrecerea în pijamale. În scurt timp urma să se întoarcă și Edward în mod oficial din „drumeții“. Toate scuzele astea începuseră să mă obosească. Nu avea să-mi lipsească partea aceasta din natura umană.

Charlie se uită pe fereastra din față când mă auzi trântind portiera. Îi făcu lui Alice cu mâna, după care veni să-mi deschidă ușa.

- Te-ai distrat? întrebă Charlie.
- Sigur, a fost super. Ca... între fete.

Mi-am dus lucrurile înăuntru, le-am trântit în capătul scărilor și m-am dus să bântui prin bucătărie după o gustare.

- Ai primit un mesaj, strigă Charlie după mine.

Pe dulapul din bucătărie, carnetelul de notat mesaje era sprijinit la vedere, de o cratiță.

„Jacob a sunat“, scrisese Charlie.

A spus că nu a vrut să spună așa ceva și că îi pare rău. Vrea să-l sune. Fii drăguță și iartă-l. Părea supărat.

M-am strâmbat. Charlie nu obișnuia să adnoteze pe marginea mesajelor mele.

Jacob nu avea decât să fie supărat. Nu voiam să vorbesc cu el. Ultima dată când am verificat, nu prea era de acord cu telefoanele din partea cealaltă. Dacă Jacob mă prefera moartă, atunci poate că ar trebui să se obișnuiască cu tăcerea.

Apetitul mi se evaporă. Am făcut cale întoarsă și m-am dus să-mi așez lucrurile.

– Nu ai de gând să-l suni pe Jacob? mă întrebă Charlie.

Stătea sprijinit de peretele din sufragerie și mă privea cum îmi strâng lucrurile.

– Nu.

Am început să urc scările.

– Nu e prea frumos din partea ta, Bella, spuse el. Iertarea este divină.

– Vezi-ți de treaba ta, am bombănit eu, prea târziu ca să mă mai poată auzi și el.

Știam că rufele începuseră să dea pe dinafară, așa că, după ce am pus pasta de dinți deoparte și mi-am aruncat hainele murdare în coș, m-am dus să desfac patul lui Charlie. Am lăsat cearșafurile lui grămadă în capul scărilor și m-am dus să le iau și pe ale mele.

M-am oprit lângă pat, înclinând capul într-o parte.

Unde-mi era perna? M-am întors să scrutez camera. Nici urmă de pernă. Am observat că dormitorul meu arăta ciudat de ordonat. Nu fusese oare bluza mea gri de trening aruncată pe tăblia patului, după stâlpul cel mai jos al patului? Și aș fi băgat mâna în foc că era o pereche de șosete murdare în spatele scaunului balansoar, iar pe brațul lui o bluză roșie pe care o probasem acum două dimineți, dar ajunsese la concluzia că era prea elegantă pentru școală... M-am învărtit din nou. Coșul meu de rufe nu era gol, dar nu dădea pe dinafară așa cum crezusem eu.

Oare spălase Charlie rufe? Nu-i stătea în obicei.

– Tată, ai început să speli tu rufe? am strigat eu din ușă.

– Păi, nu, strigă el înapoi, părând să se simtă vinovat. Trebuia?

– Nu, mă ocup eu. Ai căutat ceva la mine în cameră?

– Nu. De ce?

– Nu-mi găsesc... o cămașă...

– Nu am umblat eu acolo.

Și apoi mi-am amintit că Alice fusese aici să-mi ia pijamalele. Nu observasem că-mi împrumutase și perna – probabil din cauză că evitasem patul. Părea ca și cum ar fi făcut și curat în trecere. M-am rușinat că eram atât de dezordonată.

Dar cămașa aceea roșie chiar nu era murdară, așa că m-am dus să o scot din coș.

Mă așteptam să o găsesc chiar deasupra, dar nu era acolo. Am săpat prin tot mormanul și tot nu am găsit-o. Știam că începeam să devin paranoică, dar mi se părea că mai lipsea și altceva sau poate mai multe lucruri. Nu aveam nici jumătate din rufe acolo.

Am smuls cearșafurile de pe pat și m-am îndreptat spre baia unde spălam rufe, apucându-le și pe ale lui Charlie pe drum. Mașina de spălat era goală. Am verificat și în uscător, așteptându-mă pe jumătate să găsesc o tură de rufe gata spălate, surpriză făcută de Alice. Nimic. M-am încruntat, nedumerită.

– Ai găsit ce căutai? strigă Charlie.

– Nu încă.

M-am întors la etaj să caut sub pat. Nu era nimic acolo în afară de rotocoale de praf. Am început să răscolesc prin dulap. Poate am pus cămașa la loc în dulap și am uitat.

Am renunțat când a sunat la ușă. Probabil că era Edward.

– Sună la ușă, mă informă Charlie de pe canapea, când am trecut pe lângă el.

– Nu cumva să faci tu vreun efort, tată.

Am deschis ușa cu un zâmbet larg pe față.

Ochii aurii ai lui Edward erau mari, nările îi fremătau și buzele îi dezveleau dinții.

- Edward! am exclamat eu cu voce ascutită, îngrozită de expresia feței lui. Ce...

Îmi puse un degete pe buze.

- Dă-mi două secunde, șopti el. Nu te mișca.

Am rămas înghețată în prag și el... dispăru. Se mișcă atât de repede încât Charlie nici nu ar fi avut cum să-l vadă trecând.

Înainte să-mi revin îndeajuns să număr până la doi, el reapăru. Își puse brațul în jurul taliei mele și mă trase ușor spre bucătărie. Ochii lui se mișcau în jurul camerei și mă ținea strâns lângă corpul său ca și cum mă apăra de ceva. Am aruncat o privire către Charlie pe canapea, dar el ne ignora cu desăvârșire.

- A fost cineva aici, îmi șopti el în ureche, după ce mă trase în fundul bucătăriei.

Vocea îi era încordată; îmi era greu să-l aud peste hurelul mașinii de spălat.

- Jur că nu a venit nici un vârcolac, am început eu să spun.

- Nu unul de-al lor, mă întrerupse el repede, clătină el din cap. Unul de-al nostru.

Tonul lui insinua clar că nu se referea la vreun membru al familiei sale.

Am simțit cum mă fac albă ca varul.

- Victoria? m-am înecat eu.

- Nu este un miros pe care să-l recunosc.

- Poate un Volturi, mi-am dat eu cu părerea.

- Probabil.

- Când?

- De aia cred că au fost ei - nu demult, dimineață devreme, când Charlie încă mai dormea. Și oricine ar fi fost, nu s-a atins de el, așa că trebuie să fi avut un alt scop.

- Mă căuta pe mine.

Nu răspunse. Trupul îi era înghețat, ca o statuie.

- Ce tot șușotiți voi doi acolo? întrebă Charlie suspicios, venind de după colț cu un castron gol de floricele în mână.

Mi s-a făcut rău. Un vampir fusese în casă căutându-mă pe mine, pe când Charlie dormea. Mă coplesi spaima. Simțeam că

mă sufoc. Nu puteam să răspund, nu am făcut decât să mă uit îngrozită la el.

Expresia lui Charlie se schimbă. Rânji dintr-odată.

– Dacă vă ciondăniți... atunci, nu mă lăsați să vă întrerup.

Încă rânjind, își puse castronul în chiuvetă și ieși agale din cameră.

– Să mergem! spuse Edward pe un ton dur și grav.

– Dar Charlie!

Teama mă apăsa pe piept și-mi era greu să respir.

El stătu pe gânduri o fracțiune de secundă, după care luă telefonul în mână.

– Emmett, murmură el în receptor.

A început să vorbească atât de repede, că nu puteam să înțeleg ce spunea. În jumătate de minut termină de vorbit. Începu să mă tragă spre ușă.

– Emmett și Jasper sunt pe drum, șopti el, când simți rezistența mea. Vor cerceta ei pădurile. Charlie e în siguranță.

L-am lăsat atunci să mă tragă după el, prea panicată să mai pot gândi limpede. Charlie îmi întâlnește ochii speriați cu un zâmbet încântat care se transformă brusc în nedumerire. Edward mă scoase pe ușă afară, înainte ca Charlie să apuce să spună ceva.

– Unde mergem?

Nu reușeam să vorbesc cu glas tare, nici când am ajuns în mașină.

– Mergem să vorbim cu Alice, îmi spuse el, cu o voce care nu-i trăda tulburarea.

– Crezi că poate a văzut ceva?

Se uită la drum cu ochii îngustați.

– Poate.

Ne așteptau, speriați de telefonul lui Edward.

Toți stăteau nemișcați ca niște statui, în diverse poziții încordate, și m-am simțit ca la muzeu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Edward imediat ce am intrat pe ușa din față.

Spre consternarea mea se uita la Alice cu pumnii strânși de furie.

Alice stătea cu brațele strâns încrucișate la piept. Numai buzele i se mișcă.

– Habar nu am. Eu nu am văzut nimic.

– Cum este *posibil* așa ceva?

– Edward, am spus eu ca un fel de reproș tăcut.

Nu-mi plăcea să văd că vorbea așa cu Alice.

Carlisle mă întrerupsese cu vocea lui calmă:

– Nu e știință exactă, Edward.

– A fost în *camera* ei, Alice. Ar fi putut să fie încă acolo – așteptând-o.

– Aș fi văzut asta.

Edward își aruncă brațele în sus exasperat.

– Serios? Ești sigură?

Vocea lui Alice era rece când răspunse:

– Deja m-ai pus să fiu cu ochii pe deciziile familiei Volturi, să veghez întoarcerea Victoriei, să veghez fiecare pas al Bellei. Vrei să mai adaugi ceva? Trebuie să-l mai păzesc și pe Charlie sau camera Bellei, sau casa, sau toată strada? Edward, dacă încerc să fac prea multe, lucrurile vor începe să-mi scape.

– Se pare că au început deja, sări Edward.

– Nu a fost nici o clipă în pericol. Nu aveam ce să văd.

– Dacă erai cu ochii pe Italia de ce nu i-ai văzut când au trimis...

– Nu cred că erau ei, insistă Alice. Aș fi văzut asta.

– Cine altcineva l-ar fi lăsat pe Charlie în viață?

M-am cutremurat.

– Nu știu, spuse Alice.

– Îmi ești de mare ajutor.

– Încetează, Edward, am șoptit eu.

Se întoarse spre mine cu fața încă lividă și dinții încleștați. Mă privi jumătate de secundă după care expiră brusc. Ochii i se măriră, iar chipul i se relaxă.

– Ai dreptate, Bella. Îmi pare rău. Se uită la Alice. Iartă-mă, Alice. Nu ar trebui să mă răzbun pe tine. Am făcut ceva de neiertat.

– Te înțeleg, îl asigură Alice. Nici pe mine nu mă încântă situația asta.

Edward trase adânc aer în piept.

– OK, haideți să gândim logic. Care sunt posibilitățile?

Toată lumea începu să se dezghețe deodată. Alice se relaxă și se sprijini de spătarul canapelei. Carlisle merse încet spre ea, cu ochii foarte departe. Esme se așază pe canapea în fața lui Alice, ghemuindu-și picioarele sub ea. Numai Rosalie rămase nemışcată, cu spatele la noi, privind prin peretele de sticlă.

Edward mă trase pe canapea și m-am așezat lângă Esme, care se mișcă să-și pună brațul în jurul meu. El îmi ținea o mână strâns între ale lui.

– Victoria? Întrebă Carlisle.

Edward își scutură capul.

– Nu. Nu am recunoscut mirosul. Poate că făcea parte din clanul Volturi, să fi fost cineva pe care să nu-l mai fi cunoscut...

Alice clătină din cap.

– Aro încă nu a cerut nimănui să o supravegheze. *Voi vedea* asta. Aștept să se întâmple.

Capul lui Edward țâșni în sus.

– Tu supraveghezi un ordin oficial.

– Crezi că acționează cineva pe cont propriu? De ce?

– Ideea lui Caius, sugerează Edward, chipul încordându-i-se din nou.

– Sau a lui Jane... spuse Alice. Au amândoi resurse să trimită un chip necunoscut...

Edward se uită urât.

– Și motivația.

– Și totuși, nu are logică, spuse Esme. Dacă avea de gând cineva să o aștepte pe Bella, Alice ar fi văzut. El – sau ea – nu avea nici o intenție să-i facă rău Bellei. Sau lui Charlie, spre exemplu.

M-am cutremurat la auzul numelui tatălui meu.

– Totul va fi bine, Bella, murmură Esme, mângâindu-mă pe păr.

– Dar care să fi fost scopul atunci? medită Carlisle.

– Să vadă dacă mai sunt om? am presupus eu.

– Posibil, spuse Carlisle.

Rosalie oftă îndeajuns de tare să o pot auzi. Se dezghețase, iar chipul i se întoarse expectativ spre bucătărie. Pe de altă parte, Edward arăta descurajat.

Emmett dădu buzna prin ușa de la bucătărie cu Jasper pe urmele lui.

– Plecat demult, de ore întregi, anunță Emmett, dezamăgit. Am prins urma. A luat-o spre sud, apoi a dispărut pe autostradă. Îl aștepta o mașină.

– Ghinion, mormăi Edward. Dacă s-a dus spre vest... ei bine, n-ar strica dacă s-ar face și câinii aceia utili.

Am tresărit și Esme m-a mângâiat pe umăr.

Jasper se uită la Carlisle.

– Nici unul din noi nu l-a recunoscut. Dar uite.

Îi întinse lui Carlisle ceva verde și boțit. Am văzut indiciul trecând din mână în mână și mi-am dat seama că era o frunză de ferigă.

– Poate știi tu mirosul, zise Jasper.

– Nu, spuse Carlisle. Nu e cunoscut. Nu e al cuiva pe care să-l mai fi întâlnit.

– Poate că ne uităm din unghiul greșit. Poate că este o coincidență... începu Esme, dar se opri când văzu fețele neîncrezătoare ale celorlalți. Nu mă refer la o coincidență în sensul că un străin s-a întâmplat să aleagă la întâmplare casa Bellei pentru a o vizita. Vreau să spun că poate cineva era doar curios. Mirosul nostru este peste tot în jurul ei. Oare nu se întreba ce ne atrage acolo?

– Și atunci de ce nu a venit aici, dacă era doar curios? vru Emmett să știe.

– Tu ai face așa, spuse Esme, zâmbind deodată afectuoasă. Restul nu sunt mereu atât de direcți. Familia noastră este foarte

mare – ea sau el poate că se teme. Dar Charlie nu a fost rănit. Deci nu trebuie să fie neapărat un dușman.

Doar curios. Cum au fost James și Victoria la început? Numai gândul la Victoria mă făcu să tremur, deși singurul lucru cert era că nu fusese ea. Nu de data asta. Ea avea să se țină de tiparul ei obsedant. Acesta era pur și simplu altcineva, un străin.

Îmi dădeam seama încetul cu încetul că vampirii existau pe lumea aceasta în număr mult mai mare decât crezusem eu cândva. Oare de câte ori se intersectau oamenii obișnuiți cu ei fără să aibă nici cea mai mică idee? Câte morți, raportate în mod evident ca accidente și crime, erau în fapt cauzate de setea lor? Cât de aglomerată mi se va părea această lume când aveam să mă alătur ei, în sfârșit?

Gândul la viitorul necunoscut mă înfioară.

Membrii familiei Cullen cântăreau vorbele lui Esme cu expresii diferite. Vedeam că Edward nu era deloc de acord cu teoria ei, în timp ce Carlisle și-ar fi dorit ca asta să fie explicația.

Alice își țuguie buzele.

– Nu cred că e așa. Sincronizarea a fost prea perfectă... Vizitatorul acesta a avut mare grijă să nu intre în contact cu nimeni. Aproape ca și cum el sau ea ar fi știut că eu pot vedea...

– Poate a avut alte motive să nu intre în contact, îi aminti Esme.

– Chiar contează cine a fost? am întrebat eu. Numai ideea că *m-a căutat* cineva... nu e de ajuns? Nu ar trebui să așteptăm până la absolvire.

– Nu, Bella, spuse Edward repede. Nu e chiar așa de rău. Dacă vei fi cu adevărat în pericol, vom ști.

– Gândește-te la Charlie, îmi aminti Carlisle. Gândește-te cât de mult ar suferi dacă ai dispărea.

– Dar *mă gândesc* la Charlie! El este cel care mă îngrijorează! Dacă s-ar fi întâmplat să-i fie sete vizitatorului meu noaptea trecută? Atâta timp cât mă aflu în preajma lui Charlie, este și el țință. Dacă i se întâmplă ceva, n-o să fie decât vina mea!

– Puțin probabil, Bella, spuse Esme, mângâindu-mi părul din nou. Și lui Charlie nu o să i se întâmple nimic. Tot ce va trebui să facem este să fim mai atenți.

– *Mai atenți?* am repetat eu, nevenindu-mi să cred.

– Totul va fi bine, Bella, îmi promise Alice.

Edward mă strânse de mână.

Și, uitându-mă rând pe rând la fețele lor frumoase, mi-am dat seama că nimic din ceea ce spuneam nu avea să-i facă să se răzgândească.

Drumul spre casă a fost tăcut. Eram supărată. Iată-mă încă om, împotriva voinței mele.

– Nu vei fi nici o secundă singură, îmi promise Edward, în timp ce mă conducea acasă la Charlie. Cineva va fi mereu acolo. Emmett, Alice, Jasper...

Am oftat.

– E ridicol. Se vor plictisi atât de tare încât mă vor omorî chiar ei numai să aibă ceva de făcut.

Edward se uită urât la mine.

– Foarte amuzant, Bella!

Charlie era binedispus când am ajuns. Observă tensiunea dintre mine și Edward și o înțelese greșit. Mă privi cu un zâmbet satisfăcut cum îi încropeam cina. Edward se scuzase o clipă, să facă ceva cercetări, m-am gândit eu, dar Charlie așteptă până când se întoarse ca să-mi transmită mesaje.

– Iar a sunat Jacob, spuse Charlie imediat ce Edward se întoarse în cameră.

Nici nu am clipit în timp ce-i așezam farfuria în față.

– Ei nu mai spune?

Charlie se încruntă.

– Nu fi rea, Bella. Părea să sufere foarte mult.

– Te plătește cumva Jacob pentru toată munca asta de convingere sau ești doar voluntar?

Charlie bombăni într-una până când mâncarea îi puse capăt plângerilor lui ininteligibile.

Deși nu-și dădea seama, îmi găsisese punctul slab.

Viața mea arăta foarte mult ca un joc de zaruri – oare la următoarea aruncare a zarurilor va ieși dublă? Dacă *într-adevăr* mi se întâmpla ceva rău? Era mai mult decât răutăcios să-l las pe Jacob să se simtă vinovat pentru ceea ce spusese.

Dar nu voiam să vorbesc cu el cu Charlie prin preajmă, să trebuiască să am grijă la fiecare cuvânt în așa fel încât să nu las să-mi scape ceva greșit. Gândul acesta mă făcu să fiu invidioasă pe relația dintre Jacob și Billy. Cât trebuie să fie de ușor când nu ai secrete față de persoana cu care locuiești!

Așa că voi aștepta până dimineată. La urma urmei, erau puține șanse să mor chiar în seara asta și nu i-ar strica să se mai simtă vinovat încă douăsprezece ore. S-ar putea să-i prindă bine.

Când Edward plecă în mod oficial, m-am întrebat cine stătea acolo în ploaie ca să aibă grijă de mine și de Charlie. M-am simțit îngrozitor pentru Alice sau pentru cine o fi fost, dar totuși mă simțeam în siguranță. Trebuie să recunosc că era bine să știu că nu sunt singură. Și Edward s-a întors în timp record.

Îmi cântă iar până când am adormit și – și parcă simțindu-i prezența și în somn – am dormit fără să am coșmaruri.

A doua zi dimineată, Charlie a plecat să pescuiască împreună cu adjunctul lui Mark, înainte să mă trezesc. Am decis să folosesc absența lui pentru un gest divin.

– Am de gând să-l iert pe Jacob, l-am avertizat pe Edward după micul dejun.

– Știam eu că ai să-l ierți, spuse el, zâmbind liniștit. Să porți pică nu este unul dintre multele tale talente.

Mi-am dat ochii peste cap, dar eram mulțumită. Părea că Edward nu mai era pornit contra vârcolacilor.

Nu m-am uitat la ceas decât după ce am format numărul. Era puțin cam devreme pentru dat telefoane și m-am temut că-i voi trezi pe Billy și pe Jake, dar cineva ridică receptorul înainte de al doilea țâr, așa că nu avea cum să fie prea departe de telefon.

– Alo? spuse o voce plictisită.

– Jacob?

– Bella! exclamă el. Oh, Bella, îmi pare atât de rău! I se încurca limba în gură de repede ce vorbea. M-am purtat ca un prost. Eram supărat – nu că asta ar fi o scuză. A fost cel mai stupid lucru pe care l-am zis vreodată în viața mea și îmi pare rău. Nu fi supărată pe mine, te rog? Te rog. Sunt servitorul tău pe viață – tot ce trebuie să faci este să mă ierți.

– Nu sunt supărată. Ești iertat.

– Mulțumesc, respiră el cu repeziciune. Nu pot să cred că am fost așa un ticălos.

– Nu-ți face griji – m-am obișnuit deja.

El râse, foarte ușurat.

– Vino la mine! mă imploră el. Vreau să mă revanșez față de tine.

M-am încruntat.

– Cum?

– Orice vrei. Salturi de pe stâncă, propuse el, râzând din nou.

– Oh, ia uite ce idee *bună*.

– O să am grijă să fii în siguranță, îmi promise el. Indiferent ce vrei să facem.

M-am uitat la Edward. Chipul lui era foarte calm, dar nu mă îndoiam că acum nu era momentul potrivit.

– Nu acum.

– *El* nu e prea încântat de mine, nu?

În sfârșit, vocea lui Jacob era mai mult rușinată decât amară.

– Nu asta e problema. Există... ei bine, există altă problemă care este puțin mai îngrijorătoare decât un vârcolac adolescent și răsfățat...

Am încercat să o spun pe un ton glumeț, dar nu am reușit să-l păcălesc.

– Ce s-a întâmplat? vru el să știe.

– Hm!

Nu eram sigură ce să-i spun.

Edward întinse mâna după telefon. M-am uitat cu grijă la fața lui. *Părea* destul de calm.

– Bella? întrebă Jacob.

Edward oftă, ținând mâna și mai aproape.

– Te superi dacă vorbești cu Edward? l-am întrebat cu teamă. Vrea să discute cu tine.

Urmă o pauză lungă.

– OK, acceptă Jacob până la urmă. Ar trebui să fie interesant.

I-am dat telefonul lui Edward; am sperat că-mi poate citi avertismentul în ochi.

– Bună, Jacob, spuse Edward politicos.

Urmă o clipă de tăcere. Mi-am mușcat limba, încercând să ghicesc cum ar răspunde Jacob.

– A fost cineva aici – nu e un miros cunoscut, explică Edward. A dat haita ta peste urme noi cumva?

Urmă încă o pauză, în timp ce Edward aproba din cap, fără să fie surprins.

– Uite care-i problema, Jacob. Nu o voi scăpa pe Bella din ochi până când nu rezolvam asta. Nu am nimic personal cu tine...

Jacob îl întrerupse atunci și auzeam sunetul vocii lui din receptor. Indiferent ce spunea, era mult mai înverșunat decât înainte. Am încercat fără succes să deslușesc cuvintele.

– S-ar putea să ai dreptate... începu Edward, dar Jacob îl întrerupse din nou.

Măcar nici unul din ei nu părea nervos.

– Este o propunere interesantă. Chiar suntem dispuși să renegociem. Dacă Sam este de acord.

Vocea lui Jacob era mai potolită acum. Am început să îmi rod unghia de la degetul mare, în timp ce încercam să citesc expresia feței lui Edward.

– Mulțumesc, răspunse Edward.

Apoi Jacob spuse ceva care îl surprinse pe Edward.

– Sincer să fiu, plănuisem să merg singur, spuse Edward, răspunzând la întrebarea neașteptată. Și să o las cu ceilalți.

Vocea lui Jacob se făcu mai ascuțită și mi se păru că încerca să fie convingător.

– Voi încerca să mă gândesc obiectiv la asta, îi promise Edward. Cât de obiectiv voi putea. Tăcerea fu mai scurtă de data aceasta. Nu e o idee rea. Când?... Nu, e în regulă. Oricum aş vrea să am ocazia să mă iau personal după urmă. Zece minute... Sigur, spuse Edward. Îmi întinse mie telefonul. Bella?

Am luat receptorul încet, simțindu-mă nedumerită.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat eu pe Jacob tăfnoasă.

Știam că reacționez copilărește, dar mă simțeam exclusă.

– Un pact, cred. Hei, fă-mi un serviciu, mă îmboldi Jacob. Încearcă să-l convingi pe strigoiul tău că locul cel mai sigur pentru tine – mai ales când el este plecat – este în rezervație. Vom fi noi în stare să ne descurcăm cu orice.

– De asta încerci să-l convingi?

– Da. E logic. Și lui Charlie i-ar fi mai bine aici. Cât de des posibil.

– Roagă-l pe Billy să se ocupe de asta, am fost eu de acord. Uram faptul că trebuia să-l expun pe Charlie la tot ce mă avea pe mine ca țintă. Altceva?

– Trebuie să rearanjăm niște granițe ca să prindem pe oricine încearcă să se apropie de Forks. Nu sunt sigur că Sam o să fie de acord, dar până reușesc să-l conving, mă voi ocupa eu de asta.

– Ce vrei să spui cu „mă voi ocupa eu de asta“?

– Vreau să spun că, dacă vezi un lup care aleargă prin jurul casei tale, să nu-l împuști.

– Normal că nu. Totuși, chiar nu ar trebui să faci nimic... riscant.

El pufni.

– Nu fi prostuță. Pot să am grijă de mine.

Am oftat.

– Am încercat, de asemenea, să-l conving să te lase să vii la mine. Are prejudecăți, așa că nu-l lăsa să te ducă de nas în privința protecției tale. Știe la fel de bine ca și mine că aici ești în siguranță.

– O să țin minte.

– Ne vedem curând, spuse Jacob.

– Vii aici?

– Mda. Voi încerca să iau mirosul vizitatorului rău să-i pot da de urmă dacă se întoarce.

– Jake, chiar nu-mi place ideea ca tu să te iei după...

– Oh, *te rog*, Bella, mă întrerupse el.

Jacob râse, după care închise telefonul.

10. MIROS

Era totul mult prea copilăresc. De ce Dumnezeu trebuia să plece Edward pentru ca Jacob să vină în vizită? Nu trecuserăm de pragul acesta de imaturitate?

– Nu e ca și cum simt vreun fel de ură față de el, Bella, e doar mai ușor așa pentru amândoi, îmi spuse Edward la ușă. Nu o să fiu departe. Vei fi în siguranță.

– Nu de *asta* îmi fac eu griji.

El zâmbi și se uită strengărește la mine. Mă trase mai aproape și-și îngropă fața în părul meu. Simțeam cum răsuflarea lui rece îmi umfla părul; mi se făcea pielea de pe gât ca de găină.

– Mă întorc imediat, spuse el, după care râse cu zgomot ca și cum tocmai spusesem un banc bun.

– Ce-i așa de amuzant?

Dar Edward doar rânji și o luă la fugă spre copaci fără să răspundă.

M-am dus să fac curățenie în bucătărie, bombănind în sinea mea. Nici n-am apucat să umplu chiuveta cu apă, că și sună la ușă. Îmi era greu să mă obișnuiesc cu cât de mult mai rapid era Jacob *fără* mașină. Cât de mult mai rapidă părea să fie toată lumea în comparație cu mine...

– Intră, Jake! am strigat eu.

Eram atentă la mormanul de vase din apa cu spumă și uitasem cât de ușor, ca o fantomă, se mișca Jacob în ultima

perioadă. Așa că m-am speriat când i-am auzit brusc vocea în spatele meu:

– Chiar trebuie să lași ușa descuiată așa? Oh, scuze!

Mă stropisem cu apă cu detergent de vase când mă speriasse el.

– Nu-mi fac griji cu privire la nimeni care s-ar lăsa intimidat de o ușă încuiată, am spus eu, în timp ce-mi ștergeam tricoul cu un prosop de vase.

– Ai dreptate, spuse el.

M-am întors să mă uit la el, studiindu-l cu ochi critici.

– Chiar îți este imposibil să porți haine, Jacob?

Din nou Jacob era la bustul gol, purtând doar o pereche de blugi vechi tăiați. Mă întrebam în sinea mea dacă era atât de mândru de mușchii lui noi încât nu suporta să-i acopere. Trebuia să recunosc, erau impresionanți – dar nu l-am considerat niciodată ca fiind încrezut.

– Vreau să spun, nu mai răcești acum, dar totuși, i-am zis eu.

Își trecu o mână prin părul ud; îi venea în ochi.

– E mai ușor, îmi explică el.

– Ce e mai ușor?

Zâmbi binevoitor.

– E destul de enervant să am și pantalonii cu mine, nu mai zic de o ținută întreagă. Ce sunt eu, măgar de povară?

M-am încruntat.

– Ce vrei să spui, Jacob?

Se uita la mine cu superioritate, ca și cum îmi scăpa un lucru evident.

– Hainele mele nu apar și dispar de câte ori mă transform – trebuie să le iau cu mine în timp ce alerg. Îmi cer scuze că îmi fac viața mai ușoară.

M-am schimbat la față.

– Bănuiesc că nu m-am gândit la asta, am bombănit eu.

El râse și arătă spre o curea neagră de piele, subțire ca o ață, care era înfășurată de trei ori mai jos în jurul gleznei lui, ca o brățară. Nu observasem până acum că și picioarele îi erau goale.

– E mai mult decât un moft vestimentar – e aiurea rău să cari blugii în gură.

Nu știam ce să răspund la asta.

El rânji.

– Te deranjează că sunt gol pe jumătate?

– Nu.

Jacob râse din nou, iar eu i-am întors spatele să mă ocup de vase. Speram ca el să fi observat că roșisem din cauză că mă simțeam rușinată de cât de prostuță am putut să fiu, iar nu din pricina întrebării lui.

– Păi, presupun că ar trebui să mă apuc de treabă. Oftă. Nu aș vrea să-i dau vreo scuză să spună că trag de timp.

– Jacob, nu e treaba ta să...

Ridică o mână și mă întrerupse.

– Lucrez ca voluntar aici. Acum spune-mi, unde este mai puternic mirosul intrusului?

– Cred că în dormitor.

Ochii i se îngustară. Nu-i plăcea asta, la fel cum nu-i plăcuse nici lui Edward.

– Durează doar un minut.

Fream metodica farfuria pe care o țineam. Singurul zgomot care se auzea era făcut de peria de plastic care zgâria încontinuu porțelanul. Am ascultat să prind un zgomot de sus – scârțâitul podelei, declicul ușii. Nu se auzea nimic. Mi-am dat seama că spălam aceeași farfurie mult mai mult decât era necesar și am încercat să fiu atentă la ceea ce făceam.

– Bau! spuse Jacob la doar câțiva milimetri de mine, sperându-mă din nou.

– Doamne, Jake, încetează să mai faci asta.

– Scuze. Dă la mine – Jacob luă prosopul și șterse ce vărsasem eu din nou. O să mă revanșez. Tu speli, eu clătesc și șterg.

– Bine.

I-am dat farfuria.

– Ei bine, mirosul a fost destul de puternic încât să-l rețin.
Apropo, pute camera ta.

– O să cumpăr niște odorizant de cameră.

El râse.

Eu am spălat și el a șters într-o liniște prietenească timp de câteva minute.

– Pot să te întreb ceva?

I-am dat încă o farfurie.

– Depinde ce vrei să știi.

– Nu vreau să fiu ticălos, dar sunt de-a dreptul curios, mă asigură Jacob.

– Bine. Întreabă.

Se opri o secundă.

– Cum e... să ai un iubit vampir?

Mi-am dat ochii peste cap.

– E minunat.

– Vorbesc serios. Nu te deranjează niciodată ideea? Nu te înspăimântă?

– Niciodată.

Nu mai zise nimic atunci când întinse mâna să-mi ia castronul pe care-l țineam. M-am uitat la fața lui – se încrunta, buza inferioară ieșindu-i în afară.

– Altceva? am întrebat eu.

Strâmbă din nas din nou.

– Ar mai fi ceva... mă întrebam dacă... știi tu, l-ai *sărutat*?

Am râs.

– Da.

El se cutremură.

– Bleah.

– Fiecare cu ce-i place, am murmurat eu.

– Nu-ți faci griji cu privire la colți?

L-am pocnit pe umăr, stropindu-l cu apă cu spumă.

– Mai taci din gură, Jacob! Știi că nu are colți!

– Pe aproape, bombăni el.

Mi-am încleștat dinții și am început să frec un cuțit de dezosat cu mai multă forță decât era necesar.

– Pot să te mai întreb ceva? Întrebă el blând, când i-am dat cuțitul. Din nou, sunt doar curios.

– Bine, am spus eu arțăgoasă.

Întoarse cuțitul pe toate părțile în mâini sub jetul de apă. Vorbi șoptit.

– Ai spus câteva săptămâni... Când mai exact... ?

Nu reuși să termine propoziția.

– După absolvire, i-am răspuns eu tot șoptit, privindu-i îngrijorată fața.

Oare asta o să-l înfurie din nou?

– Cât de devreme... spuse el cu răsuflarea tăiată și ochii închiși. Nu suna ca o întrebare și în vocea lui răzbătea regretul. Mușchii din brațe i se încordară, iar umerii îi erau țepeni.

– AU! strigă el.

Se făcuse atât de liniște în încăperea încât am sărit în sus de un metru când am auzit cum a izbucnit.

Mâna lui dreaptă se făcuse pumn în jurul lamei cuțitului – descleștă degetele și cuțitul zăngăni pe blatul de bucătărie. Avea de-a lungul palmei o rană lungă și adâncă. Sângele îi curgea pe degete și picura pe podea.

– La naiba! Au! se văita el.

Mi se învârti capul și mi se întoarse stomacul pe dos. M-am agățat cu o mână de dulap, am luat o gură mare de aer și m-am forțat să-mi vin în fire ca să pot avea grijă de el.

– Oh, nu, Jacob! Oh, la naiba! Ia asta, înfășoară-o în jurul mâinii!

I-am întins prosopul de vase, vrând să-l iau de mână. El se feri de mine.

– Nu e nimic, Bella, nu-ți face griji.

Camera începu să se învârtă puțin cu mine.

Am tras din nou aer în piept.

– Să nu-mi fac griji? Ți-ai spintecat mâna!

Ignoră prosopul de vase pe care i-l împinsesem. Puse mâna sub robinet și lăsă jetul de apă să-i curețe rana. Apa curgea roșie. Îmi vâjâia capul.

– Bella, spuse el.

Nu m-am uitat la rană, ci la fața lui. Se încruntase, dar era calm.

– Ce?

– Arăți de parcă ai leșina și-ți muști buzele. Oprește-te. Relaxează-te. Respiră. N-am nimic.

Am luat o gură de aer și am încetat să strâng din buze.

– Nu face pe curajosul.

El își dădu ochii peste cap.

– Hai să mergem. Te duc eu la urgențe.

Eram destul de sigură că sunt în stare să conduc. Cel puțin acum nu se mai mișcau pereții cu mine.

– Nu e nevoie.

Jake închise apa și-mi luă prosopul din mână. Îl răsuci lejer în jurul palmei.

– Așteaptă, am protestat eu. Lasă-mă să mă uit puțin la ea. M-am agățat și mai tare de dulap să pot sta în picioare în caz că rana m-ar fi amețit iar.

– Ai vreo diplomă în medicină și eu nu știam?

– Dă-mi doar ocazia să decid dacă trebuie să mă cert cu tine cu privire la mersul la spital.

Se prefăcu îngrozit.

– Te rog, nu o ceartă!

– Dacă nu mă lași să-ți văd mâna ne certăm sigur.

El trase adânc aer în piept, după care scoase un oftat impetuos.

– Bine.

Desfăcu prosopul și, când m-am întins să iau cârpa, el își puse mâna într-a mea.

Îmi luă câteva secunde. Ba chiar i-am întors mâna pe partea cealaltă, chiar dacă eram sigură că se tăia în palmă, dar linia cutată de un roz țipător era tot ceea ce mai rămăsese din rana lui.

– Dar... sângerai... atât de mult.

Își trase mâna la loc, cu ochii ficși și sobri asupra mea.

– Mă vindec repede.

– Nu-mi vine să cred, am reușit eu să îngaim.

Văzusem clar rana lungă și sângele curgând șuvoi în chiuvetă. Mirosul lui ruginit și sărat aproape că mă făcuse să vărs. În mod normal ar fi avut nevoie de copci și ar fi durat zile întregi ca rana să se acopere cu o crustă și apoi săptămâni până să rămână doar cicatricea de un roz aprins pe care o avea acum pe piele.

Zâmbi cu jumătate de gură și se bătu o dată cu pumnul în piept.

– Sunt vârcolac, ai uitat?

S-a uitat în ochii mei preț de o clipă nesfârșită.

– Corect, am spus eu într-un târziu.

El râse când văzu ce față am făcut.

– Ți-am mai spus. Ai văzut cicatricea lui Paul.

Mi-am scuturat capul să-mi limpezesc mintea.

– E puțin diferit să vezi asta cu ochii tăi.

M-am așezat în genunchi și am scos înălbitorul din dulapul de sub chiuvetă. Apoi am turnat puțin pe o cârpă de praf și am început să frec. Mirosul înțepător al înălbitorului îmi elimină orice urmă de amețală din cap.

– Lasă-mă pe mine să curăț, spuse Jacob.

– Mă descurc. Aruncă prosopul în mașina de spălat, te rog.

În momentul în care am fost sigură că podeaua nu mirosea a nimic altceva decât a înălbitor, m-am ridicat și am clătit partea dreaptă a chiuvetei tot cu înălbitor. Apoi m-am dus în cămăruța cu mașina de spălat și am turnat un capac întreg în mașină înainte să o pornesc. Jacob mă privi cu o privire dezaprobatoare.

– Suferi cumva de tulburare obsesiv-compulsivă? mă întrebă el după ce am terminat.

Hmm. Poate. Dar măcar de data asta aveam o scuză bună.

– Suntem puțin sensibili la sânge prin preajmă. Sunt sigură că înțelegeți.

– Oh!

Strâmbă din nas din nou.

– De ce să nu-i fac viața cât pot de ușoară? Și așa îi este destul de greu.

– Sigur, sigur. De ce nu?

Am scos dopul și am lăsat apa murdară să se scurgă din chiuvetă.

– Pot să te întreb ceva, Bella?

Am oftat.

– Cum este să ai... un vârcolac pe post de cel mai bun prieten?

Întrebarea mă prinse cu garda jos. Am râs din toate puterile.

– Te înspăimântă? insistă el, înainte să apuc să-i răspund.

– Nu. Când vârcolacul se comportă frumos, am clarificat eu, este cel mai bine.

Rânji cu toată gura, dinții lui strălucind în contrast cu pielea lui maronie.

– Mersi, Bella, spuse el, după care mă luă de mână și mă trase într-una dintre îmbrățișările lui care-ți rupeau oasele.

Înainte să am timp să reacționez, el își lăsă jos brațul și se îndepărtă.

– Bleah, spuse el cu nasul strâmbat. Părul îți miroase mai rău decât camera.

– Scuze, am bombănit eu.

Am înțeles brusc de ce râsese Edward mai devreme când respirase în părul meu.

– Este unul dintre multele neazuri pe care le ai când socializezi cu vampirii, spuse Jacob, ridicând din umeri. Te face să miroși urât. Un neaz minor prin comparație.

M-am uitat urât la el.

– Numai ție ți se pare că miroși urât, Jake.

El rânji.

– Ne vedem curând, Bells.

– Pleci?

– Așteaptă să plec. Îl aud afară.

– Oh.

– Ies prin spate, spuse el după care se opri. Stai puțin – hei, crezi că poți să vii în La Push în seara asta? Facem o petrecere cu grătar. Va fi și Emily, poți s-o cunoști și pe Kim... Și Quil sigur vrea să te vadă. E destul de supărat că ai aflat înaintea lui.

Am zâmbit când am auzit asta. Îmi și imaginez cum trebuie să-l fi călcat asta pe nervi pe Quil – micuța prietenă prostuță a lui Jacob umbla cu vârcolacii în timp ce el habar nu avea. Apoi am oftat.

– Da, Jake, nu știu ce să spun. Vezi tu, lucrurile sunt cam tensionate acum...

– Haide, crezi că ar trece cineva de toți... de toți șase?

Făcuse o pauză ciudată când se bâlbâise la capătul frazei. M-am întrebat dacă îi era incomod să spună cuvântul *vârcolac* cu voce tare, așa cum am avut eu dificultăți cu *vampir*.

Ochii lui mari și întunecați erau foarte rugători.

– O să-l întreb, am spus eu cu inima îndoită.

Scoase un sunet din fundul gâtului.

– E și paznicul tău acum? Știi, am văzut săptămâna trecută la știri o poveste despre relații abuzive și manipulative între adolescenți și...

– OK! i-am tăiat-o eu, după care i-am împins brațul. E timpul ca vârcolacul să plece!

El rânji.

– Pa, Bells. Să nu uiți să ceri *voie*.

S-a strecurat pe ușa din spate, înainte să apuc să găsesc ceva cu care să arunc în el. Am mârâit incoerent în camera goală.

La câteva secunde după plecarea lui, Edward intră încet în bucătărie, picăturile de ploaie strălucind ca diamantele în părul lui arămiu. Ochii îi erau îngrijați.

– V-ați bătut? Întrebă el.

– Edward! am spus eu pe o voce melodioasă, aruncându-mă în brațele lui.

– Bună și ție. Râse și mă cuprinse în brațe. Încerci să-mi distragi atenția? Merge de minune.

– Nu, nu m-am bătut cu Jacob. Tare. De ce?

– Mă întrebam de ce l-ai înjunghiat. Nu că aş avea ceva de obiectat.

Arată cu bărbia spre cuţitul de pe dulap.

– La naiba! Am crezut că m-am ocupat de tot.

M-am tras din îmbrăţişarea lui şi am fugit să pun cuţitul în chiuvetă înainte să-l stropesc cu înălbitor.

– Nu l-am înjunghiat, i-am explicat eu în timp ce curăţam. A uitat că avea cuţitul în mână.

Edward chicoti.

– Nu e nici pe de parte la fel de amuzant cum mi-am imaginat eu.

– Fii cuminte.

Scoase un plic gros din buzunarul jachetei şi-l aruncă pe dulap.

– Ți-am luat corespondenţa.

– Ceva bun?

– *Eu* cred că da.

Ochii mi se îngustară suspicioşi la auzul tonului vocii lui. M-am dus să investighez.

Împăturise plicul de mărime A4 în jumătate. L-am netezit, surprinsă de greutatea hârtiei scumpe şi am citit adresa expeditorului.

– Dartmouth? E vreo glumă cumva?

– Sunt sigur că te-au acceptat. Arată exact ca a mea.

– Dumnezeu mare, Edward – ce ai *făcut*?

– Am trimis cererea ta, atâta tot.

– N-oi fi eu destul de deşteaptă să intru la Dartmouth, dar nici chiar așa de proastă încât să cred că am intrat *pe bune*.

– Se pare că celor de la Dartmouth li se pare că ești îndeajuns de deşteaptă pentru Dartmouth.

Am tras adânc aer în piept şi am numărat încet până la zece.

– Foarte generos din partea lor, am spus eu într-un târziu.

Cu toate acestea, fie că sunt acceptată sau nu, tot mai există problema minoră a taxei de şcolarizare. Eu nu-mi permit, iar pe

tine nu te las să arunci pe fereastră destui bani să-ți cumperi altă mașină sport doar ca să mă prefac eu că merg la Dartmouth anul viitor.

– Nu am nevoie de altă mașină sport. Și nu trebuie să te prefaci, murmură el. Un an de facultate n-o să te omoare. Poate chiar îți va plăcea. Gândește-te puțin, Bella. Imaginează-ți cât de încântați vor fi Charlie și Renée...

Vocea lui de catifea îmi pictase deja o imagine în cap înainte să o pot bloca. Evident că Charlie nu și-ar mai încăpea în piele de mândrie – nimeni din Forks nu ar mai putea scăpa de încântarea lui debordantă. Și Renée s-ar bucura enorm de reușita mea – deși ar jura că nu e surprinsă deloc...

Am încercat să îndepărtez imaginea asta din minte.

– Edward, eu îmi fac griji că nu mai trăiesc până la absolvire, nu mai spun de vara asta sau toamna viitoare.

Își înfășură brațele în jurul meu din nou.

– N-o să-ți faci nimeni rău. Ai tot timpul din lume.

Am oftat.

– Trimit mâine tot ce am în cont la Universitatea din Alaska. Este alibiul de care am nevoie. E destul de departe pentru ca Charlie să nu se aștepte să vin în vizită înainte de Crăciun. Și până atunci sunt sigură că găsesc eu vreo scuză. Știi, l-am tachinat eu fără prea multă tragere de inimă, toată chestia asta cu discreția și minciuna mă calcă pe nervi.

Expresia feței lui Edward se înăspri.

– Devine mai ușor în timp. După câteva zeci de ani toată lumea pe care o cunoști va fi moartă. Problemă rezolvată.

Am tresărit.

– Scuze, a fost dur din partea mea să spun asta.

M-am uitat în jos la plicul gros și alb, fără să-l văd.

– Dar totuși e adevărat.

– Dacă rezolv chestia asta cu care ne confruntăm acum, îmi promiți, te rog, că te mai *gândești* să mai aștepți?

– Nu.

– Încăpățânată ca întotdeauna.

– Da.

Mașina de spălat bubui și se cutremură până când se opri de tot.

– Vechitură inutilă, am mormăit eu în timp ce mă trăgeam din îmbrățișarea lui.

Am scos singurul prosopel care dezechilibrase mașina care ar fi fost goală fără el și i-am dat drumul din nou.

– Apropo, am spus eu. Poți să o întrebi pe Alice ce a făcut cu lucrurile mele când mi-a făcut curat în cameră? Nu le găsesc pe nicăieri.

Se uită la mine cu niște ochi nedumeriți.

– Alice ți-a făcut curat în cameră?

– Mda, cel puțin asta cred că a făcut. Când a venit să-mi ia pijamalele și perna și alte chestii ca să mă poată ține ostatică. I-am aruncat o căutătură urâtă. A ridicat tot ce era aruncat pe jos, cămășile, șosetele, și nu știu unde le-a pus.

Edward continuă să arate nedumerit preț de o clipă, după care înțepeni deodată.

– Când ai observat că ți-au dispărut lucrurile?

– Când m-am întors de la presupusa petrecere în pijamale. De ce?

– Nu cred că Alice a luat ceva. Nici hainele, nici perna. Lucrurile care au fost luate, erau lucruri pe care le-ai purtat... atins... sau ai dormit pe ele?

– Da. Ce este, Edward?

Expresia feței îi era încordată.

– Lucruri cu mirosul tău.

– Oh!

Ne-am privit în ochi preț de o clipă îndelungată.

– Vizitatorul meu, am murmurat eu.

– Aduna urme... dovezi. Să dovedească faptul că te-a găsit?

– De ce? am șoptit eu.

– Nu știu. Dar, Bella, jur că *voi afla*. Voi afla.

– Știu asta, am spus eu, așezându-mi capul pe pieptul lui.

Stând așa, i-am simțit telefonul vibrând în buzunar.

Scoase telefonul și se uită la număr.

– Chiar persoana cu care aveam nevoie să vorbesc, murmură el, după care deschise clapa telefonului. Carlisle, eu... Se opri și ascultă, chipul fiindu-i încruntat de concentrare timp de câteva minute. O să verific. Ascultă...

Îi explică totul cu privire la lucrurile care lipseau, dar din ce reușeam să aud, Carlisle nu părea să aibă nici o idee ce e de făcut.

– Poate mă voi duce... spuse Edward, lăsând fraza neterminată, când ochii îi alunecară pe mine. Poate nu. Nu-l lăsa pe Emmett să se ducă singur, știi cum reacționează el. Cel puțin roag-o pe Alice să fie cu ochii în patru. Vedem noi ce facem mai târziu.

Închise telefonul.

– Unde e ziarul? mă întrebă el.

– Ăă, nu știu sigur. De ce?

– Trebuie să văd ceva. L-a aruncat Charlie deja?

– Poate...

Edward dispăru.

Se întoarse în jumătate de secundă cu diamante noi în păr și cu un ziar ud în mână. Îl întinse pe masă, scanând repede titlurile principale. Se aplecă în față, concentrat pe ceva ce citea, urmărind cu degetul pasajele care-l interesau mai mult.

– Carlisle are dreptate... da... foarte amețiți. Tineri și neliștiți? Sau o dorință de moarte? bombăni el pentru el.

M-am dus să mă uit peste umărul lui.

Titlul de pe prima pagină al ziarului *Time*, ediția de Seattle, anunța: „Epidemia de crime continuă – Poliția nu are nici o pistă“.

Era aceeași poveste de care se plângea Charlie acum câteva săptămâni – violența gravă care făcea ca Seattle să urce pe lista criminalității la nivel național. Și totuși, nu era exact aceeași poveste. Numerele erau cu mult mai mari.

– Devine mai rău, am murmurat eu.

El se încruntă.

– Ieșit cu totul de sub control. Nu are cum să fie opera unui *singur* vampir nou-născut. Ce se întâmplă? E ca și cum nu au auzit niciodată de clanul Volturi. Lucru care este posibil, cred. Nimeni nu le-a explicat regulile... și atunci cine îi creează?

– Clanul Volturi? am repetat eu, cutremurându-mă.

– Este genul de situație pe care ar combate-o fără să stea pe gânduri – nemuritori care amenință să ne expună. Au curățat o mizerie ca asta acum câțiva ani în Atlanta și nu era nici pe departe atât de rău ca acum. Vor interveni în curând, foarte curând, în cazul în care nu vom reuși să găsim o cale să calmăm noi situația. Aș prefera să nu vină ei la Seattle încă. De vreme ce sunt atât aproape... s-ar putea decide să vină să te verifice.

M-am cutremurat din nou.

– Ce putem face?

– Trebuie să știm mai multe înainte să luăm o hotărâre. Poate dacă am putea să vorbim cu tinerii aceștia, să le explicăm regulile, putem să rezolvăm în pace. Se încruntă ca și cum nu ar crede ca aveam prea multe șanse să facem asta. Așteptăm până vede Alice ce se întâmplă... Nu vrem să intervenim până când nu considerăm că este absolut necesar. La urma urmei, nu este responsabilitatea noastră. Dar e bine că-l avem pe Jasper, adăugă el aproape ca pentru sine. Dacă avem de-a face cu nou-născuți, el o să ne fie de ajutor.

– Jasper? Cum așa?

Edward zâmbi misterios.

– Jasper este oarecum expert în tineri vampiri.

– Cum adică expert?

– Va trebui să-l întrebi pe el – implică și povestea lui.

– Ce aiurea, am bombănit eu.

– Chiar că este, nu? E ca și cum suntem atacați de probleme din toate părțile în ultima vreme. Oftă. Nu te gândești vreodată că viața ta ar fi mai ușoară dacă nu ai fi îndrăgostită de mine?

– Poate. Dar apoi n-ar mai fi cine știe ce viață.

– Pentru mine, mă corectă el repede. Și acum, continuă el cu un zâmbet confuz, ai ceva să mă întrebi?

M-am uitat la el neștiind despre ce vorbește.

– Am?

– Sau poate că nu. Rânji. Am avut senzația că ai promis să-mi ceri voie să te duci în seara asta la un fel de petrecere cu vârcolaci.

– Iar ai tras cu urechea?

El rânji.

– Doar puțin, la sfârșit.

– Păi, nu aveam de gând să te mai întreb. M-am gândit că ai deja destule pe cap.

Își puse o mână sub bărbia mea și-mi ridică fața ca să-mi poată citi ochii.

– Ai vrea să te duci?

– Nu e mare lucru. Nu-ți face griji.

– Nu trebuie să-mi ceri mie voie, Bella. Nu sunt tatăl tău – mulțumesc Cerului pentru *asta*. Poate totuși ar trebui să-l întreb pe Charlie.

– Dar știi că Charlie o să spună da.

– Da, e adevărat că știu mai bine decât majoritatea oamenilor cam ce răspuns va da.

Am rămas să mă uit la el, încercând să-i deslușesc dorințele și să-mi scot din minte imboldul pe care-l o simțeam să merg în La Push, astfel încât să nu mă las purtată de propriile dorințe. Era o prostie din partea mea să vreau să mă duc acum să pierd vremea cu niște băieți-lupi mari și idioți, în momentele acestea în care se întâmplau atât de multe evenimente înfricoșătoare și inexplicabile. Evident, acesta era exact motivul pentru care voiam să mă duc – ca să-mi iau gândul de la amenințările cu moartea, doar pentru câteva ore... să fiu 'o Bella mai puțin matură și mai necugetată, care să poată râde cu Jacob, chiar dacă numai o perioadă scurtă de timp. Dar nu conta.

– Bella, spuse Edward. Am spus că am de gând să fiu rezonabil și să am încredere în judecata ta. Chiar am vorbit serios. Dacă tu ai încredere în vârcolaci, atunci nu am de gând să-mi mai fac griji în privința lor.

– Uau! am exclamat eu la fel ca în seara trecută.
– Și Jacob are dreptate cel puțin într-o privință: o haită de vârcolaci ar trebui să fie suficientă pentru a te proteja o seară.

– Ești sigur?

– Sigur că da. Doar că...

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

– Sper că nu te deranjează să iei niște măsuri de precauție. În primul rând, să mă lași să te conduc până la graniță. Și, în al doilea rând, să iei un telefon mobil ca să știu când să vin să te iau.

– Sună... foarte rezonabil.

– Excelent.

Îmi zâmbi fără vreo urmă de teamă în ochii lui ca niște bijuterii.

Evident că, Charlie nu a avut nici o problemă ca eu să mă duc în La Push pentru o petrecere cu grătar. Jacob nu-și ascunse entuziasmul și chiui când i-am spus veștile și părea destul de nerăbdător să respecte măsurile de siguranță ale lui Edward. Promise să ne aștepte la granița dintre teritorii la ora șase.

Mă hotărâsem, după o dezbatere interioară scurtă, să nu-mi vând motocicleta. Intenționez să o duc înapoi în La Push acolo unde îi era locul și, atunci când nu voi mai avea nevoie de ea... ei bine, atunci, voi insista ca Jacob să profite cumva de pe urma muncii lui. Putea să o vândă sau să o dea unui prieten. Nu va mai conta pentru mine.

Seara asta părea o ocazie bună să duc motocicleta înapoi în garajul lui Jacob. La cât de pesimistă eram în ultima vreme, fiecare zi mi se părea ca o posibilă ultimă șansă. Nu aveam timp să întârzii nici o sarcină, indiferent cât de neimportantă era.

Edward nu făcu decât să dea din cap când i-am explicat ce vreau, deși am văzut o scânteie de consternare în ochii lui și am știut că nu era mai încântat decât Charlie de ideea ca eu să conduc o motocicletă.

L-am urmat în casă, spre garajul în care îmi lăsasem motocicletă. Abia când am tras camioneta înăuntru și m-am dat jos mi-am dat seama că, de data aceasta, consternarea lui nu avea nici o legătură cu siguranța mea.

Lângă micuța mea motocicletă antică se mai afla un alt vehicul care o umbrea. Nu prea mi se părea corect să numesc acest vehicul motocicletă, din moment ce nu părea să aparțină aceleiași familii din care făcea parte motocicletă mea veche.

Era mare, lucioasă și argintie și – chiar dacă era nemișcată – părea rapidă.

- Ce e *asta*?
- Nimic, murmură Edward.
- Nu mi se *pare* că e nimic.

Expresia lui Edward era relaxată; părea hotărât să treacă peste teama lui.

- Ei bine, nu am știut dacă aveai de gând să-ți ierți prietenul, sau el pe tine, și m-am gândit că ai vrea să conduci o motocicletă în orice caz. Mi s-a părut că e ceva ce-ți place. M-am gândit să merg cu tine, dacă vrei.

Ridică din umeri.

M-am uitat la mașinăria minunată. Alături de ea, motocicletă mea arăta ca o tricicletă stricăță. M-a cuprins o tristețe bruscă când mi-am dat seama că probabil aceasta era o analogie bună a felului în care arătam eu lângă Edward.

- Nu voi putea să țin pasul cu tine, am șoptit eu.

Edward își puse mâna sub bărbia mea și-mi întoarse fața ca să se poată uita în ochii mei. Încercă să-mi ridice în sus cu un deget colțul gurii.

- Țin eu pasul cu tine, Bella.
- Nu ar mai fi distractiv pentru tine.
- Ba bineînțeles că va fi, dacă suntem împreună.

Mi-am mușcat buza și mi-am imaginat pentru o clipă.

- Edward, dacă ți s-ar părea că merg prea repede sau că pierd controlul motocicletei, ce ai face?

El ezită, încercând în mod evident să găsească răspunsul potrivit. Știam adevărul: va încerca să găsească o cale să mă salveze înainte să mă accidenteze.

Apoi surâse. Păru un zâmbet sincer, deși în ochii lui am ghicit o strângere de inimă.

– Asta e ceva ce faci cu Jacob. Îmi dau seama acum.

– E doar că, ei bine, eu nu-l încetinesc atât de mult, știi. Aș putea să încerc, presupun...

M-am uitat la motocicletă argintie cu inima îndoită.

– Nu-ți face griji, spuse Edward, după care râse ușor. L-am văzut pe Jasper admirând-o. Poate că a venit vremea să descopere și el un nou mod de a călători. La urma urmei, Alice are noul ei Porsche acum.

– Edward, eu...

Mă întrerupse cu un sărut rapid.

– Am spus să nu-ți faci griji. Dar faci ceva pentru mine?

– Ce vrei tu, am promis eu repede.

Se întoarse de la mine și se aplecă pe partea cealaltă a motocicletei ca să ia ceva ascuns acolo.

Se întoarse cu un obiect negru și diform și cu încă unul care era roșu și ușor de identificat.

– Te rog? mă întrebă el, afișând zâmbetul acela ștrengar care mă făcea mereu să renunț.

Am luat casca roșie, cântărind-o în mâini.

– O să arăt stupid.

– Ba nu, ai să arăți inteligent. Suficient de inteligentă încât să nu îți faci rău. Azvârli chestia aceea neagră peste umăr – indiferent ce era – și îmi luă fața în mâini. Fără tine nu aș putea trăi. Ai putea să ai grijă de tine.

– OK, bine. Care este celălalt lucru? am întrebat eu suspicioasă.

El râse și scoase afară o jachetă căptușită.

– E o jachetă de mers cu motocicletă. Am auzit că e destul de deranjant curentul la drum; nu că aș avea eu de unde să știu.

Mi-o întinse. Am oftat profund și mi-am tras părul la spate ca să-l bag sub cască. Apoi mi-am introdus mâinile prin mânecile jachetei. El îmi trase fermoarul cu un zâmbet pe buze și făcu un pas înapoi.

Mă simțeam umflată.

- Fii sincer, cât de hidos arăt?

Mai făcu un pas în spate și-și țuguie buzele.

- Așa de rău, nu? am bombănit eu.

- Nu, nu, Bella. Sincer să fiu... Căuta cuvântul potrivit.

Arăți... sexy.

Am râs cu zgomot.

- Sigur că da.

- Foarte sexy, de fapt.

- Spui asta doar ca să le port, am spus eu. Dar e în regulă. Ai dreptate, e mai inteligent.

Mă cuprinse în brațe și mă strânse la pieptul lui.

- Ești prostuță. Presupun că face și asta parte din farmecul tău. Dar trebuie totuși să recunosc că are și casca asta dezavantaje ei.

Apoi îmi scoase casca și mă sărută.

În timp ce Edward mă conducea în La Push puțin mai târziu, mi-am dat seama că situația asta fără precedent mi se părea ciudat de familiară. A trebuit să mă gândesc puțin să-mi dau seama de unde venea această impresie de déjà-vu.

- Știi de ce-mi amintește chestia asta? am întrebat eu. Mă simt exact ca atunci când eram mică și Renée mă aducea la Charlie pe timpul verii. Mă simt ca la șapte ani.

Edward râse.

Nu am spus asta cu voce tare, dar cea mai mare diferență dintre cele două situații era faptul că Renée și Charlie erau în relații mai bune.

Cam la jumătatea drumului spre La Push, am cotit și l-am găsit pe Jacob sprijinit de o portieră a Volkswagenului lui roșu pe care-l construise din nimic. Aparenta indiferență de pe chipul

lui Jacob se dizolvă într-un zâmbet când i-am făcut cu mâna din scaunul din față.

Edward parcă Volvo-ul la treizeci de metri distanță.

– Sună-mă oricând dorești să vii acasă, spuse el. Și eu voi fi aici.

– Nu stau mult, i-am promis eu.

Edward scoase motocicleta și noul meu echipament din portbagaj – fusesem destul de impresionată de cât de bine încăpuse totul. Dar nu era atât de greu să te descurci când erai suficient de puternic să manevrezi camioane mari, ca să nu mai spun de motociclete mici.

Jacob se uita la noi fără să facă vreo mișcare să se apropie, fără să mai zâmbească, ochii lui întunecați fiind indescifrabili.

Mi-am înghesuit casca sub braț și am aruncat jacheta pe scaun.

– Ai luat tot? întrebă Edward.

– Nici o problemă, l-am asigurat eu.

El oftă și se aplecă spre mine. Mi-am ridicat fața pentru un pup de rămas-bun, dar Edward mă luă prin surprindere strângându-mă tare în brațe și sărutându-mă cu la fel de mult entuziasm ca în garaj – nu dură mult și deja mă luptam după aer.

Edward râse încet de ceva, după care îmi dădu drumul.

– Pa, spuse el. Chiar îmi place jacheta.

Când m-am întors cu spatele la el, mi s-a părut că am văzut o scânteie în ochii lui pe care nu ar fi trebuit să o văd. Nu-mi dădeam seama exact ce era. Îngrijorare, poate. Preț de o clipă mi s-a părut că era panică. Dar probabil că făcea din țăntar armăsar ca de obicei.

Îi simțeam ochii ațintiți asupra spatelui meu în timp ce-mi împingeam motocicleta spre linia invizibilă a tratatului dintre vampiri și vârcolaci ca să mă întâlnesc cu Jacob.

– Ce-i asta? strigă Jacob cu vocea îngrijorată, uitându-se la motocicletă cu un aer enigmatic.

– M-am gândit să o aduc unde-i este locul, i-am spus eu.

Cântări vorbele mele pentru o secundă, după care un zâmbet larg i se întinse pe față.

Am știut punctul exact în care am intrat pe teritoriul vârcolacilor pentru că Jacob se îndepărtă de mașină și fugi spre mine, acoperind distanța din doar trei pași lungi. Îmi luă motocicleta, o fixă să stea singură și mă strânse într-o altă îmbrățișase care mă lăsă fără aer.

Am auzit motorul Volvo-ului mârâind și m-am luptat să mă eliberez.

– Încetează, Jake! am spus eu cu răsuflarea tăiată.

El râse și mă puse jos. M-am întors să-i fac lui Edward cu mâna, dar mașina argintie dispăruse deja dincolo de cotul străzii.

– Frumos, am comentat, lăsând să-mi scape puțin acid în voce.

Ochii i se măriră de o inocență prefăcută.

– Ce?

– E destul de înțeleghător cu toată chestia asta; nu văd de ce ți-ai forța norocul.

Râse din nou, mai tare decât mai devreme, parcă amuzat de vorbele mele. Am încercat să văd care era gluma, în timp ce el merse în jurul mașinii să-mi țină portiera deschisă.

– Bella, spuse el într-un târziu, chicotind încă, în timp ce închidea portiera după mine, nu poți să forțezi ceva ce nu ai.

11. LEGENDE

– Mai mănânci cârnatul acela? îl întrebă Paul pe Jacob, cu ochii la rămășițele mesei imense pe care o consumaseră vârcolacii.

Jacob se rezemă de genunchii mei și se jucă cu cârnatul pe care-l făcuse frigăruie; flăcările de la marginea focului de tabără băteau pe membrana lui crăpată. Scoase un oftat și se bătu cu mâna pe stomac. Era cumva încă plat, deși pierdusem șirul cârnaților pe care-i mâncase de la zece încolo. Ca să nu mai menționez punga foarte mare de cartofi prăjiți și cei doi litri de bere de ghimbir.

– Cred că da, spuse Jacob încet. Sunt atât de plin că îmi vine să vomit, dar *cred* că pot să mă forțez să-l dau pe gât. N-o să-mi priască totuși.

Oftă din nou cu tristețe.

În ciudat faptului că Paul mâncase cel puțin la fel de mult ca și Jacob, se uită urât la mâinile lui strânse în pumni.

Jacob râse.

– Glumeam, Paul. Ia de aici.

Aruncă frigăruia făcută în casă peste cerc. Mă așteptam să aterizeze în nisip, dar Paul o prinse cu îndemânare de capătul corect.

Faptul că nu umblam decât cu oameni extrem de îndemânatici avea să mă facă să mă simt complexată.

– Mersi, omule, spuse Paul, din nou binedispus.

Focul mocnea, lăsându-se mai în jos spre nisip. Săreau scânteii într-un nor brusc portocaliu strălucitor, în contrast cu cerul negru. Nu observasem că soarele apusese. Pentru prima dată, m-am întrebat cât de târziu se făcuse. Pierdusem complet noțiunea timpului.

Era mai ușor decât m-aș fi așteptat să fiu cu prietenii mei din Quileute.

În timp ce Jacob și cu mine duceam motocicletă mea în garaj – iar el recunoștea cu tristețe că să port cască fusese o idee bună și că ar fi trebuit să se gândească și el la asta înainte – începusem să mă îngrijorez cu privire la venirea mea cu Jacob la petrecere, întrebându-mă dacă nu cumva vârcolacii mă vor considera acum o trădătoare. Oare se vor supăra pe Jacob că mă invitase? Oare le voi strica petrecerea?

Dar când Jacob m-a scos din pădure conducându-mă către stânca ce marca locul de întâlnire și unde focul ardea deja mai puternic decât soarele ascuns de nori – am fost întâmpinată foarte prietenos.

– Hei, vampirișo! mă salutase Embry zgomotos.

Quil sărise în picioare să batem palma și să mă pupe pe obraz. Emily îmi strânsese mâna când ne-am așezat pe pământul rece și pietros lângă ea și Sam.

Cu excepția câtorva reclamații tachinatoare – majoritatea venite din partea lui Paul – cu privire la faptul că să țin duhoarea de strigoi în bătaia vântului –, eram tratată ca cineva al cărui loc era acolo.

Nu era o petrecere doar cu tineri. Era și Billy acolo, scaunul lui cu roțile staționând într-un loc care părea capul natural al cercului. Lângă el, pe un scaun pliant și arătând destul de fragil, se afla strămoșul lui Quil, bunicul cu păr alb, Bătrânul Quil. Sue Clearwater, văduva prietenului lui Charlie, Harry, avea un scaun pe partea cealaltă; cei doi copii ai ei, Leah și Seth se aflau și ei acolo, stând pe jos ca noi toți. În mod clar toți trei erau la curent cu secretul, lucru care mă surprinse. Din felul în care

Billy și bătrânul Quil vorbeau cu Sue, mi se păru că ea îi luase locul lui Harry în consiliu. Oare asta îi făcea automat pe copiii ei membri ai celei mai secrete societăți din La Push?

M-am întrebat cât de îngrozitor trebuie să se simtă Leah să stea vizavi de Sam și de Emily. Chipul ei frumos nu trăda nici o emoție, dar nu privea niciodată în altă parte decât la flăcări. Uitându-mă la trăsăturile perfecte ale lui Leah, nu m-am putut abține să nu le compar cu fața distrusă a lui Emily. Oare ce credea Leah de cicatricele lui Emily, acum că știa adevărul din spatele lor? Oare i se părea că s-a făcut dreptate?

Micuțul Seth Clearwater mai crescuse între timp. Cu rânjelul lui imens și fericit și corpul bine făcut, îmi amintea foarte mult de un Jacob mai mic. Asemănarea mă făcu să zâmbesc, după care să oftez. Era Seth condamnat să i se schimbe viața atât de radical ca și a celorlalți băieți? Oare tocmai acel viitor era motivul pentru care familia lui avea voie să fie aici?

Toată haita era acolo: Sam cu Emily a lui, Paul, Embry, Quil și Jared cu Kim, fata de care se îndrăgostise la prima vedere.

Prima mea impresie cu privire la Kim a fost că era o fată drăguță, puțin timidă și cam banală. Avea o față mare cu pomeți lați, ochii fiindu-i prea mici ca să îi echilibreze expresia. Nasul și gura erau și ele prea mari pentru a fi frumoase în stilul tradițional. Părul ei negru întins era subțire și moale în bătaia vântului care nu părea să păărăsească vreo clipă vârful stâncii.

Asta a fost prima mea impresie. Dar după câteva ore în care l-am privit pe Jared uitându-se la Kim, nu am putut să o mai consider banală.

În ce fel se uita la ea! Era ca și cum un orb văzuse soarele pentru prima dată. Ca un colecționar care a găsit un tablou nedescoperit de Da Vinci, ca o mamă care se uită prima dată la copilul ei nou-născut.

Ochii lui încântați mă făcură să văd lucruri noi la ea – pielea ei arăta ca mătasea maronie în lumina focului, forma buzelor ei era o curbă dublă perfectă, dinții ei erau atât de albi în contrast

cu buzele, iar genele ei, atât de lungi, atingându-i obrazul când se uita în jos.

Pielea lui Kim se mai întuneca uneori când întâlnea privirea impresionată a lui Jared, iar ochii i se plecau ca și cum i-ar fi rușine, dar îi era greu să-și ia ochii de la ai lui pentru o perioadă lungă de timp.

Uitându-mă la ei am simțit că înțeleg mai bine ce-mi spusese Jacob despre dragostea lor la prima vedere – „este greu să rezisti unui așa nivel de devotament și adorație“.

Kim începuse să ațipească ea pe pieptul lui Jared, brațele lui fiind în jurul ei. Mi-am imaginat că trebuie să-i fie foarte cald acolo.

– E târziu, i-am șoptit eu lui Jacob.

– Nu începe *cu asta*, șopti Jacob – deși în mod clar jumătate din grup avea auzul suficient de bun să ne audă oricum. Partea cea mai bună abia începe.

– Care e partea cea mai bună? Înghiți o vacă întreagă?

Jacob chicoti cu râsul lui gutural.

– Nu. Am terminat de mâncat. Doar nu crezi că ne-am întâlnit aici doar ca să consumăm mâncarea pe o săptămână. Aceasta este practic o întâlnire a consiliului. Este prima dată pentru Quil și nu a auzit încă poveștile. Ei bine, *le-a auzit*, dar asta va fi prima dată când va ști că sunt adevărate. Astfel va deveni mai atent. Kim, Seth și Leah sunt și ei prima dată aici.

– Povești?

Jacob veni înapoi lângă mine; eu stăteam sprijinită de o creastă joasă de stâncă. Își puse brațul pe umărul meu și îmi vorbi și mai încet în ureche.

– Poveștile pe care le-am crezut mereu legende, spuse el. Poveștile care spun cum am luat noi ființă. Prima este povestea despre spiritul războinicilor.

Era ca și cum șoapta suavă a lui Jacob reprezenta introducerea. Atmosfera se schimbă brusc în jurul focului mornit. Paul și Embry se așezară mai drepți. Jared o trezi pe Kim și o trase ușor în sus.

Emily scoase un carnetel cu spirală și un stilou, arătând exact ca o studentă pregătită pentru o prelegere importantă. Sam se răsuci puțin lângă ea – astfel încât să se uite în aceeași direcție ca și Bătrânul Quil, care era pe partea cealaltă – și mi-am dat seama deodată că mai-marii consiliului nu erau trei, ci patru la număr.

Leah Clearwater, fața ei fiind aceeași mască frumoasă și inexpressivă, închise ochii – nu de oboseală, ci ca să se concentreze mai bine. Fratele ei se aplecă entuziasmat mai aproape de mai-marii consiliului.

Focul trosni, aruncând o altă explozie de scânteii strălucitoare în noapte.

Billy își dresе glasul și, fără vreo altă introducere în afară de ce-mi șoptise fiul lui, începu să spună povestea cu vocea lui groasă și profundă. Cuvintele curgeau cu precizie, ca și cum le-ar fi știut pe de rost, dar și cu sentiment și un ritm subtil. Era ca poezia citită de propriul autor.

– Poporul Quileutes a fost unul mic încă de la început, povesti Billy. Și suntem încă un popor mic, dar nu am dispărut niciodată. Și asta pentru că întotdeauna au existat puteri în sângele nostru. Nu a fost mereu puterea schimbării formei – asta a venit mai târziu. La început, am fost războinici ai spiritelor.

Nu mai observasem niciodată tonul maiestuos din vocea lui Billy Black, deși mi-am dat seama acum că această autoritate fusese mereu prezentă.

Stiloul lui Emily se mișca repede pe hârtie în timp ce încerca să țină pasul cu el.

– La începuturi, tribul s-a stabilit în acest golf și oamenii au devenit pricepuți la construirea vaselor și la pescuit. Dar tribul era mic, iar golful, bogat în pește. Mai erau și alții care râvneau la pământul nostru și noi eram prea mici ca să-l putem apăra. Ne-a atacat un trib mai mare, iar noi a trebuit să ne folosim de vasele noastre ca să scăpăm de ei. Kaheleha nu a fost primul războinic al spiritului, dar nu ne amintim poveștile dinaintea lui. Nu ne amintim cine a fost primul care a descoperit această putere sau cum fusese folosită înainte de această criză. Kaheleha

a fost primul mare șef Războinic din istoria noastră. În acest caz de urgență, Kaheleha a folosit puterea pentru a apăra pământul nostru. El și toți războinicii lui au părăsit vasul – nu trupurile lor, ci spiritele. Femeile lor aveau grijă de corpuri și cârmuiau vasul pe valuri, iar bărbații s-au întors sub formă de spirite în golf. Nu se puteau atinge fizic de tribul dușman, dar aveau alte căi. Poveștile ne spun că puteau să provoace vânturi teribile în taberele dușmanilor lor; puteau să țipe foarte tare în vânt și să-și sperie dușmanii. De asemenea, animalele îi puteau vedea și înțelege pe războinicii spiritelor; animalele le urmau poruncile. Kaheleha și-a luat armata spiritelor și a devastat intrușii. Acest trib invadator avea haite de câini mari, cu blana groasă, pe care-i foloseau să-și tragă săniile în nordul înghețat. Războinicii spiritului i-au întors pe câini împotriva stăpânilor lor și apoi au adus o puzderie de lilieci imenși din peșterile din stânci. Foloseau vântul strigător pentru a veni în ajutorul câinilor să-i deruteze pe oameni. Câinii și liliecii au câștigat. Supraviețuitorii s-au împrăștiat, spunând că golful nostru era un loc blestemat. Câinii au fugit ca sălbaticii când războinicii i-au eliberat. Oamenii din tribul Quileute s-au întors în trupurile și la nevestele lor, victorioși. Celelalte triburi din apropiere, Hoh și Makah, au încheiat tratate cu tribul Quileute. Nu voiau să aibă nimic de a face cu puterile noastre. Am trăit în pace cu ei. Când venea vreun dușman peste noi, războinicii spiritelor îi alungau. Au trecut multe generații de atunci. Apoi a venit ultimul șef Spirit, Taha Aki. Era cunoscut pentru înțelepciunea și pentru spiritul lui pașnic. Oamenii trăiau bine și fără temeri sub ocârmuirea sa. Dar un om, Utlapa, nu era mulțumit.

Se auzi un șuierat încet în jurul focului. Era prea încet să-mi dau seama de unde venea. Billy îl ignoră și continuă să depene legenda.

– Utlapa era unul dintre cei mai puternici războinici ai spiritului din subordinea șefului Taha Aki – un om puternic, dar și avar. El socotea că oamenii ar trebui să se folosească de puterile lor pentru a-și mări teritoriile și a-i supune pe cei din

Hoh și Makah, punând astfel bazele unui imperiu. Când războinicii erau spirite, puteau să-și audă gândurile unul altuia. Taha Aki a văzut la ce visa Utlapa. Utlapa a primit ordin să părăsească poporul și să nu-și mai folosească niciodată spiritul. Utlapa era un om puternic, dar oamenii șefului de trib îl depășeau ca număr. Nu a avut de ales decât să plece. Exilatul furios s-a ascuns într-o pădure din apropiere, așteptând o șansă să se răzbune pe șef. Chiar și pe timp de pace, șeful Spirit era vigilent în a-și apăra oamenii. Se ducea des într-un loc secret și sfânt în munți. Își lăsa trupul în urmă și colinda pădurile și zonele de pe coastă, asigurându-se că nu se apropia nici o amenințare. Într-o zi, când Taha Aki a plecat să-și facă datoria, Utlapa s-a luat după el. La început, Utlapa a plănuit pur și simplu să-și omoare conducătorul, dar planul lui avea și dezavantaje. În mod sigur războinicii spiritului vor căuta să-l distrugă și puteau să-l prindă mai repede decât putea el să scape. În timp ce se ascundea pe după stânci și-l privea pe șeful lui pregătindu-se să iasă din corp, îi veni în cap un alt plan. Taha Aki își lăsa trupul în locul sacru și zbură cu vânturile pentru a-și veghea poporul. Utlapa a așteptat până când a fost sigur că șeful lui a călătorit în spirit îndepărtându-se. Taha Aki a știut asta din clipa în care Utlapa s-a alăturat lumii spirituale și a știut de asemenea de planul lui Utlapa de a-l ucide. A fugit înapoi la locul lui secret, dar nici măcar vânturile nu au fost destul de rapide să-l salveze. Când s-a întors, trupul lui dispăruse deja. Trupul lui Utlapa era abandonat, dar acesta nu i-a lăsat lui Taha Aki o cale de scăpare, căci Utlapa își tăiasse propriul gât cu mâinile lui Taha Aki. Taha Aki își urmă trupul în munți. A tipat la Utlapa, dar acesta îl ignora ca și cum ar fi fost vânt. Taha Aki privi cu disperare cum Utlapa i-a luat locul pe post de șef al tribului Quileute. Timp de câteva săptămâni, Utlapa nu a făcut nimic altceva decât să se asigure că toată lumea credea că el este Taha Aki. Apoi au început schimbările – primul edict al lui Utlapa a fost să interzică oricărui războinic să intre în lumea spiritelor. Pretinse că avusese o viziune că se apropia un pericol,

dar în realitate îi era frică. Știa că Taha Aki abia aștepta ocazia să-și spună povestea. Utlapa se mai temea el însuși să intre în spirit, știind că Taha Aki și-ar recupera imediat corpul. Din cauză că visurile sale de cucerire cu armata lui de războinici ai spiritului erau imposibile, a căutat să se mulțumească să conducă peste trib. A devenit o povară – căuta privilegii pe care Taha Aki nu le ceruse niciodată, refuzând să lucreze cot la cot cu războinicii lui, luându-și o a doua soție și apoi o a treia, deși soția lui Taha Aki trăia – ceva nemaiauzit în trib. Taha Aki privea toate acestea furios și neputincios. Până la urmă, Taha Aki a încercat să-și ucidă trupul pentru a salva tribul de excesele lui Utlapa. A adus un lup înfricoșător din munți, dar Utlapa s-a ascuns în spatele războinicilor. Când lupul a ucis un tânăr care-și apăra falsul stăpân, Taha Aki a fost teribil de mâhnit. I-a ordonat lupului să se retragă. Toate poveștile ne spun că nu era ușor să fii războinic al spiritului. Era mai degrabă înfricoșător decât distractiv să fii eliberat de corpul tău. Acesta era motivul pentru care-și foloseau puterea numai în vremuri de restriște. Călătoriile solitare ale șefului pentru a sta de pază erau o povară și un sacrificiu. Era dezorientant, incomod și îngrozitor să nu ai corp. Taha Aki fusese atât de mult despărțit de corpul său încât a fost cuprins de agonie. Simțea că era condamnat să nu mai treacă niciodată în lumea de dincolo unde-l așteptau strămoșii lui, blocat în nimicnicia lui chinuitoare pentru totdeauna. Lupul acela mare urmă spiritul lui Taha Aki în timp ce acesta se învârtea și se zvârcolea în agonie prin păduri. Lupul era foarte mare pentru rasa lui, dar și frumos. Taha Aki fu brusc invidios pe animalul fără glas. Măcar avea trup. Măcar avea viață. Până și viața ca animal ar fi mai bună decât conștiința aceasta pustie și îngrozitoare. Apoi lui Taha Aki i-a venit ideea care ne-a schimbat pe toți. L-a rugat pe marele lup să-i facă și lui loc, să-și împartă trupul cu el. Lupul a fost de acord. Taha Aki a intrat în corpul lupului, cu ușurare și recunoștință. Nu era trupul lui uman, dar era mai bun decât vidul lumii spirituale. Doi în unul, omul și lupul s-au întors în satul din golf. Oamenii au fugit de

frică, strigând după războinici. Războinicii au ieșit în întâmpinarea lupului cu sulile. Utlapa, bineînțeles, a rămas ascuns în siguranță. Taha Aki nu i-a atacat pe războinicii lui. Se retrăgea încet din calea lor, vorbind cu ochii și încercând să urle cântecele poporului lui. Războinicii au început să-și dea seama că lupul nu era un animal obișnuit și că-l influența un spirit. Un războinic mai bătrân, un bărbat pe nume Yut, a decis să nu mai asculte de ordinele falsului șef și să încerce să comunice cu lupul. Imediat ce Yut a trecut în lumea spirituală, Taha Aki a ieșit din lup – animalul a așteptat blând ca acesta să se întoarcă – și i-a vorbit. Yat a înțeles adevărul dintr-odată și i-a urat bun venit acasă șefului său. În momentul acesta, Utlapa a venit să vadă dacă lupul fusese înfrânt. Când a văzut că Yut stătea inert pe pământ înconjurat de războinici protectori, a înțeles ce se întâmpla. Și-a scos cuțitul și a alergat să-l ucidă pe Yut înainte ca acesta să se întoarcă la el în corp. „Trădătorule“, striga el, iar războinicii nu știau ce să facă. Șeful interzise călătoriile spirituale și era decizia șefului cum să-i pedepsească pe cei care nu se supuneau. Yut a sărit la loc în corpul lui, dar Utlapa avea deja cuțitul la gâtul lui și o mână peste gură. Trupul lui Taha Aki era puternic, iar Yut era slăbit de vârstă. Yut nu a apucat să spună nici un cuvânt să-i avertizeze pe ceilalți înainte ca Utlapa să-l reducă la tăcere pentru totdeauna. Taha Aki a privit cum spiritul lui Yut s-a strecurat către pământurile de veci care îi erau interzise pentru totdeauna. A simțit o furie imensă, mai puternică decât orice a simțit vreodată. A intrat iar în lupul mare, cu intenția de a-i tăia gâtul lui Utlapa. Dar, imediat ce a intrat în lup, cea mai mare magie avu loc. Mânia lui Taha Aki era mânia unui om. Dragostea pe care o avea față de poporul lui și ura pe care o avea pentru opresorii lor era prea mare pentru corpul lupului, prea umană. Lupul se cutremură și – în fața ochilor războinicilor șocați și a lui Utlapa – se transformă în om. Omul acesta nou nu arăta ca trupul lui Taha Aki. Era mult mai glorios. Era varianta în carne și oase a spiritului lui Taha Aki. Cu toate acestea, războinicii l-au recunoscut imediat pentru

că zburaseră cu spiritul lui Taha Aki. Utlapa a încercat să fugă, dar Taha Aki avea puterea lupului în corpul său. L-a prins pe hoț și i-a zdrobit spiritul înainte să apuce să sară din trupul furat. Oamenii s-au bucurat când au înțeles ce se întâmplase. Taha Aki a pus repede totul în ordine, lucrând din nou cot la cot cu oamenii săi și dând înapoi soțiile tinere familiilor lor. Singura schimbare pe care a păstrat-o a fost sfârșitul călătoriilor spirituale. Știa că acum era prea periculos dacă exista ideea de a fura o viață. Nu au mai existat războinici ai spiritului. Din acel moment, Taha Aki a devenit ceva mai mult decât om sau lup. L-au numit Taha Aki Marele Lup sau Taha Aki Omul Spirit. A condus tribul timp de mulți ani fără să îmbătrânească. Când se simțeau amenințați de pericol, se transforma în lup pentru a învinge sau a speria dușmanul. Oamenii trăiau în pace. Taha Aki a avut mulți băieți și unii dintre aceștia au aflat, când au ajuns la vârsta maturității, că se puteau transforma și ei în lupi. Lupii erau diferiți toți, pentru că erau lupi spirituali și reflectau omul pe care-l purtau în ei.

– Deci de aceea este Sam negru din cap până-n picioare, murmură Quil pe sub mustață, rânjind. Inimă neagră, blană neagră.

Ascultam atât de fascinată povestea încât a fost un șoc când am revenit în prezent, în cercul din jurul focului care se stinge. Un alt șoc a fost să-mi dau seama că cercul era format din stră – atâția de „stră” câte generații or fi trecut – stră-nepoții lui Taha Aki.

Focul aruncă spre cer un cerc de scânteii, care tremurau și dănuiau în aer, închipuind forme ușor de descifrat.

– Și blana ta de ciocolată ce reflectă? îi șopti Sam lui Quil. Cât de *dulce* ești?

Billy le ignoră glumele.

– Unii dintre fii au devenit războinici alături de Taha Aki și nu mai îmbătrâneau. Alții căroră nu le plăcea transformarea, refuzaseră să se alăture haitei de bărbați-lupi. Aceștia au început să îmbătrânească din nou, iar tribul a descoperit că oamenii-lupi

puteau îmbătrâni ca toți oamenii dacă renunță la spiritele lor de lupi. Taha Aki trăise încât să vadă trei generații îmbătrânind. Se căsătorise cu o a treia soție după moartea primelor două și a găsit în ea sufletul lui pereche. Deși le iubise și pe celelalte, cu aceasta era diferit. A decis să renunțe la spiritul lui de lup pentru a putea muri odată cu ea. Așa am căpătat noi puterea aceasta, dar povestea nu se sfârșește aici...

Billy se uită spre Bătrânul Quil Ateara, care se foi în scaun îndreptându-și umerii căzuți. Billy luă o gură dintr-o sticlă de apă și-și șterse fruntea. Stiloul lui Emily nu ezită nici o clipă în timp ce scria cu fervoare pe hârtie.

– Aceasta a fost povestea războinicilor spiritului, începu Bătrânul Quil cu vocea lui subțire de tenor. Aceasta este povestea sacrificiului celei de-a treia neveste. Cu mulți ani după ce Taha Aki a renunțat la spiritul lui de lup, când era un om bătrân, au început să fie probleme în nord cu tribul Makah. Mai multe femei tinere din tribul lor dispăruseră și ei au dat vina pe lupii din vecinătate, de care se temeau și în care nu aveau încredere. Oamenii-lup încă își puteau citi unii altora gândurile atunci când erau lupi, la fel ca strămoșii lor când erau spirite. Știau că nici unul dintre ei nu era de vină. Taha Aki a încercat să facă pace cu șeful Makah, dar exista mult prea multă teamă. Taha Aki nu voia să se confrunte cu vreun război. Nu mai era războinic să-și conducă oamenii. L-a însărcinat pe fiul lui lup cel mai mare, Taha Wi, să găsească adevărații vinovați înainte să înceapă ostilitățile. Taha i-a condus pe ceilalți cinci lupi din haita sa într-o misiune de căutare prin munți, în încercarea de a găsi vreo urmă de fetele dispărute din tribul Makah. Au dat peste ceva ce n-au mai întâlnit niciodată – un miros ciudat, dulce în pădure, care le ardea nasurile atât de tare încât îi durea.

M-am înghesuit mai aproape de Jacob. Am văzut cum colțul gurii i se mișcă de amuzament și-și strânse mai tare brațul în jurul meu.

– Nu știau ce creatură putea lăsa așa un miros, dar s-au luat după ea, continuă Bătrânul Quil.

Vocea lui tremurătoare nu era la fel de maiestuoasă ca a lui Billy, dar avea un ton ciudat și tulburător de rapid. Îmi creștea pulsul cu cât rostea mai repede cuvintele.

– Au găsit urme slabe de miros uman și de sânge uman pe cărare. Erau siguri că acesta era dușmanul pe care-l căutau. Călătoria i-a dus atât de departe spre nord încât Taha Wi a trimis jumătate de haită, pe cei mai tineri, înapoi în golf pentru a-i raporta lui Taha Aki cele văzute. Taha Wi și cei doi frați ai lui nu s-au întors. Frații mai mici i-au căutat pe cei mari, dar nu au găsit decât tăcere. Taha Aki și-a jelit fiii. Voia să răzbune moartea fiilor lui, dar era prea bătrân. S-a dus la șeful Makah în haine de doliu și i-a spus tot ce s-a întâmplat. Șeful Makah i-a crezut durerea și tensiunile între cele două triburi au luat sfârșit. Un an mai târziu, două fete din tribul Makah au dispărut din casele lor amândouă în aceeași noapte. Oamenii din Makah i-au chemat pe lupii Quileute imediat, aceștia găsind exact același miros dulce prin tot satul Makah. Lupii au pornit din nou la vânătoare. Numai unul dintre ei s-a mai întors. El era Yaha Uta, cel mai mare fiu al soției lui Taka Aki și cel mai mic din haită. Căra cu el ceva ce nu mai fusese văzut niciodată de când existau cei din Quileute – un cadavru ciudat, rece ca o statuie, pe care-l aducea în bucăți. Toți cei născuți din sângele lui Taha Aki, chiar și cei care nu fuseseră niciodată lupi, puteau simți mirosul pătrunzător al creaturii moarte. Acesta era dușmanul tribului Makah. Yaha Uta a descris ce se întâmplase: el și frații lui găsiseră creatura, care arăta ca un om, dar era tare ca piatra de granit, cu cele două fiice din tribul Makah. Una din fete era deja moartă, albă și fără sânge, pe pământ. Cealaltă se afla în brațele creaturii, care avea gura la gâtul ei. Era posibil să mai fi fost încă în viață atunci când au ajuns la scena îngrozitoare, dar creatura i-a mușcat repede gâtul și i-a aruncat trupul fără viață la pământ, când ei s-au apropiat. Buzele albe ale necunoscutei ființe erau pline de sângele ei, iar ochii ei străluceau roșii. Yaha Uta descrise puterea nemaipomenită și viteza creaturii. Unul dintre frații lui i-a devenit repede victimă în momentul în care i-a subestimat

puterea. Creatura l-a rupt în bucăți ca pe o păpușă. Yaha Uta și celălalt frate al lui au fost mult mai prudenți. Au lucrat împreună, au atacat creatura din părți, dejucându-i planurile. A trebuit să ajungă la limita puterii și vitezei lor de lupi, ceva ce nu mai testaseră înainte. Creatura era tare ca piatra și rece ca gheața. Și-au dat seama că numai dinții lor îi puteau face rău. Au început să rupă bucăți mici din creatură în timp ce se lupta cu ei. Dar creatura s-a prins repede și în scurt timp a procedat ca și ei. A pus mâna pe fratele lui Yaha Uta. Yaha Uta a găsit o deschizătură în gâtul creaturii și s-a azvârlit asupra ei. Colții lui au sfâșiat capul creaturii, dar mâinile ei au continuat să-l sfărâme pe fratele lui. Yaha Uta a sfâșiat bestia în bucăți de nerecunoscut, rupând părți din ea în încercarea disperată de a-și salva fratele. A fost prea târziu, dar, până la urmă, creatura a fost distrusă. Sau așa au crezut ei. Yaha Uta a luat rămășițele urât mirositoare ale creaturii pentru a fi examinate de cei mai în vârstă. O mână aspră se afla lângă o bucată din brațul de granit al creaturii. Două bucăți se atinseră atunci când bătrânii le-au împuns cu bețe, iar mâna s-a întins spre bucata de braț încercând să se reunească. Îngroziți, bătrânii au dat foc rămășițelor. Un nor mare de fum înecăcios și rău s-a răspândit în aer. Când n-a mai rămas nimic decât cenușă, au separat pulberea în multe pungi mici și le-au împrăștiat foarte departe una de alta – unele în ocean, unele în pădure, altele în peșterile din stânci. Taha Aki și-a pus o punguță la gât, ca să fie avertizat în cazul în care creatura mai încerca să se recompună.

Bătrânul Quil se opri și se uită la Billy. Billy scoase o chingă de piele din jurul gâtului. De capătul ei atârna o punguță mică, în-negrită de vreme. Câțiva oameni scoaseră sunete de panică. Posibil să fi fost și eu unul dintre ei.

– Au numit creatura Cea Rece și Băutorul de Sânge și au trăit cu teama că nu era singura. Nu mai aveau decât un singur protector, pe tânărul Yaha Uta. Nu mai aveau mult de așteptat. Creatura avea o prietenă, o altă ființă băutoare de sânge, care a venit în tribul Quileute să se răzbune. Poveștile spun că Femeia

Rece era cea mai frumoasă ființă pe care ochii umani o văzuseră vreodată. Arăta ca zeița zorilor când a intrat în sat în dimineața aceea; soarele strălucea în sfârșit și se reflecta de pe pielea ei albă și-i lumina părul auriu care-i curgea până la genunchi. Chipul ei era magic în frumusețea lui, ochii îi erau negri în contrast cu fața ei albă. Unii au căzut în genunchi să o venereze. A întrebat ceva pe o voce înaltă și pătrunzătoare, într-o limbă pe care nu o mai auzise nimeni. Oamenii au amuțit, neștiind ce să-i răspundă. Nu exista nimeni cu sângele lui Taha Aki printre martori cu excepția unui băiețel. Se agăța de mama lui și țipa că mirosul îi făcea rău la nas. Unul dintre cei mai în vârstă l-a auzit pe băiat și a înțeles ce venise în mijlocul lor. A strigat oamenilor să fugă. Pe el l-a omorât primul. Erau douăzeci de martori în apropierea Femeii Reci. Doi dintre ei au supraviețuit pentru că aceasta a fost distrasă de sânge și s-a oprit să-și potolească setea. Au fugit la Taha Aki care stătea la sfat cu ceilalți bătrâni, fiii lui și cea de-a treia nevastă. Yaha Uta s-a transformat în spirit de lup imediat ce a auzit veștile. S-a dus singur să distrugă bestia. Taha Aki, a treia lui soție, fiii lui și ceilalți bătrâni s-au luat după el. La început nu găseau creatura, ci numai dovezi ale atacurilor ei. Peste tot erau numai trupuri spintecate, câteva dintre ele secate de sânge, întinse pe drumul pe care apăruse. Apoi au auzit țipetele și s-au grăbit spre golf. Câțiva dintre oamenii din Quileute fugiseră în vapoare să se refugieze. A înotat după ei ca un rechin și a rupt prora bărcii lor cu puterea ei incredibilă. Când vasul s-a scufundat, i-a prins pe cei care încercau să fugă înot și i-a măcelărit și pe ei. A văzut lupul mare de pe mal și a uitat de înotătorii care încercau să scape. A înotat atât de repede de nu o mai vedeai și a venit, udă leoarcă și glorioasă, să stea în fața lui Yaha Uta. A ridicat un deget alb spre el și i-a pus încă o întrebare de neînțeles. Yaha Uta a așteptat. A fost o luptă încrâncenată. Ea nu era la fel de războinică precum partenerul ei. Dar Yaha Uta era singur – toată furia ei se revărsa asupra lui. Când Yaha Uta a pierdut, Taha Aki a țipat să o sfideze. A șchio-pătat spre ea și s-a transformat într-un lup străvechi cu botul alb.

Lupul era bătrân, dar acesta era Taha Aki Omul Spirit, iar furia îl făcea puternic. Lupta a început din nou. A treia soție a lui Taha Aki tocmai își văzuse fiul murind în fața ei. Acum soțul ei se lupta, iar ea nu avea nici o speranță că el va ieși învingător. Auzise fiecare cuvânt din ceea ce spusese la consiliu martorii la măcel. Auzise povestea primei victorii a lui Yaha Uta și știa că diversiunea fratelui lui îl salvase. A treia nevastă a înșfăcat un cuțit din cureaua unuia dintre fiii care stătea lângă ea. Erau toți tineri, încă nu erau bărbați, iar ea știa că aveau să moară dacă tatăl lor pierdea lupta. A treia nevastă a alergat spre Femeia Rece cu pumnalul ridicat sus. Femeia Rece a zâmbit, abia distrasă din lupta ei cu bătrânul lup. Nu îi era teamă deloc de femeia slabă sau de cuțitul care nici nu i-ar fi zgâriat pielea și era gata să-i dea lovitura de grație lui Taha Aki. Apoi a treia nevastă a făcut ceva la care Femeia Rece nu se aștepta. A căzut în genunchi la picioarele băutoarei de sânge și și-a înfipt cuțitul în inimă. Printre degetele celei de-a treia neveste a țâșnit sângele și a stropit-o pe Femeia Rece. Băutoarea de sânge nu a putut să reziste tentației sângelui proaspăt care părăsea trupul celei de-a treia neveste. S-a întors în mod instinctiv către femeia pe moarte, fiind pentru o secundă absorbită de setea ei. Dinții lui Taha Aki i s-au înfipt în gât. Acesta nu era finalul luptei, dar Taha Aki nu mai era singur acum. Văzându-și mama murind, doi fii tineri au fost cuprinși de așa o furie încât au sărit în față sub formă de lupi, deși nu era încă bărbați. Au distrus creatura împreună cu tatăl lor. Taha Aki nu s-a mai alăturat tribului niciodată. Nu s-a mai schimbat niciodată în om. A stat o zi lângă trupul celei de-a treia neveste mârâind ori de câte ori cineva încerca să o atingă, după care s-a dus în pădure și nu s-a mai întors niciodată. Problemele cu cei reci au fost mai rare din acel moment. Fiii lui Taha Aki au păzit tribul până când fiii lor au fost îndeajuns de mari să le ia locul. Nu au existat niciodată mai mult de trei lupi odată. Era suficient. Câteodată mai venea câte un băutor de sânge prin locurile acestea, dar erau luați prin surprindere, neașteptându-se să întâlnească lupii. Mai murea

câte un lup uneori, dar nu au mai fost niciodată măcelăriți ca prima dată. Învățaseră cum să-i învingă pe cei reci și au transmis cunoștințele lor, de la minte de lup la minte de lup, de la spirit la spirit, din tată în fiu. Timpul a trecut, iar descendenții lui Taha Aki nu se mai transformau în lupi când ajungeau la maturitate. Lupii se întorceau numai pentru o perioadă scurtă de timp, dacă se apropia vreunul dintre cei reci. Cei reci veneau mereu câte unul sau doi, așa că haita a rămas mică. Apoi a venit o familie mai mare și stră-străbunii voștri s-au pregătit să se lupte cu ei. Dar liderul ei a vorbit cu Ephraim Black ca și cum ar fi fost om și i-a promis că nu va face nici un rău oamenilor din Quileute. Ochii lui galbeni ciudați veneau în sprijinul afirmației lor că nu erau la fel precum ceilalți băutori de sânge. Lupii erau depășiți ca număr; cei reci nu aveau nevoie să încheie un tratat din moment ce ar fi câștigat lupta. Ephraim a acceptat. S-au ținut cu adevărat de partea lor de înțelegere, deși prezența lor încă tinde să-i atragă și pe alții. Numărul lor a forțat formarea unei haite mai mari decât a avut tribul vreodată, spuse Bătrânul Quil, și, preț de o clipă, ochii lui negri, îngropați între ridurile de piele înfășurate în jurul lor, părură să se oprească asupra mea. Bineînțeles, cu excepția perioadei lui Taha Aki, spuse el, după care oftă. Și astfel fiii tribului nostru poartă povara și fac aceleași sacrificii îndurate și de tații lor înaintea lor.

Preț de un moment îndelungat, se așternu tăcerea. Descendenții în viață ai puterii și ai legendei se uitau unii la alții de-a lungul focului, cu tristețe în ochi. Toți cu excepția unuia.

– Povară, pufni unul încet. Eu cred că e mișto.

Buza inferioară și plină a lui Quil ieși puțin în afară.

De partea cealaltă a focului, Seth Clearwater – cu ochii mari de adulație pentru fraternitatea protectorilor tribului – încuviință din cap în semn că era de acord.

Billy chicoti încet și lung, iar magia păru să pălească în jăraticul strălucitor. Dintr-odată, grupul păru din nou doar un cerc de prieteni. Jared aruncă o piatră mică spre Quil și toată

lumea râse când aceasta îl făcu să tresară. În jurul nostru lumea vorbea încet și jovial.

Ochii lui Leah Clearwater nu se deschiseră. Mi s-a părut că îi strălucea o lacrimă pe obraz, dar când m-am uitat din nou un moment mai târziu nu mai era.

Jacob și cu mine am rămas tăcuți. El era încă lângă mine, respirația fiindu-i atât de profundă și de regulată, încât mi s-a părut că mai are puțin și adoarme.

Mintea îmi era la o mie de ani depărtare. Nu mă gândeam la Yaha Uta și la ceilalți lupi sau la frumoasa Femeie Rece – mi-o puteam imagina pe ea mult prea ușor. Nu, eu mă gândeam la ceva în afara magiei. Încercam să-mi imaginez chipul femeii fără nume care salvase tot tribul, a treia nevestă.

Era doar o femeie obișnuită, fără înzestrări sau puteri speciale. Era mai slabă din punct de vedere fizic și mai înceată decât orice bestie din poveste. Dar ea fusese cheia, soluția. Își salvase soțul, fiii ce mai mici, tot tribul.

Mi-aș fi dorit ca legenda să fi păstrat numele ei...

Cineva mă scutură de braț.

– Hai, Bella, îmi spuse Jacob în ureche. Am ajuns.

Am clipit, derutată de faptul că focul părea să fi dispărut. M-am uitat în întunericul neașteptat, încercând să-mi dau seama unde sunt. Mi-a luat un minut să bag de seamă că nu mai eram pe stâncă. Jacob și cu mine rămăseserăm singuri. Brațul lui mă cuprindea încă, dar nu mai eram pe jos.

Cum am ajuns în mașina lui Jacob?

– Oh, la naiba! am spus eu pe nerăsuflăte când mi-am dat seama că adormisem. Cât e de târziu? La naiba, unde e telefonul acela stupid? Mi-am pipăit înnebunită buzunarul, dar era gol.

– Ușor. Nu e nici miezul nopții încă. Și l-am sunat eu deja pentru tine. Uite – te așteaptă acolo.

– Miezul nopții? am repetat eu prosteste, încă dezorientată.

M-am uitat în întuneric și inima a început să-mi bată din nou atunci când ochii mei au reușit să distingă forma Volvo-ului, la

treizeci de metri mai încolo. M-am întins după mânerul portierei.

- Uite, spuse Jacob și îmi puse în mână un obiect mic. Telefonul.

- L-ai sunat tu pe Edward pentru mine?

Ochii mi se obișnuiseră îndeajuns să văd strălucirea zâmbetului lui Jacob.

- M-am gândit că, dacă sunt cuminte, obțin mai mult timp cu tine.

- Mersi, Jake, am spus eu, mișcată de gestul lui. Serios, mulțumesc. Și mulțumesc că m-ai invitat în seara asta. A fost... nu am reușit să-mi găsesc cuvintele. Uau! A fost ceva deosebit.

- Și nici măcar nu ai stat trează să te uiți cum înghit o vacă. Râse. Nu, mă bucur că ți-a plăcut. A fost... plăcut pentru mine. Să te am acolo.

Se vedea o mișcare în întuneric la distanță – ceva palid care bântuia printre copacii negri. Mergea înapoi și încolo de nerăbdare?

- Mda, nu e foarte răbdător, nu? spuse Jacob, observând că nu mai eram atentă la el. Du-te! Dar întoarce-te în curând, da?

- Sigur că da, Jake, i-am promis eu, deschizând portiera. Aerul rece îmi trecu peste picioare și mă făcu să tremur.

- Somn ușor, Bells. Nu-ți face griji pentru nimic – o să te veghez eu la noapte.

M-am oprit, cu un picior pe pământ.

- Nu, Jake. Odihnește-te, o să fiu bine.

- Sigur, sigur, spuse el, dar părea că mai degrabă mă trata de sus decât era de acord cu mine.

- Noapte bună, Jake. Mersi.

- Noapte bună, Bella, șopti el în timp ce eu am fugit în întuneric.

Edward mă prinse la linia de graniță.

- Bella, spuse el, răsuflând ușurat.

Mă strânse tare în brațe.

- Bună. Iartă-mă că am întârziat. Am adormit și...

- Știu. Mi-a explicat Jacob.
- O luă spre mașină, iar eu tremuram ca varga lângă el.
- Ești obosită? Pot să te țin în brațe.
- Sunt bine.
- Hai să te duc acasă și să te bag în pat. Te-ai distrat?
- Mda – a fost uimitor, Edward. Mi-ar fi plăcut să poți și tu să vii. Nici nu pot să explic. Tatăl lui Jake ne-a spus toate legendele vechi și a fost... magic.
- Va trebui să îmi povestești tot. Când vei fi odihnită.
- Nu o să povestesc cum trebuie, am spus eu, după care am căscat cu toată gura.

Edward chicoti. Îmi deschise portiera, mă așeză înăuntru și-mi fixă centura de siguranță.

Niște lumini puternice se aprinseră brăzdând întunericul din jurul nostru. Am făcut cu mâna către farurile lui Jacob, dar nu știu dacă a văzut gestul.

În noaptea aceea – după ce am trecut de Charlie, care nu mi-a dat multă bătaie de cap cum mă așteptam pentru că Jacob îl sunase și pe el – în loc să mă trântesc imediat în pat, m-am aplecat pe fereastra deschisă în timp ce așteptam să vină Edward înapoi. Noaptea era surprinzător de rece, aproape ca de iarnă. Nu observasem asta deloc când eram pe stâncile bătute de vânt; m-am gândit că avea mai puțin de-a face cu focul decât cu faptul că stăteam lângă Jacob.

Picături înghețate începură să mă stropească pe față în momentul în care ploaia a început să cadă.

Era prea întuneric să văd mare lucru în afară de triumphiurile negre ale molizilor aplecându-se și tremurând în bătaia vântului. Dar mi-am forțat ochii, căutând și alte forme în furtună. O siluetă palidă, mișcându-se ca o fantomă prin întuneric... sau poate conturul neclar al unui lup enorm... Ochii îmi erau prea slabi.

Apoi am simțit o mișcare în noapte, chiar lângă mine. Edward se strecură prin fereastra deschisă, mâinile lui fiind mai reci decât ploaia.

– E Jacob acolo? am întrebat eu, tremurând în timp ce Edward mă trase în brațele lui.

– Da... undeva pe acolo. Și Esme este în drum spre casă. Am oftat.

– E așa de frig și ud. E o prostie, am tremurat eu din nou. El chicoti.

– Numai *ție* ți-e frig, Bella.

Mi-a fost frig și în vis în noaptea aceea, poate pentru că am dormit în brațele lui Edward. Dar am visat că eram afară în furtună, vântul biciuindu-mă peste față și orbindu-mă. Stăteam pe semiluna stâncoasă de pe Prima Plajă, încercând să deslușesc siluetele care se mișcau repede și pe care le vedeam vag în întunericul de la marginea malului. La început, nu am zărit decât o dâră albă și una neagră, aruncându-se una spre alta și apoi îndepărtându-se în salturi. Și apoi, ca și cum luna ar fi apărut brusc dintre nori, am văzut totul.

Rosalie, cu părul legănându-se ud și auriu până la genunchi, ataca un lup enorm – botul lui era argintiu – pe care l-am recunoscut instinctiv ca fiind Billy Black.

Am rupt-o la fugă, dar m-am trezit mișcându-mă înnebunitor de încet ca în vise. Am încercat să strig la ei, să le spun să se oprească, dar vântul îmi acoperea vocea și nu puteam să scot nici un sunet. Mi-am fluturat brațele, sperând să le atrag atenția. Ceva străluci în mâna mea și mi-am dat seama pentru prima dată că aveam ceva în mâna dreaptă.

Țineam o lamă lungă și ascuțită, veche și argintie, acoperită cu sânge negru și uscat.

Am aruncat cuțitul, iar ochii mi s-au deschis brusc în întunericul liniștit al dormitorului meu. Primul lucru pe care l-am observat a fost că nu eram singură și m-am întors să-mi îngrop fața la pieptul lui Edward, știind că mirosul dulce al pielii lui îmi va alunga coșmarurile mai eficient decât orice altceva.

– Te-am trezit? șopti el.

Se auzi sunet de hârtie, pagini boțite și un *buf* slab, când ceva ușor căzu pe podeaua de lemn.

– Nu, am mormăit eu, oftând mulțumită când brațele lui se strânseseră și mai tare în jurul meu. Am visat urât.

– Vrei să-mi povestești și mie?

Am clătinat din cap.

– Sunt prea obosită. Poate mâine-dimineață, dacă mai știu ce-am visat.

Am simțit din zvâcnirile corpului lui că a râs fără zgomot.

– Mâine-dimineață, fu el de acord.

– Ce citeai? am murmurat eu, pe jumătate adormită.

– *La răscruce de vânturi*, spuse el.

M-am încruntat somnoroasă.

– Parcă nu-ți plăcea cartea asta.

– Ai lăsat-o deschisă, murmură el, vocea lui domoală readucându-mi somnul pe gene. În plus, cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât mai multe sentimente umane par să înțeleg mai bine. Descopăr că-l înțeleg pe Heathcliff așa cum nu am crezut că e posibil până acum.

– Mmm, am oftat eu.

A mai șoptit și altceva, dar eu adormisem deja.

Dimineața următoare începu ternă și calmă. Edward m-a întrebat de visul meu, dar eu nu mi-l mai aminteam. Nu-mi aminteam decât că îmi era frig și că m-am bucurat că era acolo când m-am trezit. M-a sărutat, îndeajuns de mult ca pulsul meu să o ia razna, apoi s-a dus acasă să se schimbe și să-și ia mașina.

M-am îmbrăcat repede, neavând prea multe opțiuni. Cel care mi-a jefuit coșul de rufe îmi subțiasse în mod critic garderoba. Dacă nu ar fi fost așa de înfricoșător, ar fi fost incredibil de enervant.

Eram gata să mă duc să iau micul dejun când am observat că exemplarul meu jerpelit din *La răscruce de vânturi* zăcea deschis pe podea, acolo unde Edward îl scăpase azi-noapte, ținându-i locul la fel cum legătura precară îi amintea de mine.

Am ridicat curioasă cartea, încercând să-mi amintesc cuvintele lui Edward. Parcă spusese că dintre toate personajele îl

plăcea cel mai mult pe Heathcliff. Nu avea cum să fie așa; probabil că visasem partea asta.

Două cuvinte de pe pagină îmi atraseră atenția și m-am aplecat să citesc paragraful mai atent. Replica îi aparținea lui Heathcliff, și știam foarte bine pasajul.

De aici poți vedea deosebirea dintre sentimentele noastre: dacă el ar fi fost în locul meu, și eu în al lui, cu toate că-l urăsc cu o ură care mi-a înveninat viața, niciodată n-aș fi ridicat mâna împotriva lui. Mă poți privi cu neîncredere dacă-ți place! Eu nu i-aș fi interzis niciodată s-o vadă, atâta vreme cât ea ar fi dorit acest lucru. Dar în clipa în care nu i-ar mai fi păsat de el, i-aș fi smuls inima lui Linton și i-aș fi băut sângele! Până atunci însă – și, dacă nu mă crezi, nu mă cunoști – până atunci aș fi murit încetul cu încetul, fără să mă fi atins măcar de un fir de păr din capul lui!¹

Cele două cuvinte care îmi atrăseseră atenția erau „băut sângele“.

M-am cutremurat.

Da, trebuie să fi visat că Edward a spus ceva bun de Heathcliff. Și probabil că nu asta era pagina pe care o citea. Cartea ar fi putut să se deschidă la orice pagină.

¹ Emily Brontë, *La răscruce de vânturi*, traducere de Henriette Yvonne Stahl, Editura Rao, 1995

12. TIMP

– Am prevăzut... începu Alice pe un ton prevestitor de rele. Edward încercă să o ghiontească în coaste cu cotul, lucru de care ea se feri cu agilitate.

– Bine, bombăni ea. Edward mă pune să fac chestia asta. Dar *chiar* am prevăzut că vei fi mai supărată dacă te voi lua prin surprindere.

Mergeam spre mașină după ore și nu aveam absolut nici o idee despre ce vorbeau.

– Pe înțelesul meu, vă rog? le-am cerut eu.

– Nu fi copil. Fără crize.

– Acum chiar că mă tem.

– Deci vei primi – vreau să spun că *vom primi* – o petrecere de absolvire. Nu e mare lucru. Nu ai de ce să sari ca arsă. Dar am văzut că *te-ai fi isterizat* dacă urma să organizez o petrecere surpriză – se dădu în pas de dans la o parte când Edward se întinse să-i ciufulească părul – și Edward a spus că e mai bine să știi dinainte. Dar nu e mare lucru. Promit.

Am oftat profund.

– Mai are rost să mă cert cu tine?

– Deloc.

– Bine, Alice. Voi fi acolo. Și voi urî fiecare minut din ea. Promit.

- Așa te vreau! Apropo, îmi place la nebunie cadoul meu. Nu ar fi trebuit.

- Dar nu am luat nimic.

- Oh, știi asta. Dar vei lua.

Mi-am stors panicată creierii încercând să-mi aduc aminte ce mă hotărâsem să-i iau pe post de cadou de absolvire și pe care să-l fi văzut.

- Incredibil, mormăi Edward. Cum poate fi ceva atât de mic atât de enervant?

Alice râse.

- E un talent.

- Nu mai puteai să aștepți câteva săptămâni înainte să-mi spui chestia asta? am întrebat eu bosumflată. Acum o să fiu stresată tot acest timp.

Alice se încruntă la mine.

- Bella, spuse ea încet. Știi ce zi e azi?

- Luni?

Își dădu ochii peste cap.

- Da. Este luni... și suntem în patru. Mă prinse de cot, mă întoarse cu totul și-mi arată un poster mare și galben lipit de ușa sălii de sport. Acolo, scrisă cu litere negre, se afla data absolvirii. Adică exact de azi într-o săptămână.

- Suntem în patru? *Iunie*? Sunteți siguri?

Nu-mi răspunse nici unul dintre ei. Alice clătină din cap cu tristețe, prefăcându-se dezamăgită, iar Edward ridică din sprâncene.

- Nu se poate! Cum s-a întâmplat asta?

Am încercat să număr zilele în gând, dar nu-mi puteam da seama când a trecut timpul.

M-am simțit de parcă mi-a fugit pământul de sub picioare. Săptămânile de stres, de griji... cumva, în toată obsesia mea pentru timp, timpul meu trecuse. Posibilitatea de a-mi face ordine în gânduri, pentru a face planuri, se evaporase. Nu mai aveam timp.

Și nu eram pregătită.

Nu știam cum să fac asta. Cum să-mi iau rămas-bun de la Charlie și Renée... de la Jacob... de la natura mea umană.

Știam exact ce-mi doream, dar dintr-odată mi s-a făcut groază să obțin lucrul acela.

În teorie, eram nerăbdătoare, chiar înverșunată în dorința de a da caracterul trecător al vieții mele pe nemurire. La urma urmei, asta era cheia să rămân cu Edward pentru totdeauna. Nu mai spun că eram vânată de grupuri cunoscute și necunoscute. Ideal ar fi fost să nu stau așa, neajutorată și delicioasă, așteptând ca unul dintre ele să mă prindă.

În teorie, totul avea logică.

În practică... să fiu om era tot ce știam. Viitorul de după asta se înfățișa ca un abis întunecos, pe care nu aveam să-l cunosc decât după ce saream în el.

Simpla idee, data de astăzi – pe care era atât de evident că o reprimasem în subconștient –, făcea ca acest termen limită pe care-l tot așteptasem să pară data pedepsei mele capitale.

Eram vag conștientă că Edward îmi ținea portiera deschisă și că Alice flecărea de pe bancheta din spate, că ploaia bătea cu putere în parbriz. Edward păru să-și dea seama că eram cu ei numai fizic; nu a încercat să mă scoată din lumea mea. Sau poate că a încercat și n-am observat eu.

Am ajuns la mine acasă, unde Edward mă așeză pe canapea și mă trase lângă el. Priveam pe fereastră la aburul gri și lichid și am încercat să-mi dau seama unde-mi dispăruse hotărârea. De ce intram acum în panică? Știam că mi se apropia termenul limită. De ce ar trebui să mă sperie venirea lui?

Nu știu cât timp m-a lăsat să mă uit în liniște pe fereastră. Dar ploaia se estompa în întuneric când într-un târziu își pierdu răbdarea.

Își puse mâinile reci de o parte și de alta a feței mele și mă fixă cu ochii lui aurii.

– Îmi spui, te rog, la ce te gândești? *Înainte* să înnebunesc?

Ce puteam să-i spun? Că eram o lașă? Îmi căutam cuvintele potrivite.

– Buzele tale sunt albe ca varul. Vorbește, Bella.

Am oftat. Oare cât timp îmi ținusem respirația?

– Data m-a prins cu garda jos, am șoptit eu. Asta e tot.

Așteptă, chipul fiindu-i plin de îngrijorare și scepticism.

Am încercat să-i explic:

– Nu știu exact ce să fac... ce să-i spun lui Charlie... ce să spun... cum să...

Îmi pieri glasul.

– Nu are nici o legătură cu petrecerea?

M-am încruntat.

– Nu. Dar mersi că mi-ai amintit.

Ploaia se auzea și mai tare în timp ce el îmi citea chipul.

– Nu ești pregătită, șopti el.

– Ba sunt, am mințit eu imediat din reflex. Mi-am dat seama că m-a citit imediat, așa că am tras adânc aer în piept ca să pot spune adevărul: Trebuie să fiu.

– Nu trebuie să fii nimic.

Simțeam cum îmi ieșea frica la suprafață prin ochi în timp ce rosteam motivele.

– Victoria, Jane, Caius, cine o fi fost în camera mea...!

– Cu atât mai multe motive să așteptăm.

– Nu are nici o logică, Edward!

Își apăsă mâinile și mai tare de fața mea și vorbi cu prudență:

– Bella. Nici unul dintre noi nu a avut de ales. Ai văzut ce s-a întâmplat cu noi... mai ales cu Rosalie. Ne-am chinuit toți, încercând să ne împăcăm cu ceva asupra căruia nu am avut nici un control. Nu voi permite să fie la fel și pentru tine. Tu vei avea posibilitatea să *alegi*.

– Am ales deja.

– Nu iei decizia asta pentru că ți-a ajuns cuțitul la os. Vom rezolva problemele și eu voi avea grijă de tine, îmi făgădui el. Când vom termina cu asta și nu-ți va mai forța nimeni mâna, abia atunci vei decide dacă mi te alături, dacă vei mai vrea. Dar nu de frică. Nu vei fi obligată să faci asta.

- Carlisle mi-a promis, am murmurat eu cu încăpățănare.
După absolvire.

- Nu înainte să fii gata, spuse el pe un ton ferm. Și în mod sigur nu în timp ce te simți amenințată.

Nu i-am răspuns. Nu eram în clipa de față în stare să mă cert; nu aveam hotărârea necesară.

- Gata. Mă sărută pe frunte. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.
Am râs cu inima strânsă.

- Nimic cu excepția sorții implacabile.

- Ai încredere în mine.

- Am.

Încă îmi privea chipul, așteptându-mă să mă liniștesc.

- Pot să te întreb ceva? am spus eu.

- Orice.

Am ezitat, mușcându-mi buza, după care am pus o întrebare diferită de aceea care mă îngrijora.

- Ce-i iau lui Alice pentru absolvire?

El chicoti.

- Părea că ne iei la amândoi bilete la concert.

- Corect! Eram atât de ușurată încât aproape am zâmbit.
Concertul din Tacoma. Am văzut anunțul în ziar săptămâna trecută și m-am gândit că e ceva ce v-ar plăcea, de vreme ce ai spus că e un CD bun.

- E o idee minunată. Mulțumim.

- Sper că nu s-au vândut toate biletele.

- Intenția contează. Dintre toți, eu știu asta.

Am oftat.

- Aveai de gând să mă întreb altceva, spuse el.

M-am încruntat.

- Te pricepi oleacă.

- Am multă experiență în cititul chipului tău. Întreabă-mă.
Am închis ochii și mi-am ascuns fața în pieptul lui.

- Tu nu vrei ca eu să fiu vampir.

- Nu, nu vreau, zise el suav, după care așteptă să mai spun și altceva. Asta nu a fost o întrebare, vorbi el după un moment.

– Ei bine... îmi făceam griji cu privire la... *motivul* pentru care simți asta.

– Îți făceai griji? se minună el.

– Îmi spui și mie motivul? Adevărul adevărat, fără să-mi cruți sentimentele?

Ezită timp de un minut.

– Dacă-ți răspund la întrebare atunci îmi vei răspunde și tu la una?

Am încuviințat din cap, cu fața încă ascunsă.

– Ai putea să trăiești mult mai bine, Bella. Știu că tu *crezi* că eu am suflet, dar eu nu sunt prea convins de asta și ca să-l riști pe al tău... Clătină ușor din cap. Să permit eu așa ceva – să te las să devii ce sunt eu numai ca să nu te pierd eu – este cel mai egoist lucru pe care mi-l pot imagina. Eu vreau asta mai mult decât orice, pentru *mine*. Dar pentru tine, vreau mult mai mult. Mi se pare o crimă să te pun să faci asta. Este cel mai egoist lucru pe care l-aș face vreodată, chiar dacă apuc să trăiesc veșnic. Dacă ar exista vreo cale ca eu să devin om pentru tine – aș plăti orice preț.

Am stat nemișcată, gândindu-mă la spusele lui.

Edward credea că era *egoist*.

Am simțit cum mi se întinde încet un zâmbet pe față.

– Deci... nu e ca și cum te temi că... nu mă vei mai plăcea la fel de mult când voi fi diferită – când nu voi mai fi moale și caldă și nu voi mai mirosi la fel? Tu chiar vrei să mă ții lângă tine indiferent cum mă transform?

Edward pufni.

– Tu-ți făceai griji că nu te voi mai *plăcea*? vru el să știe. Apoi, înainte să apuc să-i răspund, începu să râdă. Bella, pentru o persoană atât de intuitivă, pricepi atât de greu unele lucruri!

Știam că i se va părea o prostie, dar eu mă simțeam ușurată. Dacă într-adevăr mă voia, puteam să trec peste tot restul... cumva. Cuvântul *egoist* îmi sună brusc ca unul frumos.

- Nu cred că-ți dai seama cât de ușor va fi pentru mine, Bella, spuse el încă puțin amuzat, atunci când nu va mai trebui să mă concentrez tot timpul să nu te ucid. Sunt, în mod sigur, lucruri care-mi vor lipsi. Ca de exemplu acesta...

Se uită în ochii mei și-mi mângâie obrazul, și am simțit cum mi se ridică sângele în obraji. Râse cu blândețe.

- Și sunetul inimii tale, continuă el mai serios, dar tot zâmbind discret. Este cel mai important sunet din lumea mea. M-am obișnuit atât de mult cu el acum, încât aș putea jura că-l aud de la kilometri întregi distanță. Dar nimic din toate acestea nu contează. *Asta*, spuse el, luându-mi fața în mâini. *Tu*. Iată tot ce vreau să păstrez. Tu vei fi mereu Bella mea, doar că vei trăi veșnic.

Am oftat și am închis ochii mulțumită, odihnindu-mă acolo în brațele lui.

- Acum îmi răspunzi și tu la întrebare? La fel, fără să-mi cruți sentimentele? mă întrebă el.

- Sigur, am răspuns eu imediat, căscând ochii mari de surprindere. Ce voiai să știi?

Rosti cuvintele foarte rar:

- Nu vrei să fii soția mea.

Mi se opri inima, după care începu să bată cu putere. O transpirație rece începu să-mi apară pe gât, iar mâinile îmi erau ca gheața.

El așteptă, privind și ascultând reacția mea.

- Asta nu este o întrebare, am șoptit eu într-un târziu.

El se uită în jos, genele lui umbrindu-i pomeții, și își lăsă mâna în jos de pe fața mea să mă ia de mâna stângă, care era înghețată. Se jucă cu degetele mele în timp ce vorbe:

- Eram îngrijorat cu privire la motivul pentru care simți așa. Am încercat să înghit.

- Nici asta nu este o întrebare, am șoptit eu.

- Te rog, Bella?

- Adevărul? am întrebat eu, numai mimând cuvintele.

– Sigur. Pot să suport, orice ar fi.

Am tras adânc aer în piept.

– O să râzi de mine.

Ochii lui se uitară brusc spre mine, cu uluire.

– Să râd? Nu-mi pot imagina una ca asta.

– O să vezi, am bombănit eu, după care am oftat. Fața mea se făcu din albă roșie, întristându-se brusc. OK, bine! Știu că ție ți se va părea o glumă, dar e pe bune! Este atât de... de... de... *jenant!* am mărturisit eu și mi-am ascuns fața în pieptul lui din nou.

Urmă o pauză scurtă.

– Nu te înțeleg.

Mi-am înclinat capul pe spate și m-am uitat la el.

– Nu sunt *genul acela de fată*, Edward, am izbucnit eu stingherită. Genul acela care se mărită imediat ce termină liceul ca o țărăncuță fraieră care a fost lăsată gravidă de iubitul ei! Îți dai seama ce ar crede oamenii? Îți dai seama în ce secol suntem? Nu se mai căsătorește lumea la optsprezece ani! Cel puțin nu oamenii deștepți, responsabili, maturi! Nu aveam de gând să fiu *genul acela de fată!* Nu asta sunt eu...

Nu am mai continuat, pierzând șirul vorbelor.

– Asta e tot? mă întrebă el într-un târziu.

Am clipit.

– Nu e suficient?

– Nu e ca și cum erai... mai nerăbdătoare să fii nemuritoare decât să fii cu mine?

Și apoi, deși prevăzusem că *el* va râde, tot eu am fost brusc cea care a izbucnit într-un râs nervos.

– Edward! am strigat eu printre reprimările de chicotit. Și eu care... am crezut... mereu... că ești... mult mai... *deștept* decât mine!

Mă luă în brațe și am simțit că râdea și el cu mine.

– Edward, am spus eu, reușind cu puțin efort să vorbesc mai coerent, eternitatea fără tine nu are nici un rost. Eu nu aș vrea să trăiesc nici o zi fără tine.

- Asta da ușurare, spuse el.
- Oricum... asta nu schimbă nimic.
- E bine să te pot înțelege, totuși. Și chiar îți înțeleg perspectiva, Bella, serios. Dar mi-am plăcea foarte mult să te gândești și tu la a mea.

Devenisem din nou serioasă și am încuviințat din cap, încercând să nu mă încrunt.

Ochii lui de un auriu lichid îi fixau hipnotizant pe ai mei.

- Vezi tu, Bella. Eu am fost mereu *genul acela de băiat*. În lumea mea, eu eram deja bărbat. Nu-mi căutam dragostea – nu, eram mult prea înverșunat să devin soldat; nu mă gândeam la nimic altceva decât la gloria idealizată a războiului cu care îi păcăleau pe posibili recrui – , dar dacă aș fi găsit-o... Se opri, înclinându-și capul într-o parte. Era să spun dacă aș fi găsit pe *cineva*, dar mi-am dat seama că nu e corect. Dacă te-aș fi găsit pe *tine*, nu am nici o îndoială cum aș fi procedat. Am fost *genul acela de băiat*, care – imediat ce mi-aș fi dat seama că tu ești cea pe care o caut – s-ar fi așezat într-un genunchi și ți-ar fi cerut mâna. Te-aș fi vrut pentru o eternitate, chiar și când cuvântul acesta nu avea chiar aceleași conotații.

Îmi zâmbi ștregărește.

M-am uitat la el cu ochii cășcați.

- Respiră, Bella, îmi aminti el, zâmbind.

Am tras aer în piept.

- Poți să vezi lucrurile și prin ochii mei, Bella, măcar puțin? Și, preț de o clipă, am putut. M-am imaginat cu fustă lungă și bluză de dantelă cu guler înalt și părul prins în coc. L-am văzut pe Edward arătând incredibil într-un costum deschis la culoare și cu un buchet de flori de câmp în mână, stând lângă mine într-un leagăn de verandă.

Mi-am scuturat capul și am înghițit. Tocmai îmi veneau în minte imagini din *Anne de la Green Gables*¹.

¹ Serie de romane aparținând scriitoarei canadiene Lucy Maud Montgomery (n.tr.)

– Chestia este, Edward, am spus eu pe un ton tremurat, evitând întrebarea, că în mintea mea, conceptele de *căsătorie* și *eternitate* nu sunt nici reciproc exclusive și nici reciproc cuprinzătoare. Și, de vreme ce deocamdată trăim în lumea mea, poate că ar trebui să ne luăm după obiceiurile de acum, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Dar pe de altă parte, ripostă el, în scurt timp vei lăsa de tot timpul în urmă. Deci de ce ți-ar afecta decizia atât de mult obiceiurile unei culturi de tranziție?

Mi-am ținut buzele.

– Știi vorba aia când ești la Roma să te porți ca romanii?

El râse.

– Nu trebuie să spui astăzi da sau nu, Bella. Oricum e bine să înțelegi lucrurile din ambele perspective, nu crezi?

– Deci condiția...?

– Este încă valabilă. Chiar înțeleg ce vrei să spui, Bella, dar dacă vrei să te schimb chiar eu...

– Pa-ram-pam-pam, am murmurat eu amuzată.

Încercam să cânt marșul nupțial, dar sună cumva ca un bocet.

Timpul continua să zboare cu repeziciune.

Noaptea aceea trecu repede și fără vise și apoi se făcu dimineată. Absolvirea se apropia cu pași repezi. Aveam o grămadă de învățat pentru examenele finale și știam că nu voi reuși să acopăr nici jumătate din materie în zilele care-mi rămăseseră.

Când am coborât la micul dejun, Charlie plecase deja. Lăsase ziarul pe masă, lucru care-mi aminti că aveam ceva cumpărături de făcut. Am sperat că anunțul pentru concert era prezent și în această ediție; aveam nevoie de numărul de telefon să comand biletele alea stupide. Nu mi se mai părea cine știe ce cadou acum că nu mai era surpriză. Bineînțeles, să încerci să-i faci lui Alice o surpriză nu era cel mai strălucit plan.

Aveam de gând să trec direct la rubrica de divertisment, dar titlul gros de pe prima pagină îmi atrase atenția. Am simțit cum mă cuprinde teama când m-am aplecat mai aproape să citesc știrea de pe prima pagină.

SEATTLE TERORIZAT DE MASACRE

Au trecut mai puțin de zece ani de când Seattle a fost bântuit de cel mai prolific criminal în serie din Statele Unite. Gary Ridgway, Criminalul de pe Râul Verde, a fost condamnat pentru uciderea a 48 de femei.

Și acum un Seattle asediat trebuie să accepte posibilitatea că ar putea găzdui un monstru și mai îngrozitor chiar în acest moment.

Poliția încă nu declară că avalanșa recentă de crime este opera unui criminal în serie. Cel puțin nu încă. Este greu de crezut că un asemenea măcel poate fi opera unui singur individ. Criminalul – dacă este într-adevăr o singură persoană – ar fi răspunzător pentru 39 crime în serie și dispariții în doar trei luni. Prin comparație, cele 48 de crime ale lui Ridgway au fost comise într-o perioadă de 21 de ani. Dacă aceste crime au același autor, atunci acesta este cel mai violent șir de crime în serie din istoria Americii.

Poliția înclină să creadă că este implicată o activitate în bandă. Această teorie este susținută de numărul total al victimelor și de faptul că nu pare să existe vreun tipar după care sunt alese aceste victime.

De la Jack Spintecătorul la Ted Bundy, țintele crimelor în serie sunt de obicei legate între ele prin asemănări de vârstă, gen, rasă sau o combinație a acestor trei. Victimele acestui val de crime variază de la eleva eminentă de 15 ani, Amanda Reed, la poștașul pensionat de 67 de ani, Omar Jenks. Crimele în serie includ 18 femei și 21 de bărbați. Victimele fac parte din rase diferite: caucazieni, afro-americieni, hispanici și asiatici.

Alegerea pare făcută la întâmplare. Nu se prefigurează alt mobil al crimei în afară de plăcerea de a ucide.

Atunci, de ce se ia în calcul posibilitatea unui criminal în serie?

Există suficiente similitudini în modul de operare pentru a exclude posibilitatea unor crime fără legătură. Fiecare victimă descoperită a fost arsă atât de tare, încât a fost necesară amprenta dentară pentru identificare. Folosirea vreunui produs de accelerare a procesului de ardere, cum ar fi benzina sau alcoolul, se întâlnește adesea în incendii; cu toate acestea, nici un indiciu privind folosirea unui accelerator nu a fost găsit încă. Toate trupurile au fost abandonate la întâmplare, fără vreo încercare de a le ascunde.

Și mai sinistru este faptul că majoritatea rămășițelor prezintă dovezi de violență brutală – oase zdrobite și rupte de vreo presiune incredibilă – care, după spusele medicilor legiști, a avut loc înainte de ora decesului, deși niște concluzii sigure sunt greu de tras, având în vedere starea precară a dovezilor.

Încă o asemănare care duce la posibilitatea unei crime în serie: în afară de rămășițe, toate dovezile la fiecare crimă au fost perfect șterse. Nici o amprentă, nici o urmă de cauciuc de mașină, nici un fir de păr străin nu a fost uitat în urmă. Nu s-a găsit nici un suspect în aceste dispariții.

Și apoi chiar disparițiile prezintă o similitudine – este mereu vorba de oameni care nu ies cu nimic în evidență. Nici una dintre victime nu poate fi văzută ca o pradă ușoară. Nici una nu este fugară sau fără adăpost, sau fără rude și cunoscuți care să-i raporteze dispariția. Victimele au dispărut din casele lor, dintr-un apartament de la etajul patru, dintr-o sală de gimnastică, de la o petrecere de nuntă. Iată împrejurările celei mai șocante dispariții: boxerul amator Robert Walsh a intrat în sala de cinema cu prietena lui; după câteva minute de film, femeia a observat că el nu mai era la locul lui. Trupul lui a fost găsit abia trei ore mai târziu, când au fost chemați pompierii la locul unui

incendiu înregistrat la un container de gunoi aflat la zece kilometri distanță.

Un alt element comun caracterizează omuciderile: toate victimele au dispărut noaptea.

Și cel mai alarmant tipar? Rapiditatea. Șase dintre crime au fost comise în prima lună, unsprezece în a doua. Douăzeci și două au avut loc doar în ultimele zece zile. Iar poliția nu este mai aproape de găsirea vinovatului decât era la descoperirea primului cadavru ars.

Dovezile se contrazic unele pe altele, părțile găsite sunt îngrozitoare. Să fie oare o nouă bandă ticăloasă sau un criminal sălbatic care ucide în serie? Sau altceva la care poliția nu s-a gândit încă?

Numai o singură concluzie este indiscutabilă: ceva înfiorător bântuie orașul Seattle.

Abia la a treia încercare am reușit să citesc ultima frază și mi-am dat seama că problema era din cauză că-mi tremurau mâinile.

– Bella?

La cât de concentrată eram, vocea lui Edward, deși vorbise încet și nu dorise să mă sperie, mă făcu să icnesc și să mă întorc brusc.

Stătea sprijinit în prag, încruntat. Apoi ajunse deodată lângă mine și mă luă de mână.

– Te-am speriat? Iartă-mă. Nu am bătut...

– Nu, nu, am spus eu repede. Ai văzut asta?

Am arătat spre ziar.

I se încreți fruntea.

– Nu am văzut încă ziarul de azi. Dar știam că devine din ce în ce mai rău. Va trebui să facem ceva... repede.

Nu-mi plăcea cum suna asta. Uram ca vreunul dintre ei să-și asume riscuri și orice sau oricine se afla în Seattle începuse să mă

sperie. Dar ideea că ar putea veni cei din Volturi era la fel de înfricoșătoare.

– Alice ce spune?

– Asta e problema. Se încruntă și mai tare. Nu vede nimic... deși ne-am concentrat de vreo șase ori ca să verificăm. Începe să-și piardă încrederea. Are senzația că îi scapă prea multe zilele astea, că este ceva în neregulă. Că poate își pierde puterea de a vedea.

Ochii mi se făcură mari.

– Se poate așa ceva?

– Cine știe? Nu a făcut nimeni vreun studiu... dar sincer să fiu mă cam îndoiesc. Lucrurile astea tind să se intensifice odată cu trecerea timpului. Uită-te la Aro și la Jane, spre exemplu.

– Atunci, care este problema?

– Cred că este o profeție care trebuie să se îndeplinească. Noi tot așteptăm ca Alice să vadă ceva ca să putem pleca... iar ea nu vede nimic pentru că noi nu vom pleca până când ea nu vede ceva. Așa că nu are cum să ne vadă acolo. Poate că va trebui să acționăm pe neștiute.

M-am cutremurat.

– Nu.

– Vrei să mergi neapărat azi la școală? Mai sunt vreo două zile până la examene; nu au ce să ne învețe nou.

– Cred că pot să supraviețuiesc o zi fără școală. Ce facem?

– Vreau să vorbesc cu Jasper.

Iar Jasper. Era ciudat. În familia Cullen, Jasper era mereu puțin marginalizat, lua parte la acțiunile în grup, dar nu era niciodată în centrul atenției. Presupunerea mea nerostită era că prezența lui acolo se datora numai lui Alice. Am avut senzația că el avea să o urmeze pe Alice oriunde, dar că acest stil de viață nu reprezenta prima lui opțiune. Poate pentru că nu se implica din tot sufletul îi era mai greu să țină pasul.

În orice caz, nu-l mai văzusem pe Edward să conteze atât de mult pe Jasper. M-am întrebat din nou ce a vrut să spună prin

expertiza lui Jasper. Sinceră să fiu, nu știam prea multe despre istoria lui Jasper, ci numai că provenea de undeva din sud înainte să-l găsească Alice. Cine știe din ce motiv, Edward s-a ferit mereu de orice întrebare cu privire la cel mai nou frate al lui. Și fusesem mereu mult prea intimidată de vampirul înalt și blond care arăta ca un star de cinema în vogă ca să-l pot întreba direct.

Când am ajuns acasă i-am găsit pe Carlisle, Esme și pe Jasper uitându-se atenți la știri, deși sonorul era dat atât de încet încât eu nu auzeam nimic. Alice stătea cocoțată pe ultima treaptă a șirului imens de scări cu fața în mâni, arătând descurajată. Când am intrat în casă, Emmett intră agale prin ușa de la bucătărie, arătând perfect relaxat. Pe Emmett nu-l deranja nimic niciodată.

– Hei, Edward. O faci pe Bella să chiulească?

Rânji la mine.

– Amândoi chiulim, îi aminti Edward.

Emmett râse.

– Da, dar *pentru ea* e prima dată când face liceul. Ar putea să piardă ceva important.

Edward își dădu ochii peste cap, dar în rest își ignoră fratele preferat. Îi aruncă ziarul lui Carlisle.

– Ai văzut că se gândesc la varianta criminalului în serie? Întrebă el.

Carlisle oftă.

– CNN are doi specialiști care dezbat de dimineată posibilitatea asta.

– Nu putem lăsa lucrurile să mai continue.

– Hai să mergem acum, spuse Emmett cu un entuziasm brusc. M-am plictisit de moarte.

De la etaj răsună un șuierat.

– Ce pesimistă e, mormăi Emmett pentru el.

Edward îl aprobă pe Emmett.

– Va trebui să mergem odată și odată.

Rosalie apăru din capul scărilor și coborî încet. Chipul îi era neted și inexpressiv.

Carlisle își scutura capul.

– Sunt îngrijorat. Nu ne-am mai implicat niciodată în astfel de lucruri. Nu e treaba noastră. Noi nu suntem familia Volturi.

– Nu vreau ca familia Volturi să vină aici, spuse Edward. Ne dă mult mai puțin timp să reacționăm.

– Dar toți oamenii aceia nevinovați din Seattle, murmură Esme. Nu e drept să-i lăsăm să moară așa.

– Știu, oftă Carlisle.

– Oh, spuse Edward tăios, întorcându-și capul puțin să se uite la Jasper. Nu m-am gândit la asta. Înțeleg. Ai dreptate, așa trebuie să stea lucrurile. Ei bine, asta schimbă totul.

Nu eram singura care se uita nedumerită la el, dar s-ar putea să fi fost singura care nu arăta ușor enervată.

– Mai bine le-ai explica și celorlalți, îi spuse Edward lui Jasper. Care ar putea să fie scopul?

Edward începu să se plimbe de colo-colo, uitându-se la podea, pierdut în gânduri.

Deși nu am văzut-o să se ridice, Alice se afla lângă mine.

– Ce tot aiurează acolo? îl întrebă ea pe Jasper. La ce te gândești?

Lui Jasper nu păru să-i placă să fie în centrul atenției. Ezită, uitându-se la fiecare chip din cerc – pentru că toată lumea s-a dat mai aproape să audă ce avea de spus – , după care ochii lui se opriră pe mine.

– Ești derutată, îmi spuse el pe un ton profund și foarte încet.

Nu exista nici un semn de întrebare în presupunerea lui. Jasper știa cum mă simțeam eu, cum se simțea toată lumea.

– Toți suntem derutați, bombăni Emmett.

– Tu-ți permiti să ai răbdare, îi spuse Jasper. Și Bella ar trebui să înțeleagă asta. E una de-a noastră de-acum.

Cuvintele lui mă luară prin surprindere. Intrasem foarte puțin în contact cu Jasper, mai ales de la ultima mea aniversare

când încercase să mă omoare, și nu știam că avea părerea aceasta în ceea ce mă privește.

– Cât de multe știi tu despre mine, Bella? mă întrebă Jasper.

Emmett oftă teatral și se trânti pe canapea să aștepte, făcând pe nerăbdătorul.

– Nu prea multe, am recunoscut eu.

Jasper își întoarse ochii spre Edward, care se uită în sus să-i întâlnească privirea.

– Nu, îi răspunse Edward la gând. Sunt sigur că înțelegi de ce nu i-am spus povestea aceea. Dar presupun că acum trebuie să o audă.

Jasper încuviința gânditor din cap, după care începu să-și suflece mâneca puloverului lui alb.

M-am uitat la el curioasă și derutată, încercând să-mi dau seama ce făcea. Își puse încheietura sub marginea abajurului de lângă el, aproape de lumina becului gol și-și pipăi cu degetul un semn în formă de semilună ieșit în relief de pe pielea lui palidă.

Îmi luă un minut să înțeleg de ce forma mi se părea ciudat de familiară.

– Oh, am icnit eu, duminindu-mă brusc. Jasper, ai o cicatrice exact ca a mea.

Mi-am întins mâna, semiluna mea argintie fiind mai proeminentă pe pielea mea crem decât pe cea de alabastru a lui.

Jacob zâmbi slab.

– Am multe cicatrice ca a ta, Bella.

Chipul lui Jasper era indescifrabil în timp ce ridică mâneca puloverului lui subțire mai sus pe braț. La început, ochii mei nu au putut distinge textura pielii lui. Semiluni curbate se întrepătrundeau într-un model bogat pus în evidență de strălucirea puternică a lămpii de lângă el, care prin jocul de umbre format scotea modelul ușor în relief. Apoi mi-am dat seama că tiparul era făcut din semiluni individuale ca aceea de pe încheietura lui... sau cea de pe mâna mea.

M-am uitat înapoi la unica mea cicatrice mică – și mi-am amintit de unde o aveam. M-am uitat la forma dinților lui James, ștanțată pentru totdeauna pe pielea mea.

Apoi am icnit, ridicând privirea spre el.

– Jasper, ție ce ți s-a *întâmplat*?

13. NOU-NĂSCUȚI

- Același lucru care ți s-a întâmplat și ție, îmi răspunse Jasper încet. Numai că de o mie de ori. Râse puțin mâhnit și-și frecă mâna. Veninul nostru este singurul care lasă cicatrice.

- *De ce?! am exclamat eu îngrozită și cu răsuflarea tăiată, simțindu-mă nepoliticoasă, dar neputând să-mi iau ochii de la pielea lui maltratată.*

- Nu aveam chiar aceeași... educație pe care o au frații mei adoptivi aici de față. Începutul meu a fost cu totul altfel.

Vocea lui se înăspri spre final.

M-am uitat fix la el, îngrozită.

- Înainte să-ți spun povestea mea, spuse Jasper, trebuie să înțelegi că sunt locuri în lumea *noastră*, Bella, unde durata vieții celor care nu îmbătrânesc niciodată este măsurată în săptămâni, și nu în secole.

Ceialți mai auziseră povestea asta. Carlisle și Emmett și-au întors atenția înapoi spre televizor. Alice se mișcă în liniște să se așeze la picioarele lui Esme. Dar Edward era la fel de absorbit ca și mine; îi simțeam ochii pe chipul meu, citind fiecare scânteie de emoție.

- Pentru a înțelege cu adevărat de ce, trebuie să privești lumea dintr-o perspectivă diferită. Trebuie să-ți imaginezi cum arată ea pentru cei puternici, lacomi... cei perpetuu însetați. Vezi

tu, există locuri în lumea asta care sunt mai bune pentru noi decât altele. Locuri unde putem să fim mai puțin stăpâniți și totuși să evităm să fim descoperiți. Imaginează-ți, spre exemplu, o hartă a emisferei vestice. Închipuie-ți pe ea fiecare viață umană ca un punct mic roșu. Cu cât mai mult roșu este, cu atât mai mult noi – ei bine, cei care trăiesc în felul acesta – ne putem hrăni fără să atragem atenția.

M-am cutremurat la imaginea din capul meu, la cuvântul *hrăni*. Dar Jasper nu se străduia să nu mă sperie, nu devenea excesiv de protector cum era Edward mereu. Continuă fără să se oprească.

– Nu că grupurilor din Sud le-ar părea foarte tare rău dacă oamenii observă sau nu. Clanul Volturi îi ține sub control. Ei sunt singurii de care se tem grupurile din Sud. Dacă nu ar exista familia Volturi, am fi și noi restul foarte repede expuși.

M-am încruntat la modul în care le pronunțase numele – cu respect, aproape cu recunoștință. Ideea că familia Volturi ar reprezenta personaje pozitive, indiferent în ce sens, era greu de acceptat.

– Nordul este, prin comparație, foarte civilizată. Majoritatea suntem nomazi aici, ne place ziua la fel ca și noaptea, permitem oamenilor să interacționeze cu noi fără să le dăm de bănuț – anonimatul este foarte important pentru noi toți. În Sud, este o altă lume. Acolo nemuritorii ies doar noaptea. Își petrec zilele plănuiind următoarea mișcare, anticipându-și dușmanul. În Sud a fost război, război constant secole întregi, fără nici un moment de pace. Grupurile de acolo abia dacă mai observă oamenii, la fel cum soldații observă o turmă de vaci pe marginea drumului – mâncare de luat. Se ascund din calea turmelor doar din cauza familiei Volturi.

– Dar pentru ce luptă? am întrebat eu.
Jasper zâmbi.

– Mai ții minte harta cu punctele roșii?

El așteptă, așa că eu am încuviințat din cap.

– Se luptă pentru controlul în zona cu cel mai mult roșu. Vezi tu, i-a venit cuiva odată ideea că, dacă ești singurul vampir din, să spunem, Mexic, atunci te poți hrăni în fiecare noapte, de două, de trei ori, fără să observe cineva vreodată. Urzea metode prin care să scape de concurență. Au avut și ceilalți aceeași idee. Unii găseau tactici mai eficiente decât alții. Dar cea mai eficientă tactică a fost inventată de un vampir extrem de tânăr pe nume Benito. Prima dată când a auzit cineva de el a fost când a venit de undeva din nordul Dallasului și a masacrat două grupuri mici care împărțeau o zonă în apropiere de Houston. Două nopți mai târziu, s-a aruncat asupra unui clan de aliați mult mai puternic, care pretindea supremația în Monterrey, în nordul Mexicului. Și, din nou, a câștigat.

– Cum a câștigat? am întrebat eu cu o curiozitate prudentă.

– Benito crease o armată de vampiri nou-născuți. A fost primul care s-a gândit la asta și, la început, a fost de neoprit. Vampirii foarte tineri sunt nestatornici, sălbatici și aproape imposibil de controlat. Cu un nou-născut te poți înțelege, poți să-l înveți să se stăpânească, dar zece, cincisprezece sunt un coșmar împreună. Se întorc unul împotriva celuilalt la fel de ușor cum se întorc spre dușmanul către care îi îndrumi. Benito a trebuit să facă și mai mulți pe măsură ce luptau între ei și grupurile pe care le decima îi nimiceau mai mult de jumătate din vampiri înainte să piardă. Vezi tu, deși nou-născuții sunt periculoși, poți totuși să-i învingi dacă știi cum. Sunt incredibil de puternici din punct de vedere fizic în primul an sau în primii doi și, dacă li se permite să-și folosească puterea, pot zdrobi un vampir mai vechi cu ușurință. Dar ei sunt sclavii instinctelor lor și astfel sunt previzibili. De obicei, nu au abilitatea de a lupta, ci numai mușchi și ferocitate. Dar aveau avantajul de a fi în număr copleșitor. Vampirii din sudul Mexicului și-au dat seama ce avea să li se întâmple și au făcut singurul lucru posibil ca să-l contracareze pe Benito. Și-au făcut și ei armatele lor... Iadul s-a dezlănțuit – și spun asta la cel mai propriu sens posibil. Avem

și noi, nemuritorii, istoria noastră, iar acest război nu va fi niciodată uitat. Evident, nu era un moment bun nici să fii om în Mexic.

M-am cutremurat.

– Când numărul cadavrelor a atins proporții epidemice – de fapt, istoria voastră dă vina pe o boală pentru moartea populației – familia Volturi a intervenit în sfârșit. A venit întreaga lor gardă și au căutat fiecare nou-născut din partea de jos a Americii de Nord. Benito se ascundea în Puebla, construindu-și armata cât de repede putea pentru a cuceri cel mai important obiectiv – capitala Mexicului. Familia Volturi a început cu el, trecând la ceilalți abia după aceea. Oricine se înconjura de nou-născuți era executat pe loc și, din moment ce toată lumea încerca să se protejeze de Benito, Mexicul a fost golit de vampiri pentru o perioadă. Familia Volturi a muncit să îndepărteze nou-născuții timp de aproape un an. Acesta a fost un alt capitol din istoria noastră care nu va fi uitat niciodată, deși au rămas foarte puțini martori să spună cum a fost. Am vorbit odată cu cineva care a privit, de la distanță, ce s-a întâmplat când au vizitat localitatea Culiacán.

Jasper se cutremură. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată înspăimântat sau îngrozit. Se întâmpla prima oară.

– A fost suficient ca febra cuceririlor să nu se răspândească din Sud în alte teritorii. Restul lumii a rămas neatinsă. Vampirilor Volturi le datorăm modul nostru actual de viață. Dar când familia Volturi s-a întors în Italia, supraviețuitorii au încercat să recucerească repede teritorii în Sud. Nu a durat mult până când grupurile au început să se lupte din nou. Era mult sânge rău, dacă-mi permiți să folosesc expresia. Răzburările se țineau lanț. Posibilitatea creării de nou-născuți nu fusese dată uitării și unii nu au reușit să-i reziste. Cu toate acestea, din teamă față de clanul Volturi, grupurile din Sud au avut mai multă grijă de data aceasta. Nou-născuții erau selectați cu mai multă atenție dintre oameni și erau mult mai bine instruiți. Au fost folosiți cu

precauție și oamenii au rămas, în mare parte, în necunoștință de cauză. Creatorii lor nu le-au dat celor din Volturi nici un motiv să se întoarcă. Războaiele au reînceput, dar la scară mai mică. Din când în când cineva mergea prea departe, începeau speculațiile în ziarele oamenilor, iar familia Volturi se întorcea și făcea curățenie în oraș. Dar i-au lăsat pe ceilalți, pe cei prudenți, să continue...

Jasper se uita în gol.

- Așa ai fost tu schimbat, am șoptit eu, înțelegând adevărul.
- Da, mă aprobă el. Când eram om, locuiam în Houston, Texas. Aveam aproape șaptesprezece ani când m-am alăturat Armatei Confederate în 1861. Am mințit la recrutare și am spus că am douăzeci de ani. Eram destul de înalt să scap cu minciuna asta. Cariera mea militară a fost scurtă, dar foarte promițătoare. Oamenii... mă plăceau întotdeauna, ascultau mereu ce aveam de spus. Tatăl meu spunea că am carismă. Evident, acum știu că probabil era ceva mai mult. Dar indiferent de motiv, am fost promovat repede, înaintea unor bărbați mai în vârstă și mai experimentați decât mine. Armata Confederate era nouă și în curs de organizare, astfel că posibilitățile de promovare erau mari. În prima bătălie de la Galveston – ei bine, a fost mai degrabă o încăierare – eram cel mai tânăr maior din Texas, și asta chiar și fără să-mi declar adevărata vârstă. Am fost însărcinat să evacuez femeile și copiii din oraș când bărcile cu mortar ale Uniunii au ajuns în port. Mi-a luat o zi să îi pregătesc, după care am plecat cu primul rând de civili pentru a-i duce la Houston. Îmi aduc aminte foarte clar noaptea aceea. Am ajuns în oraș după lăsarea întunericului. Am rămas doar suficient de mult să mă asigur că tot grupul se afla în siguranță. Imediat ce am terminat asta, mi-am luat un cal odihnit și m-am îndreptat înapoi spre Galveston. Nu era vreme de odihnă. La doar un kilometru și jumătate în afara orașului, am dat peste trei femei care mergeau pe jos. Am presupus că s-au rătăcit și am descălecat să le ofer ajutorul meu. Dar când le-am văzut fețele în lumina

slabă a lunii, am rămas mut de uimire. Erau, fără nici o îndoială, cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată. Îmi amintesc că m-a uimit cât de palidă le era pielea. Până și fata brunetă mai mică, ale cărei trăsături erau în mod clar mexicane, avea chipul ca de porțelan în lumina lunii. Toate păreau tinere, suficient de tinere încât să fie numite fete. Știam că nu erau membri pierduți ai grupului nostru. Mi-aș fi amintit de ele. „A rămas fără grai“, a spus fata cea mai înaltă cu o voce minunată și delicată – suna ca niște clopoței în bătaia vântului. Avea părul blond și pielea albă ca zăpada. Cealaltă era și mai blondă și cu pielea la fel de albă precum creta. Avea chipul ca al unui înger. S-a aplecat spre mine cu ochii pe jumătate închiși și a tras adânc aer în piept. „Mmm, a oftat ea. Minunat.“ Cea mică, bruneta, și-a pus o mână pe brațul fetei și i-a vorbit repede. Vocea ei era prea suavă și melodioasă pentru a fi tăioasă, dar ea așa a vrut să pară. „Concentrează-te, Nettie“, a spus ea. Întotdeauna am simțit legăturile dintre oameni și mi-a fost imediat clar că bruneta era într-un fel șefa celorlalte. Dacă ar fi fost în armată, aș fi zis că avea un grad mai mare decât ele.

„Arată bine – tânăr, puternic, ofițer...“ Bruneta s-a oprit, iar eu am încercat fără succes să vorbesc. „Și mai este ceva... simțiți? le-a întrebat ea pe celelalte două. Este... irezistibil.“ „Oh, da“, a aprobat-o Nettie repede, aplecându-se din nou spre mine. „Răbdare, a avertizat-o bruneta. Pe acesta vreau să-l păstrez“. Nettie s-a încruntat; părea enervată. „Atunci fă-o tu, Maria, a vorbit din nou blonda cea mai înaltă. Dacă este important pentru tine. Eu îiucid de două ori mai des decât îi păstrez.“ „Da, o fac eu, a fost de acord Maria. Chiar îmi place de el. Ia-o pe Nettie de aici, te rog. Nu vreau să trebuiască să-mi păzesc și spatele în timp ce încerc să mă concentrez.“ Mi se ridicase părul pe gât, deși nu înțelegeam nimic din ce vorbeau creaturile acelea frumoase. Instinctele mele îmi spuneau că eram în pericol, că îngerul vorbise serios când spusese că mă va ucide, dar judecata îmi domina instinctele. Nu fusesem învățat să mă tem de femei,

ci să le protejez. „Hai să vânăm, a fost Nettie de acord, întinzându-se să o ia de mână pe fata înaltă.“ Au plecat – erau atât de grațioase! – și au început să alerge spre oraș. Parcă-și luau zborul, atât de rapide erau – rochiile lor albe fluturau în urma lor ca niște aripi. Am clipit de uimire și au și dispărut. M-am întors să mă uit la Maria, care mă privea curioasă. Nu fusesem niciodată superstițios. Până în secunda aceea nu crezusem niciodată în fantome sau alte prostii din astea. Dintr-odată, nu mai eram așa de sigur. „Cum te cheamă, soldatul?“ m-a întrebat Maria. „Maior Jasper Whitlock, doa' nă“, m-am bâlbâit eu, neputând să fiu nepoliticos cu o femeie chiar dacă era fantomă. „Sper din suflet să supraviețuiești, Jasper, a spus ea cu vocea ei gentilă. Am un sentiment bun în legătură cu tine.“ A făcut un pas spre mine și și-a înclinat capul, ca și cum ar fi avut de gând să mă sărute. Am rămas înghețat în loc, deși instinctele îmi urlau să fug. Jasper se opri, chipul fiindu-i gânditor. Câteva zile mai târziu, spuse el într-un târziu, și nu eram sigură dacă scurtase povestirea de dragul meu sau din cauză că răspundea la tensiunea pe care până și eu o simțeam plutind din direcția lui Edward, am făcut cunoștință cu noua mea viață. Se numeau Maria, Nettie și Lucy. Nu erau împreună de mult timp – Maria fusese cea care le strânsese și pe celelalte – , toate trei fiind supraviețuitoare ale unui bătlui pierdute recent. Era un parteneriat de conjunctură. Maria voia răz bunare și teritoriile înapoi. Celelalte urmăreau să-și mărească... terenurile de pășunat, dacă pot să spun așa. Formau împreună o armată și o selectau cu mai multă grijă decât se obișnuia. Era ideea Mariei. Ea voia o armată superioară, așa că își căuta oameni cu potențial. Ea ne acorda mai multă atenție și mai multă pregătire decât se mai deranjase cineva până atunci. Ne-a învățat să luptăm și să fim invizibili pentru oameni. Când ne descurcam bine, eram recompensați... Se opri, sărind din nou peste anumite evenimente. Dar totuși se grăbea. Maria știa că puterea masivă a nou-născuților începea să scadă după un an și voia să acționeze cât încă eram puternici. Eram șase în

momentul în care m-am alăturat clanului Mariei. A mai adăugat încă patru în două săptămâni. Eram toți bărbați – Maria voia soldați – și era oarecum mai dificil să nu ne luptăm între noi. Am luptat în primele bătălii împotriva noilor mei camarazi de arme. Eram mai rapid decât ceilalți, mai bun la luptă. Maria era mulțumită de mine, deși o deranja că trebuia să-i înlocuiască pe cei pe care-i distruseam eu. Eram des recompensat, lucru care mă făcea mai puternic. Maria citea bine caracterul cuiva. S-a hotărât să mă pună la conducerea celorlalți – ca și cum aș fi fost promovat. Mi se potrivea de minune. Victimele au scăzut considerabil și numărul nostru a crescut cam la douăzeci. Erau destui având în vedere vremurile prudente în care trăiam. Abilitatea mea, încă nedefinită, de a controla atmosfera emoțională din jurul meu, era vital de eficientă. Am început în scurt timp să lucrăm împreună într-un mod în care noii vampiri nu au cooperat niciodată. Până și Maria, Nettie și Lucy au reușit să lucreze împreună cu mai multă ușurință. Maria s-a atașat destul de tare de mine – a început să se bazeze pe mine. Și, într-un fel, am început și eu să venerz pământul pe care călca. Habar nu aveam că era posibil să duci o altă viață. Maria ne spusese că așa stau lucrurile, iar noi am crezut-o. M-a rugat să-i spun când eu și frații mei suntem gata de luptă, iar eu eram nerăbdător să-mi dovedesc calitățile. Am adunat într-un final o armată de douăzeci și trei de vampiri – douăzeci și trei de vampiri incredibil de puternici, organizați și antrenați cum n-au mai fost alții. Maria era încântată. Ne-am strecurat spre Monterrey, fosta ei casă, și ne-a dezlănțuit asupra dușmanilor ei. Ei aveau doar nouă nou-născuți la vremea aceea și o pereche de vampiri mai vechi care-i controlau. I-am doborât mai ușor decât ar fi crezut Maria, pierzând doar patru de-ai noștri în luptă. Fusese o victorie nemaiauzită. Și eram bine pregătiți. Am făcut totul fără să atragem atenția. Orașul și-a schimbat conducerea fără ca oamenii să știe. Succesul a făcut-o pe Maria lăcomă. Nu a durat mult până când a început să pună ochii și pe alte orașe. În acel

prim an și-a extins dominația asupra Texasului și a nordului Mexicului. Apoi au venit ceilalți din Sud să o îndeapărteze. Jasper își trecu două degete peste modelul de cicatrice abia vizibil de pe brațul lui. Lupta a fost crâncenă. Mulți au început să-și facă griji că familia Volturi se va întoarce. Din cei douăzeci și trei câți eram inițial, eu am fost singurul supraviețuitor după primele optsprezece luni de confruntări. Când câștigam, când pierdeam. Nettie și Lucy s-au întors până la urmă împotriva Mariei, dar le-am înfrânt. Maria și cu mine am reușit să păstrăm Monterrey-ul. Lucrurile se mai potoliseră, deși războaiele continuau. Ideea de cucerire începuse să piară; acum era în mare parte vorba de răzbunare și ură. Mulți și-au pierdut partenerii și acesta este un lucru pe care rasa noastră nu o iartă... Maria și cu mine am ținut mereu o duzină de nou-născuți pregătiți. Nu însemnau mare lucru pentru noi – erau niște pioni de care ne puteam lipsi. Când nu mai era atât de utili, *chiar* ne lipseam de ei. Viața mea și-a continuat același tipar violent și anii au trecut. Mă săturasem de tot cu mult înainte să se schimbe ceva... Câteva zeci de ani mai târziu, m-am împrietenit cu un nou-născut care rămăsese util și care supraviețuise în primii trei ani, contrar șanselor. Numele lui era Peter. Îmi plăcea de Peter; era... civilizat – presupun că acesta este cuvântul potrivit. Nu-i plăcea să lupte, deși era bun la asta. Fusesse însărcinat să se ocupe de nou-născuți – am putea spune să-i dădăcească. Era o ocupație cu normă întreagă. Apoi a venit vremea să facem din nou curățenie. Nou-născuții nu mai aveau puterea necesară; aveam nevoie să-i înlocuim. Peter ar fi trebuit să mă ajute să scap de ei. I-am luat deoparte individual, unul câte unul... Era mereu o noapte foarte lungă. De data aceasta a încercat să mă convingă că unii dintre ei aveau potențial, dar Maria ne ordonase să scăpăm de toți. I-am spus că nu. Eram cam la jumătate și mi-am dat seama că lui Peter îi venea foarte greu. Încercam să mă decid dacă să-l trimit sau nu de acolo și să termin eu când am chemat următoarea victimă. Spre surprinderea mea, a devenit brusc supărat, furios. M-am

pregătit pentru orice ar putea să provoace dispoziția sa – era un luptător bun, dar nu-mi fusese niciodată pe măsură. Nou-născutul pe care-l chemasem era o femeie, abia trecută de primul an. Numele ei era Charlotte. Sentimentele lui s-au schimbat când a apărut ea; l-au trădat. I-a strigat să fugă și a sărit după ea. Aș fi putut să mă iau după ei, dar nu am făcut-o. Nu am vrut să-l... distrug. Maria s-a supărat foarte rău pe mine pentru asta... Cinci ani mai târziu, Peter s-a întors după mine. Și-a ales o zi bună să sosească. Maria nu-mi înțelegea starea mea care se deteriora încontinuu. Ea nu suferise niciodată vreo depresie și m-am întrebat de ce eu eram diferit. Am început să observ o schimbare în sentimentele ei când era aproape de mine – uneori era frică... și răutate – aceleași sentimente care mă avertizaseră când Nettie și Lucy ne atacaseră. Mă pregăteam să-mi distrug singurul aliat, centrul existenței mele, când Peter s-a întors. Acesta mi-a povestit despre noua lui viață cu Charlotte, mi-a prezentat opțiuni pe care nu știam că le aveam. În cinci ani nu se luptaseră niciodată, deși întâlniseră foarte mulți vampiri în Nord. Erau alții care putea coexista fără dezastrul constant. M-a convins într-o singură discuție. Eram gata să plec și oarecum ușurat că nu va trebui să o ucid pe Maria. Fusesem partenerul ei la fel de mulți ani cât au fost Carlisle și Edward împreună, deși legătura dintre noi nu era nici pe de parte la fel de puternică. Când trăiești pentru luptă, pentru sânge, toate legăturile pe care ți le faci sunt fragile și ușor de rupt. Am plecat fără să mă uit înapoi. Am călătorit cu Peter și cu Charlotte timp de câțiva ani, prinzând gustul acestei lumi noi și pașnice. Dar depresia nu mi-a trecut. Nu am înțeles ce era în neregulă cu mine până când Peter nu a observat că îmi era mereu mai rău după ce vânam. M-am gândit la asta. După atâția ani de măcel și masacru, îmi pierdusem aproape toată umanitatea. Eram fără îndoială un coșmar, un monstru înfiorător. Cu toate acestea, de fiecare dată când găseam o altă victimă umană, simțeam un dor înțepător pentru cealaltă viață. Când îi vedeam cum fac ochii mari de

uimire la vederea frumuseții mele, le vedeam pe Maria și pe celelalte, cum arătau ele pentru mine în ultima noapte în care am mai fost Jasper Whitlock. Pentru mine era mai puternică – această amintire împrumutată – decât era pentru altcineva pentru că eu *simțeam* tot ce simțea prada mea. Și trăiam sentimentele lor în timp ce-i omoram. Ai simțit și tu pe pielea ta, Bella, modul în care pot să manipulez sentimentele din jurul meu, dar mă întreb dacă îți dai seama cum mă afectează *pe mine* sentimentele din cameră. Eu trăiesc în fiecare zi într-un climat al sentimentelor. În primul secol al vieții mele, am trăit într-o lume de război însetată de sânge. Ura era partenera mea constantă. S-a mai diminuat după ce am plecat de lângă Maria, dar tot simțeam groaza și teama prăzii mele. A început să fie prea mult. Depresia s-a intensificat și m-am îndepărtat de Peter și Charlotte. Oricât de civilizați erau, nu simțeau aceeași aversiune pe care începusem eu să o simt. Ei voiau doar pace, să nu mai lupte. Eu eram atât de istovit de la ucis – de la ucis pe oricine, chiar și pe oamenii simpli. Cu toate acestea a trebuit să continui să ucid. Ce altă opțiune aveam? Încercam să ucid cât mai rar, dar mi se făcea prea sete și cedam. După un secol de satisfacție constantă, am găsit autodisciplină cumva... fascinantă. Încă nu mă perfecționasem în domeniul acela.

Jasper era absorbit de povești ca și mine. Mă surprinse când expresia lui dezamăgită se șterse, lăsând loc unui zâmbet pașnic.

– Eram în Philadelphia. A izbucnit furtuna, iar eu eram afară în timpul zilei – ceva cu care nu mă obișnuisem pe deplin. Știam că, dacă stăteam în ploaie, atrăgeam atenția așa că m-am adăpostit într-un restaurant pe jumătate gol. Ochii mei erau destul de întunecați așa că nimeni nu avea să-i observe, dar asta însemna că îmi era sete, lucru care m-a îngrijorat puțin. Ea era acolo – așteptându-mă pe mine, evident. A chicotit o dată. A sărit jos de pe scaunul înalt de la bar imediat ce am intrat și a venit direct la mine. M-a șocat. Nu eram sigur dacă avea de gând să mă atace. Aceasta era singura interpretare a comportamentului ei pe

care trecutul meu o avea de oferit. Dar ea zâmbea. Iar sentimentele pe care le emana nu semănau cu nimic din ce mai simțisem vreodată.

– M-ai lăsat să aștept mult timp, a spus ea.

Nu mi-am dat seama că Alice venise din nou să stea lângă mine.

– Și tu ți-ai lăsat capul în jos ca un gentleman respectabil din Sud și ai spus: „Îmi pare rău, doa' nă“.

Alice râse când își aduse aminte.

Jasper îi zâmbi.

– Ți-ai întins mâna, iar eu am luat-o fără să mă opresc să mă gândesc la ceea ce fac. Pentru prima dată de aproape un secol, am simțit speranță.

Jasper o luă pe Alice de mână în timp ce vorbi.

Alice surâse.

– Eram doar ușurată. Am crezut că n-o să mai apari.

Își zâmbiră unul altuia preț de o clipă îndelungată, după care Jasper se uită la mine, purtând încă pe fața expresia aceea blândă.

– Alice mi-a spus că văzuse viața lui Carlisle și a familiei lui. Nu-mi prea venea să cred că era posibilă o astfel de existență. Dar Alice m-a făcut să fiu optimist. Așa că am plecat în căutarea lor.

– Și i-ai și speriat ca naiba, spuse Edward, dându-și ochii peste cap la Jasper înainte să se întoarcă spre mine să-mi explice. Emmett și cu mine eram la vânătoare. Apare Jasper plin de cicatrice din luptă, târând-o după el pe ciudățica asta – o înghionti în joacă pe Alice – , care îi salută pe toți spunându-le pe nume, că știe totul despre ei și vrea să știe în care cameră se poate muta.

Alice și Jasper râseră armonios, soprană și bas.

– Când am ajuns acasă, toate lucrurile mele erau în garaj, continuă Edward.

Alice ridică din umeri.

– Camera ta avea cea mai bună priveriște.

Râseră toți de data aceasta.

– Ce poveste frumoasă! am exclamat eu.

Trei perechi de ochi îmi puseră la îndoială sănătatea mintală.

– Mă refer la ultima parte, m-am apărat eu. Finalul fericit cu Alice.

– Alice a schimbat totul, fu Jasper de acord. Acesta este un mediu în care mă simt bine.

Dar a trebuit să revenim la grijiile noastre.

– O armată, șopti Alice. De ce nu mi-ai spus?

Ceilalți își îndreptară din nou ochii spre Jasper atenți la ce avea să spună.

– Am crezut că interpretez semnele greșit. Pentru că unde este motivul? De ce ar crea cineva o armată în Seattle? Nu există precedente acolo și nici dorința de răzbunare. Nu are sens nici din punctul de vedere al cuceririi; nu pretinde nimeni supremație acolo. Vampirii străbat în trecere orașul, dar nu este nimeni care să *lupte* pentru el. Nu ai de cine să-l aperi. Dar am mai văzut asta și nu există altă explicație. O armată de vampiri nou-născuți bântuie prin Seattle. Aș zice că sunt mai puțin de douăzeci. Partea urâtă este că nu sunt antrenați deloc. Cine i-a făcut, le-a dat drumul pur și simplu. Situația se va înrăutăți și nu va mai dura mult până când vor interveni cei din familia Volturi. Sincer să fiu, mă mir că au permis să se întâmple asta atât de mult timp.

– Ce putem face? întrebă Carlisle.

– Dacă vrem să evităm implicarea familiei Volturi, atunci va trebui să-i distrugem pe nou-născuți și încă foarte repede. Chipul lui Jasper era dur. Cunoscându-i acum povestea, îmi dădeam seama cât de tare îl deranja concluzia asta. Eu pot să vă învăț cum. Nu va fi ușor în oraș. Celor tineri nu le pasă de discreție, dar nouă va trebui să ne pese. Acest lucru ne va impune niște limite pe care ei nu le au. Poate vom putea să-i ademenim în afară.

– Poate nu va fi nevoie. Voce lui Edward suna rece. I-a mai trecut cuiva prin cap ideea că singura amenințare posibilă din zonă care ar atrage după sine crearea unei armate suntem... noi?

Ochii lui Jasper se îngustară. Carlisle făcu ochii mari de surprindere.

– Și familia Tanyei este aproape, spuse Esme încet, nevrând să accepte cuvintele lui Edward.

– Nou-născuții nu devastează Anchorage, Esme. Cred că trebuie să luăm în calcul posibilitatea că *noi* suntem țintele.

– Nu vin după noi, insistă Alice după care se opri. Sau... *nu știu* ei că vin după noi. Nu încă.

– Ce-i asta? Întrebă Edward, curios și încordat. Ce-ți aduci aminte?

– Nu mare lucru, spuse Alice. Nu reușesc să văd o imagine clară când încerc să înțeleg ce se întâmplă, nimic concret. Dar tot am străfulgerările acestea ciudate. Nu e destul să pricep ceva. E ca și cum cineva se tot răzgândește și trece de la un plan la altul atât de repede încât nu pot să văd nimic cum trebuie...

– Indecizie? Întrebă Jasper, nevenindu-i să creadă.

– Nu știu...

– Nu indecizie, mârâi Edward. Cunoaștere. Cineva care știe că nu poți vedea nimic până când nu se ia o decizie. Cineva care se ascunde de noi. Cineva care se joacă cu golurile din viziunii tale.

– Cine ar ști asta? șopti Alice.

Ochii lui Edward erau duri ca gheața.

– Aro te cunoaște la fel de bine cum te cunoști chiar tu.

– Dar aş vedea dacă s-ar hotărî să vină...

– Doar dacă nu au vrut să-și murdărească mâinile.

– O favoare, sugeră Rosalie, vorbind pentru prima dată. Cineva din Sud... cineva care a avut deja probleme cu respectarea regulilor. Cineva care ar fi trebuit să fie distrus primește o a doua șansă – dacă se ocupă de această mică problemă... Așa s-ar explica reacția înceată a familiei Volturi.

– De ce? Întrebă Carlisle încă șocat. Nu există nici un motiv pentru Volturi să...

– Ba da, îl contrazise Edward încet. Mă mir că s-a ajuns la asta atât de curând, pentru că celelalte gânduri erau mai puternice. În mintea lui, Aro m-a văzut pe mine de o parte a lui și pe Alice de partea cealaltă. Prezentul și viitorul, omnisciență totală. Puterea acestei idei îi lua mințile. M-aș fi gândit că i-ar fi luat mai mult timp să renunțe la acest plan – voia lucrul acesta atât de mult! Dar s-a gândit și la tine, Carlisle, la familia noastră, care este tot mai puternică și mai mare. Gelozia și teama: tu ai... nu *mai mult* decât are el, dar totuși lucruri pe care el le vrea. A încercat să nu se gândească la asta, dar nu a putut să-și ascundă complet dorința. Ideea de a tăia competiția din rădăcină a rămas prezentă; în afară de a lor, familia noastră este cea mai mare pe care au găsit-o vreodată...

Mă uitam îngrozită la fața lui. Nu-mi spusese niciodată asta, dar presupun că-mi dau seama de ce. Vedeam cu ochii minții visul lui Aro. Edward și Alice îmbrăcați în robe lungi și negre, plutind alături de Aro cu ochii reci și roșii ca sângele...

Carlisle mă întrerupsese din coșmarul meu cu ochii deschiși.

– Sunt prea dedicați misiunii lor. Nu ar încălca ei înșiși regulile. Ar contraveni eforturilor lor de până acum.

– Își spală ei păcatele după aceea. O dublă trădare, spuse Edward pe un ton aspru. Nu pățește nimeni nimic.

Jasper se aplecă în față, scuturându-și capul.

– Nu, Carlisle are dreptate. Familia Volturi nu încălcă regulile. Și, în plus, e mult prea murdar. Această... persoană, această amenințare – habar nu au ce fac. Aș băga mâna în foc că sunt începători. Nu pot să cred că familia Volturi este implicată. Dar se va implica.

Se uitară toți unii la alții, înghețați de stres.

– Atunci să *mergem*, aproape că urlă Emmett. Ce mai așteptăm?

Carlisle și Edward schimbă o privire lungă. Edward încuviință o dată din cap.

– Va trebui să ne înveți, Jasper, spuse Carlisle într-un târziu. Cum să-i distrugem.

Falca lui Carlisle era încleștată, dar eu am văzut durerea din ochii lui în timp ce a rostit cuvintele acelea. Nimeni nu ura violența mai tare decât Carlisle.

Mă deranja ceva, dar nu-mi dădeam seama exact ce. Eram amorțită, îngrozită și-mi era frică de moarte. Și totuși, simțeam că-mi scapă ceva important. Ceva care ar face lumină în haos. Asta ar fi explicația.

– Vom avea nevoie de ajutor, spuse Jasper. Crezi că familia Tanyei este dispusă să ne ajute...? Încă cinci vampiri maturi ar însemna un ajutor enorm. Și apoi ar fi un mare ajutor să-i avem pe Kate și Eleazar de partea noastră. Ar fi aproape ușor cu ajutorul lor.

– Îi vom întreba, răspunse Carlisle.

Jasper scoase un telefon mobil.

– Trebuie să ne grăbim.

Nu mai văzusem niciodată calmul înnăscut al lui Carlisle atât de zguduit. Luă telefonul și se îndreptă spre fereastră. Formă un număr, puse telefonul la ureche și cealaltă mână pe geam. Se uită afară la dimineața cețoasă cu o expresie îndurerată și greu de deslușit.

Edward mă luă de mână și mă trase către fotoliul alb. M-am așezat lângă el uitându-mă la fața lui, în timp ce el îl privea pe Carlisle.

Carlisle vorbea încet și repede, cuvintele lui fiind greu de deslușit. Am auzit cum a salutat-o pe Tanya și apoi a trecut mult prea repede la subiect ca să înțeleg mare lucru, deși mi-am dat seama că vampirii din Alaska știau ce se întâmpla în Seattle.

Apoi tonul lui Carlisle se schimbă.

– Oh, spuse el cu vocea ascuțită de surprindere. Nu ne-am dat seama... că Irina simțea așa.

Edward mârâi lângă mine cu ochii închiși.

– La naiba. La naiba cu Laurent, să ajungă în iadul cel mai adânc unde-i este locul.

– Laurent? am șoptit eu, făcându-mă albă ca varul, dar Edward nu-mi răspunse, ci se concentrează pe gândurile lui Carlisle.

Scurta mea întâlnire cu Laurent mai devreme primăvara asta nu era ceva care pălise sau se diminuase din mintea mea. Încă-mi aminteam fiecare cuvânt pe care îl spusese înainte să-l întrerupă Jacob și haita lui.

Sincer să fiu am venit aici să-i fac ei o favoare...

Victoria. Laurent fusese prima ei manevră – îl trimisese să observe, să vadă cât de greu ar putea fi să ajungă la mine. Nu le supraviețuise lupilor pentru a mai apuca să-i dea raportul.

Deși păstrase legătura cu Victoria după moartea lui James, își mai formase și alte legături și relații. Se dusesese să locuiască cu familia Tanyei în Alaska – Tanya, blonda roșcată – cei mai apropiați prieteni pe care familia Cullen îi avea în lumea vampirilor, practic familia extinsă. Laurent stătuse la ei aproape un an înainte să moară.

Carlisle încă mai vorbea, vocea lui nefiind chiar rugătoare. Era persuasivă, dar cu o nuanță tăioasă. Apoi nuanța tăioasă depăși brusc persuasiunea.

– Nici nu încapе îndoială, spuse Carlisle pe un ton ferm. Avem un pact. Nu l-au încălcat și nici noi nu vom face asta. Îmi pare rău să aud asta... Evident. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Carlisle închise telefonul fără să mai aștepte vreun răspuns. Continuă să se uite afară în ceață.

– Care-i problema? îl întreabă încet Emmett pe Edward.

– Irina era mai atașată de prietenul nostru Laurent decât știam noi. Îi urăște pe lupi că l-au distrus pentru a o salva pe Bella. Vrea...

Se opri, uitându-se la mine.

– Continuă, am spus eu cât de calm am putut.

Ochii i se îngustară.

– Vrea răzbunare. Să distrugă haita. Ne-ar sprijini dacă noi le-am da permisiunea.

– Nu! am icnit eu.

– Nu-ți face griji, îmi spuse el pe un ton sec. Carlisle nu ar fi niciodată de acord cu așa ceva. Ezită, după care oftă. Și nici eu. Laurent a căutat-o cu lumânarea – rosti asta aproape mârâind – și încă le mai sunt dator lupilor pentru intervenția lor.

– Asta nu e bine, spuse Jasper. Avem șanse egale într-o eventuală luptă. Noi le suntem superiori în ceea ce privește abilitățile, dar ei ne depășesc ca număr. Am câștiga, dar cu ce preț?

Ochii lui îngrijorați se uitară la fața lui Alice și apoi în altă parte.

Îmi veni să țip din toate puterile când mi-am dat seama la ce se referise Jasper.

Vom câștiga, dar vom și pierde. Unii nu vor supraviețui.

M-am uitat în jur la chipurile lor – Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle... Edward... chipurile familiei mele.

14. DECLARAȚIE

– Doar nu vorbești serios, am spus eu miercuri după-amiază. Ți-ai pierdut complet mințile!

– Poți să spui ce vrei despre mine, îmi răspunse Alice. Petrecerea încă este valabilă.

M-am uitat la ea cu ochii atât de căscați de uimire, încât am simțit că erau pe cale să-mi cadă și să-mi aterizeze în tava cu mâncarea de prânz.

– Of, calmează-te, Bella! Nu avem nici un motiv să nu ne vedem de planul nostru. Și, în plus, deja am trimis invitațiile.

– Dar... tu... eu... ești nebună! am reușit eu să îngăim.

– Deja mi-ai cumpărat cadoul, îmi aminti ea. Nu trebuie să faci nimic decât să vii.

Am făcut un efort să mă calmez.

– Având în vedere situația prin care trecem, o petrecere nu este cel mai potrivit lucru.

– Situația prin care trecem se numește absolvire, iar o petrecere este un lucru atât de potrivit încât a devenit aproape demodat.

– Alice!

Oftă și încercă să fie serioasă.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le punem la punct acum și asta va dura puțin. Dacă tot stăm aici și așteptăm, am putea foarte bine să ne bucurăm de lucrurile frumoase. Nu terminîi liceul decât o singură dată – prima oară. Nu mai apuci

să mai fii om, Bella. Este o șansă pe care o întâlnești o dată în viață.

Edward, care rămăsese tăcut pe tot parcursul scurtei noastre discuții, îi aruncă o privire de avertisment. Ea scoase limba la el. Avea dreptate – vocea ei suavă nu răzbătea în hărmălaia din cantină. Și oricum nimeni nu ar înțelege ce a vrut ea să spună.

– Ce lucruri mai trebuie puse la punct? am întrebat eu, refuzând să fiu dusă cu vorba.

Edward îmi răspunse încet:

– Jasper crede că avem nevoie de ajutor. Familia Tanyei nu este singura opțiune pe care o avem. Carlisle încearcă să dea de niște vechi prieteni, iar Jasper îi caută pe Peter și pe Charlotte. S-a gândit să vorbească și cu Maria... dar nimeni nu prea vrea să îi implice pe cei din sud.

Alice se înfioră.

– Nu ar trebuie să fie prea greu să-i convingem să ne ajute, continuă el. Nimeni nu vrea o vizită din Italia.

– Dar acești prieteni... nu vor fi... *vegetarieni*, nu? am protestat eu, folosind porecla amuzantă pe care și-o dăduseră cei din familia Cullen.

– Nu, răspunse Edward, brusc lipsit de expresie.

– Aici? În Forks?

– Sunt prieteni, mă asigură Alice. Totul va fi bine. Nu-ți face griji. Și oricum Jasper trebuie să ne predea câteva cursuri despre eliminarea nou-născuților...

Ochii lui Edward se luminară la auzul vorbelor ei și un zâmbet scurt îi străfulgeră fața. Am simțit brusc că stomacul îmi era plin de așchii ascuțite de gheață.

– Când plecați? am întrebat eu pe un ton prăpăstios.

Nu puteam suporta ideea că ar putea cineva să nu se mai întoarcă. Dacă era să fie Emmett cel atât de curajos și necugetat că nu a fost niciodată vreun pic prudent? Sau Esme, atât de dulce și de maternă încât nu mi-o puteam imagina niciodată în luptă? Sau Alice, atât de mică, atât de fragilă? Sau... dar nici nu-i puteam rosti numele, nu puteam să mă gândesc la posibilitatea asta.

– O săptămână, spuse Edward relaxat. Ar trebui să fie suficient.

Așchiile de gheață mi se răsuciră incomod în stomac. Mi-a venit dintr-odată să vomit.

– Arăți cam verde, Bella, comentă Alice.

Edward își puse brațul în jurul meu și mă trase strâns lângă el.

– Va fi bine, Bella. Ai încredere în mine.

Sigur. Am spus eu în sinea mea. Să am încredere în el. Nu era el cel care rămânea în urmă, întrebându-se dacă centrul existenței lui avea să se mai întoarcă acasă sau nu.

Iar apoi mi-a venit o idee. Poate că nu trebuia să stau în urmă. O săptămână era mai mult decât suficient pentru mine.

– Căutați ajutor, am spus eu încet.

– Da.

Alice își înclină capul pe o parte încercând să înțeleagă schimbarea din tonul meu.

M-am uitat doar la ea în timp ce am răspuns aproape șoptit:

– Aș putea să ajut *eu*.

Trupul lui Edward deveni brusc rigid, brațul strângându-se prea tare în jurul meu. Expiră, sunetul pe care-l scoase fiind un suierat.

Dar Alice, încă relaxată, îmi răspunse:

– Chiar nu ne-ai fi *de ajutor*.

– De ce nu? am contrazis-o eu; îmi auzeam disperarea din voce. Opt sunt mai mulți decât șapte. Și avem timp mai mult decât suficient.

– Nu există suficient timp să te facem pe tine să fii de ajutor, Bella, mă contrazise ea cu răceală. Nu-ți aduci aminte cum i-a descris Jasper pe cei tineri? Nu ai fi bună de luptă. Nu ai putea să-ți controlezi instinctele și vei fi o pradă ușoară. Și apoi Edward se va pune în pericol în încercarea de a te proteja.

Își încrucișă brațele la piept, mulțumită de logica ei incontestabilă.

Și, dacă punea problema în felul acesta, știam că avea dreptate. M-am pleoștit pe scaunul meu, brusca mea speranță fiind înfrântă. Edward se relaxă lângă mine.

Îmi aminti șoptit în ureche:

– Nu pentru că ți-e frică.

– Oh, spuse Alice și o chipul ei deveni brusc inexpresiv. Apoi deveni ursuză. Urâsc momentele când oamenii îmi spun în ultima clipă că nu mai vin. Asta înseamnă că acum lista de invitați este de șaizeci și cinci...

– *Șaizeci și cinci!*

Am făcut din nou ochii mari. Nu aveam atât de mulți prieteni. Cunoșteam eu atâția oameni?

– Cine nu mai vine? se întrebă Edward ignorându-mă.

– Renée.

– Poftim? am icnit eu.

– Avea de gând să-ți facă o surpriză de absolvire, dar a intervenit ceva. Vei avea un mesaj de la ea când vei ajunge acasă.

Mi-am permis să mă bucur de sentimentul de ușurare un moment. Indiferent ce a intervenit, eram etern recunoscătoare. Dacă ar fi venit *acum* în Forks... Nici nu voiam să mă gândesc. Îmi exploda capul.

Când am ajuns acasă, beculețul de mesaje pâlpâia. M-am simțit din nou ușurată când am ascultat-o pe mama descriindu-mi accidentul lui Phil pe terenul de baseball – în timp ce demonstra o pasă, se încurcase cu persoana care trebuia să prindă mingea și își fracturase femurul; era în totalitate dependent de ea și nu avea cum să-l lase sub nici o formă singur. Mama mea încă-și mai cerea scuze când mesajul se întrerupse.

– Ei bine, cu una am rezolvat, am oftat eu.

– Care una?

– O persoană din cauza căreia nu mai trebuie să-mi fac griji că va fi ucisă săptămâna asta.

Își dădu ochii peste cap.

– De ce nu luați tu și cu Alice chestia asta în serios? am vrut eu să știu. Este o situație *gravă*.

El zâmbi.

– Ai încredere.

– Minunat, am mormăit eu.

Am ridicat receptorul și am format numărul lui Renée. Știam că avea să fie o conversație lungă, dar și că nu va trebui să contribui eu cu mult la ea.

Ascultam pur și simplu și o asiguram de fiecare dată când apucam să spun și eu ceva: nu eram dezamăgită, nu eram supărată, nu sufeream. Ea trebuia să-l ajute pe Phil să se însănătoșească. I-am transmis „multă sănătate” lui Phil și i-am promis că o voi suna și-i voi povesti fiecare detaliu de la absolvirea promoției liceului Forks. Într-un târziu, a trebuit să-i spun că am nevoie disperată de timp să învăț pentru examenele finale ca să închei convorbirea.

Răbdarea lui Edward era nesfârșită. A așteptat politicoș cât a durat conversația, jucându-se cu părul meu și zâmbind de fiecare dată când ridicam privirea. Probabil că era superficial să observ așa ceva în timp ce aveam lucruri mult mai importante la care să mă gândesc, dar zâmbetul lui încă-mi tăia respirația. Era atât de frumos încât uneori îmi era greu să mă gândesc la altceva, îmi era greu să mă concentrez la necazurile lui Phil sau la scuzele lui Renée, sau la armatele ostile de vampiri. La urma urmei eram doar om.

De îndată ce am închis, m-am ridicat pe vârfuri să-l sărut. Își puse mâinile în jurul taliei mele și mă ridică pe dulapul din bucătărie ca să nu trebuiască să mă întind atât de mult. Lucrul acesta îmi conveni de minune. Mi-am strâns brațele în jurul gâtului lui și m-am topit la pieptul lui rece.

Ca de obicei, se retrase mult prea devreme.

M-am îmbufnat. El râse de expresia feței mele în timp ce se eliberă de brațele și picioarele mele. Se sprijini de dulap chiar lângă mine și-mi puse ușor un braț pe umeri.

– Știu că tu crezi că mă controlez perfect, dar nu e chiar așa.

– Aș vrea eu, am oftat eu.

Oftă și el.

– Mâine după școală, spuse el, schimbând subiectul, merg la vânat cu Carlisle, Esme și Rosalie. Numai câteva ore – ne ținem aproape. Alice, Jasper și Emmett ar trebui să fie în stare să aibă grijă de tine.

– Ah, am mormăit eu. A doua zi era prima zi de examene și stăteam doar jumătate din program. Aveam matematica și istoria – singurele două provocări dintre obiectele la care dădeam eu – așa că urma să-mi petrec aproape toată ziua fără el, fără să am vreo ocupație în afară de aceea de a-mi face griji. Urăsc să fiu dădăcită.

– E temporar, îmi promise el.

– Jasper se va plictisi. Emmett va face glume pe seama mea.

– Se vor purta cât mai bine posibil.

– Sigur, am bombănit eu.

Apoi mi-am adus aminte că mai aveam și altă opțiune în afară de aceea de a fi dădăcită.

– Știi... nu am mai fost în La Push de la petrecerea aceea la grătar.

I-am privit fața cu atenție să văd orice schimbare în expresie. Ochii i se îngustară aproape imperceptibil.

– Aș fi în siguranță acolo, i-am amintit eu.

Se gândi la asta timp de câteva secunde.

– Probabil că ai dreptate.

Fața îi era calmă, poate puțin crispată. Îmi stătea pe limbă să-l întreb dacă ar prefera să stau aici, dar gândul la glumețul de Emmett nu-mi dădea pace așa că am schimbat subiectul.

– Ți-este sete deja? am întrebat eu, întinzând mâna să mângâi umbra ușoară de sub ochii lui.

Irișii încă îi erau de un auriu profund.

– Nu chiar.

Păru să ezite înainte să răspundă, lucru care mă surprinse. Am așteptat o explicație.

– Vrem să fim cât de puternici se poate, îmi explică el încă sovăielnic. Probabil că vom mai vâna pe drum, în căutare de o pradă mare.

– Asta vă face mai puternici?

El îmi cercetă fața, dar nu citi pe chipul meu decât pură curiozitate.

– Da, spuse el într-un târziu. Sângele uman ne face cei mai puternici, deși doar din punctul de vedere al înverșunării. Jasper s-a gândit să trișăm – oricât de mult ar urî ideea, gândește practic – , dar nu va veni cu propunerea asta. Știe ce va spune Carlisle.

– Ar ajuta? am întrebat eu încet.

– Nu contează. Nu vom schimba ceea ce suntem.

M-am încruntat. Dacă ceva ne-ar ajuta să ne creștem șansele... apoi m-am cutremurat, realizând că eram dispusă să accept moartea unui străin pentru a-l proteja pe el. M-am îngrozit de mine însămi, dar nici nu am fost în stare să neg lucrul acesta.

El schimbă subiectul din nou.

– Evident că de asta sunt ei atât de puternici. Nou-născuții sunt plini de sânge uman, de sângele lor care reacționează la schimbare. Rămâne în țesuturile lor și le dă putere. Corpul lor îl folosește încetul cu încetul, așa cum a spus Jasper, iar puterea începe să scadă după un an.

– Cât de puternică voi fi *eu*?

El rânji.

– Mai puternică decât mine.

– Mai puternică decât Emmett?

Rânji și mai tare.

– Da. Fă-mi o favoare și provoacă-l la un meci de skandenberg. Va fi o experiență benefică pentru el.

Am râs. Suna atât de ridicol!

Apoi am oftat și am sărit de pe dulap pentru că nu mai puteam amâna. Trebuia să tocesc și încă mult. Din fericire aveam ajutorul lui Edward, care era un meditator excelent – de vreme ce știa absolut orice. M-am gândit că problema mea cea mai mare va fi doar să reușesc să mă concentrez asupra testelor.

Dacă nu eram atentă, puteam să scriu la istorie un eseu despre războaiele vampirilor din Sud.

Am făcut o pauză să-l sun pe Jacob și Edward se dovedi la fel de răbdător ca atunci când vorbisem la telefon cu Renée. Se juca din nou cu părul meu.

Deși era miezul zilei, telefonul meu îl trezi pe Jacob și la început fu morocănos. S-a înveselit imediat când l-am întrebat dacă pot să vin în vizită a doua zi. Cei care învățau la școala din Quileute intraseră deja în vacanța de vară așa că mi-a spus să vin cât de devreme pot. Eram încântată să am altă opțiune în afară de aceea de a sta cineva după mine. Aveam puțin mai multă demnitate dacă-mi petreceam ziua cu Jacob.

Am pierdut o parte din demnitatea aceea când Edward a insistat din nou să mă ducă la linia de graniță, ca și cum aș fi un copil dat de la un custode la altul.

– Ce-ai făcut la examene? mă întrebă Edward pe drum ca să facă conversație.

– La istorie a fost ușor, dar nu sunt la fel de sigură și de matematică. Mi s-a părut prea logic totul, deci probabil că am picat.

El râse.

– Sunt convins că te-ai descurcat de minune. Sau, dacă într-adevăr ești îngrijorată, aș putea să-l mituiesc pe domnul Varner să-ți dea zece.

– Ăăă, mersi, dar nu.

El râse din nou, dar se opri brusc când luă ultima curbă și văzu mașina roșie care mă aștepta. Se încruntă concentrat după care, în timp ce parca mașina, oftă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu mâna pe portieră.

El își scutură capul.

– Nimic.

Ochii i se îngustară în timp ce se uita prin parbriz la cealaltă mașină. Mai văzusem privirea aceea.

– Doar nu-l *ascuți* pe Jacob, nu? l-am acuzat eu.

– Nu e ușor să ignori pe cineva care strigă în gura mare.

– Oh! M-am gândit la asta o secundă. Și ce strigă el în gura mare? am șoptit eu.

– Sunt ferm convins că-ți va spune chiar el, spuse Edward pe un ton enervat.

Aș fi insistat pe tema asta, dar apoi Jacob claxonă de două ori – două claxoane rapide și nerăbdătoare.

– Ce nepolíticos, mârâi Edward.

– Așa este Jacob, am oftat eu și m-am grăbit să ies înainte ca Jacob să facă ceva prin care să-l provoace pe Edward să-și arate cu adevărat colții.

I-am făcut cu mâna lui Edward înainte să mă urc în Rabbit; și, de la distanță părea supărat din cauza claxonului... sau din cauza gândurilor lui Jacob. Dar ochii mei erau slabi și estimau greșit tot timpul.

Aș fi vrut ca Edward să vină la mine. Aș fi vrut să-i fac pe amândoi să iasă din mașinile lor și să dea mâna și să fie prieteni – să fie Edward și Jacob, și nu un *vampir* și un *vârcolac*. Era ca și cum aveam din nou magneții aceia încăpățânați în mână și-i țineam aproape unul de celălalt, forțând natura să se sfideze singură...

Am oftat și am urcat în mașina lui Jacob.

– Salut, Bells.

Tonul lui Jake era vesel și vocea aproape trăgănată. I-am examinat fața în timp ce se uita la drum, conducând spre La Push puțin mai repede decât mine, dar mai încet decât Edward.

Jacob arăta diferit, poate chiar bolnav. Îi cădeau ochii în gură de oboseală și era tras la față. Părul lui țepos stătea în toate direcțiile; îi ajungea aproape până la bărbie în unele locuri.

– Te simți bine, Jake?

– Sunt doar obosit, reuși el să spună înainte să fie coplesit de un căscat masiv. Ce vrei să facem astăzi? mă întrebă el după ce se opri din căscat.

M-am uitat la el un moment.

– Hai să stăm deocamdată pe la tine pe acasă, am propus eu. Nu părea să fie în stare de mai mult de atât. Putem mergem cu motocicletele mai târziu.

– Sigur, sigur, spuse el, căscând din nou.

Nu era nimeni acasă la Jacob, lucru care mi se păru ciudat. Mi-am dat seama că nu mi-l putea imagina pe Billy altundeva decât acolo.

– Unde-i tatăl tău?

– La familia Clearwater. A început să petreacă mai mult timp acolo de la moartea lui Harry. Sue se simte singură.

Jacob se așează pe canapeaua veche care nu era mai mare decât un divan și se înghesui pe-o parte să-mi facă și mie loc.

– Oh, draguț din partea lui. Săraca Sue!

– Mda... are niște probleme... Ezită. Cu copiii ei.

– Sigur că da, trebuie să le fie greu lui Seth și lui Leah să-și piardă tatăl...

– Îhî, mă aprobă el, pierdut în gânduri.

Luă telecomanda și începu să schimbe posturile pe televizor fără să pară că se gândește la asta. Căscă iar.

– Ce-i cu tine, Jake? Arăți ca un zombi.

– Am dormit cam două ore azi-noapte și patru ore noaptea trecută, îmi spuse el. Își întinse încet brațele lungi și i-am auzit încheieturile pocnind când le îndoi. Își puse brațul stâng de-a lungul spătarului canapelei din spatele meu și se lăsă pe spate să-și sprijine capul de perete. Sunt epuizat.

– De ce nu dormi? l-am întrebat eu.

Se strâmbă.

– Sam e cam încăpățânat. Nu are încredere în strigoi. Am tot făcut ture duble vreo două săptămâni și încă nu s-a atins nimeni de mine, dar el tot nu crede. Așa că sunt cam pe cont propriu acum.

– Ture duble? Asta din cauză că încerci să mă protejezi pe mine? Jake, nu e bine deloc! Ai nevoie de somn. Eu o să fiu bine.

– Nu e mare lucru. Ochii lui deveniră brusc mai alerți. Hei, ai mai aflat cine a fost în camera ta? Știi ceva nou?

I-am ignorat a doua întrebare.

– Nu, nu am aflat nimic despre... ăăă... oaspetele meu.

– Atunci să fiu prin preajmă, spuse el cu ochii aproape să se închidă.

– Jake... am început eu să mă plâng.

– Hei, măcar atât pot să fac și eu – ți-am oferit servitute eternă, mai ții minte? Sunt sclavul tău pe viață.

– Dar eu nu vreau nici un sclav!

Nu deschise ochii.

– Dar *ce vrei*, Bella?

– Îl vreau pe prietenul meu Jacob – și nu-l vreau pe jumătate mort, rănit în cine știe ce încercare nechibzuită...

Mi-o tăie din scurt:

– Privește lucrurile astfel – sper să pot da de un vampir pe care am voie să-l ucid, OK?

Nu am răspuns. Se uită la mine, așteptându-mi reacția.

– Glumesc, Bella.

M-am uitat la televizor.

– Deci, ai ceva planuri speciale pe săptămâna viitoare? E absolvirea. Uau! Eveniment important.

Vocea îi deveni inexpressivă, aproape trăgănată și arăta de-a dreptul istovit când ochii i se închiseră din nou – de data asta nu de epuizare, ci pentru că nu era de acord cu ce avea să se întâmple și de negare. Mi-am dat seama că absolvirea încă mai avea o semnificație oribilă pentru el, deși intențiile mele fuseseră acum dejucate.

– Nu am planuri *speciale*, am spus eu cu grijă, sperând că îl vor liniști asigurările mele fără să-mi ceară alte explicații. Nu voiam să vorbesc despre asta acum. Pe de o parte, nu aveam poftă acum de o discuție dificilă. Pe de altă parte, știam că-mi va ghici imediat frământările. Păi, am o petrecere de absolvire. A mea. Am scos un zgomot dezgustat. Alice *iubește* petrecerile și a invitat tot orașul acasă la ea în noaptea aia. Va fi groaznic.

Deschise ochii când am început să vorbesc și un zâmbet ușurat îi făcu fața să pară mai puțin epuizată.

- Eu nu am fost invitat. Mă simt jignit, mă tachină el.
- Consideră-te invitat. Se presupune că e petrecerea *mea*, deci ar trebui să am voie să invit pe cine vreau.
- Mersi, spuse el sarcastic, ochii închizându-i-se încă o dată fără să vrea.

- Mi-ar plăcea să vii, am spus eu fără prea multă speranță. Ar fi mai distractiv. Mă refer, pentru mine.

- Sigur, sigur, mormăi el. Ar fi foarte... înțelept...

Nu mai continuă ce voia să spună.

După câteva secunde sforăia deja.

Bietul Jacob. I-am studiat chipul care era în lumea viselor și îmi plăcea ce vedeam. Când dormea, orice urmă de înverșunare și amărăciune dispărea și dintr-odată devenea băiatul care-mi fusese cel mai bun prieten înainte ca toate prostiile astea cu vârcolaci să ne stea în drum. Arăta mult mai tânăr. Arăta ca Jacob al meu.

M-am cuibărit pe canapea așteptând să-și facă somnul, sperând ca va dormi o perioadă mai lungă de timp să mai recupereze din ce-a pierdut. Am dat de pe un canal pe altul, dar nu prea aveai ce vedea. Am lăsat la o emisiune de gătit, știind, în timp ce priveam, că nu depusesem niciodată atât de mult efort pentru a-i pregăti cina lui Charlie. Jacob continuă să sforăie din ce în ce mai zgomotos. Am închis televizorul.

Eram ciudat de relaxată, aproape că îmi era și mie somn. Casa aceasta mi se părea mai sigură decât a mea, poate din cauză că aici nu venise nimeni să mă caute. M-am ghemuit și eu pe canapea, gândindu-mă să trag un pui de somn. Și poate așa fi adormit dacă sforăitul lui Jacob nu ar fi fost imposibil de ignorat. Așa că în loc să dorm mi-am lăsat mintea să umble aiurea.

Terminasem examenele și majoritatea fuseseră floare la ureche. Matematica, singura excepție, era de domeniul trecutului, fie că luam, fie că picam examenul. Liceul luase sfârșit și nici nu știam cum mă simțeam. Nu puteam privi obiectiv evenimentul care era atât de strâns legat de sfârșitul vieții mele umane.

M-am întrebat oare cât mai plănuia Edward să folosească scuza cu „nu pentru că ți-e frică”. Va trebui să pun piciorul în prag odată și odată.

Dacă mă gândeam practic, știam că avea mai mult sens să-l rog pe Carlisle să mă schimbe în secunda în care absolveam. Forks devenise o zonă la fel de periculoasă ca una de război. Nu, Forks *era* o zonă de război. Și ca să nu mai spun... ar fi o scuză perfectă să lipsesc de la petrecerea de absolvire. Am zâmbit în sinea mea când m-am gândit la acesta ca la cel mai trivial dintre motive pentru a mă schimba. Prostesc... și totuși irezistibil.

Dar Edward avea dreptate – nu eram încă pe deplin pregătită.

Și nu voiam să fiu practică. Doream ca Edward să fie cel care să mă schimbe. Nu era o dorință irațională. Nu mă îndoiam că la două secunde după ce m-ar mușca cineva cu adevărat și veninul ar începe să-mi ardă prin vene nu mi-ar mai păsa cu adevărat cine a făcut-o. Așa că nu ar trebui să aibă importanță.

Era greu de definit, chiar și pentru mine, de ce conta. Voiam ca el să facă alegerea – să vrea să mă păstreze atât de mult încât nu doar să aștepte să fiu schimbată, ci să facă în așa fel încât să mă păstreze. Era o copilărie din partea mea, dar îmi plăcea ideea ca buzele *lui* să fie ultimul lucru bun pe care să-l simt. Chiar mai jenant decât atât, un lucru pe care nu aveam să-l spun niciodată cu glas tare, voiam ca veninul *lui* să mi se împrăstie în trup. M-ar face a lui într-un mod tangibil, cuantificabil.

Dar știam că se va ține morțiș de planul lui cu măritișul – pentru că-și dorea în mod clar o întârziere și până acum îi mergea de minune. Am încercat să-mi imaginez cum le-aș spune părinților mei că mă mărit vara asta. Să le spun Angelei și lui Ben, și lui Mike. Nu puteam. Nu-mi găseam cuvintele. Era mai ușor să le spun că mă fac vampir. Și sunt sigură că măcar mama mea – de-ar fi să-i spun tot adevărul în detaliu – s-ar opune cu mai multă tărie măritișului meu decât preschimbării mele în vampir. M-am strâmbat în sinea mea în timp ce mi-am imaginat expresia ei îngrozită.

Apoi, preț de o clipă, am văzut în fața ochilor aceeași imagine ciudată cu mine și cu Edward pe un leagăn de verandă, purtând haine din altă lume. O lume în care nimeni nu ar fi surprins dacă aş purta inelul lui pe deget. Un loc mai simplu, unde dragostea era definită mai simplu. Unu plus unu egal cu doi...

Jacob pufni și se rostogoli pe o parte. Brațul lui ateriză de pe spătarul canapelei și mă lipi de corpul lui.

La naiba, dar greu mai era! Și fierbinte. În doar câteva secunde nu am mai putut de cald.

Am încercat să mă strecur de sub brațul său fără să-l trezesc, dar a trebuit să-l împing puțin și, când brațul lui a căzut de peste mine, a deschis ochii brusc. A sărit în picioare, uitându-se panicat în jur.

– Ce? Ce? Întrebă el dezorientat.

– Sunt doar eu, Jake. Iartă-mă că te-am trezit.

Se întoarce să se uite la mine clipind nedumerit.

– Bella?

– Bună, somnoroșule.

– Oh Doamne! Am ațipit? Iartă-mă! Cât am dormit?

– Câteva ore. Am pierdut șirul.

Se așază din nou pe canapea lângă mine.

– Uau! Scuze, serios.

I-am mângâiat părul, încercând să-i netezesc șuvițele ciufulite.

– Nu-ți cere scuze. Mă bucur că ai apucat să dormi puțin.

El căscă și se întinse.

– Sunt inutil de-o bucată de vreme. Nici nu-i de mirare că Billy e mereu plecat. Sunt atât de plictisitor!

– N-ai nimic, l-am asigurat eu.

– Ah, hai să mergem afară. Am nevoie de-o plimbare sau cad lat din nou.

– Jake, culcă-te la loc. Eu mă descurc. Îl sun pe Edward să vină să mă ia. Mi-am pipăit buzunarele în timp ce am spus asta și mi-am dat seama că erau goale. La naiba, ar fi trebuit să

împrumut telefonul. Cred că l-am lăsat în mașină. Am început să mă pregătesc.

– Nu! insistă Jacob, apucându-mă de mână. Nu, rămâi. Abia apuci să ajungi pe aici. Nu pot să cred că am irosit atât de mult timp.

În timp ce vorbea mă trase de pe canapea și mă conduse afară, aplecându-și capul când am trecut pragul. Se mai răcise afară cât dormise Jacob; aerul era rece pentru această perioadă a anului – probabil că ne păștea o furtună. Parcă eram în februarie, nu în mai.

Aerul rece îl învioră pe Jacob. Timp de un minut se plimbă de colo-colo prin fața casei, trăgându-mă și pe mine după el.

– Sunt un idiot, murmură el ca pentru sine.

– Ce s-a întâmplat, Jake? Ai adormit.

Am ridicat din umeri.

– Voiam să vorbesc cu tine. Nu pot să cred.

– Vorbește cu mine acum.

Jacob îmi întâlnește privirea preț de o clipă, după care se uită repede înspre copaci. Aproape că roși, dar era greu de spus din cauza pielii lui închise la culoare.

Mi-am amintit brusc ce-mi spusese Edward când m-a lăsat – că Jacob îmi va spune ce striga în gura mare în capul lui. Am început să-mi molfăi buza.

– Uite ce e, spuse Jacob. Plănuiam să fac asta puțin diferit. Râse și mi se păru că râdea de el. Mai ușor, adăugă el. Aveam de gând să lucrez la asta, dar – și se uită la norii care deveniseră mai întunecați odată cu trecerea după-amiezii – , dar acum nu mai am timp.

Râse din nou, emoționat. Încă ne mai plimbam încet.

– Despre ce vorbești? am vrut eu să știu.

El trase adânc aer în piept.

– Vreau să-ți spun ceva. Și tu știi deja... dar cred că ar trebui să o spun cu glas tare oricum. Ca să nu mai fie niciodată nimic nelămurit pe tema asta.

M-am oprit din mers și a trebuit să facă și el același lucru. Mi-am retras mâna și mi-am încrucișat brațele la piept. Am fost convinsă dintr-odată că nu voiam să știu ce avea el de gând să-mi spună.

Jacob se încruntă, umbrindu-și ochii profunzi și negri ca smoala. Se uita direct în ochii mei.

– Sunt îndrăgostit de tine, Bella, spuse Jacob pe un ton puternic și ferm. Bella, te iubesc. Și vreau să mă alegi pe mine în locul lui. Știu că tu nu simți la fel ca mine, dar am nevoie să știi adevărul ca să știi și tu ce opțiuni ai. Nu aș vrea să ne stea în cale o problemă de comunicare.

15. PARIU

M-am uitat la el timp de un minut lung, mută de uimire. Nu știam ce să-i spun.

În timp ce se uita la expresia mea uluită, seriozitatea îi dispăru de pe față.

– OK, spuse el, rânjind. Asta a fost tot.

– Jake... Mă simțeam de parcă aveam ceva mare care-mi rămăsese în gât. Am încercat să mă eliberez. Nu pot – adică eu nu... trebuie să plec.

M-am răsucit, dar el m-a apucat de umeri și m-a întors la loc.

– Nu, așteaptă. *Știu* asta, Bella. Dar, uite ce e, răspunde-mi la o întrebare, OK? Chiar vrei să plec și să nu mă mai vezi niciodată? Fii sinceră.

Îmi era greu să mă concentrez la întrebarea lui, așa că mi-a luat cam un minut să-i răspund.

– Nu, nu vreau asta, am recunoscut eu într-un târziu.

Jacob rânji din nou.

– Vezi?

– Dar nu te vreau în preajma mea din același motiv pentru care mă vrei tu în preajma ta, am obiectat eu.

– Atunci spune-mi exact de ce mă vrei lângă tine.

M-am gândit cu atenție.

– Îmi este dor de tine când nu ești aici. Când ești fericit, mi-am cântărit cu grijă vorbele, sunt și eu fericită. Dar același

lucru îl pot spune și despre Charlie, Jacob. Faci parte din familie. Te iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de tine.

El încuviință din cap, netulburat.

- Dar mă vrei în preajma ta.

- Da, am oftat eu.

Era imposibil de descurajat.

- Atunci voi sta pe lângă tine.

- Ești insistent, am mormăit eu.

- Da.

Mă mângâie pe obrazul drept cu vârfurile degetelor. I-am tras una peste mână.

- Crezi că măcar ai putea să fii mai cuminte? am întrebat eu iritată.

- Nu, nu cred. Decide tu, Bella. Poți să mă ai așa cum sunt – cu tot cu obrăznicie – sau deloc.

M-am uitat supărată la el.

- Ești răutăcios.

- La fel și tu.

Mă prinse cu garda jos replica lui și am făcut un pas în spate fără să vreau. Avea dreptate. Dacă nu aș fi fost răutăcioasă – și lacomă – i-aș fi spus că nu voiam să fiu prietenă cu el și să plece. Nu era bine să-l țin ca prieten din moment ce asta îi făcea rău. Nu știam ce făceam, dar am fost dintr-odată sigură că nu era nimic bun.

- Ai dreptate, am șoptit eu.

El râse.

- Te iert. Încearcă doar să nu te superi prea tare pe mine. Pentru că m-am hotărât recent să nu mă dau bătut. Chiar este ceva irezistibil într-o cauză pierdută.

- Jacob. M-am uitat în ochii lui întunecați, încercând să-l fac să mă ia în serios. *Îl* iubesc, Jacob. E toată viața mea.

- Dar mă iubești și pe mine, îmi aminti el. Ridică mâna când eram gata-gata să protestez. Nu în același fel, știu. Dar nici nu e

viața ta. Nu mai este. Poate că era odată, dar a plecat. Și acum trebuie să se obișnuiască cu rezultatul alegerii lui – *cu mine*.

Mi-am scuturat capul.

– Ești imposibil.

Deveni dintr-odată serios. Îmi luă bărbia în mână ținând-o atât de tare că nu puteam să mă uit în altă parte decât în ochii lui.

– Până când inima ta va înceta să mai bată, Bella, spuse el. Eu voi fi aici – luptând. Să nu uiți că mai ai și alte opțiuni.

– Eu nu vreau alte opțiuni, l-am contrazis eu încercând fără succes să mă smucesc pentru a-mi elibera bărbia. Iar bătăile inimii mele sunt limitate, Jacob. Timpul aproape că a trecut.

Ochii i se îngustară.

– Cu atât mai multe motive să lupt – să lupt mai tare acum, cât mai pot, șopti el.

Încă-mi avea bărbia în mâni – degetele lui ținând-o atât de tare încât mă durea – și am văzut în ochii lui ce avea de gând să facă.

– N... am început eu să obiectez, dar era prea târziu.

Buzele lui se zdrobiră de ale mele, oprindu-mi protestul. Mă sărută cu furie, sălbatic, cealaltă mână a lui fiind strâns încheștată în jurul gâtului meu, făcându-mi evadarea imposibilă. M-am împins în pieptul lui cu toată puterea, dar nu păru să observe. Gura lui era moale, în ciuda furiei, buzele lui împletindu-se cu ale mele într-un fel cald și necunoscut.

L-am apucat de față încercând să-l împing, eșuând din nou. De data asta totuși păru să observe, lucru care-l provoacă și mai tare. Buzele lui le forțară pe ale mele să se deschidă și i-am simțit respirația fierbinte în gura mea.

Acționând din instinct, mi-am lăsat mâinile să cadă de o parte și de alta și am rămas nemișcată. Am deschis ochii și nu m-am mai opus, nu am mai simțit... doar am așteptat să se oprească.

A funcționat. Furia păru să i se evapore și se îndepărtă de mine. Își apăsă buzele delicat de ale mele o dată, de două ori... de trei ori. M-am prefăcut că sunt o statuie și am așteptat.

Într-un târziu, îmi dădu drumul la față și se îndepărtă.

– Ai terminat acum? am întrebat eu pe un ton inexpresiv.

– Da, oftă el.

Începu să zâmbască, închizând ochii.

Mi-am tras brațul înapoi și l-am aruncat înainte pocnindu-l peste gură cu câtă putere am putut să scot din trupul meu.

Se auzi un pocnet.

– Au! *AU!* am țipat eu, sărind de nebună în sus și-n jos în timp ce-mi strângeam mâna la piept.

Era ruptă, se simțea.

Jacob se uită șocat la mine.

– Te simți bine?

– Nu, la naiba! *Mi-ai rupt mâna!*

– Bella, ți-ai rupt *singură* mâna. Acum nu mai Țopăi atâta și lasă-mă să mă uit puțin la ea.

– Nu m-atinge! Mă duc direct acasă acum!

– Aduc mașina, spuse el cu calm.

Nici măcar nu-și freca falca așa cum se întâmpla în filme. Ce patetic!

– Nu, mersi, am șuierat eu. Prefer să merg pe jos.

M-am întors să mă îndrept spre stradă. Mai aveam doar câțiva kilometri până la graniță. Imediat ce mă îndepărtam de el, Alice avea să mă vadă. Va trimite pe cineva să mă ia.

– Lasă-mă doar să te duc acasă, insistă Jacob.

Avu în mod incredibil tupeul să-și înfășoare brațul în jurul taliei mele.

Am sărit ca arsă de lângă el.

– Bine! am mârâit eu. *Du-mă!* Abia aștept să văd ce-ți face Edward! Sper să-ți rupă gâtul, CÂINE insistent, grețos și prost!

Jacob își dădu ochii peste cap. Mă conduse până la locul pasagerului și mă ajută să urc. Începu să fluiera dinainte să ajungă pe locul șoferului.

– Nu te-am lovit deloc? am întrebat eu furioasă și enervată.

– Glumești? Dacă nu ai fi început să țipi, nici nu mi-aș fi dat seama că încercai să mă pocnești. N-oi fi eu făcut din piatră, dar nici chiar așa moale nu sunt.

– Te urăsc, Jacob Black.

– Asta e bine. Ura este un sentiment pasional.

– Îți dau eu ție pasiune, am bombănit eu pe sub mustață. Crimă, ultimul stagiul al pasiunii.

– Ei, hai, spuse el, vesel nevoie mare și părând că i-ar veni să fluiera din nou. Sigur a fost mai bine decât dacă ai fi sărutat o piatră.

– Nici măcar pe aproape, i-am spus eu cu răceală.

El își încreți buzele.

– Spui doar așa.

– Ba nu.

Păru să-l deranjeze asta o secundă, după care își reveni.

– Ești doar supărată. Eu nu am deloc experiență cu genul acesta de chestii, dar mie mi s-a părut incredibil.

– Îh, am mormăit eu.

– Te vei gândi la asta în seara asta. Când el crede că dormi, tu te vei gândi la opțiunile pe care le ai.

– Dacă mă voi gândi la tine în noaptea asta înseamnă că voi avea un *coșmar*.

Încetini mașina până când abia se târa și se întoarce să se uite la mine cu ochii lui negri larg deschiși și serioși.

– Gândește-te doar cum ar putea fi, Bella, mă grăbi el cu vocea lui suavă și entuziasmată. Pentru mine nu ar mai trebui să te schimbi. Știi că Charlie ar fi fericit dacă m-ai alege pe mine. Te-aș putea proteja la fel de bine ca un vampir – poate chiar mai bine. Și te-aș face fericită, Bella. Am atât de multe să-ți ofer, lucruri pe care el nu ți le poate oferi. Pariez că el nu te-ar putea săruta așa niciodată – pentru că te-ar răni. Eu nu te-aș răni niciodată, Bella.

Mi-am ridicat mâna ruptă.

El oftă.

– Aia nu a fost vina mea. Ar fi trebuit să-ți dai seama că așa o să se întâmple.

– Jacob, eu *nu pot fi* fericită fără el.

– Nu ai încercat niciodată, mă contrazise el. Când a plecat, ți-ai consumat toată energia ținându-te cu dinții de amintirea lui. Ai putea fi fericită dacă ai renunța. Ai putea fi fericită cu mine.

– Nu vreau să fiu fericită cu nimeni în afară de el, am insistat eu.

– Nu vei fi niciodată la fel de sigură de el cum ai fi de mine. Te-a părăsit o dată, o mai poate face încă o dată.

– Nu, nu va face asta, am spus eu printre dinții încleștați. Durerea amintirii mă biciui. Îmi venea să-l rănesc și eu pe el. Și tu m-ai părăsit o dată, i-am amintit eu pe un ton rece gândindu-mă la săptămânile în care se ascunsese de mine, la cuvintele pe care mi le aruncase în pădurea de lângă casa lui...

– Nu am făcut eu asta, mă contrazise el cu fervoare. Mi-au spus că nu am voie să-ți spun – că nu era sigur *pentru tine* să fim împreună. Dar eu nu am plecat niciodată! Obişnuiam să alerg în jurul casei tale noaptea – cum fac și acum. Să mă asigur că ești bine.

Nu aveam de gând să-l las să-mi trezească acum compasiunea.

– Du-mă acasă. Mă doare mâna.

El oftă și începu să conducă la o viteză normală, fiind atent la drum.

– Gândește-te doar, Bella.

– Nu, am spus eu cu încăpățănare.

– Ba te vei gândi. La noapte. Și eu mă voi gândi la tine în timp ce tu te vei gândi la mine.

– După cum am spus, un coșmar.

El rânji la mine.

– Mi-ai răspuns la sărut.

Am icnit, strângându-mi inconștientă mâinile în pumni din nou, şuiărând atunci când mâna ruptă reacţionă.

– Te simți bine? mă întrebă el.

– *Ba nu* am făcut așa ceva.

– Crede-mă că îmi dau seama.

– În mod evident nu-ți dai seama – nu-ți răspundeam la sărut, încercam să te îndepărtez, *idiotule!*

El râse încet din gât.

– Te aperi. Aproape *exagerat* de defensivă, aş spune eu.

Am tras adânc aer în piept. Nu avea nici un rost să mă cert cu el; oricum ar răstălmăci orice aş fi spus. M-am concentrat asupra mâinii mele, încercând să întind degetele, să-mi dau seama unde era ruptă. Am simțit niște dureri tăioase răzbătându-mi prin încheieturile degetelor. Am gemut.

– Chiar îmi pare rău pentru mâna ta, spuse Jacob părând aproape sincer. Data viitoare când vei vrea să mă mai lovești, folosește o bată de baseball sau o rangă, OK?

– Să nu-ți închipui că am să uit sfatul tău, am mormăit eu.

Nu mi-am dat seama unde mergeam până când nu am ajuns pe strada mea.

– De ce m-ai adus aici? am vrut eu să știu.

Se uită nedumerit la mine.

– Am crezut că ai spus că vrei acasă.

– Ah. Presupun că nu mă poți duce acasă la Edward?

Am scrâșnit din dinți nemulțumită.

Fața i se contorsionă de durere și mi-am dat seama că asta îl afectase mai mult decât orice altceva am spus.

– Aici este casa ta, Bella, spuse el încet.

– Da, dar locuiește vreun doctor aici? am întrebat eu, ridicând mâna din nou.

– Oh! Se gândi un minut. Te duc la spital. Sau te duc Charlie.

– Nu vreau să merg la spital. E jenant și inutil.

Opri mașina în fața casei, stând pe gânduri cu o expresie nesigură. Mașina de poliție a lui Charlie era pe alee.

Am oftat.

– Du-te acasă, Jacob.

M-am dat jos din mașină cu greu și m-am îndreptat spre casă. În spatele meu, motorul se opri și am fost mai puțin surprinsă decât enervată să-l văd pe Jacob lângă mine.

– Ce ai de gând să faci? întrebă el.

– Voi pune niște gheață pe mână după care îl voi suna pe Edward și-l voi ruga să mă ducă la Carlisle să-mi oblojească mâna. Apoi, dacă te mai prind încă aici, mă duc să caut o rangă.

Am mers în liniște prin camera din față unde Charlie stătea tolănit pe canapea.

– Bună, copii, spuse el rămânând așezat. Mă bucur să te văd aici, Jake.

– Bună, Charlie, răspunse Jacob relaxat, oprindu-se.

Eu m-am dus încet în bucătărie.

– Ce-i cu ea? se întrebă Charlie.

– Crede că și-a rupt mâna, l-am auzit pe Jacob spunându-i. M-am dus la frigider și am scos o tavă cu gheață.

– Cum a reușit?

Fiind tatăl meu, mi-am închipuit că Charlie ar fi mai puțin amuzat și mai îngrijorat.

Jacob râse.

– M-a pocnit.

Râse și Charlie, iar eu m-am încruntat în timp ce am lovit cu tava de marginea chiuvetei. Gheața căzu în chiuvetă și am luat o mână plină de cuburi cu mâna mea bună și le-am pus într-un prosop de pe dulap.

– De ce te-a pocnit?

– Pentru că am sărutat-o, spuse Jacob fără pic de rușine.

– Bravo ție, băiete! îl felicită Charlie.

Mi-am încheștat dinții și m-am dus să iau telefonul. Am format numărul de mobil al lui Edward.

– Bella? răspunse el de la primul țâr. Părea mai mult decât ușurat – era încântat. Auzeam motorul Volvo-ului pe fundal; era deja în mașină – asta-i bine. Ai lăsat telefonul... iartă-mă, te-a dus Jacob acasă?

– Da, am mormăit eu. Vii să mă iei, te rog?

- Imediat, spuse el deodată. Ce s-a întâmplat?

- Vreau să se uite Carlisle la mâna mea. Cred că mi-am rupt-o.

În camera din față se făcuse liniște și m-am întrebat când avea Jacob de gând să fugă. Am zâmbit sinistru imaginându-mi cât de prost trebuie să se simtă.

- Ce s-a întâmplat? vru Edward să știe, vocea devenindu-i plată.

- L-am lovit pe Jacob, am recunoscut eu.

- Bun, spuse el satisfăcut. Deși îmi pare rău că te-ai rănit.

Am râs o dată pentru că părea la fel de mulțumit ca și Charlie.

- Aș fi vrut eu să-l rănesc *pe el*, am oftat eu nemulțumită. Nu i-am făcut nici un rău.

- Pot să repar eu asta, se oferi el.

- Speram că ai să zici asta.

Urmă o pauză scurtă.

- Nu e genul tău să spui din astea, spuse el îngrijorat. Ce a făcut atât de *grav*?

- M-a sărutat, am mârâit eu.

Tot ce am auzit de la celălalt capăt al liniei a fost sunetul motorului accelerând.

În camera cealaltă, Charlie vorbi din nou.

- Poate ar trebui s-o iei din loc, Jake, sugera el.

- Cred că mai stau pe aici, dacă nu te superi.

- E înmormântarea ta, nu a mea, bombăni Charlie.

- Câinele mai e acolo? vorbi Edward din nou.

- Da.

- Sunt chiar după colț, spuse el întunecat, întrerupând convorbirea.

În timp ce închideam zâmbind telefonul, i-am auzit mașina gonind pe stradă. Frânele lui protestară zgomotos când opri în fața casei. M-am dus să-i deschid ușa.

- Ce-ți mai face mâna? întrebă Charlie când am trecut pe lângă el.

Charlie părea că nu se simte în largul lui. Jacob stătea tolănit pe canapea lângă el, o întruchipare a calmului.

Am ridicat pachetul de gheață să i-o arăt.

- Se umflă.

- Poate ar trebui să te iei de cineva de înălțimea ta, îmi sugerează Charlie.

- Poate, am aprobat eu.

Am mers să deschid ușa. Edward aștepta.

- Dă-mi să văd, murmură el.

Îmi examinează delicat mâna, atât de delicat că nu mă duru deloc. Măinile lui erau aproape la fel de reci ca gheața și-mi făceau bine pe piele.

- Cred că ai dreptate, e ruptă, spuse el. Sunt mândru de tine. Ai pus ceva forță în lovitura asta.

- Câtă am avut. Am oftat. Se pare că nu îndeajuns de multă. Îmi sărută delicat mâna.

- Mă ocup eu de asta, îmi promise el.

Apoi îl strigă pe Jacob pe nume, cu vocea potolită.

- Nu cumva, îl preveni Charlie.

L-am auzit pe Charlie urnindu-se de pe canapea. Jacob ajunsese primul în hol și, mult mai încet, dar nu cu mult în spate, veni și Charlie. Expresia lui Jacob era vioaie și nerăbdătoare.

- Nu vreau bătaie pe aici, ați înțeles? Charlie se uită doar la Edward când vorbi. Pot să mă duc să-mi pun insigna dacă asta-mi va face cererea mai oficială.

- Nu va fi necesar, spuse Edward pe un ton reținut.

- De ce nu mă arestezi pe mine, tată? am sugerat eu. Eu sunt aia care împarte pumni în stânga și-n dreapta.

Charlie ridică o sprânceană.

- Vrei să depui acuzație, Jake?

- Nu. Jacob rânji incorrigibil. Sunt dispus să rezolv asta oricând.

Edward se strâmbă.

- Tată, nu ai pe aici vreo băta de baseball pe undeva în cameră? Vreau să o împrumut pentru un minut.

Charlie se uită la mine serios.

- Gata, Bella!

- Hai să mergem să se uite Carlisle la mâna ta înainte să ajungi la pușcărie, spuse Edward.

Își puse brațul în jurul meu și mă trase spre ușă.

- Bine, am spus eu, sprijinindu-mă de el.

Acum că Edward era cu mine, nu mai eram atât de supărată. Mă simțeam în siguranță și nu mă mai durea mâna atât de tare.

Mergeam pe trotuar când l-am auzit pe Charlie șoptind panicat în spatele meu:

- Ce faci? Ești nebun?

- Lasă-mă o clipă, Charlie, răspunse Jacob. Nu-ți face griji, vin imediat.

M-am uitat în urmă și am văzut că Jacob venea după noi, oprindu-se să închidă ușa în fața surprinsă și neliniștită a lui Charlie.

La început Edward îl ignoră, conducându-mă la mașină. Mă ajută să urc, închise portiera, după care se întoarse pe trotuar cu fața la Jacob.

Am scos neliniștită capul prin fereastra deschisă. Îl vedeam pe Charlie în casă, cum trăgea cu ochiul printre draperiile din sufragerie.

Jacob era relaxat, cu brațele încrucișate la piept, dar mușchii fâlcii îi erau încordați.

Edward vorbi pe un ton atât de pașnic și politicos, lucru care, în mod ciudat, îi făcea cuvintele să pară ușor mai amenințătoare.

- Nu am de gând să te ucid, pentru că lucrul acesta ar supăra-o pe Bella.

- Nu știu ce să spun, am mormăit eu.

Edward se întoarse ușor să-mi zâmbească rapid. Fața îi era calmă.

- Te-ar deranja mâine-dimineață, spuse el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Apoi se întoarse către Jacob. Dar dacă îi mai faci rău vreodată - și nu-mi pasă a cui a fost vina; nu-mi pasă dacă se împiedică pur și simplu sau dacă îi cade un meteorit din cer în cap - dacă mi-o dai înapoi într-o condiție mai puțin

perfectă decât ți-am lăsat-o, vei alerga cu doar trei picioare. Înțelegi, corcitură?

Jacob își dădu ochii peste cap.

– Cine crezi că mai vine aici? am bombănit eu.

Edward continuă ca și cum nu m-ar fi auzit:

– Și dacă o mai săruți vreodată, îți voi rupe eu falca în locul ei, îi promise el, vocea fiindu-i încă politicoasă, de catifea, fatală.

– Și dacă vrea ea? lungi Jacob vorba arogant.

– Ha! am pufnit eu.

– Dacă asta își dorește ea, atunci eu nu mă voi opune. Edward ridică din umeri, perfect relaxat. Ai putea totuși să aștepti până îți spune ea că vrea, în loc să ai încredere în propria interpretare a limbajului trupului – dar e fața ta.

Jacob rânji.

– Ai vrea tu, am mormăit eu.

– Da, ar vrea, murmură Edward.

– Ei bine, dacă ai terminat să-mi răscolești prin cap, spuse Jacob puțin enervat, de ce nu te duci să ai grijă de mâna ei?

– Încă ceva, spuse Edward încet. Și eu voi lupta pentru ea. Ar trebui să știi asta. Nu iau nimic de bun și voi lupta de două ori mai mult decât tine.

– Bun, mârâi Jacob. Nu are nici un haz să bați pe cineva care nu luptă.

– Ea *este* a mea. Vocea înceată a lui Edward deveni dintr-odată întunecată și nu la fel de stăpânită ca mai înainte: Nu am spus că voi lupta corect.

– Nici eu.

– Succes atunci.

Jacob încuviință din cap.

– Da, fie să câștige cel mai bun *bărbat*.

– Sună corect... cățelușule.

Jacob se strâmbă scurt, după care se stăpâni și se aplecă după Edward să-mi zâmbească. Am mârâit în semn de răspuns.

– Sper să se vindece repede mâna ta. Chiar îmi pare rău că te-ai rănit.

Mi-am întors copilărește fața de la el.

Nu mi-am ridicat privirea când Edward merse în jurul mașinii și se urcă pe locul șoferului, așa că nu am știut dacă Jacob s-a întors în casă sau a rămas acolo să se uite la mine.

– Cum te simți? mă întrebă Edward în timp ce porni mașina.

– Supărată.

El chicoti.

– Mă refeream la mâna ta.

Am ridicat din umeri.

– Am avut eu și răni mai grave.

– Adevărat, fu el de acord și se încruntă.

Edward conduse în jurul casei spre garaj. Emmett și Rosalie se aflau acolo, picioarele perfecte ale lui Rosalie, inconfundabile chiar și acoperite de blugi, ieșind de sub jeepul imens al lui Emmett. Emmett stătea lângă ea cu o mână întinsă sub jeep, spre ea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că el era acolo pe post de cric.

Emmett se uită curios când Edward mă scoase cu grijă din mașină. Ochiul îi căzură pe mână pe care o țineam ghemuită la piept.

Emmett rânji.

– Iar ai căzut, Bella?

I-am aruncat o privire înfiorătoare.

– Nu, Emmett. Am pocnit un vârcolac în față.

Emmett clipi, după care izbucni într-un râs isteric.

Când Edward mă conduse pe lângă ei, Rosalie spuse ceva de sub mașină.

– Jasper o să câștige pariul, spuse el cu un aer de superioritate.

Emmett se opri dintr-odată din râs și se uită la mine cu niște ochi evaluatori.

– Ce pariu? am vrut eu să știu, oprindu-mă.

– Hai să mergem la Carlisle, mă grăbi Edward. Se uită la Emmett, clătinând din cap aproape imperceptibil.

- *Ce pariu?* am insistat eu și m-am întors spre el.
 - Mersi, Rosalie, mormăi el, în timp ce-și strânse brațul mai tare în jurul taliei mele și mă trase spre casă.
 - Edward... am mormăit eu.
 - E o copilărie, ridică el din umeri. Lui Emmett și lui Jasper le place să parieze.
 - Lasă că-mi spune el Emmett.
- Am încercat să mă întorc, dar brațul lui era ca de fier în jurul meu.

Oftă.

- Au pariat pe cât de multe ori... o să te pierzi cu firea în primul an.
 - Oh! M-am strâmbat, încercând să-mi ascund groaza bruscă ce m-a cuprins când mi-am dat seama la ce se referea. Au pariat pe câți oameni ucid eu?
 - Da, recunosc eu el fără să vrea. Rosalie crede că temperamentul tău va face ca șansele să fie de partea lui Jasper.
- M-am simțit puțin amețită.
- Jasper a pariat pe cei mai mulți.
 - Îl vei face să se simtă mai bine dacă îți va fi greu să te adaptezi. S-a săturat să fie el mereu veriga slabă.
 - Sigur. Sigur că îmi va fi. Cred că aş putea să ucid câțiva de dragul lui Jasper.

De ce nu? Mă bâlbâiam, vocea fiindu-mi de o monotonie seacă. Vedeam deja în cap titluri de ziare, liste de nume...

Mă strânse.

- Nu trebuie să-ți faci griji acum cu privire la asta. De fapt, nu trebuie să-ți faci griji deloc, dacă nu vrei.

Am gemut și Edward, gândindu-se că mă deranja durerea din mână, mă trase mai repede spre casă.

Mâna mea chiar era ruptă, dar nu aveam nimic grav, doar o fisură la unul dintre degete. Nu am vrut ghips și Carlisle a spus că mă descurc și cu fașă dacă promit că o țin. Am promis.

Edward își dădea seama că nu aveam de gând să mă țin de cuvânt în timp ce Carlisle se străduia să-mi fixeze fașa pe mână

cu grijă. Și-a făcut de câteva ori griji cu glas tare că mă durea, dar eu l-am asigurat că nu aveam dureri.

De parcă aş fi avut nevoie – sau aş fi avut loc – să îmi fac griji cu privire la încă ceva.

Toate poveștile lui Jasper cu privire la vampirii nou creați mi se învârteau în cap de când îmi explicase trecutul său. Acum că aflasem de pariul lui și al lui Emmett, poveștile acelea îmi reveniră în minte. M-am întrebat întâmplător pentru ce pariau. Ce premiu putea să te motiveze din moment ce aveai deja totul?

Am știut mereu că eu voi fi diferită. Am sperat că voi fi la fel de puternică precum a spus Edward că voi fi. Puternică și rapidă, și, cel mai mult dintre toate, frumoasă. Cineva care putea sta lângă Edward și va simți că acolo este locul ei.

Am tot încercat să nu mă gândesc prea mult cum voi fi altfel. Sălbatică. Însetată de sânge. Poate nu voi reuși să mă stăpânesc să nu omor oameni. Străini, oameni care nu mi-au făcut nici un rău. Oameni ca cei tot mai mulți care mureau în Seattle, care aveau familii și prieteni, și viitor. Oameni care aveau *viață*. Iar eu aş putea fi monstrul care le-ar lua toate acestea.

Dar sinceră să fiu, mă descurcam cu partea asta – pentru că aveam încredere în Edward, aveam încredere absolută în el că m-ar împiedica să fac ceva ce aş regreta. Știam că mă va duce în Antarctica să vânez pinguini dacă-l rugam. Și aş face tot ce ar trebui să fiu un om bun. Un vampir bun. Lucrul acesta m-ar fi făcut să chicotesc dacă nu aş fi avut grija asta nouă.

Pentru că, dacă într-adevăr aş putea să fiu astfel – ca în imaginile acelea de coșmar cu nou-născuți pe care Jasper mi le întipărise în mine – oare aş mai fi *eu*? Și, dacă tot ce aş vrea ar fi să omor oameni, ce s-ar întâmpla cu lucrurile pe care le vreau *acum*?

Edward era obsedat de ideea ca eu să nu pierd nimic cât timp eram încă om. De obicei, suna destul de prostesc. Nu erau prea multe experiențe umane pe care-mi era teamă să le pierd. Atâta timp cât îl aveam pe Edward, ce altceva aş mai fi putut cere?

M-am uitat la chipul lui în timp ce el îl privea pe Carlisle cum îmi îngrijește mâna. Nu exista nimic pe lume ce-mi doream mai mult decât să fiu împreună cu el. Oare se va schimba sau s-ar *putea* schimba asta?

Oare era vreo experiență umană la care *nu* eram dispusă să renunț?

16. EPOCĂ

„Nu am cu ce să mă îmbrac!“ m-am plâns eu în sinea mea.

Toate hainele mele stăteau întinse pe pat; sertarele și dulapurile mele erau goale. M-am holbat prin toate cotloanele goale în speranța că va apărea ceva potrivit.

Cămașa mea kaki era pe spătarul scaunului balansor, așteptându-mă să descopăr ceva care mergea de minune cu ea. Ceva care să mă facă să arăt frumoasă și matură. Ceva pe care să scrie *ocazie specială*. Nu aveam nici o idee.

Era aproape ora la care trebuia să plec, iar eu eram încă îmbrăcată cu pantalonii mei favoriți și vechi de trening. Dacă nu găseam ceva mai bun aici – și șansele nu erau de partea mea –, urma să termin liceul îmbrăcată cu ei.

M-am uitat urât la grămada de haine de pe patul meu.

Ce mă scotea cel mai tare din sărite era faptul că știam exact ce aveam de gând să port dacă ar mai fi fost disponibilă – bluza mea roșie care fusese furată. Am dat un pumn în perete cu mâna sănătoasă.

– Vampir prost, hoț și enervant! am mârâit eu.

– Ce-am făcut? vru Alice să știe.

Stătea sprijinită lejer de fereastra deschisă ca și cum ar fi fost acolo în tot acest timp.

– Cioc, cioc, adăugă ea, rânjind.

– Chiar e atât de greu să mă aștepti să-ți deschid ușa?

Aruncă o cutie plată și albă pe pat.

– Sunt doar în trecere. M-am gândit că ai nevoie de ceva cu care să te îmbraci.

M-am uitat la pachetul mare pe care stătea deasupra garderobei mele nesatisfăcătoare și m-am strâmbat.

– Recunoaște, spuse Alice. Sunt o comoară la casa omului.

– Ești o comoară la casa omului, am bombănit eu. Mersi.

– Ei bine, e plăcut să faci măcar ceva corect. Nu știi cât de deranjant este – să pierzi lucruri cum am pierdut eu. Mă simt atât de neputincioasă. Atât de... normală.

Se făcu mică de groază la rostirea cuvântului.

– Nu-mi pot imagina cât de groaznic trebuie să fie. Să fii normală? Vai!

Ea râse.

– Cel puțin asta compensează pentru ce ți-a luat hoțul tău enervant – acum trebuie doar să-mi dau seama ce nu văd în Seattle.

Când a spus cuvintele în ordinea aceea – cele două situații în aceeași propoziție – mi-a picat fisa. Acel ceva care-mi scăpa și care mă sâcăia de zile întregi, legătura importantă pe care nu reușeam să o fac deveni deodată foarte clară. M-am uitat la ea, fața fiindu-mi înghețată cu expresia pe care o aveam deja.

– Nu ai de gând să o deschizi? Întrebă ea.

Alice oftă când eu nu m-am mișcat imediat și scoase chiar ea capacul cutiei. Luă ceva din cutie, dar nu m-am putut concentra să-mi dau seama ce era. Drăguță, nu crezi? Am ales albastru pentru că știu că lui Edward îi place cel mai tare cum te prinde.

Nu ascultam.

– E tot aia, am șoptit eu.

– Ce este? vru ea să știe. Nu mai ai nimic de genul acesta. Pentru numele lui Dumnezeu, ai o singură fustă!

– Nu, Alice! Dă-le încolo de haine și ascultă-mă!

– Nu-ți place?

Fața lui Alice se întunecă de dezamăgire.

– Ascultă, Alice, nu vezi? E *tot aia!* Vampirul care mi-a intrat în cameră și mi-a furat lucrurile are legătură cu vampirii noi din Seattle. Merg mână în mână!

Hainele îi alunecară printre degete și căzură înapoi în cutie.

Alice se concentrează acum, vocea devenindu-i brusc ascuțită:

– De ce crezi asta?

– Mai ții minte ce-a spus Edward? Că cineva folosește golurile din viziunile tale pentru a te împiedica să-i vezi pe nou-născuți? Și apoi ce ai spus tu mai înainte, că sincronizarea este prea perfectă – cât de grijuliu a fost hoțul să nu intre în contact cu nimeni ca și cum ar fi știut că ai fi văzut asta. Alice, eu cred că ai avut dreptate și el chiar a știut. Cred și că el se folosea de golurile acelea. Și ce șanse sunt ca *doi* vampiri diferiți să știe destule despre tine încât să facă asta, dar, și mai mult de atât, să decidă să o facă în același timp? Nu se poate. Este unul singur. Este același. Cel care face armata este cel care mi-a furat mirosul.

Alice nu era obișnuită să fie luată prin surprindere. Înghetă și rămase nemișcată atât de mult timp încât am început să număr în gând în timp ce așteptam. Nu s-a mișcat timp de două minute pe ceas. Apoi ochii ei se fixară din nou pe mine.

– Ai dreptate, spus ea pe un ton pierdut. Bineînțeles că ai dreptate. Și dacă pui lucrurile astfel...

– Edward a greșit, am șoptit eu. Era un test... să vadă dacă merge. Să vadă dacă poate să intre și să iasă în siguranță atâta vreme cât nu face nimic ce ai putea tu să prevezi. Cum ar fi să măucidă... Și nu mi-a luat lucrurile pentru a demonstra că m-a găsit. Mi-a furat mirosul... pentru ca *ceilalți* să mă poată găsi.

Ochii ei erau cășcați din cauza șocului. Aveam dreptate și-mi dădeam seama că știa și ea asta.

– Oh, nu, spuse ea, numai mișcându-și buzele.

Nu mă mai așteptam ca emoțiile mele să mai aibă sens. Când mi-am dat seama că cineva crease o armată de vampiri – armata

care a ucis cu bestialitate zeci de oameni din Seattle – cu scopul expres de a mă distruge *pe mine*, m-am simțit într-o câțva ușurată.

În parte pentru că am aflat de ce aveam sentimentul acela enervant că îmi scăpa ceva esențial.

Dar mai ales din alt motiv.

– Bine, am șoptit eu, toată lumea se poate liniști. Nimeni nu încearcă până la urmă să-i extermină pe membrii familiei Cullen.

– Dacă tu ai impresia că asta s-a schimbat, te înșeli amarnic, spuse Alice printre dinți. Dacă cineva o vrea pe una de-a noastră, atunci va trebui să treacă de noi toți pentru a ajunge la ea.

– Mersi, Alice. Dar cel puțin acum știm ce vor de fapt. Trebuie să ajute și asta la ceva.

– Poate, mormăi ea.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

Bum, bum – se auzi bătând un pumn în ușă.

Am tresărit. Alice păru să nu observe.

– Nu ești gata încă? Întârziem! se plânse Charlie, părând scos din sărite.

Charlie nu suporta festivitățile mai mult decât mine. Cele mai multe bătaii de cap i le dădea obligația să se îmbrace elegant.

– Aproape. Mai lasă-mă un minut, am spus eu răgușit.

Tăcu o jumătate de secundă.

– Plângi?

– Nu. Am emoții. Du-te jos.

L-am auzit coborând apăsând pe scări.

– Trebuie să plec, șopti Alice.

– De ce?

– Vine Edward. Dacă aude asta...

– Du-te, du-te! am grăbit-o eu imediat.

Edward ar înnebuni dacă ar afla. Nu puteam să-i ascund asta mult timp, dar poate ceremonia de absolvire nu era momentul potrivit pentru reacția lui.

– Îmbracă-te! îmi ordonă ea în timp ce zbură pe fereastră.

Am făcut cum mi-a spus, îmbrăcându-mă în grabă.

Plănuisem să fac ceva mai sofisticat cu părul meu, dar nu mai aveam timp, așa că l-am lăsat să stea drept și plicticos ca în orice zi. Nu mai conta. Nu m-am obosit să mă uit în oglindă, așa că nu aveam idee cum îmi veneau puloverul și fusta de la Alice. Oricum nu mai conta nici asta. Am aruncat roba galbenă și urâtă de poliester pe un umăr și am fugit pe scări.

– Ești foarte drăguță, spuse Charlie răgușit din cauza emoțiilor. Sunt noi?

– Mda, am murmurat eu, încercând să mă concentrez. Alice mi le-a dat. Mersi.

Edward ajunse la doar câteva minute după plecarea surorii lui. Nu am avut timp suficient să mă adun și să par calmă. Dar, de vreme ce mergeam în mașina de poliție a lui Charlie, nu a avut ocazia să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Charlie se încăpățânase săptămâna trecută când a aflat că aveam de gând să merg la ceremonia de absolvire cu mașina lui Edward. Și-i înțelegeam punctul de vedere – părinții ar trebui să aibă niște drepturi în ziua absolvirii. Am acceptat cu entuziasm și Edward a propus bucuros să mergem cu toții. Din moment ce Carlisle și Esme nu au avut nimic împotriva, Charlie nu a găsit nimic plauzibil de obiectat; fusese și el de acord fără prea mult entuziasm. Și acum Edward se afla pe bancheta din spate a mașinii de poliție a tatălui meu, în spatele despărțitorului de sticlă fibroasă, cu o expresie amuzată – datorată probabil expresiei amuzate a tatălui meu, și un rânjel care se mărea de fiecare dată când Charlie îi mai arunca pe furiș câte o privire lui Edward prin oglinda retrovizoare. Lucrul acesta însemna aproape sigur că Charlie își imagina lucruri care i-ar provoca probleme cu mine dacă le-ar rosti cu glas tare.

– Te simți bine? șopti Edward, când mă ajută să cobor din mașină în parcare școlii.

– Am emoții, am răspuns eu și nu mințeam.

– Ești atât de frumoasă, spuse el.

Părea ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, însă Charlie, printr-o manevră care se voia subtilă, dar care sărea în ochi, se înghesui între noi și-și puse un braț în jurul umerilor mei.

– Ai emoții? mă întrebă el.

– Nu chiar, am recunoscut eu.

– Bella, e mare lucru. Termină liceul. Te așteaptă viața reală acum. Facultate. Locuitul pe cont propriu... Nu mai ești o fetiță.

Charlie se înecă puțin la final.

– Tată, m-am plâns eu. Nu-mi deveni sentimental acum.

– Cine-i sentimental? mârâi el. Acum spune-mi de ce nu ai emoții?

– Nu știu, tată. Cred că încă nu-mi dau seama bine ce se întâmplă sau ceva de genul ăsta.

– E bine că Alice dă petrecerea asta. Ai nevoie de ceva să te pună pe picioare.

– Sigur. O petrecere este exact ce am eu nevoie.

Charlie râse de tonul vocii mele și mă strânse de umeri. Edward se uită la nori cu chipul gânditor.

Tatăl meu a trebuit să ne lase la ușa din spate a sălii de sport și să meargă roată să caute intrarea principală cu ceilalți părinți.

Se creă un haos când domnișoara Cope și domnul Varner, profesorul de matematică, încercară să ne pună pe toți în ordine alfabetică.

– În față, domnule Cullen, strigă domnul Varner la Edward.

– Bună, Bella!

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Jessica Stanley făcându-mi cu mâna din spatele liniei cu un zâmbet pe față.

Edward mă sărută repede, oftă și se duse să stea în față cu cei de la litera C. Alice nu era acolo. Ce avea să facă? Să lipsească de la absolvire? Ce moment prost mi-am mai ales și eu! Ar fi trebuit să aștept să lămuresc lucrurile după ce se termina toată treaba cu absolvirea.

– Aici, Bella! strigă Jessica din nou.

M-am dus la capătul liniei să mă așez la locul meu în spatele Jessicăi, ușor nedumerită de ce era brusc atât de prietenoasă. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut-o pe Angela cu cinci oameni mai în spate privind-o pe Jessica la fel de întrebătoare.

Jess începuse deja să flecărească înainte să ajung lângă ea:

– ... Incredibil. Vreau să spun, am senzația că abia ne-am cunoscut și deja terminăm liceul împreună, spuse ea sentimentală. Îți vine să crezi că s-a terminat? Îmi vine să urlu!

– Și mie, am bombănit eu.

– E prea super totul. Îți mai amintești prima ta zi aici? Am devenit prietene imediat. Din prima clipă în care ne-am văzut. Incredibil. Iar acum eu plec în California și tu în Alaska și o să-mi fie atât de dor de tine! Trebuie să-mi promiți să o să ne mai întâlnim din când în când! Mă bucur așa de mult că dai o petrecere. E perfect. Pentru că nu prea am petrecut timp împreună de-o bucată de vreme și acum plecăm...

Și a ținut-o tot așa, iar eu am fost sigură că brusca revenire a prieteniei noastre se datora nostalgiei provocate de absolvire și de recunoștința că fusese invitată la petrecere, nu că aş fi avut eu vreo legătură cu asta. I-am acordat câtă atenție am putut în timp ce dădeam din umeri în roba mea. Și mi-am dat seama că mă bucuram că terminam relațiile cu Jessica în termeni amiabili.

Pentru că era un final, indiferent ce Eric, șeful de promoție, avea de zis despre acordarea diplomelor ca fiind un nou început și toate prostiile acelea. Poate mai mult pentru mine decât pentru restul, dar toți lăsăm astăzi ceva în urmă.

Trecu totul atât de repede... Mi s-a părut că parcă am apăsât butonul de derulare rapidă. Oare trebuia să mergem în pas de marș chiar atât de repede? Și apoi Eric vorbea precipitat din cauza emoțiilor, cuvintele și frazele curgând atât de repede încât nu mai aveau sens. Domnul director Greene a început să strige nume, unul după altul, fără vreo pauză suficient de lungă între ele; rândul din față din sala de sport se grăbea să țină pasul. Săraca domnișoară Cope se chinuia cu stângăcie să-i dea

directorului diploma corectă pentru a i-o înmâna studentului care trebuie.

M-am uitat cum Alice, apărând de nicăieri, dansă de-a lungul scenei să-și ia diploma, arătând profund concentrată. Edward urmă chiar după ea, expresia lui fiind derutată, dar nu supărată. Erau singurii care arătau bine și natural chiar și în îmbrăcămintea de un galben hidos. Ieșeau în evidență din mulțime, fiind de o frumusețe și grație supraomenească. M-am întrebat cum mă lăsasem eu prostită de farsa lor că ar fi oameni. Un cuplu de îngeri stând acolo cu aripile intacte ar ieși mai puțin în evidență.

L-am auzit pe domnul Greene strigându-mă pe nume și m-am ridicat din scaun, așteptând ca șirul din fața mea să se miște. Auzeam uralele din spatele sălii de sport și m-am uitat în jur să-l văd pe Jacob trăgându-l pe Charlie în picioare, strigând amândoi încurajări. Se zărea și creștetul lui Billy lângă cotul lui Jake. Am reușit să le zâmbesc puțin.

Domnul Greene a terminat de citit lista de nume după care a continuat să înmâneze diplome cu un zâmbet sfios în timp ce șirul trecea.

– Felicitări, domnișoară Stanley, mormăi el când Jess își luă diploma.

– Felicitări, domnișoară Swan, zise el, punându-mi diploma în mână.

– Mulțumesc, am murmurat eu.

Și asta a fost tot.

M-am dus lângă Jessica, alături de ceilalți absolvenți. Jess era toată roșie la ochi și-și tot tampona ochii cu mâneca robei. Mi-am luat o secundă să înțeleg de ce plângea.

Domnul Greene spuse ceva ce nu am auzit și toată lumea din jurul meu țipă și strigă. Pălăriile galbene căzură peste noi. Mi-am scos-o și eu prea târziu pe a mea și am lăsat-o pur și simplu să cadă pe jos.

– Oh, Bella! bălmăji Jess peste murmurul brusc de voci. Nu-mi vine să cred că am terminat.

– Nu pot să cred că s-a terminat totul, am murmurat eu.

Își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

– Trebuie să-mi promiți că vom ține legătura.

Am îmbrățișat-o și eu, ușor stânjenită că nu-i puteam răspunde invitației.

– Mă bucur mult că te cunosc, Jessica. Au fost doi ani foarte frumoși.

– Au fost, oftă ea și-și trase nasul. Apoi lăsă brațele în jos. Lauren! strigă ea cu voce ascutită, făcând cu mâna și dând din coate prin mulțimea de robe galbene.

Familiile se apropiau îngrămădindu-ne și mai tare.

Am reușit să-i văd pe Angela și pe Ben, dar erau înconjurați de familiile lor. Îi voi felicita eu mai târziu.

M-am învârtit pe acolo în căutarea lui Alice.

– Felicitări, îmi șopti Edward în ureche, brațele lui înfășurându-se în jurul taliei mele.

Vocea îi era potolită; nu dorise ca eu să ajung cât mai repede în punctul acesta.

– Ăăăă, mersi.

– Nu mi se pare că ți-au mai trecut emoțiile, observă el.

– Încă nu de tot.

– De ce-ți mai faci griji? Din cauza petrecerii? Nu va fi așa groaznic.

– Probabil că ai dreptate.

– Pe cine cauți?

Căutarea mea nu fusese atât de subtilă pe cât crezusem eu.

– Alice – unde e?

– A fugit imediat ce și-a luat diploma.

Vocea lui avea un alt ton. Mi-am ridicat ochii să-i văd expresia nedumerită, în timp ce privea țință spre ușa sălii de sport și am luat o decizie bruscă – la care ar fi fost cazul să mă gândesc de două ori, dar rareori făceam asta.

– Îți faci griji cu privire la Alice? am întrebat eu.

– Ăăăă...

Nu voia să-mi răspundă la întrebare.

– La ce se gândea, oricum? Ca să te țină departe de gândurile ei.

Mă străfulgeră cu privirea, ochii lui îngustându-se suspicioși.

– Traducea Imnul de Luptă al Republicii în arabă, dacă tot ai întrebat. După ce a terminat cu asta, a trecut la limbajul coreean pentru surdo-muți.

Am râs cu nervozitate.

– Presupun că așa ceva *chiar* i-ar ține mintea destul de ocupată.

– Tu știi ce-mi ascunde, mă acuză el.

– Sigur că da, am zâmbit eu slab. Mie mi-a venit ideea.

El așteptă, derutat.

M-am uitat în jur, Charlie își făcea deja loc prin mulțime să vină la noi.

– Cunoscând-o pe Alice, am șoptit eu în grabă, probabil că va încerca să-ți ascundă asta până după petrecere. Dar din moment ce eu sunt pentru anularea petrecerii – ei bine, să nu-ți ieși din minți indiferent ce este, da? Întotdeauna este bine să știi cât mai mult posibil. Trebuie să ajute cumva.

– Despre ce vorbești?

Am văzut capul lui Charlie ivindu-se deasupra celorlalte capete în căutarea mea.

– Doar să fii calm, în regulă?

Încuviință o dată din cap, gura lui fiind o linie hotărâtă.

I-am explicat șoptindu-i repede raționamentul meu.

– Cred că te înșeli că suntem atacați din toate părțile. Impresia mea este că suntem atacați dintr-o singură parte... și de fapt cred că numai eu sunt ținta. Se leagă totul, trebuie să fie așa. Străinul din camera mea era un test, adversarii noștri dorind să afle dacă poate cineva să ajungă în preajma mea. Trebuie să fie aceeași persoană care se tot răzgândește, iar nou-născuții și furatul hainelor mele – toate merg mână în mână. Mirosul meu este pentru ei.

Fața lui pălise atât de tare încât mi-a fost greu să termin.

– Dar nimeni nu vine după voi, nu înțelegeți? Asta e bine – Esme și Alice, și Carlisle, nimeni nu vrea să le facă lor rău.

Ochii lui erau imenși, căscați de panică, uluiți și îngroziți. Își dădea seama că aveam dreptate, la fel ca și Alice.

I-am pus mâna pe obraz.

– Calmează-te, i-am zis eu rugător.

– Bella! strigă Charlie, făcându-și loc printre familiile din jurul nostru.

– Felicitări, fata tatii!

Încă mai zbiera, deși acum era chiar la urechea mea. Își înfășură brațele în jurul meu, împingându-l pe Edward tot mai departe în îmbrățișarea lui.

– Mersi, am bombănit eu, preocupată de expresia de pe fața lui Edward.

Încă nu-și recăpătase controlul. Brațele lui erau pe jumătate întinse spre mine, ca și cum ar fi avut de gând să mă înșface și să fugă cu mine. Puțin mai stăpână pe situație decât el, fuga nu mi se părea o idee așa de bună.

– Jacob și Billy au trebuit să plece – ai văzut că erau aici? mă întrebă Charlie, făcând un pas în spate, dar ținându-și încă mâinile pe umerii mei.

Stătea cu spatele la Edward – probabil făcea un efort să-l excludă, lucru care în momentul acesta îmi convenea. Edward rămăsese cu gura deschisă, ochii lui fiind încă mari de groază.

– Mda, i-am răspuns tatălui meu, încercând să fiu suficient de atentă. Și-am și auzit.

– A fost frumos din partea lor să vină, spuse Charlie.

– Îhî.

OK, deci a fost o idee proastă să-i spun lui Edward. Alice avea dreptate să-și țină gândurile în ceață. Ar fi trebuit să aștept până când aveam să fim singuri undeva, poate cu restul familiei lui. Și să nu fie nimic care se poate sparge prin apropiere – cum ar fi ferestre... mașini... clădiri de școală. Fața lui îmi readuse în

suflet toată frica și mai mult de-atât. Apoi frica dispăru de pe chipul lui lăsând loc furiei nemărginite.

– Și unde vrei să ieși la cină? mă întrebă Charlie. Numai pe lună să nu fie.

– Pot să gătesc eu.

– Nu te prosti. Vrei să mergem la Lodge? mă întrebă el cu un zâmbet entuziast.

Nu-mi plăcea în mod special restaurantul preferat al lui Charlie, dar, în momentul de față, ce importanță mai avea? Oricum nu aveam să fiu în stare să mănânc.

– Sigur, la Lodge, super, am spus eu.

Charlie zâmbi mai tare, după care oftă. Își întoarse capul pe jumătate spre Edward, fără să se uite cu adevărat la el.

– Vii și tu, Edward?

M-am uitat la el, rugându-l din priviri. Edward își veni în fire chiar înainte să se întoarcă Charlie să vadă de ce nu a primit încă un răspuns.

– Nu, mulțumesc, spuse Edward serios, cu chipul dur și rece.

– Ai planuri cu părinții tăi? întrebă Charlie pe un ton arțăgos.

Edward era mereu mai politicos decât merita Charlie; brusca lui ostilitate îl surprinsese.

– Da. Mă scuzați...

Edward se întoarse brusc și plecă repede prin mulțimea care începuse să se mai rărească. Se mișca puțin cam repede, prea supărat să se mai comporte perfect ca de obicei.

– Am zis eu ceva? întrebă Charlie cu o expresie vinovată.

– Nu-ți face griji, tată, l-am asigurat eu. Nu cred că e vina ta.

– V-ați certat din nou?

– Nu s-a certat nimeni. Vezi-ți de treaba ta.

– Tu ești treaba mea.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Hai să mâncăm.

Era plin la Lodge. Locul era, după părerea mea, exagerat de scump și de urât, dar era singurul apropiat de un restaurant formal din oraș, așa că era mereu căutat pentru astfel de evenimente. M-am uitat îmbufnată la un cap de elan împăiat care arăta amărât, pe când Charlie mânca niște coaste de vițel și vorbea peste spătarul scaunului cu părinții lui Tyler Crowley. Era zgomotos – toată lumea de acolo tocmai venise de la absolvire și majoritatea vorbeau peste culoare și peste separeuri ca și Charlie.

Stăteam cu spatele la fereastra din față și am rezistat tentației să mă întorc și să caut ochii pe care-i simțeam acum că mă supravegheau. Știam că nu aveam cum să văd ceva. Știam că nu exista nici o șansă să mă lase nepăzită, chiar și pentru o secundă. Nu, după ce îi spusese azi.

Cina dură mult. Charlie, ocupat să socializeze, mânca prea încet. Eu ciuguleam din hamburgerul meu, ascunzând bucățele din el în șervețel când eram sigură că nu era atent. Totul păru să dureze foarte mult, dar, când m-am uitat la ceas – lucru pe care-l făceam mai des decât era necesar – , am observat că acele nu se mișcaseră cine știe ce.

În sfârșit, Charlie și-a primit restul și a pus un bacșiș pe masă. Ne-am ridicat.

- Te grăbești? mă întrebă el.
- Vreau să o ajut pe Alice să pună lucrurile la punct, am pretins eu.
- OK.

S-a întors cu spatele la mine să spună noapte bună la toată lumea. M-am dus să-l aștept la mașină.

M-am sprijinit de portiera pasagerului, așteptându-l pe Charlie să se dea dus de la petrecerea improvizată. Aproape că se întunecase în parcare, norii fiind atât de groși încât nu-ți dădeai seama dacă soarele apusese sau nu. Aerul era înăbușitor, ca și cum stătea să plouă.

Se mișcă ceva în umbră.

Am icnit, dar apoi am răsuflat ușurată când Edward apăru din întuneric.

Mă strânse tare la piept fără să-mi spună nici un cuvânt. Îmi găsi cu o mână rece bărbia și îmi trase fața în sus ca să-și poată lipi buzele dure de ale mele. Îi simțeam crisparea.

– Ce faci? am întrebat eu imediat ce m-a lăsat să respir.

– Nu prea grozav, murmură el. Dar mă pot stăpâni. Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea atunci.

– E vina mea. Ar fi trebuit să aștept.

– Nu, mă contrazise el. Era ceva ce trebuia să știu. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama!

– Ai multe pe cap!

– Și tu nu?

Mă sărută din nou încă o dată, nelăsându-mă să răspund. Se retrase după doar o secundă.

– Vine Charlie.

– Îi zic să mă lase la tine.

– Sunt pe urmele voastre.

– Chiar nu e nevoie, am încercat eu să spun, dar plecase deja.

– Bella? mă strigă Charlie din pragul restaurantului, chinuindu-se să vadă prin întuneric.

– Aici sunt.

Charlie veni agale spre mașină, mormăind ceva despre nerăbdare.

– Deci, cum te simți? mă întreabă el în timp ce conducea spre nord pe autostradă. E o zi mare.

– Mă simt bine, am mințit eu.

El râse, citindu-mă cu ușurință.

– Ești îngrijorată cu privire la petrecere? ghici el.

– Mda, am mințit eu din nou.

De data asta nu a mai observat.

– Nu ai fost niciodată o petrecăreață.

– Mă întreb de unde am moștenit asta, am murmurat eu.

Charlie chicoti.

- Ei bine, arăți foarte drăguț. Păcat că nu mi-a trecut prin cap să-ți iau și eu ceva. Iartă-mă.

- Nu te prosti, tată.

- Nu mă prostesc. Simt că nu fac întotdeauna pentru tine atât cât ar trebui.

- E ridicol. Te descurci de minune. Ești cel mai bun tată din lume. Și... Nu era ușor să vorbești despre sentimente cu Charlie, dar am perseverat după ce mi-am dres glasul. Și chiar mă bucur că am venit să locuiesc cu tine, tată. A fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Așa că nu-ți face griji – ai doar pesimismul de după absolvire.

El râse.

- Poate. Dar sunt sigur că am mai greșit pe ici, pe colo. Adică, uită-te la mâna ta!

M-am uitat fără expresie la ambele mâini. Mâna mea stângă se odihnea în interiorul feșei închise la culoare la care mă gândeam foarte rar. Degetul lezat nu mă mai durea cine știe ce.

- Nu m-am gândit niciodată că ar fi nevoie să te învăț să dai pumni. Cred că m-am înșelat în privința asta.

- Parcă erai de partea lui Jacob.

- Nu contează de a cui parte sunt, dacă cineva te sărută fără permisiunea ta, ar trebui să fii în stare să-ți exprimi sentimentele în mod clar și fără să-ți faci rău. Nu ți-ai ținut degetul mare în pumn, nu?

- Nu, tată. Drăguț din partea ta, dar nu cred că m-ar fi ajutat lecțiile. Capul lui Jacob e *foarte* tare.

Charlie râse.

- Lovește-l în abdomen data viitoare.

- Data viitoare? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

- Ah, nu-l judeca prea aspru. E tânăr.

- E enervant.

- E încă prietenul tău.

- Știu, am oftat eu. Chiar nu știu ce e mai bine să fac în situația asta, tată.

Charlie încuviință încet din cap.

– Mda. Nu e întotdeauna evident ce e mai bine. Uneori ce e mai bine pentru cineva e rău pentru altcineva. Așa că... succes să-ți dai seama.

– Mersi, am bombănit eu sec.

Charlie râse din nou și se încruntă.

– Dacă petrecerea se dezlănțuie prea tare... încep el.

– Nu-ți face griji, tată. Carlisle și Esme vor fi acolo. Sunt convinsă că poți să vii și tu dacă vrei.

Charlie se strâmbă în timp ce se chinuia să se uite prin parbriz în întuneric. Tatăl meu se bucura de o petrecere bună la fel de mult ca și mine.

– Mai zi-mi o dată unde-i cotitura aia, spuse el. Ar trebui să semnaleze cumva drumul – e imposibil de găsit pe timp de noapte.

– Cred că prima la dreapta. Mi-am încrețit buzele. Știi ce, ai dreptate – e imposibil de găsit. Alice a spus că a pus o hartă în invitație, dar, chiar și așa, poate toată lumea se va rătăci.

M-am înveselit ușor la gândul acesta.

– Poate, spuse Charlie când drumul cotea spre est. Sau poate că nu.

Întunericul negru ca de catifea era întrerupt în față, chiar acolo unde trebuia să fie aleea casei familie Cullen. Cineva înfășurase copacii de o parte și de alta în luminițe pâlpâitoare, imposibil de pierdut din vedere.

– Alice, am zis eu cu amărăciune.

– Uau, spuse Charlie când intră pe alee. Cei doi copaci de la intrare nu erau singurii aprinși. Cam din zece în zece metri, mai era câte un felinar care ne ghida către casa mare și albă. Pe tot drumul – adică un kilometru și jumătate.

– Nu face lucrurile pe jumătate, nu? murmură Charlie uimit.

– Ești sigur că nu vrei să intri?

– Foarte sigur. Distracție plăcută, copilă.

– Mulțumesc mult, tată.

După ce m-am dat jos și am închis portiera, a început să râdă în sinea lui. M-am uitat cum a plecat, încă rânjind. Am oftat și am luat-o pe scări să merg să-mi suport petrecerea.

17. ALIANȚĂ

– Bella?

Vocea suavă a lui Edward se auzi din spatele meu. M-am întors și l-am văzut sărind ușor pe scările verandei, părul fluturându-i de la alergat. Mă trase dintr-odată în brațe cum făcuse și în parcare și mă sărută din nou.

Sărutul acesta mă sperie. Era prea multă tensiune, prea multă înverșunare în felul în care buzele lui se zdrobeau de ale mele – ca și cum s-ar fi temut că era ultima dată când ne vedeam.

Nu trebuia să mă gândesc la asta. Cel puțin nu dacă voiam să mă port omeneste în următoarele câteva ore. M-am retras din îmbrățișarea lui.

– Hai să terminăm odată cu petrecerea asta stupidă, am mormăit eu fără să-i întălnesc privirea.

Își puse mâinile de o parte și de alta a feței mele, așteptând să mă uit la el.

– Nu voi permite să ți se întâmple nimic.

I-am atins buzele cu degetele mâinii nevătămate.

– Nu-mi fac atâtea griji pentru mine.

– Oare de ce nu mă mir? bombăni el ca pentru sine. Trase adânc aer în piept după care zâmbi ușor. Ești gata să petreci? mă întrebă el.

Am mârâit.

Îmi deschise ușa, ținându-și brațul strâns în jurul taliei mele. Am rămas împietrită un minut, după care mi-am scuturat ușor capul.

– Incredibil.

Edward ridică din umeri.

– Alice e Alice.

Interiorul casei familie Cullen fusese transformat în club de noapte – din acelea care nu există prea des în viața reală, ci doar la televizor.

– Edward! strigă Alice de lângă un difuzor gigantic. Am nevoie de sfatul tău. Arată spre un teanc mare de CD-uri. Le dăm ceva ce cunosc deja și cu care se simt bine? Sau – arată spre un alt teanc – le educăm gustul în muzică?

– Lasă-i cu ce le place, îi recomandă Edward. Nu poți să-i educi într-o singură noapte.

Alice încuviință din cap cu seriozitate și începu să arunce CD-urile educative într-o cutie. Am observat că se schimbaseră într-un top cu paiete și în pantaloni roșii de piele. Pielea ei goală reacționa ciudat la luminile roșii și mov care pâlpâiau.

– Cred că nu-s îmbrăcată potrivit.

– Ești îmbrăcată perfect, mă contrazise Edward.

– Ai să fii așa, interveni și Alice.

– Mersi, am oftat. Chiar crezi că o să vină oamenii?

Oricine și-ar fi dat seama de speranța din vocea mea. Alice se strâmbă la mine.

– Toată lumea o să vină, îmi răspunse Edward. Sunt morți de curiozitate să vadă interiorul casei misterioase și izolate a familiei Cullen.

– Minunat, m-am plâns eu.

Nu aveam cu ce să îi ajut. Mă îndoiesc că aș putea să fac vreodată lucrurile la fel de bine ca Alice, chiar și când nu voi mai avea nevoie de somn și mă voi mișca cu o viteză mai mare.

Edward refuză să mă lase singură chiar și pentru o secundă și mă târî după el în timp ce îi căuta pe Jasper și pe Carlisle să le spună raționamentul meu. Am ascultat mută de frică în timp ce

ei discutau despre atacul asupra armatei din Seattle. Mi-am dat seama că Jasper nu era mulțumit de raportul numeric, dar nu mai putuseră să mai contacteze pe nimeni în afara de familia Tanya care refuzase să-i ajute. Jasper nu încerca să-și ascundă disperarea așa cum ar fi făcut Edward. Era ușor de văzut că nu-i plăcea să joace pe mize așa de mari.

Nu puteam să rămân în urmă, așteptând și sperând să se întoarcă acasă. Nu aveam să fac asta. Aș fi înnebunit.

Sună la ușă.

Dintr-odată totul deveni ireal de normal. Un zâmbet, perfect, sincer și cald luă locul chipului stresat al lui Carlisle. Alice dădu muzica tare după care dansă până la ușă.

Erau prietenii mei veniți toți cu o mașină de familie, care erau fie prea emoționați, fie prea intimidati să vină pe rând. Jessica era prima din ușă, Mike fiind chiar în spatele ei. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha... chiar și Lauren era în coada șirului, ochii ei critici scânteind de curiozitate. Erau toți curioși și apoi copleșiți pe măsură ce intrau în camera imensă decorată ca un club ultimul răcnet. Încăperea nu era goală; toți membrii familiei Cullen se așezaseră la locurile lor, gata să-și intre în rolul obișnuit și perfect de oameni. În seara asta am simțit că și eu jucam teatru la fel de mult ca și ei.

M-am dus să-i salut pe Jess și pe Mike, sperând ca tonul vocii mele să exprime încântare. Înainte să apuc să mai salut și pe altcineva, sună iar la ușă. Le-am deschis Angelei și lui Ben, lăsând ușa deschisă pentru că Eric și Katie tocmai urcau și ei scările.

Nu am mai avut o clipă liberă să intru în panică. A trebuit să vorbesc cu toată lumea, să mă străduiesc să fiu o gazdă bine-dispusă. Deși petrecerea fusese catalogată drept un eveniment comun pentru Alice, Edward și pentru mine, nu era nici o îndoială că eu eram cea mai populară țintă pentru felicitări și mulțumiri. Poate pentru că membrii familiei Cullen arătau ușor ciudat sub luminile de discotecă ale lui Alice. Poate pentru că luminile acelea făceau camera întunecată și misterioasă. Nu era o

atmosferă propice pentru ca un om obișnuit să se simtă relaxat lângă Emmett. L-am văzut pe Emmett rânjind la Mike peste masa cu mâncare, luminile roșii reflectându-se în dinții lui; Mike a făcut automat un pas înapoi.

Poate că Alice făcuse asta intenționat pentru ca eu să fiu centrul atenției, crezând că mi-ar plăcea mai mult această postură. Încerca mereu să mă facă să fiu om în felul în care credea ea că sunt oamenii.

Petrecerea era în mod evident un succes, în ciuda intimidării instinctive cauzate de prezența celor din familia Cullen – sau poate că asta doar făcea atmosfera mai palpitantă. Muzica era incitantă, luminile – hipnotice. La cum dispărea mâncarea, am bănuir că trebuie să fi fost bună și aceea. Camera se aglomeră, dar se putea respira. Aveam impresia că sunt toți absolvenții, plus majoritatea celor dintr-a unsprezecea. Trupurile se mișcau în ritmul care bubuia sub tălpile picioarelor lor, lumea fiind pe punctul de a se prinde în dans.

Nu era așa de greu cum am crezut. M-am luat după Alice, amestecându-mă printre participanți și stând de vorbă cu toată lumea câte un minut. Păreau destul de ușor de mulțumit. Eram sigură că petrecerea asta era de departe mai grozavă decât tot ce văzuseră vreodată locuitorii din Forks. Alice aproape torcea de încântare – nimeni nu va uita vreodată seara aceasta.

Am dat o tură de sală și am ajuns din nou la Jessica. Ea flecărea entuziasmată și nu era necesar să fiu foarte atentă pentru că, din câte-mi dădeam eu seama, nu avea nevoie de vreun răspuns în viitorul apropiat. Edward era lângă mine – refuzând încă să-mi dea drumul. Își ținea o mână pe talia mea, strângându-mă mai tare din când în când ca răspuns la gânduri pe care probabil nu voiam să le aud.

Am intrat imediat la bănuieli când a lăsat brațul în jos și s-a îndepărtat de mine.

– Stai aici, îmi murmură el în ureche. Mă întorc imediat.

Trecu grațios prin mulțime, părând să nu atingă nici unul dintre trupurile strâns grupate, prea repede pentru a mai apuca

să-l întreb unde pleacă. M-am uitat după el cu ochii îngustați, în timp ce Jessica striga entuziasmată peste muzică, agățându-se de cotul meu, fără să-și dea seama că nu eram atentă.

M-am uitat după el cum a ajuns la umbra întunecată de lângă pragul bucătăriei, acolo unde luminile nu străluceau decât intermitent. Stătea aplecat peste cineva, dar nu reușeam să văd peste toate capetele dintre noi.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am întins gâtul. Chiar în clipa aceea, o lumină roșie îi trecu peste spate și se reflectă în pantalonii roșii de piele ai lui Alice. Lumina îi atinse fața doar pentru o secundă, dar pentru mine a fost de ajuns.

– Scuză-mă o clipă, Jess, am mormăit eu, trăgându-mi brațul.

Nu m-am oprit să aștept să spună și ea ceva, chiar dacă mi-am dat seama că i-am rănit sentimentele cu purtarea mea tăioasă.

Mi-am făcut loc prin masa de corpuri, fiind împinsă câte puțin încoace și-ncolo. Unii invitați dansau. M-am grăbit spre ușa bucătăriei.

Edward plecase, dar Alice era încă acolo în întuneric cu fața albă ca varul – privirea aceea pierdută pe care o vezi pe chipul cuiva care tocmai a fost martor la un accident îngrozitor. Avea una din mâini încheștată pe ușorul ușii, ca și cum ar fi avut nevoie de sprijin.

– Ce e Alice, ce e? Ce-ai văzut?

Aveam mâinile împreunate în fața mea, implorând-o.

Ea nu se uită la mine, privind încă în gol. I-am urmat privirea și am văzut cum se uita în ochii lui Edward care se afla în capătul celălalt al camerei. Fața lui era la fel de inexpresivă ca piatra. Se întoarse și dispăru în umbrele de sub scări.

Chiar atunci sună la ușă, la câteva ore după ce sunase ultima oară. Alice ridică privirea cu o expresie nedumerită, care se transformă în dezgust.

– Cine l-a invitat pe vârcolac? mă certă ea.

M-am încruntat.

– Vinovată.

Credeam că anulasem acea invitație – nu că am crezut vreodată că Jacob ar veni *aici*.

– Păi, du-te și te ocupă de problema asta, atunci. Eu trebuie să vorbesc cu Carlisle.

– Nu, Alice, așteaptă! am încercat să o apuc de braț, dar ea plecase deja, iar mâna mea strânse doar aer.

– La naiba! am bombănit eu.

Știam că asta era. Alice văzuse ce o aștepta, iar eu, sinceră să fiu, nu simțeam că pot suporta suspansul suficient de mult să mai răspund și la ușă. Sună din nou la ușă, prea lung, cineva apăsând insistent pe buton. M-am întors hotărâtă cu spatele la ușă și am scrutat camera întunecată în căutarea lui Alice.

Nu vedeam nimic. Am început să urc scările.

– Bună, Bella!

Vocea profundă a lui Jacob întrerupse muzica puțin, iar eu, deși nu voiam să fac asta, am ridicat privirea la auzul numelui meu.

M-am strâmbat.

Nu venise doar un vârcolac, erau trei. Jacob se autoinvitase în casă și era flancat de Quil și Embry. Cei doi arătau incredibil de tensionați, ochii lor cercetând camera ca și cum tocmai ar fi intrat într-o criptă bântuită. Mâna tremurândă a lui Embry încă mai ținea ușa, gata să dea bir cu fugiții.

Jacob îmi făcea cu mâna, mai calm decât ceilalți, deși își strâmbă nasul dezgustat. I-am făcut și eu cu mâna – în semn de la revedere – și m-am întors să o caut pe Alice. M-am strecurat prin spațiul dintre Conner și Lauren care stăteau cu spatele.

Apăru de nicăieri, îmi puse mâna pe umăr și mă trase spre umbra de lângă bucătărie. M-am aplecat să mă eliberez din strânsoare, dar el mă prinse de mâna nevătămată și mă trase afară din mulțime.

– Ce primire prietenoasă, observă el.

Mi-am tras mâna și m-am uitat urât la el.

– Ce *faci* aici?

– Tu m-ai invitat, ai uitat?

– În caz că mâna mea dreaptă a fost prea subtilă pentru tine, lasă-mă să-ți traduc: asta sunt eu care te *dezinvită*.

– Nu te purta așa. Ți-am adus și cadou de absolvire.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Nu voiam să mă cert acum cu Jacob. Doream să știu ce văzuse Alice și ce părere aveau Edward și Carlisle despre asta. Mi-am dat capul într-o parte pe după Jacob în căutarea lor.

– Du-l înapoi la magazin, Jake. Am ceva important de făcut...

Intră în raza mea vizuală, vrând cu tot dinadinsul să fiu atentă la el.

– Nu pot să-l duc înapoi. Nu l-am luat de la magazin – l-am făcut eu. Și mi-a luat o groază de timp.

M-am aplecat din nou pe după el, dar nu am reușit să-i văd pe nici unul dintre membrii familiei Cullen. Unde erau? Ochii mei scrutară camera întunecată.

– Oh, haide, Bell! Nu te prefac că nu sunt aici!

– Nu mă prefac. Nu mai reușeam să-i văd. Uite ce e, Jake, am multe pe cap în momentul acesta.

Își puse mâna sub bărbia mea și-mi trase fața în sus.

– Aș putea avea doar câteva secunde din timpul dumneavoastră prețios, domnișoară Swan?

Am sărit ca arsă la atingerea lui.

– Ține-ți mâinile acasă, Jacob, am șuiert eu.

– Iartă-mă! spuse el o dată, ridicând mâinile ca și cum s-ar preda. Chiar îmi pare rău. Mă refer și la ziua de ieri. Nu ar fi trebuit să te sărut așa. Am greșit. Cred... ei bine, se pare că m-am amăgit singur că și tu voiai să te sărut.

– Amăgit – ce descriere perfectă!

– Fii drăguță. Știi că ai putea totuși să-mi accepți scuzele.

– Bine. Le-am acceptat. Acum, dacă vrei să mă scuzi o clipă...

– OK, mormăi el, iar vocea îi era atât de diferită de mai de vreme încât m-am oprit din căutarea lui Alice și i-am studiat fața. Se uita la podea, ascunzându-și ochii. Buza lui inferioară îi ieșea puțin în afară.

– Bănuiesc că ai prefera să fii cu prietenii tăi *adevărați*, spuse el pe același ton înfrânt. Am înțeles.

Am mârâit.

– Of, Jake, știi că nu e corect ce faci acum.

– Știu?

– *Ar trebui* să știi. M-am aplecat în față, m-am uitat în sus și am încercat să mă uit în ochii lui. Jake?

Refuza să se uite la mine.

– Hei, ai spus că ai merșerit ceva pentru mine, nu? am înterebat eu. Erau doar vorbe? Unde-i cadoul meu?

Încercarea mea să mă prefac entuziasmată era destul de jalnică, dar pentru el a mers. Își dădu ochii peste cap, după care se strâmbă la mine.

Am continuat să mă prefac la fel de jalnic, ținând mâna întinsă în față.

– Aștept.

– Corect, mormăi el sarcastic și băgă mâna în buzunarul din spate al blugilor și scoase un săculeț multicolor împletit. Era legat la gură cu fâșii de piele. Îl puse în palma mea.

– Hei, ce drăguț e! Mulțumesc!

El oftă.

– Cadoul este *înăuntru*, Bella.

– Oh!

Nu reușeam să desfac legătura. El oftă din nou, îmi luă săculețul din mână și trase de un capăt deschizând fâșiile dintr-o singură mișcare. Am întins mâna să mi-l dea înapoi, dar el întoarse săculețul cu fundul în sus și-l scutură până când îmi căzu ceva argintiu în palmă. Zalele de metal scoaseră un zgomot discret, când intrară în contact unele cu altele.

– Nu am făcut eu brățara, recunosc eu. Doar talismanul.

De una din verigile brățării se legăna o sculptură mică de lemn. Am ridicat-o între degete să mă uit mai bine la ea. Era nemaipomenit câte detalii cuprindea micuța figurină – lupul în miniatură arăta incredibil de real. Chiar era făcut dintr-un fel de lemn roșu-marونیu ca să se potrivească cu nuanța pielii lui.

– E frumoasă, am șoptit eu. Tu ai *făcut-o*? Cum?

El ridică din umeri.

– M-a învățat Billy. El e mai bun ca mine.

– Greu de crezut, am murmurat eu, întorcând lupul micuț pe toate părțile în mână.

– Chiar îți place?

– Da! E incredibilă, Jake.

El zâmbi bucuros la început, după care se mai amări.

– Păi, m-am gândit că poate așa o să-ți aduci aminte de mine din când în când. Știi cum e, ochii care nu se văd se uită.

I-am ignorat atitudinea.

– Ia, ajută-mă să o pun la mână.

Am ridicat încheietura stângă din moment ce cea dreaptă era prinsă în fașă. Închise brățara cu grijă deși părea prea delicată pentru ca degetele lui mari să se descurce.

– O vei purta? mă întrebă el.

– Sigur că da.

El rânji – și era zâmbetul fericit pe care îmi plăcea la nebunie să-l văd la el.

Am zâmbit și eu puțin, după care ochii mei au început în mod instinctiv să caute din nou, scrutând mulțimea în speranța de a da de Edward sau Alice.

– De ce ești cu gândurile aiurea? se întrebă Jacob.

– Nu e nimic, am mințit eu, încercând să mă adun. Mersi de cadou, serios. Îmi place la nebunie.

– Bella? Se încruntă, umbrindu-și profund ochii. Se întâmplă ceva, nu-i așa?

– Jake, eu... nu, nu-i nimic.

– Nu mă minți, nu te pricepi deloc. Ar trebui să-mi spui ce se întâmplă. Vrem și noi să știm lucrurile astea, spuse el, introducând pluralul la final.

Probabil că avea dreptate; vârcolacii vor vrea cu siguranță să știe ce se întâmplă. Numai că nu eram încă sigură *ce* anume se întâmplă. Nu aveam de unde să știut sigur decât dacă o găseam pe Alice.

– Jacob, îți voi spune. Lasă-mă numai să aflu *și eu* ce se întâmplă, OK? Trebuie să vorbesc cu Alice.

Expresia i se luminează în semn că s-a prins.

– A văzut prezicătoarea ceva.

– Da, chiar când ai apărut tu.

– Are legătură cu strigoiul din camera ta? murmură el încet să nu se audă peste muzică.

– Are legătură, da, am recunoscut eu.

El se gândi un minut, lăsându-și capul pe-o parte în timp ce-mi citea expresia feței.

– Știi ceva ce nu-mi spui... ceva *important*.

Ce rost avea să-l mai mint iar?! Oricum mă cunoștea prea bine.

– Da.

Jacob se uită la mine un moment scurt, după care se întoarse să le prindă privirile fraților lui de haită care stăteau la intrare stânjeniți și rușinați. Când au înțeles ce voia să spună expresia feței lui, au început să se miște, croindu-și drum cu agilitate printre grupuri, aproape ca și cum ar fi dansat și ei. În jumătate de minut stăteau de-o parte și de alta a lui Jacob, înălțându-se deasupra mea.

– Acum. Explică, îmi ceru Jacob.

Embry și Quil se uitară când la unul, când la altul, confuzi și îngrijorați.

– Jacob, nu știu totul.

Continuam să scrutez camera, în căutarea unei salvări. Mă înghesuiră într-un colț și la propriu, și la figurat.

– Atunci spune *ce știi*.

Își încrucișară brațele la piept exact în același timp. Era puțin amuzant, dar și amenințător.

Apoi am zărit-o pe Alice coborând scările, pielea ei albă strălucind în lumina mov.

– Alice! am strigat eu ușurată.

S-a uitat fix la mine chiar în momentul în care am strigat-o, în ciuda basului bubuitor care ar fi trebuit să-mi înghită vocea.

I-am făcut agitată cu mâna și m-am uitat la fața ei când i-a văzut pe cei trei vârcolaci aplecați asupra mea. Ochii i se îngustară.

Dar în spatele acestei reacții, chipul ei emana teamă și îngrijorare. Mi-am mușcat buza și m-am dat într-o parte.

Jacob, Quil și Embry se dădură din calea ei cu o expresie incomodă. Își puse brațul în jurul taliei mele.

– Trebuie să vorbesc cu tine, murmură ea în urechea mea.

– Ăă, Jake, ne vedem mai târziu... am bălmăjit eu în timp ce ne-am strecurat pe lângă ei.

Jacob își întinse brațul lung să ne blocheze calea, punându-și mâna pe perete.

– Hei, nu așa repede.

Alice se uită la ei, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Pardon?

– Spune-ne ce se întâmplă! îi ordonă el mârâind.

Jasper apăru la propriu de nicăieri. Într-o clipă eram doar eu cu Alice lipite de perete, cu Jacob care ne bloca ieșirea, și lângă noi Jasper stătea deja de partea cealaltă a brațului lui Jake cu o expresie înspăimântătoare.

Jacob își trase încet brațul înapoi. Păru cea mai bună mișcare, pornind de la presupunerea că voia să-și păstreze brațul.

– Avem dreptul să știm, bombăni Jacob, uitându-se încă urât la Alice.

Jasper se băgă între ei, iar cei trei vârcolaci se grupară.

– Hei, hei, am spus eu, chicotind nervos. Ați uitat că asta e o petrecere?

Nu-mi dădea nimeni nici o atenție. Jacob se uita urât la Alice în timp ce Jasper se uita urât la Jacob. Fața lui Alice deveni brusc gânditoare.

– E OK, Jasper. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar are dreptate.

Am fost sigură că suspansul îmi va face capul să explodeze într-o secundă.

– Ce-ai văzut, Alice?

Se holbă la Jacob o secundă, după care se întoarce către mine, alegând în mod evident să-i lase și pe ei să audă.

- Decizia a fost luată.
- Mergeți în Seattle?
- Nu.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji. Stomacul mi se strânse.

- Vin ei aici, am reușit eu să spun gătit.

Băieții din Quileute priveau în liniște, citind expresiile de pe chipurile noastre. Erau ținuiți în loc, dar totuși nu stăteau complet nemișcați. Toate trei perechile de mâini tremurau.

- Da.
- În Forks.
- Da.
- Pentru?

Ea încuviință din cap, înțelegându-mi întrebarea.

- Unul dintre ei avea cămașa ta roșie.

Am încercat să înghit.

Expresia lui Jasper era dezaprobatore. Îmi dădeam seama că nu-i plăcea să vorbească despre asta de față cu vârcolacii, dar trebuia să spună ceva:

- Nu-i putem lăsa să se apropie ei prea mult. Nu suntem suficienți să protejăm orașul.

- Știu, spuse Alice, chipul ei oglindind brusc dezamăgire. Dar nu contează unde-i oprim. Oricum nu vom fi suficienți și unii dintre ei vor veni aici să caute.

- Nu! am șoptit.

Zgomotul petrecerii îmi acoperi vocea. În jurul nostru, prietenii, vecinii și dușmanii mei mărunți mâncau, râdeau și dansau în ritmul muzicii, neștiind că urmau să se confrunte cu groaza, pericolul și poate cu moartea. Din cauza mea.

- Alice, i-am spus eu numele fără glas. Trebuie să plec, trebuie să plec de aici.

- Nu folosește la nimic. Nu e ca și cum avem de-a face cu un urmăritor. Oricum vin aici prima dată.

- Atunci va trebui să mă duc să le stau în cale! Dacă vocea mea nu ar fi fost atât de răgușită și gătuită, ar fi putut fi țipată. Dacă găsesc ce caută poate pleacă și nu mai fac rău nimănui!

- Bella! protestă Alice.

- Opriți-vă! ordonă Jacob pe un ton jos și puternic. Ce vine? Alice își întoarse privirea de gheață spre el.

- De-ai noștri. Mulți.

- De ce?

- Pentru Bella. Asta e tot ce știm.

- Sunt prea mulți pentru voi? Întrebă el.

Jasper își ieși puțin din fire:

- Avem câteva avantaje, javră. Va fi o luptă de la egal la egal.

- Nu, spuse Jacob pe un ton ciudat, înfricoșător, cu jumătate de zâmbet întins pe față. Nu va fi *egală*.

- Excelent! spuse Alice printre dinți.

M-am uitat, încă înghețată de frică, la noua expresie a feței lui Alice. Chipul ei era animat de încântare, toată disperarea ștergându-i-se de pe trăsăturile ei perfecte.

Ea îi zâmbi lui Jacob, iar el îi răspunse cu un rânjet.

- Bineînțeles, totul a dispărut pur și simplu, îi spuse ea pe un ton superior. Ce nepotrivit, dar, având în vedere situația, accept.

- Va trebui să ne coordonăm, spuse Jacob. Nu ne va fi ușor. Dar cu toate acestea este responsabilitatea noastră mai mult decât a voastră.

- Eu nu aș merge chiar așa departe, dar avem nevoie de ajutor. Nu e cazul să fim pretențioși.

- Stați, stați, stați, stați, i-am întrerupt eu.

Alice era pe vârfuri, Jacob era aplecat asupra lor și chipul lui și al ei erau luminate de încântare, ambele nasuri strâmbate de la miros. S-au uitat la mine nerăbdători.

- Să vă coordonați? am repetat eu printre dinții încleștați.

- Sincer acum, doar nu credeai că o să ne dai la o parte? Întrebă Jacob.

- Nu *vă băgați* în asta!

- Prezicătoarea ta nu e de aceeași părere.

- Alice – spune-le că nu! am insistat eu. O să fie uciși! Jacob, Quil și Embry râseră cu zgomot.
- Bella, spuse Alice pe un ton calm și împăciuitoare, dacă nu ne unim, fiecare dintre noi poate să fie ucis. Dar împreună...
- Nu va fi nici o problemă, termină Jacob propoziția. Quil râse din nou.
- Câți sunt? întrebă Quil nerăbdător.
- Nu! am strigat eu.
- Alice nici măcar nu se uită la mine.
- Variaza numărul – douăzeci și unu azi, dar numerele sunt în scădere.
- De ce? întrebă Jacob prudent.
- E o poveste lungă, spuse Alice brusc, uitându-se prin cameră. Și nu e locul potrivit acum pentru asta.
- Mai târziu în seara asta? forță Jacob nota.
- Da, îi răspunse Jasper. Plănuisem deja o... întâlnire strategică. Dacă veți lupta cu noi, veți avea nevoie de niște instrucțiuni.
- Lupii făcură toți o față nemulțumită când auziră ultima parte.
- Nu! m-am plâns eu.
- Va fi ciudat, spuse Jasper gânditor. Nu m-am gândit niciodată să lucrăm împreună. Va fi o premieră.
- Fără îndoială, fu Jacob de acord. Se grăbea de acum. Trebuie să ne întoarcem la Sam. La ce oră?
- Ce înseamnă prea târziu pentru voi?
- Toți trei își dădură ochii peste cap.
- La ce oră? repetă Jacob întrebarea.
- La trei?
- Unde?
- La aproximativ cincisprezece kilometri nord de cantonul din Pădurea Hoh. Veniți dinspre vest și veți putea să ne urmați mirosul.
- Vom fi acolo.
- S-au întors să plece.

– Așteaptă, Jake! am strigat eu după el. *Te rog!* Nu face asta! Se opri întorcându-se să rânjească la mine în timp ce Quil și Embry se întoarseră impacientați spre ușă.

– Nu fi ridicolă, Bella! Tu-mi dai un cadou mai frumos decât ți-am dat eu ție.

– Nu! am strigat din nou.

Sunetul chitarei electrice îmi acoperi țipătul.

Nu-mi răspunse; se grăbi să-i prindă din urmă pe prietenii lui, care plecaseră deja. M-am uita la Jacob cum pleca fără să pot face nimic.

18. INSTRUCȚIUNI

– Cred că a fost cea mai lungă petrecere din istorie, m-am plâns eu în drum spre casă.

Edward nu păru să aibă altă părere.

– E gata acum, spuse el, mângâindu-mă delicat pe braț.

Eu eram singura care mai avea nevoie de mângâieri. Edward se simțea bine acum – toți membrii familiei Cullen erau bine.

Mă asiguraseră toți că totul e bine; Alice se întinsese să mă mângâie pe cap când am plecat, uitându-se cu subînțeles la Jasper până când un val de pace mă pătrunsese, Esme mă sărutase pe frunte și-mi promisese că totul era în regulă, Emmett râsese batjocoritor și se întrebase de ce eram eu singura care avea voie să se lupte cu vârcolacii... Soluția lui Jacob îi relaxase pe toți, fiind aproape euforici după lungile săptămâni de stres. Îndoiala fusese înlocuită cu încrederea. Petrecerea se terminase pe un ton de sărbătoare.

Nu și pentru mine.

Era destul de rău – oribil – ca membrii familiei Cullen să trebuiască să lupte pentru mine. Îmi era foarte greu să permit așa ceva. Deja simțeam că era mai mult decât puteam suporta.

Dar nu și Jacob. Nu frații lui nebuni și entuziaști – majoritatea chiar mai mici decât mine. Erau doar niște copii mult prea mari și plini de mușchi, care abia așteptau lupta asta ca și cum ar fi fost un picnic la plajă. Nu puteam să-i pun și pe

ei în pericol. Eram cu nervii la pământ. Nu știam cât mai puteam rezista să nu urlu în gura mare.

Am vorbit șoptit, să-mi țin vocea sub control:

- Mă iei cu tine la noapte.
- Bella, ești epuizată.
- Crezi că aş putea să dorm?

El se încruntă.

- Este un experiment. Nu sunt sigur dacă va fi posibil să... cooperăm. Nu te vreau la mijloc.

Ca și cum asta nu mă făcea și mai înverșunată să merg.

- Dacă nu vrei tu să mă iei, îl sun pe Jacob.

Ochii i se îngustară. Era o lovitură sub centură; nu mă îndoiam de asta. Dar în nici un caz nu aveam să permit să fiu lăsată în urmă.

El nu răspunse; ajunsesem deja acasă la Charlie. Lumina din față era aprinsă.

- Ne vedem sus, am murmurat eu.

Am intrat pe vârful picioarelor pe ușa din față. Charlie adormise în sufragerie, dând pe dinafară pe canapeaua mult prea mică și sforăind atât de tare, încât nici dacă aş fi tăiat lemne la capul lui nu s-ar fi trezit.

L-am scuturat cu putere de umăr.

- Tată! Charlie!

Mormăi cu ochii încă închiși.

- Am ajuns acasă acum - o să te doară spatele dacă dormi așa. Hai, e timpul să te muți.

A trebuit să-l mai zgudui de câteva ori și abia de miji ochii, dar măcar am reușit să-l ridic de pe canapea. L-am ajutat să ajungă la pat, în care s-a prăbușit pe cuvertură, îmbrăcat, și a început să sforăie din nou.

Nu avea să mă caute în viitorul apropiat.

Edward așteptă în camera mea până când m-am spălat pe față și m-am schimbat în blugi și cămașă de flanel. Mă privi amărât din scaunul balansor cum agățam hainele de la Alice în șifonier.

- Vino aici, am spus, luându-l de mână și trăgându-l spre pat.

L-am împins pe pat și apoi m-am ghemuit la pieptul lui. Poate că avea dreptate și că *eram* îndeajuns de obosită să dorm. Nu aveam să-l las să plece pe furiș fără mine.

Mă înveli cu pătura, după care mă strânse în brațe.

– Te rog să te relaxezi.

– Sigur.

– O să fie bine, Bella. Simt eu.

Mi-am încleștat dinții.

Încă mai radia de ușurare. Numai mie îmi păsa dacă Jacob și prietenii lui aveau să fie răniți. Nici măcar lui Jacob și prietenilor lui nu le păsa. Mai ales lor.

Își dădea seama că eram pe punctul să adorm.

– Ascultă-mă, Bella. Va fi *ușor*. Nou-născuții vor fi complet luați prin surprindere. Habar nu au de existența lupilor, așa cum nu știai nici tu la început. Am văzut cum se comportă în grup, din câte își amintește Jasper. Sunt ferm convins că tehnicile de vânatoare ale vârcolacilor vor funcționa fără cusur în lupta cu nou-născuții. Și, dacă reușim să-i despărțim și să-i derutăm, nici n-o să avem toți ce să facem. Cineva va trebui să stea pe tușă, mă tachină el.

– Floare la ureche, am murmurat eu cu glasul stins pe pieptul lui.

– Șșșș, îmi mângâie el obrazul. Vei vedea. Nu-ți face griji acum.

Începu să fredoneze cântecul meu de leagăn preferat, dar, pentru prima dată, nu reuși să mă calmeze.

Oamenii – mă rog, vampirii și vârcolacii, dar totuși – oamenii pe care-i iubeam urmau să fie răniți. Răniți din cauza mea. Din nou. Mi-aș fi dorit ca ghinionul meu să se manifeste cu vârf și îndesat. Îmi venea să strig spre cerul liber: *Pe mine mă vreți – sunt aici! Doar eu!*

Nu am adormit. Minutele trecură cu repeziciune spre surprinderea mea, eu fiind încă în alertă și tensionată când Edward ne ridică pe amândoi.

– Ești sigură că nu vrei să stai și să dormi?

I-am aruncat o privire tăioasă.

El oftă și mă ridică în brațe înainte să sară de la fereastra mea.

Alergă prin pădurea neagră și liniștită cu mine în spate și chiar și în goana lui mai simțeam exaltarea. Alerga așa cum făcea când eram doar noi doi, doar de plăcere, doar de dragul de a simți vântul în părul lui. Era genul acela de lucru care, în vremuri mai puțin tulburi, m-ar fi făcut fericită.

Când am ajuns la câmpul mare și deschis, familia lui era deja acolo, conversând lejer, relaxați. Râsul bubuitoare al lui Emmett râsuna prin spațiul întins din când în când. Edward m-a pus jos și am mers de mână spre ei.

Era întuneric, luna fiind ascunsă printre nori, așa că abia după un minut mi-am dat seama că ne aflam în poiana în care jucau ei baseball. Era același loc în care, acum mai bine de un an, prima seară liniștită petrecută cu familia Cullen fusese întreruptă de James și gașca lui. Era ciudat să fiu aici din nou – ca și cum adunarea aceasta nu ar fi completă până când James, Laurent și Victoria nu ni s-ar alătura. Dar James și Laurent nu aveau să se întoarcă niciodată. Tiparul nu se va repeta. Poate că toate tiparele fuseseră încălcate.

Da, cineva încălcase tiparul lor. Oare era posibil ca în ecuația asta familia Volturi să fie cea îngăduitoare?

Mă îndoiam.

Victoria mi se păruse mereu o forță a naturii – un uragan, mișcându-se către coastă în linie dreaptă – inevitabilă, implacabilă, dar previzibilă. Poate că greșeam subapreciind-o. Trebuia să fie și ea capabilă de adaptare.

– Știi ce cred eu? l-am întrebat pe Edward.

El râse.

– Nu.

Aproape că am zâmbit și eu.

– Ce crezi?

– Cred că *totul* se leagă. Nu doar cele două, ci toate trei.

– M-ai pierdut.

– Trei lucru rele s-au întâmplat de când te-ai întors. Le-am numărat pe degete. Nou-născuții din Seattle. Străinul din camera mea. Și – în primul rând – Victoria care s-a întors să mă caute.

Ochii i se îngustară în timp ce se gândea la asta.

– De ce crezi asta?

– Pentru că sunt de acord cu Jasper – familia Volturi ține la regulile lor. Probabil că ar face oricum o treabă mai bună. „Și aș fi fost deja moartă dacă m-ar fi vrut ei moartă”, am adăugat eu în gând. Mai ții minte când o urmăreai pe Victoria anul trecut?

– Da. Se încruntă. Nu am fost foarte bun.

– Alice a spus că erai în Texas. Ai urmărit-o acolo?

Se încruntă.

– Da. Hmm...

– Vezi? Poate că acolo i-a venit ideea. Dar ea habar nu are ce face, așa că nou-născuții sunt de necontrolat.

Începu să-și scuture capul.

– Numai Aro știa exact cum funcționează viziunile lui Alice.

– Aro știa *cel mai bine*, dar cumva Tanya și Irina, și restul prietenilor din Denali știau *suficient*? Laurent a locuit la ei o bună bucată de vreme. Și, dacă era încă îndeajuns de prietenos cu Victoria să-i facă servicii, de ce nu i-ar fi spus tot ce știa?

Edward se încruntă.

– Nu a fost Victoria la tine în cameră.

– Și ce, nu-și poate face prieteni noi? Gândește-te, Edward. Dacă *este* Victoria cea răspunzătoare de ce se întâmplă în Seattle, și-a *facut* o grămadă de prieteni noi. Ea i-a creat.

Se gândi la asta, fruntea fiindu-i încrețită de concentrare.

– Hmm, spuse el într-un târziu. Este posibil. Eu încă mai cred că este mai probabil ca familia Volturi... Dar teoria ta... pare veridică. Personalitatea Victoriei. Teoria ta se mulează perfect pe personalitatea ei. A arătat încă de la început un dar remarcabil pentru autoconservare – poate este un talent de-al ei. În orice caz, scenariul acesta nu ar pune-o deloc în pericol în fața noastră în cazul în care stă bine ascunsă și îi lasă pe nou-născuți

să facă ravagii aici. Și poate nici familia Volturi nu reprezintă o mare amenințare pentru ea. Poate că se bazează pe victoria noastră, însă nu fără pierderi grave. Dar nu dorește să supraviețuiască cineva din mica ei armată pentru a sta drept mărturie împotriva ei. De fapt, continuă el gândindu-se bine, dacă rămân supraviețuitori, pariez că plănuiește să-i distrugă chiar ea... Hmm. Și totuși, trebuie să fi avut cel puțin un prieten puțin mai matur. Nici un nou-născut proaspăt nu l-ar fi lăsat în viață pe tatăl tău... Se încruntă uitându-se în gol timp de un moment lung, după care îmi zâmbi brusc, revenindu-și din reverie. Este foarte posibil. Cu toate acestea, trebuie să fim pregătiți pentru orice până când vom ști sigur. Ești foarte perspicace azi, adăugă el. Este impresionant.

Am oftat.

– Poate că reacționez pur și simplu la locul acesta. Mă face să mă simt ca și cum ar fi pe aproape... ca și cum m-ar vedea acum.

Fălcile i se încordară la ideea aceasta.

– Nu se va atinge niciodată de tine, Bella, spuse el.

În ciuda vorbelor lui, ochii săi studiară cu grijă copacii întunecați. În timp ce căuta printre umbrele lor, o expresie extrem de ciudată îi traversă fața. Buzele îi dezveliră dinții, iar ochii lui străluciră cu o lumină bizară – un fel de speranță sălbatică și înverșunată.

– Și totuși, ce n-aș da să o am aproape, murmură el. Pe Victoria și pe oricine s-ar gândi vreodată să-ți facă rău. Să am ocazia să pun chiar eu capăt la toate astea. Să o termin cu mâinile mele de data asta.

M-am cutremurat la auzul ferocității din vocea lui, iar el îmi împleti degetele mai strâns printre ale mele, eu dorindu-mi să fiu suficient de puternică încât să lipesc mâinile noastre laolaltă pentru totdeauna.

Aproape că ajunseseam la familia lui, când am observat pentru prima dată că Alice nu arăta la fel de optimistă ca toți ceilalți. Stătea bosumflată puțin mai deoparte și se uita cum

Jasper își întindea brațele ca și cum s-ar fi încălzit pentru gimnastică.

– S-a întâmplat ceva cu Alice? am șoptit eu.

Edward chicoti, fiind el însuși din nou.

– Vârcolacii sunt pe drum, așa că ea nu vede ce se va întâmpla acum. Se simte foarte incomod să nu vadă.

Alice, deși era cel mai departe de noi, îi auzi vocea înceată. Ridică privirea și scoase limba la el. El râse din nou.

– Hei, Edward, îl salută Emmett. Hei, Bella! Te va lăsa și pe tine să exersezi?

Edward mârâi la fratele lui:

– Te rog, Emmett, nu-i da idei.

– Când sosesc oaspeții noștri? îl întreabă Carlisle pe Edward.

Edward se concentrează un moment, după care oftă.

– Peste un minut și jumătate. Dar va trebui să traduc. Nu au suficientă încredere în noi să-și folosească forma umană.

Carlisle încuviință din cap.

– Le este greu. Sunt recunoscător că vin oricum.

M-am holbat la Edward cu ochii larg cășcați.

– Vin ca lupi?

El încuviință din cap, urmărindu-mi reacția cu grijă. Am înghițit o dată, amintindu-mi ultima oară când îl văzusem pe Jacob în forma lui de lup – prima dată în poiană cu Laurent, a doua oară pe alea din pădure, unde Paul se enervase pe mine... Ambele erau amintiri de groază.

Ochii lui Edward străluciră ciudat, ca și cum tocmai îi venise o idee, ceva care nu era cu totul neplăcut. Se întoarse repede la Carlisle și la ceilalți, înainte să apuc să văd mai mult.

– Pregătiți-vă – ne-au tras pe sfoară.

– Ce vrei să spui? vru Alice să știe.

– Sșș, o avertiză el și se uită pe după ea, în întuneric.

Cercul informal al familiei Cullen se lărgi dintr-odată într-o linie largă, cu Jasper și Emmett la capete. Din felul în care Edward se aplecă în față lângă mine, mi-am dat seama că și-ar fi dorit să stea lângă ei. L-am strâns mai tare de mână.

Am privit scrutător spre pădure, fără să văd nimic.

– *La naiba*, mormăi Emmett pe sub mustață. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Esme și Rosalie schimbă o privire cu ochii cășcați.

– Ce este? am șoptit eu cât de încet am putut. Nu văd nimic.

– S-a mărit haita, îmi murmură Edward în ureche.

Nu-i spuseseam că se alăturase și Quil haitei? M-am chinuit să-i văd pe cei șase lupi în întuneric. Într-un târziu, străluci ceva în noapte – ochii lor, mult mai sus decât ar fi trebuit să fie. Uitasem cât de înalți erau lupii. Ca niște cai, numai că plini de mușchi și blană – și aveau colții ca niște cuțite, imposibil de trecut cu vederea.

Nu le vedeam decât ochii. Și, în timp ce scrutam pădurea, chinându-mă să văd mai mult, mi-am dat seama că erau mai mult de șase perechi. Una, două, trei... Am numărat repede în gând perechile. De două ori.

Erau zece.

– Fascinant, murmură Edward aproape imperceptibil.

Carlisle făcu un pas mic în față. Era o mișcare atentă, menită să trezească încredere.

– Bine ați venit, le spuse el lupilor invizibili.

– Mulțumim, răspunse Edward pe un ton ciudat și sec și mi-am dat seama dintr-odată că de fapt cuvintele erau ale lui Sam. M-am uitat la ochii care străluceau în centrul liniei, cel mai sus, aparținând celui mai înalt dintre ei. Era imposibil de distins în întuneric forma lupului mare și negru.

Edward vorbi din nou pe același ton detașat, dând glas cuvintelor lui Sam.

– Vom privi și vom asculta, dar nimic mai mult. Asta e maximum pe care-l putem cere de la autocontrolul nostru.

– Este mai mult decât suficient, răspunse Carlisle. Fiul meu Jasper – arată spre locul unde stătea Jasper, încordat și pregătit – are experiență în domeniu. Ne va învăța cum luptă ei, cum pot fi înfrânți. Sunt convins că veți putea aplica ce va spune el la propriul vostru stil de vânatoare.

– Sunt diferiți de voi? Întrebă Edward în locul lui Sam.

Carlisle încuviință din cap.

– Sunt toți foarte noi – au doar câteva luni de viață. Sunt copii, într-un fel. Nu vor avea îndemânare sau strategie, doar putere brută. În seara asta sunt douăzeci. Zece pentru noi, zece pentru voi – nu ar trebui să fie greu. Numărul lor poate scădea. Cei noi se luptă între ei.

Un murmur trecu de-a lungul liniei întunecate de lupi, un mârâit gutural care reușise să sune cumva entuziast.

– Suntem dispuși să luăm mai mult decât partea noastră, dacă este nevoie, traduse Edward cu tonul mai puțin indiferent acum.

Carlisle zâmbi.

– Vom vedea cum merg lucrurile.

– Știți când sau cum vor sosi?

– Vor veni peste munți în patru zile, dimineța târziu. Pe măsură ce se vor apropia, Alice ne va ajuta să le interceptăm calea.

– Mulțumim pentru informații. Vom sta cu ochii în patru.

Cu un oftat zgomotos, perechile de ochi se lăsară mai jos la pământ, una câte una.

Timp de două bătăi de inimă domni liniștea și apoi Jasper făcu un pas în spațiul gol dintre vampiri și lupi. Nu-mi era greu să-l văd – pielea lui strălucea în întuneric la fel ca și ochii lupilor. Jasper îi aruncă o privire prudentă lui Edward care încuviință din cap, după care Jasper se întoarse cu spatele la lupi. Oftă, simțindu-se în mod clar incomod.

– Carlisle are dreptate. Jasper vorbea numai cu noi; părea să încerce să ignore publicul din spatele lui. Vor lupta ca niște copii. Cele mai importante două lucruri pe care trebuie să le țineți mine este să nu-i lăsați să-și pună brațele în jurul vostru și să nu-i ucideți în modul clasic. Pentru asta sunt toți pregătiți. Atâta timp cât îi atacați dintr-o parte și continuați să vă mișcați, vor fi mult prea derutați ca să mai reacționeze eficient. Emmett? Emmett ieși din rând cu un zâmbet imens.

Jasper se dădu cu spatele spre capătul nordic al spațiului deschis dintre dușmanii, acum aliați. Îi făcu semn lui Emmett să vină mai în față.

– OK, încep cu Emmett. El este cel mai bun exemplu al unui atac de nou-născut.

Ochii lui Emmett se îngustară.

– Voi *încerca* să nu rup nimic, bombăni el.

Jasper rânji.

– Mă refeream la faptul că Emmett se bazează pe puterea lui. El este foarte direct într-un atac. Nici nou-născuții nu vor încerca ceva subtil. Mergi pe ucisul ușor, Emmett.

Jasper mai făcu câțiva pași în spate, trupul încordându-i-se.

– OK, Emmett – încearcă să mă prinzi.

Și apoi nu l-am mai văzut pe Jasper – era ca o pată încețoșată în timp ce Emmett îl hărțuia ca un urs, rânjind în timp ce-și arăta colții. Era și Emmett imposibil de rapid, dar nu ca Jasper. Mi se părea că Jasper nu avea mai multă substanță decât o fantomă – de fiecare dată când părea că mâinile mari ale lui Emmett l-au prins sigur, degetele lui se strângeau doar în jurul aerului. Lângă mine, Edward se apleca în față atent, privind cu luare-aminte încăierarea. Apoi Emmett îngheță.

Jasper îl prinsese din spate cu dinții la un milimetru de gâtul lui.

Emmett înjură.

Urmă un mârâit de apreciere din partea lupilor spectatori.

– Încă o dată, insistă Emmett, rânjetul dispărându-i de pe buze.

– E rândul meu, protestă Edward.

Degetele mi se încordară în jurul mâinii lui.

– Imediat, rânji Jasper și făcu un pas înapoi. Vreau să-i arăt Bellei ceva.

Am privit cu ochii panicați în timp ce el îi făcu semn lui Alice să treacă în față.

– Știu că-ți faci griji în privința ei, îmi explică el mie, în timp ce ea dansă veselă spre ring. Vreau să-ți arăt că nu este necesar.

Deși știam că Jasper nu ar permite niciodată să i se întâmple ceva rău lui Alice, tot mi-a fost greu să mă uit cum se așază în poziție de atac în fața ei. Alice rămase nemișcată, arătând micuța ca o păpușă în comparație cu Emmett, zâmbind în sinea ei. Jasper sări în față după care se furișă pe o parte.

Alice închise ochii.

Inima începu să-mi bată neregulat când Jasper se repezi spre locul unde stătea Alice.

Jasper sări, dispărând. Dintr-odată fu de partea cealaltă a lui Alice. Ea nu părea să se fi mișcat.

Jasper își făcu vânt și se aruncă din nou asupra ei, numai ca să aterizeze ghemuit în spatele ei ca și prima dată; în tot acest timp, Alice rămase zâmbind cu ochii închiși.

Am privit-o pe Alice mai atentă acum.

Chiar se mișca – doar că eu pierdusem momentul, fiind distrasă de atacurile lui Jasper. Ea făcea un pas mic înainte în exact aceeași secundă în care corpul lui Jasper zbură prin locul în care stătuse ea și încă un pas, în timp ce mâinile deschise ale lui Jasper treceau pe lângă locul unde fusese talia ei.

Jasper strânse brațele goale și Alice începu să se miște mai repede. Dansa – învărtindu-se și răsucindu-se, și ghemuindu-se. Jasper era partenerul ei, aruncându-se asupra ei, atingând tiparele ei grațioase, dar niciodată pe ea, ca și cum fiecare mișcare ar fi fost coregrafică. Într-un târziu, Alice râse.

Apărută de nicăieri, se afla acum cocoțată în spatele lui Jasper, cu buzele la gâtul lui.

– Te-am prins, spuse ea, sărutându-l pe gât.

Jasper chicoti, scuturându-și capul.

– Pe bune că ești un monstruleț înfricoșător.

Lupii mormăiră din nou. De data aceasta sunetul fu prudent.

– E bine pentru ei să învețe să ne respecte, murmură Edward amuzat. Apoi spuse cu voce tare: E rândul meu.

Mă strânse de mână înainte să-mi dea drumul.

Alice veni să ia loc lângă mine.

– Grozav, nu? mă întrebă ea cu un aer de superioritate.

– Foarte, am aprobat-o eu, fără să-mi iau ochii de la Edward, în timp ce se mișca fără zgomot spre Jasper cu mișcări grațioase și prudent ca o felină.

– Sunt eu cu ochii pe tine, Bella, îmi șopti ea brusc, vocea fiindu-i atât de joasă că abia o puteam auzi, deși buzele ei erau la urechea mea.

Privirea mea se întoarse de la ea înapoi la Edward. Era concentrat asupra lui Jasper, amândoi simulând un atac când distanța se micșoră.

Expresia lui Alice era plină de reproș.

– O să-l avertizez dacă planurile tale se conturează și mai mult de atât, mă amenință ea pe același ton șoptit. Nu te ajută cu nimic dacă te pui în pericol. Crezi că ar renunța vreunul dintre ei dacă ai muri tu? Ar lupta în continuare, toți am lupta. Nu poți schimba nimic, așa că fii cuminte, OK?

M-am strâmbat, încercând să o ignor.

– Sunt cu ochii pe tine, repetă ea.

Edward îl atacă pe Jasper acum, iar această luptă era mai strânsă decât fuseseră celelalte. Jasper avea experiența unui secol să-l ghideze și încerca să se lase condus de instinct pe cât putea, dar gândurile lui îl trădau mereu cu o fracțiune de secundă înainte să acționeze. Edward era o idee mai rapid, dar nu cunoștea mișcările pe care le folosea Jasper. Se atacă unul pe altul iar și iar, nereușind nici unul să obțină un avantaj, mârâiturile instinctive izbucnind constant. Îmi era greu să privesc, dar și mai greu să mă uit în altă parte. Se mișcau prea repede ca să înțeleg ce făceau de fapt. Din când în când îmi mai atrăgeau atenția și ochii tăioși ai lupilor. Am avut senzația că lupii pricepeau mai mult decât mine – poate mai mult decât trebuia.

Într-un târziu, Carlisle își dresă glasul.

Jasper râse și făcu un pas în spate. Edward se îndreptă și rânji la el.

– Înapoi la treabă, consimți Jasper. Să zicem că-i remiză.

Toată lumea a urmat la rând, Carlisle, Rosalie, Esme și din nou Emmett. Am tras cu ochiul printre gene, făcându-mă mică

atunci când Jasper o atacă pe Esme. Lupta aceasta a fost cel mai greu de privit. Apoi Jasper încetini ritmul, nu suficient ca eu să-i pot prinde mișcările și dădu alte instrucțiuni.

– Vedeți ce fac aici? Întrebă el. Da, exact așa, îi încurajă el. Atacați din lateral! Nu uitați unde va fi ținta voastră! Continuați să vă mișcați!

Edward era deja concentrat, privind și ascultând și ce ceilalți nu puteau percepe.

Îmi era tot mai greu să urmăresc demonstrația pe măsură ce pleoapele îmi deveneau ca de plumb. Oricum nu prea dormisem bine în ultima perioadă, iar acuși se făceau douăzeci și patru de ore de nesomn. M-am sprijinit de Edward și mi-am lăsa pleoapele să cadă.

– Mai avem puțin și gata, șopti el.

Jasper confirmă asta întorcându-se spre lupi pentru prima dată; după înfățișare nu se simțea în largul lui.

– Vom mai face asta și mâine. Sunteți bine-veniți să observați din nou.

– Da, răspunse Edward pe tonul rece al lui Sam. Vom fi aici.

Apoi Edward oftă, îmi mângâie brațul și se îndepărtă de mine. Se întoarse spre familia lui.

– Haita crede că ar fi de ajutor să se familiarizeze cu mirosurile fiecăruia dintre noi – ca să nu facă greșeli mai târziu. Dacă am putea să stăm foarte nemișcați, le-ar fi mai ușor.

– Sigur, îi spuse Carlisle lui Sam. Orice aveți nevoie.

Se auzi un mormăit răgușit și mohorât când toată haita se ridică în picioare.

Ochii îmi erau mari din nou, uitând toată oboseala.

Întunecimea profundă a nopții tocmai începuse să pălească – soarele lumina norii deși nu trecuse de linia orizontului, fiind de partea cealaltă a munților. Pe măsură ce se apropiau, am putut brusc să disting forme... culori.

Sam era, bineînțeles, în fruntea lor. Incredibil de mare, negru ca miezul nopții, un monstru din coșmarurile mele – la propriu;

după ce i-am văzut prima dată pe Sam și pe ceilalți în poiană, apăruseră în coșmarurile mele de mai multe ori.

Acum că îi vedeam pe toți, puteam asocia vastitatea lor cu fiecare pereche de ochi, mi se păreau mai mulți de zece. Haita era coplesitoare.

Am văzut din colțul ochiului că Edward mă privea, cântărindu-mi cu grijă reacția.

Sam se apropie de Carlisle care stătea în față, cu haita imensă chiar în spatele lui. Jasper înțepeni, dar Emmett, de partea cealaltă a lui Carlisle, rânjea și era relaxat.

Sam îl mirosi pe Carlisle, părând să se cutremure ușor în timp ce făcu asta. Apoi trecu la Jasper.

Măsuram din priviri grupul prudent de lupi. Eram sigură că puteam să recunosc câțiva dintre noii membri. Zăream un lup de un gri-deschis care era mult mai mic decât ceilalți și căruia i se ridică părul de pe gât de dezgust. Mai era unul, de culoarea nisipului deșertului, care părea lăbărțat și necoordonat pe lângă ceilalți. Un urlet jos se auzi din lupul nisipiu când Sam avansă și-l lăsă pe el izolat între Carlisle și Jasper.

M-am oprit la lupul care se afla chiar în spatele lui Sam. Blana îi era de un maro-roșcat și mai lungă decât a celorlalți, lălâie prin comparație. Era aproape la fel de înalt ca și Sam, al doilea cel mai mare din grup. Avea o poziție relaxată, emanând cumva o nonșalantă apropo de ceva ce restul în mod evident considera un chin.

Lupul enorm și maroniu păru să-mi simtă privirea și se uită la mine cu niște ochi negri cunoscuți.

M-am uitat și eu la el, încercând să cred ce știam deja. Îmi simțeam uluirea și fascinația de pe chip.

Lupul deschise botul, dezvelindu-și dinții. Ar fi fost o expresie înfricoșătoare, dacă nu i-ar fi atârnat limba pe-o parte într-un rânjet de lup.

Am chicotit.

Rânjetul lui Jacob se lărgi dezvelindu-i colții ascuțiți. Plecă de la locul lui, ignorând ochii colegilor de haită care-l urmăreau

cu privirea. Trecu agale pe lângă Edward și Alice ca să stea la nici doi metri de mine. Se opri acolo, uitându-se scurt la Edward.

Edward rămase nemișcat ca o statuie, ochii lui încă urmărindu-mi reacția.

Jacob se aplecă pe picioarele din față și-și lăsă capul în jos în așa fel încât fața lui să fie la același nivel cu a mea, uitându-se la mine, măsurându-mi reacția la fel ca și Edward.

– Jacob? am spus eu cu răsuflarea tăiată.

Bubuitul profund din pieptul lui în semn de răspuns mi se păru că seamănă cu un chicot.

Am întins mâna, degetele tremurându-mi puțin, și am atins blana maronie-roșcată pe o parte a feței.

Ochii negri se închiseră, iar Jacob își înclină capul imens în mână la mine. Un murmur puternic îi rezonă în gât.

Blana era moale și aspră deopotrivă, dar și caldă pe pielea mea. Mi-am trecut curioasă degetele prin ea să-i simt textura, mângâindu-i gâtul acolo unde blana se închidea la culoare. Nu-mi dădusem seama cât de mult mă apropiasem; fără nici un avertisment, Jacob îmi linse brusc fața, de la bărbie la frunte.

– Vai! Ce scârbos, Jake! m-am plâns eu, sărind în spate și pocnindu-l ca și cum ar fi fost om.

Se dădu din calea mea, iar lătratul tușit care-i ieși din gât era în mod clar un râs.

Mi-am șters fața cu mâneca de la cămașă, nereușind să nu râd și eu alături de el.

Abia atunci am băgat de seamă că toată lumea se uita la noi, și familia Cullen, și vârcolacii – membrii familiei Cullen cu o expresie perplexă și cumva dezgustată. Fețele vârcolacilor erau greu de citit. Mi s-a părut că Sam arată nemulțumit.

Și apoi mai era Edward, nervos și în mod clar dezamăgit. Mi-am dat seama că se aștepta la o altă reacție din partea mea. Cum ar fi să țip și să fug terorizată.

Jacob scoase din nou sunetul acela pe care l-am luat eu drept râs.

Ceilalți lupi se retrăgeau acum, fără să-și ia ochii de la membrii familiei Cullen în timp ce plecau. Jacob rămase lângă mine, privindu-i cum pleacă. În scurt timp dispărură în pădurea întunecoasă. Numai doi dintre ei au ezitat, privindu-l pe Jacob, posturile lor emanând neliniște.

Edward oftă și, ignorându-l pe Jacob, veni lângă mine și mă luă de mână.

– Ești gata să pleci? mă întrebă el.

Înainte să apuc să răspund, se uita la Jacob peste mine.

– Nu am pus la punct toate detaliile încă, spuse el, răspunzând la o întrebare din mintea lui Jacob.

Lupul Jacob mormăi tăfnos.

– Este mai complicat de atât, spuse Edward. Nu-ți face tu griji; voi avea eu grijă să fie sigur.

– Despre ce vorbiți? am vrut eu să știu.

– Discutam o strategie, spuse Edward.

Jacob dădu din cap înainte și înapoi, uitându-se la fețele noastre. Apoi, dintr-odată, o luă la fugă spre pădure. În timp ce alerga, am observat pentru prima dată un pătrat de material negru împăturit, legat de piciorul din spate.

– Așteaptă, am strigat eu, întinzându-mă din instinct să-l prind.

Dar el dispăru în pădure în doar câteva secunde, ceilalți doi lupi luându-se după el.

– De ce a plecat? am întrebat eu rănită.

– Se întoarce, spuse Edward. Oftă. Vrea să poată să discute chiar el.

Am privit marginea pădurii unde dispăruse Jacob, sprijinindu-mă din nou de Edward. Eram pe punctul de a mă prăbuși, dar luptam cu somnul.

Jacob apăru din nou în raza mea vizuală, pe două picioare de data aceasta. Pieptul lui lat era gol, iar părul, încâlcit și lătos. Purta doar o pereche de pantaloni negri de trening; mergea în

picioarele goale pe pământul rece. Acum era singur, dar am bănuir că prietenii lui așteptau invizibili printre copaci.

Nu-i luă mult timp să traverseze terenul, deși îi evită printr-un ocol mare pe membrii familiei Cullen care stăteau de vorbă în liniște în cerc.

– OK, strigoiule, spuse Jacob când era la câțiva metri de noi, continuând evident conversația pe care o pierduse. Ce e așa de complicat?

– Trebuie să mă gândesc la fiecare posibilitate, spuse Edward calm. Dacă reușește cineva să-ți scape?

Jacob pufni la ideea asta.

– OK, atunci las-o în rezervație. Oricum îi punem pe Collin și pe Brady să rămână. Va fi în siguranță acolo.

M-am încruntat.

– Despre mine vorbiți?

– Vreau doar să știu ce are de gând să facă cu tine în timpul luptei, explică Jacob.

– Să *facă* cu mine?

– Nu poți să rămâi în Forks, Bella. Vocea lui Edward era pașnică. Știi unde să te caute acolo. Dacă scapă cineva pe lângă noi?

Mi se ridică stomacul în gât, iar sângele mi se scurse din obraji.

– Și Charlie? am icnit eu.

– Va fi cu Billy, mă asigură Jacob repede. Dacă tata va trebui să omoare pe cineva ca să-l aducă acolo, o va face. Probabil că nu va fi chiar așa greu. Este sâmbăta asta, nu? E meci.

– Sâmbăta asta? am întrebat eu cu capul învârtindu-mi-se. Eram mult prea obosită să-mi mai pot controla gândurile care-mi treceau nebunește prin minte. M-am încruntat la Edward. Ei, la naiba! S-a zis cu cadoul tău de absolvire.

Edward râse.

– Intenția contează, îmi aminti el. Poți să dai altcuiva biletele.

Mi-am venit repede o idee.

– Angela și Ben, am decis eu imediat. Cel puțin așa pot să-i scot din oraș.

Îmi atinse obrazul.

– Nu poți să evacuezi pe toată lumea, spuse el pe un ton blând. Pe tine te ascundem ca o măsură de precauție. Ți-am mai spus – nu vom avea acum nici o problemă. Nu vor fi suficienți ca să ne distreze pe toți.

– Dar de ce nu o lăsăm în La Push? ne întrerupse Jacob nerăbdător.

– S-a plimbat mult prea mult de colo-colo, spuse Edward. A lăsat urme peste tot. Alice nu vede decât vampiri foarte tineri care vin la vânătoare, dar în mod clar cineva i-a creat. Există cineva mai experimentat în spatele la toate astea. Orice ar fi el – Edward se opri să se uite la mine – sau ea, toate astea *ar putea* fi o diversiune. Alice va vedea dacă se decide să o caute chiar el, dar noi am putea să fim foarte ocupați în momentul când va fi luată această decizie. Poate că se bazează cineva pe asta. Nu pot s-o las într-un loc în care a fost cu regularitate. *Trebuie* să fie greu de găsit, în caz de ceva. Nu sunt foarte multe șanse să se întâmple asta, dar nu risc.

M-am uitat încruntată la Edward în timp ce explica. Îmi mângâie brațul.

– Nu fac decât să fiu exagerat de prudent, îmi promise el.

Jacob arătă spre pădurea deasă de la est de noi, spre întinderea vastă a Muntelui Olimp.

– Ascunde-o aici, sugeră el. Sunt un milion de posibilități – locuri în care oricare dintre noi ar fi doar la câteva minute de ea dacă ar avea nevoie.

Edward își scutură capul.

– Mirosul ei este prea puternic și, în combinație cu al meu, iese în mod special în evidență. Chiar dacă aș duce-o acolo, tot aș lăsa urmă. Urma noastră se află pe tot lanțul muntos, dar, în combinație cu mirosul Bellei, ar atrage atenția. Nu știm exact ce cale vor alege, pentru că nici *ei* nu știu încă. Dacă dau de mirosul ei înainte să dea de noi...

Amândoi se strâmbară în același timp, încruntându-se.

– Înțelegi dificultățile.

– Trebuie să existe o cale să meargă, murmură Jacob.

Se uită spre pădure, încrețindu-și buzele.

Eu mă legănam pe picioare. Edward își puse un braț în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape și susținându-mă.

– Trebuie să te duc acasă – ești epuizată. Și Charlie se va trezi în curând...

– Așteaptă o clipă, spuse Jacob, întorcându-se la noi, cu ochii luminați. Mirosul meu vă dezgustă pe voi, nu?

– Hmm, nu chiar așa rău. Edward era cu doi pași mai în față. Tot ce-i posibil. Se întoarse către familia lui. Jasper? strigă el.

Jasper se uită curios în sus. Veni la noi cu Alice la un pas în spatele lui. Pe fața ei se oglindea din nou nemulțumire.

– OK, Jacob.

Edward încuviință din cap spre el.

Jacob se întoarse spre noi cu un amestec ciudat de emoții pe chip. Era în mod evident entuziasmat de planul lui, dar încă se simțea incomod să stea atât de aproape de aliații lui, foști dușmani. Și apoi veni rândul meu să fiu îngrijorată când își întinse brațul spre mine.

Edward trase adânc aer în piept.

– Vom vedea dacă pot să-ți schimb mirosul destul de mult încât să-ți putem ascunde urma, îmi explică Jacob.

– Va trebui să-l lași să te ia în brațe, Bella, îmi spuse Edward.

Vocea îi era calmă, dar îmi dădeam seama de aversiunea pe care încerca să și-o controleze.

M-am încruntat.

Jacob își dădu ochii peste cap, nerăbdător, și se aplecă să mă ridice în brațe.

– Nu fi copil, mormăi el.

Dar ochii lui se mutară spre Edward, la fel ca și ai mei. Fața lui Edward era stăpânită; nu era încruntat deloc. Vorbi spre Jasper:

– Mirosul Bellei este mult mai puternic pentru mine – cred că ar fi un test mai concludent dacă ar încerca altcineva.

Jacob se întoarse cu spatele la ei și începu să meargă încet spre pădure. Nu am spus nimic în timp ce întunericul se închise în jurul nostru. Eram îmbufnată, simțindu-mă incomod în brațele lui Jacob. Mi se părea că este prea intim – în mod sigur nu era nevoie să mă țină *chiar* atât de strâns – și nu m-am putut abține să nu mă întreb ce simțea el. Îmi aduse aminte de ultima după-amiază petrecută în La Push și nu voiam să mă gândesc la asta. Mi-am încrucișat brațele, enervată de faptul că brățara de pe mâna mea îmi făcu amintirea și mai vie.

Nu am mers departe; făcu un ocol larg și se întoarse în poiană din altă parte, poate că a fost cam jumătate de teren de fotbal din punctul inițial de plecare. Edward era singur acolo, iar Jacob se îndreptă spre el.

– Poți să mă lași jos acum.

– Nu vreau să risc să stric experimentul.

Începu să meargă mai încet și să mă strângă mai tare.

– Ești *atât* de enervant, am bombănit eu.

– Mersi.

Apăruți de nicăieri, Jasper și Alice stăteau acum lângă Edward. Jacob mai făcu un pas, după care mă puse jos cam la doisprezece pași de Edward. Fără să mă uit la Jacob, am mers lângă Edward și l-am luat de mână.

– Ei bine?

– Atâta timp cât nu pui mâna pe nimic, Bella, nu-mi pot *imagina* pe cineva care și-ar băga nasul îndeajuns de aproape de urma aceea ca să-ți simtă mirosul, spuse Jasper, strâmbându-se. A fost ascuns aproape complet.

– Un succes clar, fu Alice de acord, strâmbând din nas.

– Și mi-a venit și o idee.

– Care va merge, adăugă Alice încrezătoare.

– Ingenios, fu Edward de acord.

– Cum suporti asta? mă întrebă Jacob.

Edward îl ignoră pe Jacob și se uită la mine în timp ce explică.

– Noi – adică *tu* – vom lăsa o urmă falsă în poiană, Bella. Nou-născuții vânează, mirosul tău îi va incita și vor veni exact pe unde vrem noi să vină fără să fie prudenți. Alice vede deja că va merge. Când vor simți mirosul *nostru*, se vor despărți și vor încerca să ne atace din două părți. Jumătate dintre ei vor merge prin pădure și aici viziunea ei dispare brusc...

– Da! spuse Jacob printre dinți.

Edward îi zâmbi cu adevărat prietenos.

Simțeam că mi se face rău. Cum pot fi atât de nerăbdători? Cum aveam să suport să fie *amândoi* în pericol? Nu puteam.

Nu trebuia să permit așa ceva.

– Nici o șansă, spuse Edward brusc, cu vocea dezgustată.

Tonul lui mă făcu să tresar, făcându-mi griji că mi-a auzit cumva gândurile, dar ochii lui erau ațintiți spre Jasper.

– Știu, știu, spuse Jasper repede. Nici măcar nu am luat cu adevărat în calcul posibilitatea asta.

Alice îl călcă pe picior.

– Dacă Bella ar fi cu adevărat în poiană, îi explică Jasper, atunci ar lua-o razna. Nu ar mai putea să se concentreze la nimic altceva în afară de ea. Ar fi mult mai ușor să le venim de hac...

Privirea lui Edward îl făcu pe Jasper să dea înapoi.

– Evident că este prea periculos pentru ea. Era doar un gând rătăcit, spuse el repede.

Dar se uită la mine cu coada ochiului cu o expresie îngândurată.

– Nu, spuse Edward.

Vocea lui sună ca o sentință.

– Ai dreptate, zise Jasper. O luă pe Alice de mână și se întoarse spre ceilalți. Două din trei? I-am auzit eu întrebând-o când se ducea să exerseze din nou.

Jacob se uită dezgustat după el.

– Jasper privește lucrurile dintr-o perspectivă militară, își apără Edward fratele în liniște. Ia în calcul toate posibilitățile – este doar meticulos, nu nemilos.

Jacob pufni.

Se apropiase mai mult fără să vrea, atras de concentrarea lui asupra planurilor. Stătea la doar un metru și ceva departe de Edward, iar eu, care mă aflam între ei, simțeam tensiunea fizică ce plutea în aer. Văzduhul părea încărcat.

Edward reveni la subiect.

– O voi aduce aici vineri după-amiază să lase urma falsă. Tu poți să vii după aceea și să o duci într-un loc pe care-l știu eu. Este complet izolat și ușor de apărat, nu că se va ajunge la așa ceva. Eu voi ajunge acolo pe o altă rută.

– Și apoi ce faci? O lași cu un telefon mobil? Întrebă Jacob critic.

– Ai o idee mai bună?

Jacob afișă brusc un aer de superioritate.

– Dacă tot veni vorba, chiar am o idee mai bună.

– Aha... Din nou, câine, nu-i rău deloc.

Jacob se întoarse repede spre mine, ca și cum ar fi hotărât să joace rolul personajului pozitiv, incluzându-mă și pe mine în conversație.

– Am încercat să-l convingem pe Seth să rămână în urmă cu ceilalți doi mai mici. Și el este prea tânăr, dar este încăpățânat și perseverent. Așa că m-am gândit să-i dau un nou rol – acela de telefon mobil.

Am încercat să pară că m-am prins. Nu m-a crezut nimeni.

– Atâta timp cât Seth Clearwater este în formă de lup, va fi în permanentă legătură cu haita, spuse Edward. Distanța nu e o problemă? adăugă el, întorcându-se către Jacob.

– Nu.

– Cinci sute de kilometri? Întrebă Edward. Impresionant!

Jacob fu personajul pozitiv din nou.

– Atât am experimentat, îmi spuse el. Și încă auzim foarte clar.

Am dat absentă din cap; încă procesam informația că micuțul Seth Clearwater era și el vârcolac acum, lucru care mă făcea să mă concentrez mai greu. Îmi închipuiam zâmbetul lui entuziasmat, atât de asemănător cu cel al lui Jacob când era mic; sigur nu avea mai mult de cincisprezece ani, dacă îi avea și pe ăștia. Entuziasmul pe care-l arătase la întâlnirea consiliului atunci la grătar căpătă brusc noi înțelesuri pentru mine...

– E o idee bună. Edward părea să ezite să recunoască asta. M-aș simți mai bine să-l știu acolo pe Seth, chiar și fără comunicarea instantanee. Nu știu dacă aș fi putut să o las pe Bella singură. Nu-mi vine să cred la ce s-a ajuns! Să am încredere în vârcolaci!

– Să lupți *alături* de vampiri, și nu contra lor! imită Jacob tonul dezgustat al lui Edward.

– Ei bine, tu tot mai ai ocazia să lupți împotriva unor vampiri, spuse Edward.

Jacob zâmbi.

– De asta suntem aici.

19. EGOISM

Edward mă duse acasă în brațe, așteptându-se să nu fiu în stare să mă țin pe picioare. Probabil că adormisem pe drum.

M-am trezit la mine în pat și lumina palidă care provenea de la ferestrele mele se reflecta într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi fost după-amiază.

Am căscat și m-am întins, degetele mele căutându-l fără să dea de el.

– Edward? am bălmăjit eu.

Degetele mele au dat într-un târziu de ceva rece și neted. Mâna lui.

– Chiar ești trează de data asta? murmură el.

– Îhî, am oftat eu în semn de răspuns. Au fost multe alarme false?

– Ai fost foarte neliniștită – ai vorbit toată ziua.

– Toată *ziua*?

Am clipit și m-am uitat din nou la fereastră.

– Ai avut o noapte lungă, spuse el convingător. Ți-ai câștigat dreptul să petreci o zi în pat.

M-am ridicat și s-a învârtit camera cu mine. Lumina din camera mea *chiar* provenea dinspre vest.

– Uau!

– Ți-e foame? ghici el. Vrei să-ți aduc micul dejun la pat?

– Îl aduc eu, am mormăit, întinzându-mă din nou. Tot trebuie să mă ridic și să mă mișc puțin.

Mă țin de mână în drum spre bucătărie, uitându-se la mine cu grijă, ca și acum s-ar fi temut să nu cad în orice clipă. Sau poate credea că sunt somnambulă.

Nu am făcut nimic complicat, doar am aruncat în prăjitorul de pâine niște biscuiți. Mi-am văzut puțin imaginea reflectată în prăjitorul de pâine.

– Oh, arăt ca naiba.

– A fost o noapte lungă, spuse el din nou. Ar fi trebuit să rămâi aici să dormi.

– Sigur că da! Și să pierd *totul*. Ar cam fi timpul să te obișnuiești cu ideea că fac parte din familie acum.

El zâmbi.

– Probabil că m-aș putea obișnui cu ideea.

M-am așezat jos cu farfuria cu micul dejun, iar el se așază lângă mine. Când am ridicat primul biscuit să mușc din el, mi-am dat seama că se uita la mâna mea. M-am uitat în jos și am văzut că încă mai purtam cadoul pe care mi-l dăduse Jacob la petrecere.

– Îmi dai voie? întrebă el, întinzând mâna spre lupul micuț de lemn.

Am înghițit cu zgomot.

– Ăăă, sigur.

Își trecu mâna pe sub brățara cu talisman și cântări micuța figurină în palma lui albă ca zăpada. Pentru o fracțiune de secundă, m-am temut. Cea mai ușoară răsucire a degetelor lui putea să o transforme în așchii.

Dar, evident, Edward nu ar face așa ceva. Mi-a fost rușine numai că m-am gândit la așa ceva. Nu făcu decât să cântărească lupul în palmă pentru un moment, apoi îl lăsa să cadă. Se legănă ușor la încheietura mea.

Am încercat să-i citesc expresia în ochi. Nu vedeam altceva decât atenție pe chipul lui; dacă mai *era* altceva, atunci ținea ascuns foarte bine.

– Deci să înțeleg că Jacob Black are voie să-ți dea cadouri.

Nu era nici întrebare, nici acuzație. Doar o confirmare a unui fapt. Dar știam că se referea la ziua mea și la mofturile pe care le-am făcut cu privire la cadouri; nu voiam cadouri. Mai ales nu de la Edward. Nu aveam nici un motiv logic așa că, bineînțeles, toată lumea mă ignorase...

– Și tu mi-ai dat cadouri, i-am amintit eu. Știi că îmi plac darurile făcute de mână.

Își țuguie buzele o secundă.

– Ce părere ai despre cadourile moștenite? Sunt acceptabile?

– La ce te referi?

– La brățara aceasta. Trasă un cerc cu degetul în jurul încheieturii mele. O vei purta mult?

Am ridicat din umeri.

– Pentru că nu vrei să-i rănești sentimentele, sugeră el subtil.

– Sigur, cred că da.

– Nu crezi atunci că este corect..., mă întrebă el, uitându-se la mâna mea în timp ce vorbi. O întoarse cu palma în sus și își trecu degetul de-a lungul venei încheieturii mele. ...dacă aș avea și eu o mică reprezentare?

– Reprezentare?

– Un talisman – ceva care să-ți aducă aminte și *de mine*.

– Tu ești în tot ce am. Nu am nevoie de nimic să-mi aducă aminte.

– Dacă ți-aș da și eu ceva ai purta? insistă el.

– Ceva moștenit? am verificat eu.

– Da, ceva ce am de o vreme.

Zâmbi ca un îngeraș.

Dacă asta ar fi singura reacție la cadoul lui Jacob, atunci aș accepta bucuroasă.

– Orice te face fericit.

– Ai observat nedreptatea? întrebă el, vocea devenindu-i acuzatoare. Pentru că eu sigur am observat-o.

– Ce nedreptate?

Ochii i se îngustară.

– Toată lumea reușește să scape cu bine dacă îți dă cadouri. Toată lumea, în afară de mine. Mi-ar fi plăcut să-ți iau un cadou de absolvire, dar nu am făcut-o. Știam că te-ar fi supărat mai mult decât dacă ar fi făcut-o altcineva. Este absolut nedrept. Ce ai de zis în apărarea ta?

– E ușor. Am ridicat din umeri. Tu ești mai important decât toată lumea. Și tu mi te-ai dăruit *pe tine*. Deja este mai mult decât merit și orice mi-ai dăruia nu face decât să sublinieze și mai mult dezechilibrul dintre noi doi.

Se gândi la asta un moment, după care-și dădu ochii peste cap.

– E ridicol felul în care mă privești.

Mi-am mestecat micul dejun în liniște. Știam că nu m-ar asculta dacă i-aș spune că a înțeles totul pe dos.

Telefonul lui Edward vibră.

Se uită la număr înainte să răspundă.

– Ce este, Alice?

El ascultă, iar eu am așteptat reacția lui, devenind brusc agitată. Dar indiferent ce a spus, nu a fost surprins. A oftat de câteva ori.

– M-am cam prins de chestia asta, spuse el, uitându-se în ochii mei dezaprobator. A vorbit în somn.

Am roșit. Oare ce spusese de data asta?

– Mă ocup eu, promise el. Se uită urât la mine când închise telefonul. Ar fi ceva ce-ai vrea să discuți cu mine?

Am rămas pe gânduri preț de o clipă. Având în vedere avertismentul lui Alice de noaptea trecută, mi-am cam dat seama de ce sunase. Apoi mi-am adus aminte ce vise agitate am avut cât am dormit pe parcursul zilei – vise în care alergam după Jasper, încercând să-l urmez și să găsesc poiana prin pădurile labirintice, știind că urma să-l găsesc pe Edward acolo... pe Edward și pe monștrii care voiau să mă ucidă, dar fără să-mi pese de ei pentru că decizia mea fusese deja luată – și puteam de asemenea să-mi imaginez cam ce auzise Edward cât dormeam.

Mi-am ținut buzele un moment, nefiind în stare să-i întălnesc privirea. El aștepta.

– Mi-a plăcut ideea lui Jasper, am spus eu într-un târziu. El mârâi.

– Vreau să ajut. Trebuie să fac *ceva*, am insistat eu.

– Nu ne-ai ajuta cu nimic dacă te-ai pune în pericol.

– Jasper crede că da. Este domeniul *lui* de expertiză.

Edward se uită urât la mine.

– Nu poți să mă ții departe, l-am amenințat eu. Nu am de gând să mă ascund prin pădure în timp ce voi toți vă asumați riscuri pentru mine.

Am văzut dintr-odată că încerca să-și ascundă un zâmbet.

– Alice nu te vede *în* poiană, Bella. Te vede împiedicându-te prin pădure în căutarea noastră. Nu vei putea să ne găsești; nu vei face decât să-mi iei mie și mai mult timp să te gălesc după aceea.

Am încercat să fiu la fel de relaxată ca el.

– Asta pentru că Alice nu l-a luat în calcul pe Seth Clearwater, am spus eu politicoasă. Dacă l-ar fi luat în calcul, evident că nu ar fi putut să mai vadă nimic. Dar se pare că Seth vrea să fie acolo la fel de mult ca și mine. Nu mi-ar fi prea greu să-l conving să-mi arate drumul.

Se văzu o clipă că era furios, dar apoi trase adânc aer în piept și se stăpâni.

– Da, ar fi putut să meargă... dacă nu mi-ai fi spus. Acum o să-l rog pur și simplu pe Sam să-i dea lui Seth anumite ordine. Oricât de mult ar vrea, Seth nu va putea să ignore o astfel de interdicție.

Mi-am menținut zâmbetul plăcut.

– De ce i-ar da Sam aceste ordine? Dacă îi spun eu cum ar ajuta dacă aș fi și eu acolo? Pariez că Sam ar prefera să-mi facă mie un serviciu în loc să-ți facă ție.

A trebuit să se stăpânească din nou.

– Poate ai dreptate. Dar sunt sigur că Jacob ar fi la fel de înverșunat să-i dea aceleași ordine.

M-am încruntat.

– Jacob?

– Jacob este al doilea la conducere. Nu ți-a spus niciodată asta? Și ordinele lui trebuie urmate.

Mă învinse și, judecând după zâmbetul lui, știa și el asta. Mi se încreți fruntea. Jacob va fi de partea lui în această singură privință – eram sigură de asta. Și nu, Jacob *nu-mi spusese* niciodată chestia aceea.

Edward profită de faptul că momentan eram bulversată pentru a continua pe un ton suspicios de potolit și înțelegător:

– Am tras cu ochiul aseară în mintea haitei. A fost mai bine decât dacă m-aș fi uitat la o telenovelă. Habar n-aveam cât de complexă este dinamica în cazul unei haite atât de mari. Influența individului împotriva unui psihic multiplu... Absolut fascinant.

Încerca în mod clar să mă distragă. M-am uitat urât la el.

– Jacob are multe secrete, spuse el, rânjind.

Nu am răspuns, am continuat să mă uit urât fără să-mi uit ideea în așteptarea unei ocazii să o reiau.

– De exemplu, l-ai observat pe lupul gri mai mic de seara trecută?

Am dat înțepată din cap.

El chicoti.

– Își iau legende la atât de în serios! Se pare că sunt lucruri pentru care nici una dintre poveștile lor nu-i pregătesc.

Am oftat.

– OK, am mușcat momeala. Despre ce vorbești?

– Ei au crezut mereu fără să șovăie că numai nepoții direcți ai lupului original au puterea să se transforme.

– Deci s-a schimbat cineva care nu este descendent direct?

– Nu. Ea este descendent direct în toată regula.

Am clipit, după care am căscat ochii.

– *Ea?*

El încuviință din cap.

– Te știe. Numele ei este Leah Clearwater.

– Leah e vârcolac? am țipat eu. Cum? De cât timp? De ce nu mi-a spus Jacob?

– Sunt lucruri pe care nu au voie să le spună – de exemplu, numărul lor. După cum am mai spus, când Sam dă un ordin, haita nu poate pur și simplu să-l ignore. Jacob a avut foarte mare grijă să se gândească la alte lucruri în preajma mea. Dar, bineînțeles, după seara trecută a ieșit totul la iveală.

– Nu pot să cred. Leah Clearwater! Dintr-odată mi-am amintit că atunci când Jacob vorbea despre Leah și Sam, s-a oprit deodată ca și cum ar fi spus deja prea mult – după ce a spus ceva de genul că Sam trebuie să se uite în ochii lui Leah în fiecare zi și să știe că i-a încălcat toate promisiunile... Leah pe stâncă, o lacrimă strălucindu-i pe obraz când Bătrânul Quil a vorbit despre povara și sacrificiul pe care fiii Quileute le împart... Și Billy, petrecea mult timp cu Sue pentru că avea probleme cu copiii ei... și aici problema era de fapt că amândoi erau acum vârcolaci!

Nu mă gândisem prea mult la Leah Clearwater în afară de momentele când mi-a părut rău pentru pierderea ei când a murit Harry și apoi mi-a fost milă de ea din nou când Jacob mi-a spus povestea ei, despre cum dragostea aceea ciudată la prima vedere dintre Sam și verișoara ei, Emily, îi frânsese inima lui Leah.

Iar acum face parte din haita lui Sam, îi aude gândurile... și nu și le poate ascunde pe ale ei.

„Nu ai pic de intimitate, nu ai secrete, îmi spusese Jacob. Toate lucrurile de care-ți este rușine sunt expuse să le vadă toată lumea.“

– Biata Leah, am șoptit.

Edward respiră cu zgomot.

– Le face viața extraordinar de neplăcută. Nu sunt sigură că merită mila ta.

– Ce vrei să spui?

– Este și așa destul de greu pentru ei să-și împărtășească toate gândurile. Majoritatea încearcă să coopereze, să ușureze

lucrurile. Când unul dintre membri devine răutăcios, este dureros pentru toată lumea.

– Are motive, am mormăit eu, fiind încă de partea ei.

– Da, știu, spuse el. Dorința aceea de nestăpânit de a fi cu cineva este unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am văzut în viața mea și, crede-mă, am întâlnit multe chestii ciudate. Își scutură capul nevenindu-i să creadă. Felul în care Sam este legat de Emily a lui este imposibil de descris – sau ar trebui să spun *Sam al ei*. Sam chiar nu a avut de ales. Situația asta îmi aduce aminte de *Visul unei nopți de vară* cu tot haosul cauzat de vrăjile de dragoste ale zânelor... e ceva magic. Zâmbi. Este aproape la fel de puternic ca ceea ce simt eu pentru tine.

– Biata Leah! am spus eu din nou. Dar ce vrei să spui cu răutăcioasă?

– Aduce mereu la suprafață lucruri la care ar prefera să nu se gândească, explică el. Spre exemplu cu Embry.

– Ce-i cu Embry? am întrebat eu surprinsă.

– Acum șaptesprezece ani, mama lui s-a mutat din rezervația Makah, când era însărcinată cu el. Ea nu este din Quileute. Toată lumea a presupus că l-a lăsat pe tatăl lui în urmă în rezervația Makah. Și apoi Embry a intrat în haită.

– Și?

– Deci principalii candidați să-i fie tată sunt Quil Ateara Senior, Joshua Uley sau Billy Black, toți trei fiind bineînțelese căsătoriți la vremea respectivă.

– Nu! am icnit eu. Edward avea dreptate – era exact ca o telenovelă.

– Acum Sam, Jacob și Quil se întreabă fiecare cine este frate vitreg cu Embry. Tuturor le-ar plăcea să creadă că este Sam, din moment ce tatăl lui nu a fost niciodată un model. Dar îndoiala persistă. Jacob nu a putut să-l întrebe niciodată pe Billy chestia asta.

– Uau. Și ai aflat toate astea într-o singură seară?

– Mîntea haitei este fascinantă. Toți gîndesc împreună și separat în același timp. Sunt atâtea lucruri de citit!

Părea să-i pară puțin rău. Era ca cineva care a fost nevoit să închidă o carte bună chiar înainte de punctul culminant. Am râs.

– Haita este fascinantă, am fost eu de acord. Aproape la fel de fascinantă ca tine când încerci să-mi distragi atenția.

Expresia lui deveni din nou politicoasă – un chip perfect de jucător de poker.

– Trebuie să fiu și eu în poiană, Edward.

– Nu, spuse el pe un ton sentențios.

Îmi veni deodată în minte o altă cale de a-l convinge.

Nu era atât de important să fiu eu în poiană. Simțeam doar nevoia de a fi acolo unde era Edward.

„Crud. M-am acuzat pe mine. Egoism, egoism, egoism! Nu o face!“

Mi-am ignorat instinctele pozitive. Cu toate astea, nu mă puteam uita la el în timp ce vorbeam. Sentimentul de vinovăție mă făcu să-mi plec ochii spre masă.

– OK, uite ce e, Edward, am șoptit eu. Uite care e chestia... Deja am înnebunit o dată. Îmi cunosc limitele. *Și nu voi putea suporta să plec din nou.*

Nu m-am uitat în sus să-i văd reacția, de teamă să nu văd câtă durere îi provocam. I-am auzit respirația bruscă și tăcerea de după. M-am uitat la masa de lemn întunecată, dorindu-mi să-mi pot retrage cuvintele. Dar știind că probabil nu aş face-o. Nu dacă va funcționa.

Dintr-odată, brațele lui erau în jurul meu, mâinile lui mângâindu-mi fața și brațele. *El mă consola pe mine.* Sentimentul de vinovăție îl copleșea. Dar instinctul de supraviețuire era mai puternic. Nu aveam nici o îndoială că principala lui grijă era supraviețuirea mea.

– Știi că nu este așa, Bella, murmură el. Nu voi fi departe și se va termina totul repede.

– Nu pot suporta, am insistat eu, încă uitându-mă în jos. Nu pot suporta să nu știu dacă te mai întorci sau nu. Cum trec eu prin asta, indiferent cât de repede se termină?

El oftă.

- Va fi ușor, Bella. Nu ai nici un motiv să te temi.
- Nici unul?
- Nici unul.
- Și toată lumea va fi bine?
- Toată lumea, îmi promise el.
- Deci nu există nici un motiv să vin și eu în poiană?
- Evident că nu. Alice tocmai mi-a spus că au ajuns la nouăsprezece. Vom putea să le venim de hac cu ușurință.

- Corect – ai spus că e așa de ușor încât cineva poate sta pe tușă, am repetat eu ce-mi spusese el cu o seară în urmă. Ai vorbit serios?

- Da.

Mi se părea prea simplu – probabil că își dădu seama.

- Atât de ușor încât ai putea *tu* să stai pe tușă?

După un moment lung de liniște, m-am uitat în sus la expresia lui.

Avea din nou chipul acela de jucător de poker.

Am tras adânc aer în piept.

- Deci e ori una, ori alta. Ori pericolul este mai mare decât vrei tu ca eu să știu, caz în care ar fi mai bine să fiu și eu acolo să ajut cât îmi stă în putință. Sau... va fi atât de ușor încât vor putea să se descurce fără tine. Care să fie?

El nu vorbește.

Știam la ce se gândea – la același lucru ca și mine. Carlisle. Esme. Emmett. Rosalie. Jasper. Și... m-am forțat să mă gândesc la ultimul nume. Și Alice.

M-am întrebat dacă sunt un monstru. Nu genul acela de monstru care credea că este el, ci unul real. Felul acela de monstru care face rău oamenilor. Felul acela de monstru care nu are limite când este vorba de ceea ce vrea.

Iar ceea ce voiam eu era să-l țin în siguranță, în siguranță cu mine. Există vreo limită până unde puteam să merg în ceea ce privește ce-aș sacrifica pentru asta? Nu eram sigură.

- Îmi ceri să-i las să lupte fără ajutorul meu? spuse el încet.

– Da. Eram atât de distrusă pe dinăuntru încât m-am mirat că-mi puteam menține vocea liniștită. Sau să mă lași să fiu acolo. Ori una, ori alta, atâta timp cât suntem împreună.

Trase adânc aer în piept, după care expiră încet. Își mișcă mâinile și le puse de o parte și de alta a feței mele, forțându-mă să-i întâlnesc privirea. Se uită în ochii mei îndelung. M-am întrebat ce căuta și ce-a fost ceea ce a găsit. Oare îmi citea pe chip vina care îmi strângea și stomacul provocându-mi greață?

Ochii lui se încărcară de un sentiment pe care nu-l puteam descifra și lăasă o mână în jos și scoase din nou telefonul.

– Alice, oftă el. Ai putea fi puțin dădăcă pentru Bella? Ridică o sprânceană, provocându-mă să obiectez la folosirea cuvântului. Trebuie să vorbesc cu Jasper.

Bineînțeles că Alice a fost de acord. Puse telefonul deoparte și continuă să se uite la fața mea.

– Ce vrei să-i spui lui Jasper? am șoptit eu.

– Vreau să discut... posibilitatea să stau pe tușă.

Era ușor de văzut cât de greu îi era să rostească asta.

– Îmi pare rău.

Și *chiar* îmi părea rău. Uram faptul că îl puneam să facă asta. Dar nu suficient să pot afișa un zâmbet fals și să-i spun să se ducă fără mine. În mod clar nu atât de mult.

– Nu-ți cere scuze, spuse el, zâmbind puțin. Să nu te temi niciodată să-mi spui ce simți, Bella. Dacă asta este ce ai tu nevoie... El ridică din umeri. Tu ești prioritatea mea.

– Nu am vrut să sune așa – adică să trebuiască să mă alegi pe mine, și nu familia ta.

– Știu asta. Și, în plus, nu asta mi-ai cerut. Tu mi-ai dat două alternative cu care puteai supraviețui, iar eu am ales-o pe aceea cu care aș putea *eu* supraviețui. Așa ar trebui să funcționeze compromisul.

M-am aplecat în față și mi-am pus fruntea pe pieptul lui.

– Mulțumesc, am șoptit eu.

– Oricând, îmi răspunse el, sărutându-mi părul. Orice.

Nu se mișcă timp de un moment lung. Mi-am ținut fața ascunsă, lipită de cămașa lui. Două voci se luptau la mine în cap. Una din ele îmi spunea să fiu cuminte și curajoasă, iar cealaltă îi spunea celei bune să-ți țină gura.

– Cine e a treia nevastă? mă întrebă el deodată.

– Poftim? am spus eu nedumerită.

Nu-mi aminteam să fi avut din nou visul acela.

– Mormăiai ceva aseară despre o „a treia nevastă“. Restul avea puțin sens, dar aici m-ai pierdut.

– Aha. Ăăă, da. E doar una dintre poveștile pe care le-am auzit la grătar în seara aceea. Am ridicat din umeri. Cred că m-a influențat.

Edward se îndepărtă de mine și-și lăsă capul într-o parte, nedumerit probabil de nuanța incomodă din vocea mea.

Înainte să apuce să întrebe, Alice apăru în pragul ușii din bucătărie cu o expresie dezamăgită.

– O să pierzi toată distracția, bombăni ea.

– Bună, Alice, o salută el.

Își puse un deget sub bărbia mea și-mi ridică fața să mă sărute de la revedere.

– Mă întorc mai pe seară, îmi promise el. Mă duc să rezolv asta cu ceilalți, să reorganizăm lucrurile.

– OK.

– Nu ai mare lucru de organizat, spuse Alice. Le-am spus deja. Emmett e încântat.

Ieși pe ușă și mă lăsă să o înfrunt pe Alice.

Ea se uită urât la mine.

– Iartă-mă, mi-am cerut eu iar scuze. Crezi că așa va fi mai periculos pentru voi?

Ea pufni.

– Îți faci prea multe griji, Bella. O să îmbătrânești prematur.

– Atunci, de ce ești supărată?

– Edward e așa de îmbufnat când nu-i ies lucrurile cum vrea el. Nu fac decât să anticipez cum va fi să locuiesc cu el în următoarele luni. Se strâmbă. Dar presupun că, dacă de asta

depinde sănătatea ta mintală, merită. Totuși, mi-aș dori să-ți poți controla pesimismul, Bella. Este atât de inutil!

– Tu l-ai lăsa pe Jasper să meargă fără tine? am vrut eu să știu.

Alice se strâmbă.

– Asta-i altceva.

– Cum să nu?!

– Du-te și te aranjează! îmi ordonă ea. În cincisprezece minute vine Charlie și, dacă arăți în halul ăsta, nu te mai lasă să ieși.

Uau, chiar pierdusem toată ziua. Mi se părea așa o risipă. M-am bucurat că nu va mai trebui să-mi pierd timpul dormind.

Când Charlie ajunsese acasă, eram prezentabilă – îmbrăcată, părul arătând decent și mă aflam în bucătărie unde puneam cina pe masă. În locul în care stătea Edward de obicei se afla Alice, lucru care păru să-i lumineze ziua lui Charlie.

– Bună, Alice! Ce mai faci, draga mea?

– Sunt bine, Charlie, mulțumesc.

– Văd că ai reușit să te dai jos din pat, somnoroaso, îmi spuse el când m-am așezat lângă el, apoi se întoarse înapoi spre Alice. Toată lumea vorbește despre petrecerea pe care au dat-o părinții tăi azi-noapte. Cred că aveți o grămadă de strâns de pe urma ei.

Alice ridică din umeri. Cunoscând-o pe ea, treaba era deja rezolvată.

– A meritat, spuse ea. A fost o petrecere grozavă.

– Unde-i Edward? Întrebă el morocănos. Ajută la curățenie?

Alice oftă, iar chipul ei se întristă. Probabil că juca teatru, dar era prea perfect ca să bag mâna în foc.

– Nu. E plecat să plănuiască un weekend cu Emmett și Carlisle.

– Iar fac drumeții?

Alice încuviință din cap, chipul devenindu-i brusc oropsit.

– Da, se duc *toți*, cu excepția mea. Mergem mereu în drumeții la sfârșitul fiecărui an școlar, e felul nostru de a sărbători, dar anul acesta am hotărât că aș prefera să ies la cumpărături

decât să fac drumeții și n-a vrut nici unul să rămână cu mine. Sunt abandonată.

Fața i se încruntă, părea atât de dezamăgită că Charlie se aplecă automat spre ea cu mâna ridicată, încercând să o ajute cumva. M-am uitat suspicioasă la ea. Ce făcea?

– Alice, dragă, ce-ar fi să vii să stai la noi, se oferi Charlie. Nu aş vrea să te știu singură-singurică în casa aceea mare.

Ea oftă. Ceva îmi zdrobi piciorul pe sub masă.

– Au! am protestat eu.

Charlie se întoarse spre mine.

– Ce?

Alice îmi aruncă o privire frustrată. Mi-am dat seama că i se părea că sunt foarte înceată în seara asta.

– M-am lovit la degetul de la picior, am bombănit eu.

– Aha. Se uită iar la Alice. Deci, ce zici?

Ea mă călcă din nou pe picior, nu atât de tare de data asta.

– Ăăă, tată, știi că nu prea avem cele mai bune condiții de cazare aici. Pariez ca Alice nu vrea să doarmă la mine pe jos...

Charlie își țuguie buzele. Alice făcu din nou o față dezamăgită.

– Poate că Bella ar putea să stea acolo cu tine, sugeră el. Doar până când se întorc ai tăi.

– Vai, ai face asta, Bella? îmi zâmbi Alice încântată. Nu te deranjează să mergi cu mine la cumpărături, nu?

– Sigur că nu. Cumpărături. OK.

– Când pleacă? întrebă Charlie.

Alice se întristă iar.

– Măine.

– Când vrei să vin? am întrebat eu.

– După cină, presupun, spuse ea și apoi își duse un deget la bărbie, gânditoare. Nu ai nici un plan, sâmbătă, nu? Vreau să ieșim din oraș să facem cumpărături și o să ne ia toată ziua.

– Nu în Seattle, sări Charlie încruntat.

- Evident că nu, fu Alice de acord pe loc, deși știam amândouă că orașul avea să fie foarte sigur sâmbătă. Mă gândeam că poate mergem în Olympia...

- O să-ți placă, Bella. Charlie era vesel de ușurare. Du-te și-ți petrece ziua în afara orașului.

- Mda, tată. O să fie grozav.

Dintr-o singură discuție fără mari bătaii de cap, Alice îmi lăsase ziua liberă pentru bătaie.

Edward se întoarse nu cu mult mai târziu. Acceptă urările lui Charlie pentru drumeție fără să fie surprins. Pretinse că pleacă dimineața devreme și îmi spuse noapte bună înainte de ora obișnuită. Alice plecă cu el.

Am spus că merg la culcare, la scurt timp după plecarea lor.

- Doar nu ești obosită, protestă Charlie.

- Puțin, am mințit eu.

- Nici nu-i de mirare că preferi să sari peste petreceri, bombăni el. Îți ia atât de mult timp să te refaci!

La etaj, Edward era întins la mine pe pat.

- La ce oră ne întâlnim cu lupii? am șoptit eu în timp ce mă întindeam lângă el.

- Într-o oră.

- Asta-i bine. Jake și prietenii lui au nevoie de somn.

- Nu au nevoie de atât de mult somn ca tine, îmi atrase el atenția.

Am trecut la alt subiect, presupunând că era gata să încerce să mă convingă să rămân acasă.

- Ți-a spus Alice că mă răpește iar?

El rânji.

- De fapt nu face ea asta.

M-am uitat la el derutată, iar el râse încet de expresia feței mele.

- Eu sunt singurul care are voie să te țină ostatică, ai uitat? Alice merge la vânătoare cu ceilalți. El oftă. Presupun că eu nu trebuie să mai fac asta acum.

- Tu mă răpești?

El încuviință din cap.

M-am gândit puțin la asta. Fără Charlie să asculte de jos și să mă verifice din când în când. Și fără o casă plină de vampiri mereu treji cu auzul ultra fin și cărora nu le scapă nimic... Doar el și cu mine – cu adevărat singuri.

– E în regulă? mă întrebă el, îngrijorat de tăcerea mea.

– Ei bine... da, cu excepția unui lucru.

– Ce lucru?

Ochii îi erau neliniștiți. Era peste puterile mele de înțelegere, dar, cumva, încă mai părea nesigur de mine. Poate că trebuia să mă fac mai clară.

– De ce nu i-a spus Alice lui Charlie că plecați *în seara asta*?

El râse ușurat.

M-am bucurat de drumul până în poiană mai mult decât cu o seară în urmă. Încă mă simțeam vinovată, încă îmi era frică, dar nu mai eram îngrozită. Mă simțeam destul de bine. Puteam vedea dincolo de ceea ce avea să urmeze și aproape credeam că *se putea* să fie totul bine. Edward nu avea aparent nimic împotriva să nu ia parte la luptă... era greu de crezut că nu avea să fie ușor. Nu și-ar fi lăsat familia dacă ar fi fost de altă părere. Poate că Alice avea dreptate și-mi făceam prea multe griji.

Am ajuns ultimii în poiană.

Jasper și Emmett deja se luptau – judecând după râsetele lor, doar se încălzeau. Alice și Rosalie stăteau pe pământul tare, privind. Esme și Carlisle vorbeau la câțiva metri depărtare cu capetele apropiate, mână în mână, fără să fie atenți.

Era mult mai lumină în seara asta, luna strălucind printre norii subțiri și-i vedeam cu ușurință pe cei trei lupi care stăteau la marginea ringului de antrenament, departe fiecare unul de altul, pentru a privi din unghiuri diferite.

Mi-a fost de asemenea ușor să-l recunosc pe Jacob; l-aș fi recunoscut imediat, chiar și fără să ridice privirea și să se uite la noi când a simțit că ne apropiem.

– Unde-s restul lupilor? am întrebat eu.

– Nu este nevoie să fie toți aici. Unul dintre ei ar fi suficient, dar Sam nu a avut suficientă încredere în noi să-l trimită doar pe Jacob, deși el era dispus. Quil și Embry sunt... presupun că i-ai putea numi oamenii lui de bază.

– Jacob are încredere în voi.

Edward încuviință din cap.

– Are încredere că n-o să-l omorâm. Dar cam atât.

– Participi și tu în seara asta? am întrebat eu șovăielnic.

Știam că avea să-i fie aproape la fel de greu cum mi-ar fi fost mie să fiu lăsată în urmă. Poate chiar mai greu.

– Îl voi ajuta pe Jasper când va avea nevoie. Vrea să încerce niște grupări inegale, să-i învețe cum să se descurce cu atacatori multipli.

El ridică din umeri.

Și un nou val de panică îmi zgudui scurtul moment de încredere.

Încă erau mai puțini decât ei. Nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile.

M-am uitat la teren, încercând să-mi ascund reacția.

Nu era locul potrivit în care să mă uit chinându-mă să mă mint singură, că deznodământul va fi pe placul meu, căci, evitând să mă uit la membrii familiei Cullen și ferindu-mi privirea de imaginea luptei lor în joacă ce avea să fie adevărată și aducătoare de moarte în doar câteva zile, Jacob îmi prinse privirea și zâmbi.

Era același rânjet de lup ca mai înainte, ochii lui îngustându-se ca atunci când avea înfățișare umană.

Îmi era greu să cred că nu demult mi se păreau înfricoșători vârcolacii, pierdusem nopți de somn din cauza coșmarurilor cu ei.

Știam fără să întreb care era Embry și care era Quil. Embry era în mod clar lupul mai slab cu pete întunecate pe spate care se uita răbdător în timp ce Quil –, cu botul mai deschis la culoare – se agita încontinuu, arzând de nerăbdare să intre și el în joc. Nu păreau monștri, nici măcar așa. Erau prieteni.

Erau niște prieteni care nu arătau nici pe de parte atât de indestructibili ca Emmett și Jasper, care se mișcau mai repede ca niște cobre în timp ce lumina lunii strălucea pe pielea lor tare ca granitul. Erau niște prieteni care păreau să nu înțeleagă pericolul în care intrau. Prieteni care încă mai erau cumva muritori, prieteni care puteau sângera, prieteni care puteau muri...

Încrederea lui Edward era convingătoare; în mod clar, nu avea de ce să se îngrijoreze foarte tare pentru familia lui. Dar ar suferi dacă i s-ar întâmpla ceva unuia dintre lupi? Oare avea vreun motiv să se îngrijoreze, dacă posibilitatea aceasta n-l deranja? Încrederea lui Edward se referea doar la o parte dintre cei pentru care îmi făceam eu griji.

Am încercat să-i răspund lui Jacob la zâmbet, înghițind în sec să-mi alung nodul din gât. Nu prea am reușit.

Jacob sări ușor în picioare, agilitatea lui contrastând cu greutatea, și veni agale spre mine și Edward, care stăteam pe margine.

– Jacob, îl salută Edward politicos.

Jacob îl ignoră, ochii lui întunecați fiind ațintiți asupra mea. Își puse capul jos la nivelul meu și, ca și ieri, îl înclină într-o parte. Un scâncet încet îi ieși din bot.

– Sunt bine, am răspuns eu fără să am nevoie de traducerea pe care Edward era pe cale să mi-o facă. Sunt doar îngrijorată, știi și tu.

Jacob continuă să se uite la mine.

– Vrea să știe de ce, murmură Edward.

Jacob mârâi – nu amenințător, ci enervat –, iar buza lui Edward se strâmbă.

– Ce? am întrebat eu.

– Crede că traducerile mele lasă de dorit. Ceea ce a gândit de fapt a fost: „Ce prostie. Ce motiv ai avea să fii îngrijorată?” Am intervenit pentru că mi s-a părut nepolitic.

Am zâmbit puțin, fiind prea neliniștită ca să mă mai simt amuzată.

– Am multe motive să fiu îngrijorată, i-am spus eu lui Jacob. Cum ar fi că o grămadă de lupi foarte nechibzuți o să fie răniți. Jacob râse lătrând sacadat.

Edward oftă.

– Jasper are nevoie de ajutor. Te descurci și fără interpret?

– Mă descurc.

Edward mă privi gânditor preț de un minut, expresia lui fiind greu de înțeles, după care se întoarse și se duse acolo unde-l aștepta Jasper.

M-am așezat jos în locul în care mă aflam. Pământul era rece și incomod.

Jacob făcu un pas în față, după care se uită iar la mine, un scâncet ridicându-i-se din gât. Mai făcu jumătate de pas.

– Du-te fără mine, i-am spus eu. Nu vreau să mă uit.

Jacob își aplecă din nou capul pe-o parte un moment, după care se ghemui pe pământ lângă mine cu un oftat din piept.

– Serios, poți să te duci, l-am asigurat eu.

Nu răspunse, nu făcu decât să-și pună capul pe labe.

M-am uitat la norii de un argintiu aprins din cauză că nu voiam să mă uit la luptă. Imaginația mea avea material mai mult decât suficient. Bătea vântul în poiană, iar eu tremuram.

Jacob se apropie de mine, lipindu-și blana caldă de partea mea stângă.

– Ăăă, mersi, am murmurat eu.

După câteva minute m-am sprijinit de umărul lui lat. Era mult mai confortabil așa.

Norii se mișcau încet de-a lungul cerului, întunecându-se și luminându-se pe măsură ce petice groase treceau peste lună.

Am început absentă să mă joc cu degetele prin blana de pe gâtul lui. Scoase din gât același mârâit ciudat pe care-l auzisem și ieri. Părea un sunet familiar. Era mai dur și mai sălbatic decât torsul pisicii, dar exprima aceeași mulțumire.

– Știi, n-am avut niciodată câine, am meditat eu. Mereu mi-am dorit unul, dar Renée este alergică.

Jacob râse; corpul lui se cutremură sub mâna mea.

– Nu ești deloc îngrijorat pentru sâmbătă? am întrebat eu.
Își întoarse capul enorm spre mine ca să-l văd cum își dă ochii peste cap.

– Mi-aș dori să fiu și eu atât de optimistă.

Își sprijini capul de piciorul meu și începu iar să mârâie. Și chiar m-am simțit puțin mai bine.

– Deci avem ceva drumeții de făcut mâine.

El mormăi; sunetul era entuziasmat.

– S-ar putea să fie un drum *lung*, l-am prevenit eu. Edward nu judecă distanțele la fel ca oamenii normali.

Jacob iar râse scoțând un lătrat.

M-am făcut și mai comodă în blana lui caldă, odihnindu-mi capul pe gâtul lui.

Era ciudat. Chiar dacă era ciudat să fie lup, am simțit că Jake și cu mine eram la fel ca înainte – amici la cataramă – , și nu cum am fost în ultimele dăți când Jacob avea înfățișare umană. Era ciudat că simțeam asta din nou aici, din moment ce eu crezusem că transformarea lui în lup reprezenta cauza rupturii.

Simulările continuă în poiană, iar eu m-am uitat la luna încețoșată.

20. COMPROMIS

Totul era gata.

Eram îmbrăcată bine pentru vizita mea de două zile la „Alice“ și geanta cu bagaje mă aștepta pe locul pasagerului din camioneta mea. Dădusem biletele la concert Angelei, lui Ben și lui Mike. Mike avea de gând să o ia pe Jessica, exact așa cum sperasem. Billy împrumutase barca Bătrânului Quil Ateara și-l invitasese pe Charlie să pescuiască pe mare înainte de meci. Collin și Brady, cei mai mici vârcolaci, rămâneau să protejeze rezervația La Push – deși erau doar niște copii, ambii având doar treisprezece ani. Oricum, Charlie va fi mai în siguranță decât oricine rămânea în Forks.

Am făcut tot ce am putut. Am încercat să accept asta și să las la o parte, cel puțin astă-seară, lucrurile care nu-mi stăteau în putere. Într-un fel sau altul, totul se va termina în patruzeci și opt de ore. Aproape că mă liniștea gândul acesta.

Edward îmi ceruse să mă relaxez, iar eu aveam să fac tot posibilul.

– Am putea pentru o singură noapte să uităm de orice în afară de mine și de tine? mă rugase el, privindu-mă stăruitor. Mi se pare că nu avem niciodată destul timp pe care să-l petrecem așa. Am nevoie să fiu cu tine. Doar cu tine.

Nu era greu să fiu de acord cu o asemenea cerere, deși știam că era ușor de zis, dar greu de făcut, căci mi-era greu să-mi uit

temerile. Alte gânduri îmi umblau prin cap acum știind că noaptea aceasta aveam să fim singuri, lucru care ar ajuta.

Erau câteva lucruri care se schimbaseră.

De exemplu, eram gata.

Eram gata să intru în familia lui și în lumea lui. Măcar atât mă învățaseră teama și vina, și neliniștea pe care le simțeam acum. Avusesem ocazia să mă gândesc bine la acest lucru – în timp ce mă uitam la luna ițită printre nori și îmi odihneam capul pe un vârcolac – și știam că nu aveam să intru iar în panică. Data viitoare când ne va mai lua ceva prin surprindere, urma să fiu și eu pregătită. Voi fi un avantaj, nu o piedică. Nu va mai trebui să alegă niciodată între mine și familia lui. Vom fi parteneri ca Alice și Jasper. Data viitoare îmi voi juca și eu rolul.

Aveam să aștept până când nu voi mai avea o sabie atârându-mi deasupra capului, pentru ca Edward să fie mulțumit. Dar nu era necesar. Mă simțeam pregătită.

Exista o singură parte lipsă.

O parte, pentru că erau unele lucruri care *nu* se schimbaseră – de exemplu modul disperat în care îl iubeam. Avusesem destul timp să mă gândesc la semnificațiile pariului făcut de Jasper și Emmett – să-mi dau seama de lucrurile pe care aveam să le pierd odată cu umanitatea mea și la ce nu eram dispusă să renunț. Știam ce experiență umană trebuia să trăiesc din plin înainte să devin inumană.

Așa că aveam niște lucruri de lămurit în seara asta. După tot ce văzusem în ultimele două zile, nu mai credeam în cuvântul *imposibil*. Trebuia ceva mai mult decât atât pentru a mă opri.

OK, bine, să fim sinceri, probabil că avea să fie mai complicat de atât. Dar eram dispusă să încerc.

Așa hotărâtă cum eram, nu m-a surprins faptul că încă aveam emoții în timp ce-mi conduceam camioneta pe alea lungă spre casa lui – tremuram neștiind cum să fac ce îmi propusesem. El stătea pe locul pasagerului, chinuindu-se să nu zâmbească de cât de încet mergeam. Am fost surprinsă că nu insistase să conducă el, dar în seara asta părea mulțumit să meargă la viteza mea.

Se întunecase deja când am ajuns acasă. În ciuda acestui fapt, curtea strălucea de luminile provenind de la fiecare fereastră.

De îndată ce am oprit motorul, el era la portiera mea, deschizându-mi-o. Mă ridică din mașină cu un braț, luându-mi geanta din camionetă și punând-o pe umăr. Buzele lui le găsiră pe ale mele când am auzit cum a închis portiera cu piciorul în spatele meu.

Fără să întrerupă sărutul, mă ridică să mă ghemuiesc în brațele lui și mă duse în casă.

Era ușa din față deja deschisă? Nu știam. Ajunsesem totuși înăuntru, iar eu mă simțeam amețită. Trebuia să-mi aduc aminte să respir.

Sărutul acesta nu mă speria. Nu era ca înainte când simțeam teama și panica lui că nu-și va păstra controlul. Buzele lui nu erau înverșunate, ci entuziaste – părea la fel de încântat ca și mine că aveam toată noaptea să ne concentrăm asupra noastră. Continuă să mă sărute câteva minute, rămânând acolo la intrare; părea mai puțin precaut decât de obicei, gura lui fiind rece și hotărâtă peste a mea.

Am început să mă simt optimistă cu prudență. Poate că nu va fi atât de greu cum m-am așteptat să obțin ce vreau.

Nu, evident că va fi exact la fel de greu.

Chicotind încet, mă îndepărtă și mă ținu cam la o distanță de un braț.

– Bine ai venit acasă, spuse el cu ochii senini și calzi.

– Sună bine, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

Mă puse cu delicatețe pe picioarele mele. Mi-am înfășurat ambele brațe în jurul lui, refuzând să fie vreun spațiu între noi.

– Am ceva pentru tine, spuse el pe un ton relaxat.

– Oh?

– Cadoul tău moștenit, mai ții minte? Ai spus că se acceptă.

– A, așa este. Presupun că am spus așa ceva.

El chicoti când văzu șovăiala mea.

– Este în camera mea. Mă duc să-l aduc?

În camera lui?

– Sigur, am zis, simțindu-mi gândurile abătute când mi-am împletit degetele cu ale lui. Să mergem.

Probabil că ardea de nerăbdare să-mi dea non-cadoul meu, pentru că viteza umană nu era destul de rapidă pentru el. Mă luă iar în brațe și zbură pe scări spre camera lui. Mă puse jos la ușă și se grăbi spre dulapul lui.

Înainte să apuc să mai fac un pas el, era înapoi, dar eu l-am ignorat și m-am dus la patul imens și auriu, m-am așezat pe margine și apoi am alunecat în centru. M-am ghemuit cu brațele în jurul genunchilor.

– OK, am bombănit eu. Acum că mă aflu unde voiam, îmi permiteam să fac ceva nazuri. Dă-mi-l.

Edward râse.

Se cățăra pe pat lângă mine și inima începu să-mi bată neregulat. Să sperăm că va interpreta asta ca o emoție prilejuită de faptul că primeam cadouri.

– Ceva moștenit, îmi aminti el serios.

Îmi trase încheietura stângă din jurul piciorului și îmi atinse brățara argintie un moment. Apoi îmi dădu brațul înapoi.

Am examinat-o cu grijă. În partea opusă a lupului de pe lanț, atârna un cristal strălucitor în formă de inimă. Era tăiat într-un milion de fațete, așa că strălucea chiar și în lumina slabă de la lampă. Am tras aer în piept și am oftat ușor.

– A fost al mamei mele. Ridică dezaprobat din umeri. Am moștenit destul de multe fleacuri din astea. Câteva le-am dat lui Esme și lui Alice. Așa că în mod clar nu e mare lucru.

Am zâmbit melancolică de asigurarea lui.

– Dar mi s-a părut o reprezentare bună, continuă el. Este tare și rece. Râse. Și face curcubeie în lumina soarelui.

– Ai uitat cea mai importantă similitudine, am murmurat eu. Este frumoasă.

– Inima mea este la fel de mută, medită el. Și este și ea a ta. Mi-am răsucit încheietura ca să strălucească inima.

– Mulțumesc. Pentru amândouă.

– Nu, *eu îți mulțumesc*. Ce ușurat mă simt să văd că ai acceptat atât de ușor un cadou. Îți prinde bine și ție experiența.

Rânji, dezvelindu-și dinții.

M-am aplecat spre el, mi-am băgat capul pe sub brațul lui și m-am ghemuit la pieptul lui. Probabil că era ca și cum te-ai cuibări la pieptul lui David al lui Michelangelo, doar că această creatură perfectă de marmură își înfășură brațele în jurul meu și mă trase mai aproape.

Mi se părea un bun început.

– Putem să vorbim despre ceva? Aș aprecia dacă ai putea *începe* prin a fi mai deschis la minte.

Ezită un moment.

– Voi face tot ce-mi va sta în putere, fu el de acord, prudent.

– Nu încalc nici o regulă, am promis eu. Este strict despre mine și tine. Mi-am dres glasul. Deci... Am fost impresionată de cât de bine am putut să facem un compromis seara trecută. Mă gândeam că aș vrea să aplic același principiu unei situații diferite.

M-am întrebat de ce eram așa de formală. Poate de emoție.

– Ce ai vrea să negociezi? mă întreabă el cu un zâmbet în voce.

M-am chinuit să găsesc exact cuvintele potrivite cu care să încep.

– Ia uite cum îți bate inima, murmură el. Ca aripile unei păsări colibri. Te simți bine?

– Minunat.

– Atunci continuă, mă încurajă el.

– Ei bine, cred că mai întâi vreau să vorbim despre condiția aceea ridicolă cu căsătoria.

– Numai ție ți se pare ridicolă. Ce-i cu ea?

– Mă întrebam... *este* un subiect deschis pentru negociere?

Edward se încruntă, devenind serios.

– Deja am făcut cea mai mare concesie de până acum – am fost de acord să-ți iau viața împotriva voinței mele. Și asta ar trebui să-mi dea dreptul să-ți cer și ție câteva compromisuri.

- Nu. Mi-am scuturat capul, concentrându-mă să-mi stăpânesc reacțiile. Acea este o afacere încheiată. Nu discutăm acum... preschimbarea mea. Vreau să scot în evidență alte detalii.

Se uită suspicios la mine.

- La ce detalii te referi mai exact?

Am ezitat.

- Haide să clarificăm, mai întâi, condiția ta esențială.

- Știi ce vreau.

- *Căsătorie.*

Am spus-o de parcă ar fi fost un cuvânt pervers.

- Da. Zâmbi larg. Pentru început.

Șocul îmi strică stăpânirea de sine.

- Mai este ceva?

- Ei bine, spuse el în timp ce fața lui calcula. Dacă ești soția mea înseamnă că tot ce-i al meu este și al tău... cum ar fi banii de taxă pentru facultate. Așa că nu ar fi nici o problemă să mergi la Dartmouth.

- Altceva? Spune tot, dacă tot ești absurd.

- Nu m-ar deranja ceva *timp*.

- Nu. Timp, nu. Ar însemna să încălcăm înțelegerea.

El oftă rugător.

- Nici măcar un an sau doi?

Mi-am scuturat capul, cu buzele strânse și încruntându-mă încăpățânată.

- Treci la următoarea.

- Asta e tot. În cazul în care nu ai vrea să discutăm despre mașini...

Rânji larg când m-am strâmbat, apoi mă luă de mână și începu să se joace cu degetele mele.

- Nu mi-am dat seama că mai voiai și altceva în afară de a fi transformată în monstru. Sunt foarte curios.

Vorbea încet și suav. Nuanța tăioasă ar fi fost greu de detectat dacă nu aș fi cunoscut-o atât de bine.

M-am oprit, uitându-mă la mâna lui pe a mea. Încă nu știam cum să încep. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea și mă temeam să îmi ridic privirea. Sângele începu să-mi ardă fața.

Degetele lui reci îmi mângâiară obrazul.

– Roșești? întrebă el surprins. Mi-am ținut ochii în jos. Te rog, Bella, suspansul este dureros.

Mi-am mușcat buza.

– Bella.

Tonul lui era de reproș acum, amintindu-mi că îi era greu atunci când îmi țineam gândurile doar pentru mine.

– Ei bine, sunt puțin îngrijorată... în legătură cu ce va urma, am recunoscut eu, uitându-mă în sfârșit la el.

Am simțit cum i se încordează trupul, dar vocea îi rămase blândă și catifelată.

– Ce anume te îngrijorează?

– Toți sunteți *atât* de convinși că singurul lucru de care o să fiu interesată după aceea va fi să măcelăresc pe toată lumea din oraș, am mărturisit eu, în timp ce el tresărea din cauza cuvintelor pe care le alesesem. Și mă tem că voi fi atât de preocupată de mutilări încât nu voi mai fi *eu*... și nu voi mai... nu te voi mai *vrea* la fel cum te vreau acum.

– Bella, partea aceea nu durează o veșnicie, mă asigură el.

Nu înțelegea ce vreau să spun.

– Edward, am spus eu stresată, uitându-mă la un pistru de pe încheietura mea. Mai este ceva ce vreau cât încă mai sunt om.

Așteptă să continui. Nu am mai continuat. Fața îmi era roșie ca focul.

– Orice vrei tu, mă încurajă el, nerăbdător și complet inocent.

– Promiți? am murmurat eu, știind că încercarea mea de a-l prinde cu propriile cuvinte nu avea să meargă, dar neputând să rezist tentației.

– Da, zise el. M-am uitat în sus și am văzut că avea ochii serioși și nedumeriți. Spune-mi ce vrei și vei avea.

Nu-mi venea să cred cât de ciudat și de prost mă simțeam. Eram prea inocentă – lucru care era, evident, cel mai important lucru al discuției. Nu aveam nici cea mai mică idee cum să fiu seducătoare. Trebuia să mă mulțumesc doar cu roșeală și timiditate.

– Pe tine, am mormăit eu aproape incoerent.

– Sunt al tău.

El zâmbi fără să-și dea încă seama, încercând să se uite la mine când m-am uitat iar în altă parte.

Am tras adânc aer în piept, după care m-am aplecat în față să stau în genunchi pe pat. Apoi mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și l-am sărutat.

El mă sărută înapoi, nedumerit, dar plin de dorință. Buzele lui le atingeau delicat pe ale mele și mi-am dat seama că mintea lui era departe – încercând să-și dea seama ce mă preocupă. Am decis că avea nevoie de un indiciu.

Mâinile îmi tremurau ușor în timp ce mi-am desfăcut brațele din jurul gâtului lui. Degetele îmi alunecară pe gâtul lui, către gulerul cămășii. Tremuratul nu-mi era de ajutor în timp ce mă grăbeam să-i desfac nasturii înainte să apuce să mă oprească.

Buzele îi înghețară și aproape că am auzit declicul din capul lui atunci când a făcut legătura dintre vorbele și faptele mele.

Mă dădu deoparte imediat, chipul lui fiind foarte dezaprobat.

– Fii rezonabilă, Bella.

– Ai promis – orice vreau, i-am reamintit eu fără speranță.

– Nu purtăm discuția asta.

Se uită urât la mine în timp ce-și încheie la loc cei doi nasturi pe care reușisem să-i deschii.

Mi-am încleștat dinții.

– Eu spun că da, am mârâit eu.

Mi-am dus mâinile la bluză și am desfăcut primul nasture.

El mă prinse de încheieturi și mi le fixă de o parte și de alta.

– Eu spun că nu, spuse el sec.

Am mârâit unul la altul.

– Tu ai vrut să știi, am subliniat eu.
 – Am crezut că vrei ceva mai realist.
 – Deci *tu* ai voie să-mi ceri orice prostie ridicolă pe care o vrei – cum ar fi *căsătoria* –, dar *eu* nu am voie nici măcar *să discut* ce...

În timp ce bombăneam acolo, el îmi apropie mâinile să le țină într-o singură mână de-a lui și-mi puse cealaltă mână peste gură.

– Nu.

Fața îi era dură.

Am tras adânc aer în piept să mă stăpânesc. Și, pe măsură ce furia a început să pălească, am simțit altceva.

Mi-a luat un minut să-mi dau seama de ce mă uitam iar în jos, roșeala revenindu-mi, de ce aveam un gol în stomac, de ce era prea multă umezeală în ochii mei și de ce voiam dintr-odată să fug din cameră.

Simțeam respingerea cu fiecare fibră a corpului, instinctiv și puternic.

Știam că simțământul era irațional. Fusesse foarte clar cu alte ocazii că siguranța mea era singurul temei al refuzului său. Cu toate acestea nu fusesem niciodată atât de vulnerabilă. M-am uitat intens la cuvertura aurie care se asorta cu ochii lui și am încercat să îndepărtiez reacția instinctivă care îmi spunea că sunt nedorită și neatrăgătoare.

Edward oftă. Mâna de peste gura mea i se mișcă până sub bărbie și îmi trase fața în sus să mă uit la el.

– Acum ce ai?

– Nimic, am îngăimat eu.

Îmi studie fața preț de o clipă îndelungată, în timp ce am încercat fără succes să mi-o ascund de privirea lui. Se încruntă, expresia lui devenind îngrozită.

– Ți-am rănit sentimentele? mă întrebă el șocat.

– Nu, am mințit eu.

S-a petrecut atât de repede încât nu eram sigură cum s-a întâmplat, dar eu mă aflu acum în brațele lui, cu fața ghemuită

între umărul și mâna lui, în timp ce degetul lui mare îmi mângâia consolator obrazul.

– Știi de ce trebuie să spun nu, murmură el. Știi că și eu te vreau.

– Chiar? am șoptit eu cu vocea plină de îndoială.

– Evident că te vreau, măi fată prostuță, frumoasă și mult prea sensibilă. El râse o dată, după care vocea îi deveni inexpressivă. Nu te vrea toată lumea? Am senzația că este o coadă în spatele meu, așteptând să fac o greșală suficient de mare... Ești mult prea atrăgătoare.

– Acum cine e prostuț?

Mă îndoiam că ciudată, timidă și prostuță se adăuga pe lista de *atrăgătoare* a cuiva.

– Este nevoie să trimit o petiție la semnat ca să mă crezi? Să-ți spun numele care vor fi în capul listei? Pe unii dintre ei îi cunoști, dar unii s-ar putea să te surprindă.

Mi-am scuturat capul în pieptul lui, strâmbându-mă.

– Nu faci decât să încerci să mă duci cu vorba. Să revenim la subiect.

El oftă.

– Spune-mi dacă am greșit ceva. Am încercat să par detașată. Cererile tale sunt căsătoria – nu am putut să rostesc cuvântul fără să mă strâmb –, să-mi plătești taxa, mai mult timp și nu te-ar deranja dacă mașina mea ar merge puțin mai repede. Mi-am ridicat sprâncenele. Am spus tot? E lungă lista.

– Numai prima este o condiție. Părea să-i fie greu să se stăpânească. Celelalte sunt doar niște simple cereri.

– Și singura și unica mea condiție este...

– Condiție? mă întrerupse el, devenind deodată serios din nou.

– Da, condiție.

Ochii mi se îngustară.

– Căsătoria este ca o condamnare pentru mine. Nu accept până când nu primesc ceva în schimb.

Se aplecă să-mi șoptească în ureche.

– Nu, murmură el cu vocea lui mătăsoasă. Nu se poate acum. Mai târziu, când vei fi mai puțin fragilă. Ai răbdare, Bella.

Am încercat să-mi mențin glasul ferm și rezonabil:

– Dar tocmai asta e problema. Nu va fi *la fel* când voi fi mai puțin fragilă. Nu va fi la fel! Nu știu *cine* voi fi atunci.

– Vei fi tot Bella, îmi promise el.

M-am încruntat.

– Dacă voi fi în stare să vreau să-l ucid pe Charlie – sau să beau sângele lui Jacob sau al Angelei dacă aş avea ocazia –, cum poate fi adevărat ce spui tu?

– Va trece. Și mă îndoiesc că vei vrea să bei sângele câinelui. Se prefăcu că se cutremură la gândul acesta. Chiar și nou-născut să fii și tot ai gusturi mai selecte de-atât.

I-am ignorat încercarea de a schimba subiectul.

– Dar asta va fi mereu ceea ce voi vrea cel mai mult, nu? l-am provocat eu. Sânge, sânge și iar sânge.

– Faptul că încă ești în viață dovedește că nu este adevărat, sublinie el.

– Poate peste optzeci de ani, i-am amintit eu. M-am referit totuși din punct de vedere fizic. Știi că, intelectual, voi reuși să fiu eu însămi din nou... după o vreme. Dar pur fizic – mereu îmi va fi sete, mai mult decât orice altceva.

Nu răspunse.

– Deci *voi fi* diferită, am concluzionat eu fără drept la replică. Pentru că în acest moment, din punct de vedere fizic nu există nimic ce-mi doresc mai mult în afară de tine. Mai mult decât mâncare sau apă, sau oxigen. Din punct de vedere intelectual, prioritățile mele sunt într-o ordine ușor mai înțeleaptă. Dar fizic...

Mi-am sucit capul să-i sărut palma.

Trase adânc aer în piept. Am fost surprinsă să aud că respirația lui nu mai era așa de regulată.

– Bella, aş putea să te ucid, șopti el.

– Nu cred că ai putea.

Ochii lui Edward se îngustară. Își ridică mâna de pe fața mea și se întinse repede în spatele lui după ceva ce nu puteam vedea. Se auzi un pocnet estompat, iar patul tremură sub noi.

Avea în mână ceva închis la culoare; ridică obiectul să-l examinez curioasă. Era o floare de metal, unul dintre trandafirii care împodobeau stâlpii de fier forjat și baldachinul patului. Strânse mâna preț de o clipită, degetele lui contractându-se delicat, după care o deschise din nou.

Fără să spună un cuvânt, îmi întinse bucata neagră, zdrobită și neregulată de metal. Era un mulaj al palmei lui, ca și cum ar fi fost o bucată de plastilină strânsă în pumnul unui copil. Mai trecu o fracțiune de secundă, iar forma se fărâmiță devenind o pulbere neagră în palma lui.

M-am uitat urât.

– Nu la asta m-am referit. *Știu* deja ce puternic ești. Nu trebuia să strici mobila pentru asta.

– Dar *la ce* te-ai referit? mă întrebă el pe un ton supărat, aruncând mâna plină de pulbere de fier în celălalt colț de cameră; pulberea se ciocni de perete scoțând un sunet ca un ropot de ploaie.

Mă privea cu atenție în timp ce mă chinuiam să-i explic.

– Normal că nu m-am referit la faptul că nu ai fi în stare din punct de vedere fizic să mă rănești dacă vrei... Mai mult decât atât, nu vrei să mă rănești... atât de mult încât eu nu cred că ai putea să faci asta vreodată.

A început să-și scuture capul înainte să termin.

– S-ar putea să nu funcționeze așa, Bella.

– *S-ar putea*, am spus eu în batjocură. Nu ai mai mult habar decât mine despre ce vorbești.

– Exact. Crezi că mi-aș asuma așa un risc cu tine?

L-am privit în ochi un minut lung. Nu era nici un semn de compromis, nici un indiciu de indecizie în ei.

– Te rog, am șoptit eu într-un târziu, neajutorată. Este tot ce vreau. Te rog.

Mi-am închis ochii înfrântă, așteptând un refuz rapid, care nu admite contradicere.

Dar el nu răspunse imediat. Am ezitat nevenindu-mi să cred, șocată să aud că respirația îi era iar neregulată.

Am deschis ochii și i-am văzut fața sfâșiată de durere.

– Te rog? am șoptit din nou, bătaile inimii accelerându-mi-se. Cuvintele îmi ieșeau unele peste altele în graba mea să profit de brusca nesiguranță din ochii lui. Nu trebuie să-mi garantezi nimic. Dacă nu iese bine atunci asta este. Doar lasă-mă *să încerc...* doar să încerc. Și-ți dau și eu ție ce vrei, am promis eu necugetată. Mă căsătoresc cu tine, te las să plătești pentru Dartmouth și nu voi mai comenta cu privire la mita pe care o vei da să intru. Poți să-mi cumperi și o mașină mai rapidă dacă asta te face fericit! Pur și simplu... *te rog*.

Brațele lui de gheață se strânseseră și mai tare în jurul meu, buzele lui fiindu-mi la ureche; respirația lui rece mă făcu să tremur.

– Este insuportabil. Am vrut să-ți dau atât de multe lucruri – și tu *asta* hotărăști să-mi ceri. Ai idee cât este de dureros să încerc să te refuz când mă rogi atât de mult?

– Atunci nu refuza, i-am sugerat eu cu respirația tăiată.

El nu răspunse.

– Te rog, am încercat din nou.

– Bella...

Își scutură capul încet, dar nu păru că făcea asta în semn de refuz când fața lui, buzele lui se mișcară înainte și înapoi de-a lungul gâtului meu. Mi se părea mai degrabă predare. Inima mea, deja galopând, începu să bată și mai frenetic.

Și din nou am profitat de ce am putut. Când și-a întors fața către a mea cu o mișcare înceată de nehotărâre, m-am răsucit repede în brațele lui până când buzele mele s-au atins de ale lui. Măinile lui îmi căutară fața și am crezut că voia să mă împingă din nou.

M-am înșelat.

Gura lui nu mă atingea blând; ca niciodată până acum, felul în care își mișca buzele trăda lupta și disperarea din sufletul lui. Mi-am strâns brațele în jurul gâtului lui și, în comparație cu pielea mea mult prea fierbinte, corpul lui părea mai rece ca niciodată. Am tremurat, dar nu din cauza frigului.

Mă sărută în continuare. Eu am fost cea care a trebuit să mă desprind să pot respira. Chiar și atunci buzele lui nu s-au ridicat de pe pielea mea, au continuat pur și simplu să se miște pe gâtul meu. Bucuria victoriei era ciudat de amețitoare; mă făcea să mă simt puternică și curajoasă. Mâinile mele nu mai erau nesigure acum; de data aceasta i-am desfăcut cu ușurință nasturii cămășii, iar degetele mele mângâiau suprafața perfectă a pieptului lui de gheață. Era prea frumos. Ce cuvânt tocmai folosisese el? Insuportabil – așa era. Frumusețea lui era prea mult să pot suporta...

I-am tras gura înapoi pe a mea, iar el părea să fie la fel de nerăbdător ca și mine. Una din mâinile lui încă îmi cuprindea fața pe când cealaltă era strânsă în jurul taliei mele, lipindu-mă și mai tare de el. Asta a făcut să-mi fie oarecum mai greu să-mi deschii cămașa, dar nu imposibil.

Mâinile lui ca niște cătușe reci de fier se închiseră în jurul încheieturilor mele și îmi traseră mâinile deasupra capului, care se afla brusc pe o pernă.

Buzele lui se aflau din nou la urechea mea.

– Bella, murmură el cu vocea caldă și de catifea. Vrei să încetezi, *te rog*, să încerci să-ți mai dai jos hainele?

– Vrei să faci tu partea asta? am întrebat eu nedumerită.

– Nu în seara asta, răspunse el suav.

Buzele lui mă sărutau mai delicat acum pe obraz, toată graba dinainte dispărând.

– Edward, nu... am început eu să-l contrazic.

– Nu spun nu, mă convinge el. Spun doar că *nu în seara asta*.

M-am gândit la cuvintele lui în timp ce respirația mi s-a încetinit.

– Dă-mi un motiv suficient de bun pentru care seara asta nu e la fel de potrivită ca orice altă seară.

Încă eram cu respirația tăiată; asta îmi făcea nemulțumirea din voce mai puțin impresionantă.

– Nu m-am născut ieri. Chicoti în ureche. Care din noi doi crezi tu că este cel mai puțin dispus să-i dea celuiilalt ce vrea? Tocmai ai promis că te vei căsători cu mine înainte să fii preschimbată, dar, dacă cedez în seara asta, ce garanție am eu că nu fugi la Carlisle mâine-dimineață? Deci am, în mod clar, mai multe motive să ezit să-ți dau ceea ce vrei. Prin urmare... tu prima.

Am pufnit.

– Adică trebuie să mă căsătoresc cu tine mai întâi? am întrebat eu neîncrezătoare.

– Acesta este târgul – accepți sau nu. Facem compromisuri, ai uitat?

Își înfășură brațele în jurul meu și începu să mă sărute într-un fel care ar fi trebuit să fie ilegal. Era prea convingător – era o presiune, o constrângere. Am încercat să-mi păstrez capul limpede, dar am eșuat repede și complet.

– Cred că este o idee foarte proastă, am icnit eu, când mi-a dat voie să respir.

– Nici nu mă mir că așa crezi. Zâmbi superior. Nu gândești decât într-o direcție.

– Cum s-a întâmplat asta? am mormăit eu. Credeam că pentru prima dată era noaptea mea și acum, dintr-odată...

– Ești logodită, termină el.

– Au! *Te rog*, nu mai spune asta cu voce tare.

– Ai de gând să-ți iei cuvântul înapoi? vru el să știe.

Se trase mai deoparte să-mi citească fața. Mă privea amuzat. Se simțea bine.

M-am uitat la el, încercând să ignor felul în care zâmbetul lui îmi făcea inima să reacționeze.

– Ai de gând? mă presă el.

– Of! am mârâit eu. Nu. Nu-mi retrag cuvintele. Ești mulțumit acum?

Zâmbetul lui era orbitor.

– Nemaipomenit.

Am mârâit din nou.

– Nu te bucuri deloc?

Mă sărută din nou, înainte să apuc să răspund. Încă un sărut persuasiv.

– Puțin, am recunoscut eu când am putut vorbi. Dar nu cu privire la căsătorie.

Mă sărută încă o dată.

– Nu ai senzația că e totul pe dos? Îmi râse el în ureche. În mod tradițional nu ar trebui să cer eu ce vrei și tu, și invers?

– Nu știu dacă este ceva tradițional în relația noastră.

– Adevărat.

Mă sărută din nou și continuă să o facă până când inima mea o luă la galop, iar pielea îmi ardea.

– Uite, Edward, am murmurat eu cu vocea lingușitoare atunci când s-a oprit să-mi sărute palma. Dacă am spus că mă mărit cu tine atunci așa va fi. Promit. Jur. Dacă vrei, semnez un contract cu sângele meu.

– Nu e amuzant, murmură el cu gura pe încheietura mea.

– Ceea ce vreau să spun este că nu am de gând să te păcălesc sau ceva asemănător. Mă cunoști mai bine de atât. Deci chiar nu ai nici un motiv să aștepti. Suntem complet singuri – cât de des se întâmplă asta? – și ai făcut rost și de patul acesta mare și confortabil...

– Nu în seara asta, spuse el din nou.

– Nu ai încredere în mine?

– Evident că am.

Folosindu-mă de mâna pe care încă o săruta, i-am tras fața în sus ca să-i pot vedea expresia.

– Atunci care e problema? Nu e ca și cum nu știai că aveai să câștigi într-un final. M-am încruntat și am bombănit. Mereu câștigi.

- Nu fac decât să-mi asigur pariurile, spuse el cu calm.
- Mai este și altceva, am presupus eu cu ochii îngustați.

Chipul lui îmi lăsa impresia că încerca să ascundă vreun secret în spatele nonșalanței afișate. Ai *tu* de gând să-ți retragi cuvântul?

- Nu, îmi promise el solemn. Îți jur că *vom încerca*. După ce te căsătorești cu mine.

Mi-am scuturat capul și am râs amar.

- Mă faci să mă simt personajul negativ dintr-o melodramă – răsucindu-mi mustața în timp ce încerc să fur virtutea vreunei biete fete.

Îmi privi fața cu niște ochi îngrijorați după care plecă privirea și își apăsă buzele la baza gâtului meu.

- Asta este, nu?

Mi-a scăpat un hohot de râs, mai mult de uimire decât de amuzament.

- Încerci să-ți protejezi virtutea!

Mi-am acoperit fața cu mâna ca să-mi ascund chicotele. Cuvintele erau atât de... demodate.

- Nu, prostuțo, bombăni el cu gura pe umărul meu. Încerc să o protejez *pe a ta*. Și îmi îngreunezi extrem de mult munca.

- Dintre toate lucrurile ridicole care...

- Lasă-mă să te întreb ceva, mă întrerupse el repede. Am mai avut discuția asta și mai demult, dar treacă de la mine. Câte persoane din camera asta au suflet? O șansă să meargă în rai sau ce-o fi după viața asta?

- Două, am răspuns eu imediat pe un ton înverșunat.

- Bine. Poate că așa este. Părerile sunt împărțite pe tema asta, dar majoritatea persoanelor cred că există niște reguli care trebuie urmate.

- Nu-ți mai ajung regulile vampirilor? Vrei să-ți bați capul și cu cele umane?

- N-ar fi rău. Ridică din umeri. Pentru orice eventualitate. I-am aruncat o căutătură urâtă privindu-l cu ochii îngustați.

– Acum, bineînțeles, s-ar putea să fie prea târziu pentru mine, chiar dacă ai dreptate cu privire la sufletul meu.

– Nu, nu este, l-am contrazis eu furioasă.

– „Să nu ucizi“ *este* în general o poruncă acceptată de grupări religioase. Iar eu am ucis o grămadă de persoane, Bella.

– Doar rele.

El ridică din umeri.

– Poate că se ține cont de asta, poate că nu. Dar tu nu ai ucis pe nimeni...

– Poate nu știi *tu*, am bombănit eu.

El zâmbi, dar în rest îmi ignoră întreruperea.

– Și voi face tot posibilul să te feresc de tentații.

– OK. Dar nu ne certam cu privire la crime, i-am amintit eu.

– Se aplică același principiu – singura diferență este că în această privință sunt neprihănit la fel ca și tine. Nu pot să las și eu o regulă neîncălcată?

– Una?

– Știi că am furat, am mințit, am râvnit... numai virtutea mi-a mai rămas.

Zâmbi strengărește.

– Eu mint tot timpul.

– Da, dar minți atât de prost încât nu se pune. Nu te crede nimeni.

– Sinceră să fiu sper că te înșeli cu privire la asta – pentru că în caz contrar Charlie este pe punctul de a da buzna pe ușă cu o armă încărcată.

– Charlie este mai fericit când se preface că-ți înghite poveștile. Preferă să se mintă singur decât să se uite mai bine.

Îmi rânji.

– Dar la ce ai râvnit tu? l-am întrebat neîncrezătoare. Ai totul.

– Am râvnit la tine. Zâmbetul i se întunecă. Nu aveam nici un drept să te vreau – dar m-am întins și te-am luat oricum. Și acum uite ce s-a ales de tine! Încerci să seduci un vampir.

Scutură din cap cu o groază prefăcută.

- Nu poți râvni la ceva ce ai deja, l-am informat eu. Și, oricum, credeam că ești îngrijorat cu privire la virtutea *mea*.

- Așa e. Dacă e prea târziu pentru mine... Ei bine, al naibii să fiu – vorbesc serios – dacă îi las să te trimită și pe tine în iad.

- Nu mă poți obliga să mă duc într-un loc în care tu nu ești, i-am jurat. Asta e definiția mea cu privire la iad. Și, oricum, am o soluție simplă cu privire la asta: hai să nu murim niciodată, OK?

- Sună destul de simplu. De ce nu m-oi fi gândit la asta? Îmi zâmbi până când am renunțat cu un *of* enervat.

- Deci asta e. Nu te culci cu mine până nu ne căsătorim.

- Dacă o luăm literal, nu mă pot *culca* niciodată cu tine. Am dat ochii peste cap.

- Foarte matură replica, Edward.

- Da, în afară de acest detaliu, da, ai dreptate.

- Cred că mai ai și un alt motiv.

Edward făcu ochii mari cu prefăcută naivitate.

- Alt motiv?

- Știi că asta va grăbi lucrurile, l-am acuzat.

Încercă să nu zâmbească.

- Un singur lucru vreau să grăbesc, iar restul poate aștepta o veșnicie... dar pentru asta, este adevărat, hormonii tăi omenеști nerăbdători sunt cel mai puternic aliat al meu în acest moment.

- Nu-mi vine să cred că sunt de acord cu asta. Când mă gândesc la Charlie... și la Renée! Îți poți imagina ce va crede Angela? Sau Jessica? Bleah! Îmi și imaginez bârfele.

Edward ridică din sprânceană spre mine și știam de ce. Ce mai conta ce spun ei despre mine dacă tot aveam de gând să plec în curând și să nu mă mai întorc? Oare chiar eram atât de sensibilă încât nu mai puteam să rezist câteva săptămâni privirilor cu subînțeles și întrebărilor iscoditoare ale celor din jur?

Poate că nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu aș fi știut că probabil și eu aș fi bârfit cu un aer la fel de superior dacă aș fi aflat că altcineva se căsătorește vara asta.

Ah! Să mă mărit vara asta! M-am cutremurat.

Și poate că nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu aș fi fost crescută în spiritul acesta, să mă cutremur numai la gândul căsătoriei.

Edward îmi întrerupse neliniștile.

– Nu trebuie să fie o nuntă mare. Nu am nevoie de fanfară. Nu trebuie să spui neapărat cuiva sau să faci vreo schimbare. Mergem în Las Vegas – poți să porți blugi vechi și mergem la o capelă la care te poți cununa rămânând în mașină. Nu vreau decât să fie oficial – că ești a mea și *a nimănui altcuiva*.

– Nu se poate să fie mai oficial decât este deja, am mormăit eu.

Dar descrierea lui nu suna atât de rău. Numai Alice ar fi fost dezamăgită.

– Mai vedem. El zâmbi mulțumit. Să înțeleg că nu vrei acum inelul?

A trebuit să înghit înainte să vorbesc.

– Presupui corect.

El râse de fața pe care am făcut-o.

– Nu-i nimic. Îl pun eu pe degetul tău în curând.

I-am aruncat o privire.

– Vorbești de parcă ai avea deja unul.

– Am, spuse el fără nici o jenă. Este gata să ajungă în posesia ta la orice semn de slăbiciune.

– Ești incredibil.

– Vrei să-l vezi? Întrebă el.

Ochii lui calzi de culoarea topazului străluciră brusc de încântare.

– Nu! aproape că am țipat eu din reflex. Am regretat pe loc. I-am citit dezamăgirea pe chip. Doar dacă nu vrei tu neapărat să mi-l arăți, am dres-o eu.

Mi-am încleștat dinții să-mi ascund groaza inexplicabilă.

– Nu e nevoie, ridică el din umeri. Pot să aștept.

Am oftat.

– Arată-mi inelul acela blestemat, Edward.

El clătină din cap.

– Nu.

I-am studiat îndelung chipul.

– Te rog? I-am rugat eu încet, experimentând arma mea nou descoperită. I-am atins ușor fața cu vârfurile degetelor. Te rog, pot să-l văd?

Ochii i se îngustară.

– Ești cea mai periculoasă creatură pe care am întâlnit-o vreodată, bombăni el. Dar se ridică cu o grație inconștientă și îngenunche lângă noptiera mică. Se întoarse înapoi pe pat lângă mine într-o clipită și își puse un braț în jurul umărului meu. În mâna cealaltă avea o cutiuță neagră. Se juca cu ea pe genunchiul meu stâng.

– Hai, uită-te dacă vrei, spuse el răstit.

Mi-a fost mai greu decât trebuia să ridic micuța cutie inofensivă, dar nu am vrut să-l rănesc din nou, așa că am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinii. Suprafața acoperită cu satin negru era netedă. Mi-am trecut degetele peste ea, ezitând.

– Nu ai cheltuit *mulți* bani, nu? Minte-mă dacă ai făcut-o.

– Nu am cheltuit nimic, mă asigură el. Este o altă bijuterie moștenită. Este inelul pe care tatăl meu i l-a dat mamei mele.

– Oo! am exclamat surprinsă.

Am desfăcut puțin capacul între degetul mare și arătător, dar nu am deschis-o de tot.

– Presupun că este puțin demodat. Își cerea în joacă scuze pentru asta prin tonul lui. De modă veche, ca și mine. Pot să-ți iau ceva mai modern. Ceva de la Tiffany's?

– Îmi plac lucrurile de modă veche, am mormăit eu în timp ce ridicam capacul.

Cuibărit în satinul negru, inelul lui Elizabeth Masen strălucea în lumina slabă. Piatra era compusă dintr-un oval lung cu rânduri oblice de pietre rotunde și strălucitoare. Inelul era de aur – delicat și strâmt. Diamantele erau prinse într-o împletitură delicată de firișoare de aur. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Am mângâiat pietrele prețioase sclipitoare fără să mă gândesc.

– Este atât de *frumos*, am murmurat eu pentru mine, surprinsă.

– Ți place?

– Este minunat. Am ridicat din umeri, simulând o lipsă de interes. Ce nu e de plăcut la el?

El chicoti.

– Vezi dacă-ți vine.

Mâna mea stângă se strânse în pumn.

– Bella, oftă el. Nu am de gând să ți-l lipesc de deget. Încearcă-l doar să vezi dacă trebuie modificat ca mărime. Apoi poți să-l scoți imediat.

– Bine, am bombănit eu.

Am întins mâna după inel, dar degetele lui lungi mă depășiseră. Îmi luă mâna stângă într-a lui și puse inelul pe inelar. Îmi ridică mâna și am examinat amândoi cum se vedea ovalul strălucitor pe pielea mea. Nu era chiar atât de groaznic cum am crezut să-l am acolo.

– Perfect, spuse el indiferent. Ce bine – nu mai trebuie să fac un drum la bijutier.

Simțeam emoția puternică ce ardea dincolo de tonul relaxat al vocii lui și m-am uitat la el. Era și în ochii lui, vizibilă, în ciuda nonșalanței pe care o afișa cu grijă.

– Ți place, nu? am întrebat eu suspicioasă, fluturându-mi degetele și gândindu-mă ce păcat că nu-mi rupsesem mâna stângă.

El ridică din umeri.

– Da, spuse el încă relaxat. Ți vine foarte frumos.

M-am uitat în ochii lui, încercând să descifrez sentimentele care mocneau în scânteierea lor. Se uita și el, iar prefăcătoria relaxată se evaporă. Strălucea – chipul lui de înger radia de bucurie și victorie. Era atât de glorios că îmi tăie respirația.

Înainte să apuc să-mi trag răsuflarea, el deja mă săruta cu buzele triumfătoare. Eram deja pierdută când și-a pus gura la

urechea mea să-mi șoptească ceva – dar respirația lui era la fel de neregulată ca și a mea.

– Da, îmi place. *Habar nu ai cât îmi place.*

Am râs, înecându-mă puțin.

– Te cred.

– Te superi dacă fac ceva? murmură el cu brațele și mai strânse în jurul meu.

– Orice vrei.

Dar îmi dădu drumul și se îndepărtă.

– Orice în afară de asta, m-am plâns eu.

El mă ignoră luându-mă de mână și trăgându-mă și pe mine jos din pat. Rămase în fața mea cu mâinile pe umeri și chipul serios.

– Acum, să facem asta cum trebuie. Te rog, *dar te rog*, ține minte că deja ai fost de acord cu asta, așa că nu-mi strica momentul.

– Vai, nu, am oftat când s-a așezat într-un genunchi.

– Fii cuminte, murmură el.

Am tras adânc aer în piept.

– Isabella Swan? Se uită în sus la mine printre genele lui imposibil de lungi, ochii lui aurii fiind blânzi și arzători în același timp. Făgăduiesc să te iubesc pentru totdeauna – în fiecare zi din eternitate. Vrei să fii soția mea?

Multe lucruri îmi stăteau pe limbă, unele dintre ele neplăcute, iar altele mai sentimentale și mai romantice decât s-ar fi așteptat Edward de la mine. Decât să mă fac de râs am șoptit:

– Da.

– Mulțumesc, spuse el simplu.

Îmi luă mâna stângă și-mi sărută fiecare deget înainte să sărute inelul care era acum al meu.

21. URME

Uram să petrec orice parte din noapte dormind, dar lucrul acesta era inevitabil. Când m-am trezit am văzut pe fereastră că soarele strălucea, iar norii mici goneau prea repede de-a lungul cerului. Vântul legăna vârfurile copacilor în așa fel încât aveai impresia că toată pădurea avea să se destrame.

M-a lăsat singură să mă îmbrac și am profitat de ocazie ca să mă gândesc. Nici eu nu știu cum, dar planurile mele pentru seara trecută merseseră groaznic de anapoda și aveam nevoie să mă obișnuiesc cu consecințele. Deși îi dădusem înapoi inelul moștenit imediat ce am putut fără să-i rănesc sentimentele, îmi simțeam mâna stângă mai grea, ca și cum inelul ar fi tot acolo, numai că invizibil.

M-am gândit că nu ar trebui să mă deranjeze. Nu era mare brânză – o călătorie în Vegas. Aș putea să port ceva chiar mai bun decât blugi – aș purta pantaloni vechi de trening. În mod sigur ceremonia nu avea să dureze foarte mult; nu mai mult de cincisprezece minute, nu? Puteam să suport.

Și apoi, după ce va fi gata, el va trebui să-și împlinească partea lui de târg. Mă voi concentra pe asta și voi uita de restul.

A spus că nu era musai să spun cuiva și aveam de gând să-l conving să nu zică nici el nimic nimănui. Evident, a fost o prostie din partea mea să nu mă gândesc la Alice.

Familia Cullen a ajuns acasă în jurul prânzului. Îi înconjura o atmosferă nouă, efervescentă, lucru care îmi readuse în minte enormitatea a ceea ce urma.

Alice părea să fie neobișnuit de prost dispusă. M-am gândit că nemulțumirea ei era normală, pentru că primele cuvinte pe care i le-a adresat lui Edward erau plângeri la adresa vârcolacilor.

– *Cred* – se strâmbă când folosi acel cuvânt care exprima nesiguranță – că vei vrea să faci bagajul pentru vreme rea, Edward. Nu văd unde ești exact pentru că pleci cu *câinele* în după-amiaza asta. Dar furtuna care vine pare extrem de puternică în zona respectivă.

Edward încuviință din cap.

– O să ningă în munți, îl avertiză Alice.

– Of, zăpadă, am bombănit eu pentru mine.

Eram în iunie, pentru numele lui Dumnezeu.

– Să-ți iei geacă, îmi spuse Alice.

Vocea îi era neprietenoasă, lucru care mă surprinse. Am încercat să-i citesc expresia de pe chip, dar se întoarse cu spatele.

M-am uitat la Edward, iar el zâmbea; indiferent ce o supăra pe Alice, lui i se părea amuzant.

Edward avea mai mult decât suficient echipament de drumeții – recuzita lor în șarada umană; membrii familiei Cullen erau clienți fideli ai magazinului Newton. Luă un sac de dormit, un cort mic și câteva pachete de mâncare uscată – rânjind când m-am strâmbat la ele – și le puse în rucsac.

Alice era și ea în garaj, privindu-l pe Edward făcând pregătirile fără să scoată nici un cuvânt. El o ignoră.

Când a terminat de împachetat, Edward mi-a dat telefonul lui.

– Sună-l, te rog, pe Jacob și spune-i că vom fi gata pentru el în aproximativ o oră. Știe unde ne vedem.

Jacob nu era acasă, dar Billy îmi promise că va da telefoane până când va putea găsi un vârcolac disponibil să-i transmită informația.

– Nu-ți face griji cu privire la Charlie, Bella, spuse Billy. Mă ocup eu de asta.

– Mda, știi că Charlie va fi bine.

Nu eram la fel de sigură cu privire la siguranța fiului lui, dar nu am mai adăugat asta.

– Mi-aș dori să fiu și eu cu ei mâine. Billy râse amar. E greu să fii bătrân, Bella.

Dorința de a lupta trebuie să fie o caracteristică definitorie pentru cromozomul Y. Erau toți la fel.

– Distracție plăcută cu Charlie.

– Succes, Bella, îmi răspunse el. Și... transmite-le asta și, aăă, membrilor familiei Cullen din partea mea.

– Așa voi face, am promis eu, surprinsă de gestul lui.

Când i-am dat telefonul înapoi lui Edward, am observat că el și cu Alice aveau un fel de discuție tăcută. El se încrunta, nemulțumit de ce voia ea.

– Billy a spus să vă urez succes.

– Foarte generos din partea lui, spuse Edward, plecând de lângă Alice.

– Bella, aș putea vorbi cu tine între patru ochi? Întrebă Alice deodată.

– Ești pe cale să-mi faci viața mai grea decât este nevoie, Alice, o avertiză Edward printre dinții încleștați. Serios că aș prefera să nu faci asta.

– Nu are nici o legătură cu tine, Edward, i-o trânti ea.

El râse. Răspunsul ei i se păru amuzant.

– Nu are, insistă Alice. Este ceva între fete.

El se încrunță.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea, i-am spus eu.

Eram curioasă.

– Tu ai vrut-o, bombăni el. Râse din nou – pe jumătate supărat, pe jumătate amuzat – și ieși din garaj.

M-am întors spre Alice îngrijorată, dar ea nu se uită la mine. Proasta dispoziție încă nu-i trecuse.

Se duse să se așeze abătută pe capota Porsche-ului ei. M-am luat după ea și m-am sprijinit de mașina mare de lângă ea.

– Bella? Întrebă Alice pe un ton trist, deplasându-se și ghemuindu-se pe partea unde eram eu.

În vocea ei era atâta nefericire încât mi-am înfășurat mâinile în jurul umerilor ei să o consolez.

– Ce s-a întâmplat, Alice?

– Mă iubești? Întrebă ea pe același ton trist.

– Sigur că da. Știi asta.

– Atunci de ce te văd strecurându-te la Vegas și căsătorindu-te fără să mă inviți și pe mine?

– Oh, am murmurat eu, roșind în obraji. Mi-am dat seama că i-am rănit serios sentimentele și m-am grăbit să mă apăr. Știi cât de tare urăsc să fac tam-tam. Și, oricum, a fost ideea lui Edward.

– Nu-mi pasă a cui idee a fost. Cum *ai* putut să-mi faci asta? M-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui *Edward*, dar nu și din partea ta. Te iubesc ca și cum ai fi sora mea.

– Pentru mine, Alice, tu *ești* sora mea.

– Vorbe! mârâi ea.

– Bine, poți să vii și tu. N-o să ai prea multe de văzut.

Încă se strâmba.

– Acum ce mai este? am vrut eu să știu.

– *Cam cât* mă iubești tu pe mine, Bella?

– De ce?

Se uita la mine cu niște ochi rugători și cu sprâncenele ei negre încruntându-se, iar buzele tremurându-i la colțuri. Ți se rupea sufletul dacă o vedeai.

– Te rog, te rog, te rog, șopti ea. Te rog, Bella, te rog – dacă mă iubești cu adevărat... Te rog să mă lași să vă organizez eu nunta.

– Of, Alice! am mârâit eu, trăgându-mă de lângă ea și ridicându-mă în picioare. Nu! Nu-mi face una ca asta.

– Dacă mă iubești din suflet, cu adevărat, Bella.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Este *atât* de nedrept. Și Edward m-a cam șantajat deja cu asta.

– Pariez că lui Edward i-ar plăcea mai mult dacă ați face asta tradițional, deși nu ți-ar spune-o niciodată. Iar Esme – gândește-te cât ar însemna pentru ea!

Am mârâit.

– Mai degrabă îi înfrunt singură pe nou-născuți.

– Îți rămân datorii un deceniu.

– Mi-ai rămâne datorii un secol!

Îi străluciră ochii.

– Asta înseamnă da?

– Nu! Nu vreau *să fac* asta!

– Nu va trebui să faci nimic decât să mergi câțiva metri și să repeți după preot.

– Of! Of! Of!

– Te rog? Începu să sară în sus. Te rog, te rog, te rog, te rog!

– Nu te voi ierta în vecii vecilor pentru asta, Alice.

– Ura! țipă ea, bătând din palme.

– N-am spus da!

– Dar vei spune, cântă ea.

– Edward! am strigat eu, ieșind din garaj. Știu că ascuți.

Vino aici.

Alice era chiar în spatele meu, bătând din palme.

– Mulțumesc atât de mult, Alice, spuse el sarcastic, venind din spatele meu. M-am întors să-i spun vreo două, dar expresia lui era atât de îngrijorată și supărată că nu mi-am putut exprima nemulțumirea. În loc să fac asta, mi-am aruncat brațele în jurul lui, ascunzându-mi fața, în eventualitatea că văzându-mi ochii umezi ar putea crede că plâng.

– Vegas, îmi promise Edward, șoptindu-mi în ureche.

– Nici o șansă, spuse Alice, jubilând de bucurie. Bella nu mi-ar face niciodată așa ceva. Știi, Edward, ca frate, ești o dezamăgire uneori.

– Nu fi rea, am mormăit eu. Încearcă să mă faci pe mine fericită, spre deosebire de tine.

– Și eu încerc să te fac fericită, Bella. Numai că eu știu mai bine ce te face fericită... pe termen lung. Îmi vei mulțumi pentru asta. Poate nu în următorii cincizeci de ani, dar cu siguranță într-o bună zi.

– Nu am crezut că va veni ziua în care aş fi dispus să pun pariu cu tine, Alice, dar a venit.

Ea chicoti, râsul ei sunând ca un clopoțel.

– Deci, ai de gând să-mi arăți inelul?

M-am strâmbat speriată când mi-a apucat mâna stângă și apoi a lăsat-o jos la fel de repede.

– Hm. L-am văzut cum ți l-a pus... Am pierdut ceva? Întrebă ea. Se concentrează o jumătate de secundă încruntându-și sprâncenele, înainte să-și răspundă la propria întrebare. Nu. Nunta este încă valabilă.

– Bella are o problemă cu bijuteriile, îi explică Edward.

– Ce mai contează un diamant în plus? Presupun că inelul are multe diamante, dar ce vreau să spun că deja ți-a pus...

– Gata, Alice! i-o tăie Edward imediat. Cum se uita la ea... părea un vampir din nou. Ne grăbim.

– Nu înțeleg. Ce diamante? am întrebat eu.

– Vorbim mai târziu, spuse Alice. Edward are dreptate – ar fi timpul să plecați. Aveți o capcană de pus și de instalat tabăra înainte de furtună. Se încruntă, expresia ei fiind neliniștită, aproape speriată. Să nu-ți uiți haina, Bella. Pare... groaznic de frig.

– Am luat-o eu deja, o asigură Edward.

– Să aveți o noapte frumoasă, ne spuse ea când am plecat.

Am făcut de două ori mai mult timp până în poiană decât de obicei; Edward a ocolit mult, asigurându-se că mirosul meu nu e nicăieri în apropiere de urma pe care Jacob o va ascunde mai târziu. Mă duse în brațe, cu rucsacul burdușit la locul obișnuit.

Se opri la capătul cel mai îndepărtat al poienei și mă puse jos.

– Așa. Mergi pur și simplu spre nord ca să-i derutăm și atinge cât mai multe lucruri. Alice mi-a descris destul de clar calea lor, așa că nu va dura mult până să ne intersectăm cu ea.

– La nord?

Zâmbi și îmi arată direcția corectă.

M-am plimbat prin pădure, lăsând lumina de un galben aprins a unei zile ciudat de însorite în poiană în urma mea. Poate că previziunile încețoșate ale lui Alice se înșelau cu privire la zăpadă. Speram să fie așa. Cerul era în mare parte senin, deși vântul biciuia cu furie prin spațiile deschise. Printre copaci era mai liniștit, dar tot era mult prea frig pentru luna iunie – chiar și așa îmbrăcată cu cămașă cu mânecă lungă și pulover gros pe deasupra, tot mi se făcea pielea ca de găină. Am mers încet, atingând cu degetele orice era îndeajuns de aproape: scoarța dură de copac, ferigile ude, mușchiul care acoperea pietrele.

Edward rămase cu mine, mergând în paralel cam la douăzeci de metri depărtare.

– Fac bine? am strigat eu.

– Perfect.

Mi-a venit o idee.

– Ajută și asta? am întrebat eu în timp ce am dat cu mâna prin păr și am scos câteva fire căzute. Le-am dat drumul peste ferigi.

– Da, face urma mai puternică. Dar nu trebuie să-ți smulgi părul din cap, Bella. Va fi bine.

– Am câteva fire de care mă pot lipsi.

Era cam sinistru printre copaci și mi-aș fi dorit să pot merge mai aproape de Edward ca să-l țin de mână.

Am mai strecurat încă un fir de păr într-o creangă ruptă care-mi tăie calea.

– Nu trebuie să o lași pe Alice să facă cum vrea ea, să știi, spuse Edward.

– Nu-ți face griji pentru asta, Edward. Orice ar fi, nu te părăsesc la altar.

Aveam o senzație că Alice va face cum vrea ea, în mare parte din cauză că era total lipsită de scrupule când venea vorba de ceva ce-și dorea și din cauză că întotdeauna am căzut în plasa șantajului ei sentimental.

– Nu de asta îmi fac griji. Vreau să fie așa cum îți dorești.

Mi-am reprimat un oftat. Ar suferi dacă i-aș spune adevărul – că nu conta cu adevărat pentru că oricum era un chin mai mare sau mai mic.

– Ei bine, chiar dacă-i merge, tot putem să facem ceva mic. Doar noi. Emmett poate să-și ia o licență de preot de pe internet. Am chicotit.

– Sună mult mai bine. Nu aș simți totul prea oficial dacă ar citi *Emmett* jurămintele, lucru care m-ar ajuta. Dar mi-ar fi foarte greu să fiu serioasă.

– Vezi, spuse el, zâmbind. Întotdeauna există un compromis. Mi-a luat ceva timp să ajung în locul în care armata de nou-născuți va da cu siguranță de urma mea, dar Edward nu a fost nici o clipă nerăbdător că mergeam prea încet.

A trebuit să mă îndrume puțin mai mult pe drumul de întoarcere, ca să merg pe aceeași cale. Mie mi se părea totul la fel.

Mai aveam puțin și eram în poiană când am căzut. Vedeam în față deschiderea largă și probabil că acesta a fost motivul pentru care am devenit prea nerăbdătoare și am uitat să am grijă la picioare.

M-am oprit înainte să dau cu capul de cel mai apropiat copac, dar o ramură mică se frânse sub mâna stângă și o frântură de lemn îmi intra în palmă.

– Au! Of, minunat, am bombănit eu.

– Ești bine?

– Sunt bine. Rămâi unde ești. Sângerez. Se oprește imediat. El mă ignoră. Ajunse lângă mine înainte să apuc să termin.

– Am trusă de prim-ajutor, spuse el, dându-și jos rucsacul. Am avut eu un sentiment că s-ar putea să avem nevoie de ea.

– Nu e mare lucru. Mă descurc – nu trebuie să-ți faci și ție rău.

– Nu mi-e rău, spuse el cu calm. Uite – lasă-mă să curăț.

– Așteaptă puțin, mi-a venit mie altă idee.

Fără să mă uit la sânge și respirând pe gură în caz că stomacul meu ar putea reacționa, mi-am apăsât mâna de o piatră din apropiere.

– Ce faci?

– Lui Jasper *îi va plăcea* asta, am murmurat eu pentru mine. Am început să merg din nou spre poiană, apăsându-mi palma de orice-mi ieșea în cale. Pariez că asta o să-i ducă de nas.

Edward oftă.

– Ține-ți respirația, i-am spus eu.

– N-am nimic. Doar că mi se pare că exagerezi.

– Numai atât apuc să fac. Vreau să fac treabă bună.

Chiar atunci am trecut de ultimul copac. Mi-am trecut mâna rănită peste ferigi.

– Ei bine, ai făcut treabă bună, mă asigură Edward. Nou-născuții vor fi înnebuniți, iar Jasper va fi foarte impresionat de râvna ta. Acum lasă-mă să-ți tratez rana – ți-ai murdărit tăietura.

– Lasă-mă să fac eu asta, te rog.

Îmi luă mâna și zâmbi în timp ce mi-o examinează.

– Nu mă mai deranjează chestia asta.

L-am privit cu grijă în timp ce curăța rana, în căutarea vreunui semn de neplăcere. El continuă să respire regulat, cu același zâmbet pe buze.

– Cum așa? am întrebat eu într-un târziu, în timp ce-mi pune un bandaj pe palmă.

El ridică din umeri.

– Am depășit momentul.

– Ai... *depășit momentul*? Cum? Când? Am încercat să-mi amintesc ultima dată când și-a ținut respirația în preajma mea. Nu mi-am amintit altceva în afară de nenorocita aia de zi de naștere din septembrie, anul trecut.

Edward îmi țuguie buzele, părând să-și caute cuvintele.

– Am trăit douăzeci și patru de ore cu gândul că ești moartă, Bella. Lucrul acesta mi-a schimbat percepția asupra multor lucruri.

– A schimbat felul în care miroso?

– Deloc. Dar... după ce am văzut cum m-am simțit când am crezut că te-am pierdut... reacțiile mele s-au schimbat. Toată ființa mea fuge din calea oricărui eveniment care ar putea să mai inspire durerea aceea.

Nu știam ce să mai răspund la asta.

El zâmbi când văzu ce față am făcut.

– Presupun că poți s-o numești o experiență din care am învățat ceva.

Vântul sufla cu putere în poiană răvășindu-mi părul și făcându-mă să tremur.

– Gata, spuse el, băgând iar mâna în rucsac. Ți-ai făcut treaba. Scoase haina mea groasă de iarnă și mi-o țină să mă îmbrac. De acum nu mai depinde de tine. Hai să ne așezăm și noi cortul!

Mi-a venit să râd de entuziasmul forțat din glasul lui.

Mă luă de mâna bandajată – cealaltă era într-o stare și mai proastă, fiind încă prinsă în fașă – și am luat-o spre cealaltă parte a poienei.

– Unde ne întâlnim cu Jacob? am întrebat eu.

– Chiar aici. Îmi arată spre copacii din fața noastră chiar în clipa în care Jacob păși prudent dintre umbre.

Nu ar fi trebuit să mă surprindă faptul că avea înfățișarea de om. Nu eram sigură de ce mă așteptasem să văd lupul mare roșu-marونیu.

Jacob păru din nou mai mare – fără îndoială, produsul imaginației mele; probabil că sperasem în subconștientul meu să-l văd pe Jacob cel mic din amintirea mea, prietenul apropiat care să nu fi făcut ca totul să fie atât de greu între noi. Avea brațele încrucișate la pieptul gol și ținea o geacă mototolită într-un pumn. Chipul îi era lipsit de expresie în timp ce se uita la noi.

Buzele lui Edward își lăsară colțurile în jos.

– Trebuia să existe o altă cale să facem asta.

– E prea târziu acum, am bombănit eu supărată.

El oftă.

– Hei, Jake, l-am salutat eu când ne-am apropiat.

- Salut, Bella.
- Bună, Jacob, spuse Edward.

Jacob ignoră salutul politicos și trecu direct la treabă.

- Unde o duc?

Edward scoase o hartă dintr-un buzunar lateral al rucsacului și i-o dădu. Jacob o desfăcu.

- Suntem aici acum, spuse Edward, întinzând mâna să atingă punctul corect.

Jacob se feri automat de mâna lui după care se potoli. Edward se prefăcu că nu observă.

- Și tu o duci aici, continuă Edward, trasând un drum serpuit în jurul liniilor în relief ale hârtiei. Aproximativ cincisprezece kilometri.

Jacob dădu o dată din cap.

- Când vei mai avea cam un kilometru și jumătate, te vei intersecta cu calea mea. Asta ar trebui să te conducă. Ai nevoie de hartă?

- Nu, mersi. Cunosc destul de bine zona aceasta. Cred că știu pe unde să o iau.

Jacob părea că trebuie să depună un efort mai mare decât Edward pentru a-și menține tonul politicos.

- Eu voi lua o rută mai lungă, spuse Edward. Și o să ne vedem în câteva ore.

Edward se uită trist la mine. Nu-i plăcea partea asta de plan.

- Ne vedem în curând, am murmurat eu.

Edward dispăru printre copaci, îndreptându-se în direcția opusă.

După plecarea lui Edward, Jacob se înveseli.

- Ce mai spui, Bella? mă întrebă el cu un zâmbet larg.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nimic nou sub soare.

- Mda, fu el de acord. Un grup de vampiri care încearcă să te ucidă. Ca de obicei.

- Ca de obicei.

– Păi, spuse el în timp ce se îmbrăca cu geaca pentru a avea mâinile libere, hai să mergem.

M-am strâmbat și am pășit mai aproape de el.

El se aplecă și-și strecură brațul în spatele genunchilor mei, îndoindu-i brusc. Mă prinse cu celălalt braț înainte să dau cu capul de pământ.

– Ticălosule, am bombănit eu.

Jacob chicoti, alergând deja printre copaci. Menținea un ritm constant, un alergat alert cu care un om în formă ar putea ține pasul... pe un teren neted... dacă nu ar avea ca el în brațe peste cincizeci de kilograme.

– Nu trebuie să alergi. O să obosești.

– Alergatul nu mă obosește, spuse el. Respira normal – ca și cum ar fi fost ritmul fix al unui maratonist. Și, în plus, se va face frig în curând. Sper să instaleze cortul până să ajungem noi acolo.

Am pipăit cu degetele geaca groasă.

– Parcă nu ți se făcea frig.

– Nu mi se face. Am adus pentru tine în caz că nu erai pregătită. Se uită la geaca mea, aproape ca și cum ar fi fost dezamăgit că eram de fapt pregătită. Nu-mi place cum se prezintă vremea. Mă enervează. Ai observat că nu sunt animale?

– Ăă, nu chiar.

– Mă gândeam eu că n-ai cum. Ai simțurile prea insensibile. Am lăsat asta să treacă de la mine.

– Și Alice își făcea griji cu privire la furtună.

– Înseamnă că e ceva mare de e așa de liniște în pădure. Ai ales și tu o noapte a naibii de bună pentru o drumeție.

– Nu a fost în totalitate ideea mea.

Drumul anevoios pe care înaintam a început să fie din ce în ce mai abrupt, dar asta nu-l încetini. Sărea cu ușurință din stâncă în stâncă, părând să nu aibă deloc nevoie de mâini. Echilibrul lui perfect îmi aminti de o capră de munte.

– Ce-ai mai adăugat acolo la brătară? mă întrebă el.

M-am uitat în jos și am văzut că inima de cristal era cu fața în sus pe încheietura mea.

Am ridicat vinovată din umeri.

– Încă un cadou de absolvire.

El pufni.

– O piatră. Ce să-ți povestesc!

O piatră? Mi-am amintit dintr-odată de propoziția neterminată a lui Alice când am ieșit din garaj. M-am uitat la cristalul de un alb strălucitor și am încercat să-mi amintesc ce spusese înainte... despre diamante. Oare a încercat să spună cumva *deja ți-a dat unul?* Adică deja purtam un diamant de la Edward? Nu, era imposibil. Inima asta ar trebui să aibă vreo cinci carate sau mai știu eu cât! Edward nu ar...

– A trecut oleacă de când n-ai mai fost în La Push, spuse Jacob, întrerupându-mi gândurile.

– Am fost ocupată, i-am spus eu. Și... oricum nu aș fi venit. El se strâmbă.

– Credeam că tu ești aia cu iertarea și eu eram ăla care ținea supărarea.

Am ridicat din umeri.

– Te-ai tot gândit la acea ultimă oară când ai fost, nu-i așa?

– Nu.

El râse.

– Ori minți, ori ești cea mai încăpățânată fată de pe fața pământului.

– Nu sunt sigură cu privire la partea a doua, dar de mințit, nu mint.

Nu-mi plăcea să am discuția asta în condițiile date – cu brațele lui mult prea calde înfășurate strâns în jurul meu și fără să pot face ceva în privința asta. Fața lui era mai aproape de mine decât voiam să fie. Aș fi vrut să pot face un pas înapoi.

– O persoană inteligentă ia în calcul toate posibilitățile înainte să ia o decizie.

– Am luat, i-am răspuns eu.

– Dacă nu te-ai gândit deloc la... ăăă, discuția noastră de data trecută, atunci nu-i adevărat.

– *Conversația* aceea nu are nici o legătură cu decizia mea.

– Unii oameni ar face orice să se mintă singuri.

– Am observat că vârcolacii înclină în mod special spre greșeala asta – crezi că este o trăsătură generică?

– Asta înseamnă că el sărută mai bine decât mine? Întrebă Jacob trist deodată.

– Nu aş putea spune, Jake. Edward este singura persoană pe care am sărutat-o eu vreodată.

– În afară de mine.

– Eu nu-l consider un sărut, Jacob. Mă gândesc la el ca la un act de violență mai degrabă.

– Au! A durut asta.

Am ridicat din umeri. Nu aveam de gând să-mi retrag cuvintele.

– Mi-am cerut scuze, îmi aminti el.

– Iar eu te-am iertat... în mare parte. Dar tot nu schimbă modul în care-mi amintesc gestul tău.

Bombăni ceva ininteligibil.

Am rămas tăcuți o vreme; nu se mai auzea decât sunetul respirației lui regulate și vântul vuind sus deasupra noastră, printre vârfurile de brazi. Ni se ivi în față o stâncă goală, cenușie și dură de piatră. Am urmat baza care se curba în sus, afară din pădure.

– Tot cred că este destul de iresponsabil, spuse Jacob deodată.

– Nu știu despre ce vorbești, dar tot nu ai dreptate.

– Gândește-te, Bella. Din punctul tău de vedere ai sărutat o singură persoană – care nici măcar nu este o persoană adevărată – în viața ta și spui gata? De unde știi că este ceea ce vrei? Nu ar trebui să mai tatonezi terenul puțin?

Mi-am menținut vocea calmă:

– Știu perfect ce vreau.

– Atunci n-ar strica să mai verifici o dată. Poate ar trebui să încerci să săruți pe altcineva – numai pentru comparație... de vreme ce data trecută nu se pune. Ai putea încerca să mă săruți *pe mine*, spre exemplu. Nu mă deranjează dacă vrei să mă folosești pe post de experiment.

Mă strânse mai tare la pieptul lui astfel încât fața mea să fie mai aproape de a lui. El zâmbea de gluma lui, dar eu nu voiam să risc.

– Nu te pune cu mine, Jake. Jur că nu-l opresc dacă vrea să-ți spargă fața.

Panica din vocea mea îl făcu să zâmbească și mai larg.

– Dacă-mi *ceri* să te sărut, atunci nu va mai avea nici un motiv să se supere. A spus că e în regulă.

– Nu-ți ține respirația, Jake – nu, așteaptă, m-am răzgândit. Fă-o! Ține-ți respirația până te rog eu să mă săruți.

– Ești prost dispusă azi.

– Oare de ce?

– Uneori mi se pare că-ți place mai mult de mine când sunt lup.

– Uneori chiar așa este. S-ar putea să aibă o mică legătură cu faptul că *nu poți vorbi*.

Își țuguie gânditor buzele late.

– Nu, nu cred că de asta. Cred că-ți este mai ușor să fii în preajma mea când nu sunt om, pentru că nu mai trebuie să te prefaci că nu ești atrasă de mine.

Mi-a căzut falca de surprindere. Am închis-o deodată, încheștându-mi dinții.

El auzi. Zâmbi triumfător.

Am tras încet aer în piept înainte să vorbesc:

– Nu, sunt destul de sigură că e din cauză că nu poți vorbi. El oftă.

– Nu obosești niciodată să te minți singură? Nu ai cum să nu fii conștientă de mine. Fizic, mă refer.

– Cum poate cineva să *nu* fie conștient de tine fizic, Jacob? l-am întrebat eu. Ești un monstru enorm care refuză să respecte spațiul personal al cuiva.

– Îți dau fiori. Dar numai când sunt om. Când sunt lup, te simți mai comod în preajma mea.

– Fiorii și nervii nu înseamnă același lucru.

Se uită la mine un minut încetinind pasul, nefiind atât de amuzat. Ochii i se îngustară, deveniră negri în umbra sprâncenelor. Respirația, atât de regulată în timp ce alerga, începu să accelereze. Își aplecă încet fața mai aproape de a mea.

M-am uitat în jos, știind exact ce încerca el să facă.

– E fața ta, i-am amintit eu.

El râse zgomotos, după care începu să alerge din nou.

– Nu prea am chef să mă cert cu vampirul tău în seara asta – vreau să spun că sunt dispus, dar în orice altă seară. Dar avem amândoi o confruntare mâine și nu aș vrea să-i las pe membrii familiei Cullen să lupte cu unul în minus.

Rușinea bruscă și neașteptată mi se citi pe față.

– Știu, știu, răspunse el, neînțelegând. Crezi că ar putea să mă doboare.

Nu am reușit să vorbesc. Eu eram cea care îi lăsa cu unul în minus. Dacă era cineva rănit pentru că eram eu atât de slabă? Dar dacă aș fi curajoasă și Edward... nici nu mă puteam gândi.

– Ce-i cu tine, Bella? Ironia i se evaporă de pe chip, dezvăluindu-l pe Jacob al meu, ca și cum ar fi scos o mască. Dacă te-am supărat cu ceva, să știi că doar glumeam. Nu am vorbit serios – hei, ești bine? Nu plânge, Bella, mă rugă el.

Am încercat să-mi vin în fire.

– Nu plâng.

– Ce-am spus?

– N-ai spus tu nimic. Este doar, ei bine, e vina mea. Am făcut ceva... rău.

Se uita la mine cu ochii cășcați de nedumerire.

– Edward nu va lupta mâine, i-am explicat eu șoptit. L-am obligat să stea cu mine. Sunt o mare lașă.

El se încruntă.

– Nu crezi că va merge? Că te vor găsi aici? Știi ceva ce eu nu știu?

– Nu, nu. Nu mă tem de asta. Pur și simplu...*nu-l pot* lăsa să plece. Dacă nu se mai întoarce... m-am cutremurat, închizându-mi ochii să alung gândul acela.

Jacob tăcea.

Am continuat să șoptesc cu ochii închiși:

– Dacă pățește cineva ceva, va fi numai vina mea. Și chiar dacă nu pățește nimeni nimic... am fost groaznică. A trebuit să fiu, ca să-l conving să stea cu mine. *El* nu m-ar scoate pe mine vinovată, dar eu voi ști mereu de ce sunt în stare.

M-am simțit o idee mai bine să spun ce aveam pe suflet, chiar dacă nu puteam să-i mărturisesc decât lui Jacob.

El pufni. Am deschis încet ochii și m-am întristat să văd că masca dură reapăruse.

– Nu pot să cred că s-a lăsat convins să nu meargă. Eu nu aș pierde asta pentru nimic în lume.

Am oftat.

– Știu.

– Oricum asta nu înseamnă nimic. Dădea deodată înapoi. Asta nu înseamnă că el te iubește mai mult decât mine.

– Dar *tu* nu ai rămâne cu mine, nici dacă te-aș implora.

Îți ȋtugie un moment buzele și m-am întrebat dacă avea de gând să nege. Știam amândoi adevărul.

– Asta numai pentru că te cunosc mai bine, spuse el într-un târziu. Totul va merge strună. Chiar dacă mi-ai cere, iar eu te-aș refuza, tot nu ai fi supărată pe mine după aceea.

– Dacă totul chiar merge strună, atunci probabil că ai dreptate. Nu m-aș supăra. Dar cât timp vei fi plecat, îmi va fi rău de griji, Jake. Voi fi înnebunită de griji.

– De ce? Întrebă el ȋâfnos. Ce-ȋi pasă ȋie dacă pătesc eu ceva?

– Nu spune asta. Știi cât de mult însemni pentru mine. Îmi pare rău că nu așa cum vrei tu, dar asta este situaȋia. Eȋti

prietenul meu cel mai bun. Sau cel puțin erai. Și mai ești uneori... când lași garda jos.

El zâmbi – fața-i era luminată de zâmbetul lui vechi, ce-mi era atât de drag.

– Asta sunt mereu, îmi promise el. Chiar și atunci când... nu mă comport la fel de bine cum ar trebui. Indiferent de aparențe, sunt mereu alături de tine.

– Știu. De ce crezi că ți-aș mai suporta toate mofturile?

El râse cu mine, dar apoi ochii i se întristară.

– Oare când îți vei da seama că și tu ești îndrăgostită de mine?

– Trebuia să strici tu acum momentul.

– Nu spun că nu-l iubești pe el. Nu sunt prost. Dar se poate să iubești mai mult de o persoană în același timp, Bella. Am văzut cazuri.

– Eu nu sunt un ciudat de vârcolac, Jacob.

El își încreți nasul și am fost gata să-mi cer scuze pentru ultima replică, dar el schimbă subiectul.

– Nu mai avem mult, simt.

Am oftat ușurată.

El îmi interpretează greșit oftatul.

– Aș încetini bucuros, Bella, dar ai vrea să fii la adăpost înainte să se dezlănțuie asta.

Ne-am uitat amândoi la cer.

Un bloc solid de nori vineții gonia dinspre vest, înnegrind pădurea de sub el pe măsură ce se apropia.

– Uau, am bolborosit eu. Ai face bine să te grăbești, Jake. Poate vrei să ajungi acasă înainte să înceapă furtuna.

– Nu mă duc acasă.

M-am uitat exasperată la el.

– Nu rămâi cu noi.

– Tehnic nu – adică nu mă adăpostesc cu voi în cort. Prefer să stau în furtună decât să suport mirosul acela. Dar sunt sigur că strigoiul tău va vrea să țină legătura cu haita din motive de coordonare, așa că voi furniza bucuros acest serviciu.

- Parcă asta era treaba lui Seth.
- Mă schimbă el mâine, în timpul luptei.

Am tăcut o secundă când mi-am amintit de luptă. M-am uitat la el îngrijorându-mă deodată foarte mult.

- Presupun că nu există vreo cale să rămâi aici din moment ce tot ești aici? i-am sugerat eu. Nici dacă *te implor*? Sau îți dau înapoi viața de servitute sau ceva de genul ăsta?

- Sună tentant, dar nu. Dar, dacă tot veni vorba, ar fi interesant să te văd cum mă implori. Poți să începi dacă vrei.

- Chiar nu este nimic, dar *nimic* cu care să te pot convinge?

- Nu. Nu în cazul în care nu-mi promiți o luptă mai bună.

Oricum Sam decide, nu eu.

Asta îmi aminti.

- Mi-a spus ceva Edward ieri... despre tine.

El se zbârli.

- Probabil o minciună.

- Ei nu mai spune? Atunci nu ești al doilea la comandă în haită?

El clipi, chipul pălindu-i de surprindere.

- Aa. Asta.

- Cum de nu mi-ai spus niciodată asta?

- De ce aş fi făcut-o? Nu e mare lucru.

- Nu știu. Este? E interesant. Deci, cum funcționează asta?

Cum a ajuns Sam Alfa și tu... Beta?

Jacob chicoti când auzi ce termeni am mai inventat.

- Sam era primul, cel mai mare. Era logic să preia el conducerea.

M-am încruntat.

- Dar atunci nu ar trebui ca Jared sau Paul să fie după el? Ei erau următorii care urmau la conducere.

- Ei bine... este greu de explicat, spuse Jacob șovăitor.

- Încearcă.

El oftă.

- Ține mai degrabă de descendență, înțelegi? E cam demodat. De ce ar conta cine este bunicul tău, nu?

Mi-am amintit de ceva ce mi-a spus Jacob acum mult timp, înainte să știe vreunul dintre noi de vârcolaci.

- Dar nu ai spus tu că Ephraim Black a fost ultima căpetenie pe care a avut-o neamul Quileute?

- Da, corect. Pentru că el era Alfa. Știai că, teoretic, Sam este căpetenia tribului acum? Râse. Tradiții prostești.

M-am gândit la asta o secundă, încercând să pun totul cap la cap.

- Dar ai mai spus, de asemenea, că oamenii îl ascultă pe tatăl tău mai mult decât pe oricine din consiliu, pentru că a fost nepotul lui Ephraim?

- Ce-i cu asta?

- Păi, atunci dacă ține de descendență... nu ar trebui să fii tu căpetenia?

Jacob nu-mi răspunse. Se uită la pădurea care se întuneca tot mai tare, ca și cum trebuia brusc să se concentreze pe unde trebuia s-o ia.

- Jake?

- Nu. Asta e treaba lui Sam.

Își menținuu ochii la drum...

- De ce? Stră-străbunicul lui a fost Levi Uley, nu? Era și el Alfa?

- Nu există decât un Alfa, îmi răspunse el automat.

- Atunci ce era Levi?

- Un fel de Beta, cred. Râse de termenul meu. Ca și mine.

- Nu are logică.

- Nu contează.

- Nu vreau decât să înțeleg.

Jacob îmi întâlni într-un târziu privirea confuză, după care oftă.

- Mda. Ar fi trebuit să fiu eu Alfa.

M-am încruntat.

- Nu a vrut Sam să se dea la o parte?

- Nici pe departe. Nu am vrut eu să merg în locul lui.

- De ce nu?

El se încruntă, simțindu-se incomod din cauza întrebărilor mele. Ei bine, îi venise rândul să nu fie în largul lui.

– Nu am vrut eu, Bella. Nu voiam să se schimbe nimic. Nu doream să fiu o căpetenie legendară. Eu nu am vrut să fac parte din haita asta de vârcolaci, darămite să mai fiu și liderul lor.

M-am gândit la asta preț de o clipă îndelungată. Jacob nu mă întrerupse. Se uită iar spre pădure.

– Dar am crezut că ești mai fericit. Am crezut că nu te mai deranjează, am șoptit eu într-un târziu.

Jacob îmi zâmbi consolator.

– Mda. Sincer să fiu nu e chiar atât de rău. Uneori este interesant, cum va fi mâine cu chestia asta. Dar la început mi s-a părut că am fost târât într-un război de existența căruia nici nu aveam habar. Nu am avut de ales, înțelegi? Și a fost un pas definitiv. Ridică din umeri. Oricum, presupun că acum mă bucur. Trebuia să fie făcut și puteam eu oare să am încredere în altcineva să facă asta? E mai bine să mă asigur eu.

M-am uitat la el, simțind o admirație neașteptată pentru prietenul meu. Era mult mai matur decât îl considerasem eu. Cum s-a întâmplat și cu Billy în seara aceea la grătar, am descoperit la el o maiestruozitate pe care nu o bănuisem niciodată.

– Căpetenia de trib Jacob, am șoptit eu, zâmbind de felul în care suna alăturarea aceasta de cuvinte.

El își dădu ochii peste cap.

Chiar în clipa aceea vântul începu să zguduie cu mai multă putere copacii din jurul nostru și am simțit că bătea direct de pe un ghețar. Sunetul ascuțit al lemnului care pocnea răsună de pe munte. Deși lumina dispărea pe măsură ce norul gri acoperea cerul, încă reușeam să văd fulgii albi de nea care cădeau pe lângă noi.

Jacob mări pasul, rămânând cu ochii în pământ în timp ce alerga cu viteză. M-am ghemuit mai strâns la pieptul lui, ferindu-mă de zăpada nedorită.

După doar câteva minute, el alergă spre partea mai ferită a vârfului stâncos și am văzut micul cort la adăpost. Și mai mulți

fulgi cădeau în jurul nostru, dar vântul era atât de înfiorător încât nu îi lăsa să se așeze nicăieri.

– Bella! strigă Edward, răsuflând ușurat.

L-am găsit plimbându-se de colo-colo de-a lungul spațiului întins.

Veni repede lângă mine – l-am văzut încetoșat, așa de repede se mișca. Jacob se strâmbă, după care mă puse jos. Edward îi ignoră reacția și mă îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc, îi spuse Edward peste capul meu. Vorbea din tot sufletul. Ai venit mai repede decât m-am așteptat și chiar apreciez.

M-am răsucit să văd reacția lui Jacob.

Acesta ridică pur și simplu din umeri, toată amabilitatea ștergându-i-se de pe față.

– Du-o înăuntru. O să fie vreme rea – mi se face părul măciucă. E sigur cortul acela?

– Este de toate numai una cu stâncile nu.

– Bun.

Jacob se uită la cerul care era acum negru de furtună și cu mici vârtejuri albe de zăpadă. Nările i se lărgiră.

– Mă duc să mă transform, spuse el. Vreau să știu ce se întâmplă acasă.

Își agăță geaca de un ciot jos de la o creangă și merse în pădurea întunecată fără să se uite înapoi.

22. FOC ȘI GHEAȚĂ

Vântul zgâlțâi cortul din nou, iar eu m-am cutremurat odată cu el.

Temperatura scădea. Simțeam asta prin sacul de dormit și prin geacă. Eram foarte bine îmbrăcată, bocancii mei de drumeții fiind încă la locul lor. Nu era nici o diferență. Cum putea să fie atât de frig? Cum se putea să se facă *și mai* frig? Trebuia să se oprească undeva, nu?

– C-c-c-cât e-e-e-e ce-ce-ce-ceasul? m-am chinuit eu să spun printre dinții clănțănind.

– Două, îmi răspunse Edward.

Edward stătea cât de departe putea de mine în spațiul acela restrâns, fiindu-i frică până să și respire asupra mea la cât îmi era deja de frig. Nu-i puteam distinge fața în întuneric, dar vocea îi era sălbatică de grijă, nehotărâre și frustrare.

– Poate...

– Nu, s-s-sunt b-b-bine, s-s-s-serios. Nu v-v-vreau să ies-s-s a-f-f-fără.

A încercat să mă convingă de vreo zece ori să mergem să alergăm puțin, dar pe mine mă îngrozea gândul să-mi părăsesc adăpostul. Dacă era atât de frig aici, deși cortul ne proteja de vântul sălbatic, nu-mi puteam imagina cât de rău ar fi să alergăm pe afară.

Și ne-am fi irosit toate eforturile depuse în după-amiaza aceea. Vom avea suficient timp să punem lucrurile la loc după furtună? Dacă furtuna nu se termina? Nu avea nici un rost să ne mișcăm acum. Puteam să rezist o noapte de tremurat.

Mi-am făcut griji că urma pe care o lăsasem se va pierde, dar el mă asigură că va fi încă foarte clară pentru monștrii care veneau.

– Ce pot să fac? aproape că mă implora el.

Mi-am scuturat pur și simplu capul.

Afara în zăpadă, Jacob scâncea nemulțumit.

– P-p-pleacă de a-a-aici, i-am ordonat eu din nou.

– E îngrijorat în privința ta, îmi traduse Edward. Este bine. Corpul *lui* poate înfrunta fără probleme astfel de situații.

– A-a-a-a. Voiam să spun că ar trebui să plece totuși, dar nu am reușit să scot nici un cuvânt printre dinți.

Aproape că mi-am mușcat limba de la atâtea încercări. Cel puțin Jacob chiar părea să fie mai bine apărat împotriva zăpezii, mai bine chiar și decât camarazii lui de haită cu blana lui roșie-maronie mai lungă, mai groasă și mai lăptoasă. M-am întrebat de ce.

Jacob schelălăi, scoțând un sunet ascuțit de nemulțumire.

– Ce vrei să fac? mârâi Edward, prea neliniștit să se mai gândească la politețe. Să o car prin vremea *asta*? Nu te văd pe tine făcându-te mai util. De ce nu te duci să aduci un radiator sau ceva?

– S-s-s-sunt b-b-b-bine, am protestat eu.

Judecând după mârâitul lui Edward și după urletul din afara cortului, nu am convins pe nimeni. Vântul legăna cu putere cortul, iar eu tremuram din toate încheieturile.

Un urlet brusc se auzi peste vâjâitul vântului; era atât de puternic că mi-am acoperit urechile. Edward se încruntă.

– Chiar nu era necesar, bombăni el. Și este cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, strigă el și mai tare.

– E mai bună decât orice idee ai avut tu, răspunse Jacob, vocea lui umană sperându-mă. *Du-te și adu un radiator*, bălăji el. Nu sunt un St. Bernard.

Jacob desfăcu puțin fermoarul cortului și se strecură prin cea mai mică deschizătură posibilă, în timp ce aerul arctic suflă în jurul lui, câțiva fulgi de zăpadă căzând pe podeaua cortului. Am dârdâit și mai tare.

– Nu-mi place chestia asta, spuse Edward printre dinți în timp ce Jacob trăgea fermoarul și închidea cortul. Dă-i haina ta și ieși afară.

Ochii mi se obișnuiseră suficient cu întunericul încât să disting forme – Jacob avea în mână geaca până atunci atârnată de un copac de lângă cort.

Am încercat să întreb despre ce vorbesc, dar nu am reușit să scot din gură decât un „d-d-d-d-d“, iar tremuratul mă făcu să mă bâlbâi incontolabil.

– Geaca este pentru mâine – îi este prea frig s-o poată ea încălzi. Este înghețată. O lăsa lângă ușă. Ai spus că are nevoie de un radiator și am venit. Jacob întinse brațele atât de larg cât îi permise cortul. Ca de obicei, când se transforma în lup, era îmbrăcat sumar – o pereche de pantaloni de trening, fără cămașă, fără pantofi.

– J-j-j-ake, o să înghe-e-e-e-ești, am încercat eu să mă plâng.

– Eu nu, spuse el vesel. Zilele astea am tot avut patruzeci și două de grade. Te fac să transpiri cât ai zice pește.

Edward mârâi, dar Jacob nici nu se uită la el. Se târî în schimb către mine și începu să desfăcă fermoarul sacului de dormit.

Edward își puse deodată ferm brațul pe umărul lui să-l oprească, albeața mâinii lui contrastând cu pielea închisă la culoare. Jacob își încleștă fălcile, iar nările îi fremătară, corpul lui ferindu-se de atingerea înghețată. Mușchii lungi din brațele lui se contractară automat.

– Ia-ți mâna de pe mine, mârâi el printre dinți.

– Tu ia-ți mâinile de pe ea, răspunse Edward furios.

– N-n-n-nu v-v-v-vă ce-ce-certați, i-am rugat eu.

Încă un fior mă zgudui. Aveam senzația că dinții urmau să mi se zdrobească, atât de tare clănțăneau.

– Sunt sigur că o să-ți mulțumească pentru asta când degetele ei de la picioare o să se înnegrească și o să cadă, sări Jacob.

Edward ezită, își lăsă mâna să cadă pe lângă corp și se retrase în colțul lui.

Vocea îi era dură și înfricoșătoare:

– Ai grijă.

Jacob chicoti.

– Dă-te mai încolo, Bella, spuse el, deschizând și mai tare sacul de dormit.

M-am uitat scandalizată la el. Nici nu-i de mirare că Edward reacționa în felul acesta.

– N-n-n-nu, am încercat eu să protestez.

– Nu te prosti, spuse el exasperat. Nu-ți *place* cumva să ai zece degete la picioare?

Își înghesui corpul în spațiul inexistent și forță fermoarul în urma lui.

Și apoi nu am mai putut să mă opun – nu mai voiam. Era atât de cald! Brațele lui se strânseseră în jurul meu, ținându-mă ghem la pieptul lui gol. Căldura era irezistibilă, ca aerul după ce ai stat sub apă prea mult timp. El se cutremură când mi-am apăsât degetele înghețate pe pielea lui.

– Doamne, Bella, ești înghețată, se plânse el.

– S-s-s-cuze, m-am bâlbâit eu.

– Încearcă să te relaxezi, mă îndemnă el în timp ce un alt fior de frig mă scutură cu putere. O să-ți fie cald într-un minut. Evident, te-ai încălzi mai repede dacă ți-ai da hainele jos.

Edward mârâi tăios.

– Nu era decât o constatare, se apără Jacob. Tehnică de supraviețuire.

– T-t-termină, Jake, am spus eu, deși corpul meu refuza să se desprindă de el. N-n-n-nimeni n-nu are n-n-nevoie d-d-de fapt d-d-de t-t-toate ce-ce-le zece d-d-degete.

– Nu-ți face griji cu privire la strigoi, zise Jacob pe un ton superior. E gelos doar.

– Normal că sunt. Vocea lui Edward era din nou de catifea, sub control, un murmur muzical în întuneric. Habar nu ai ce mult mi-aș dori să fac pentru ea ce faci tu acum, corcitură.

– Asta-i viața, spuse Jacob liniștit, dar tonul îi era trist. Cel puțin știi că și-ar dori să fii tu acela.

– Adevărat, aprobă Edward.

În timp ce ei doi se ciondăneau, eu m-am încălzit puțin și nu mai dărdăiam așa tare.

– Gata, spuse Jacob mulțumit. Te simți mai bine?

În sfârșit am putut să vorbesc clar:

– Da.

– Buzele îți sunt încă albastre, observă el. Vrei să le încălzesc și pe ele? Tot ce trebuie să faci este să ceri.

Edward oftă greu.

– Fii cuminte, am bombănit eu, lipindu-mi fața de umărul lui.

Tresări din nou când pielea mea rece o atinse pe a lui, iar eu am zâmbit mulțumită că-mi luam revanșa.

Îmi era deja cald și confortabil în sacul de dormit. Căldura corpului lui Jacob părea să mă învăluie din toate părțile – poate și pentru că el ocupa atât de mult loc. Mi-am scos ghetetele și mi-am lipit degetele de la picioare de picioarele lui. El tresări ușor, după care își aplecă fața să-și lipească obrazul de urechea mea amorțită.

Am observat că pielea lui Jacob avea un miros de lemn și de mosc – se potrivea cu decorul, aici în mijlocul pădurii. Era plăcut. M-am întrebat dacă cei din familia Cullen și membrii rezervației Quileute nu-și suportau unii altora mirosul din cauza prejudecăților. Mie mi se părea că toată lumea mirosea bine.

Furtuna urla afară ca un animal care ne asalta cortul, dar acum nu mai eram îngrijorată. Jacob nu mai era în frig și, cu ocazia asta, nici eu. În plus, eram pur și simplu prea epuizată să-mi mai fac griji cu privire la ceva – eram obosită de la stat

trează atât de târziu și mă durea corpul de la atâtea frisoane. Trupul mi se relaxă ușor pe măsură ce mă dezghețam, după care deveni amorțit.

– Jake? am murmurat eu somnoroasă. Pot să te întreb ceva? Nu vreau să fiu ticăloasă, dar sunt de-a dreptul curioasă.

Erau aceleași cuvinte pe care le folosisese și el în bucătărie la mine... Oare cu cât timp în urmă?

– Sigur, chicoti el, amintindu-și momentul.

– De ce ai mult mai multă blană decât prietenii tăi? Nu trebuie să răspunzi dacă ți se pare nepoliticos din partea mea.

Nu știam care erau regulile în ceea ce privea eticheta culturii vârcolacilor.

– Pentru că am părul mai lung, spuse el amuzat – cel puțin întrebarea mea nu-l jignise.

Își scutură capul până când părul lui zbârlit, crescut de-acum până la bărbie, îmi gădilă obrazul.

– Aa. Am fost surprinsă, dar avea logică. Deci de asta și-au tăiat toți părul la început, când au intrat în haită. Atunci de ce nu-l mai tunzi? Îți place așa lătos?

El nu răspunse imediat de data asta, și Edward râse pe sub mustață.

– Scuze, am spus eu, stăpânindu-mi un căscat. Nu am vrut să fiu băgăcioasă. Nu trebuie să-mi spui.

Jacob făcu un zgomot enervat.

– Of, îți spune el oricum, așa că... Mi-am lăsat părul să crească la loc pentru că... mi se părea că-ți place ție mai mult lung.

– Aa. Mă simțeam ciudat. Ăăă, îmi place în ambele feluri, Jake. Nu trebuie să te simți... stingher.

El ridică din umeri.

– Se pare că în seara asta s-a dovedit a fi foarte convenabil, așa că nu-ți face griji.

Nu mai aveam ce să spun. Pe măsură ce momentul de tăcere se prelungi, pleoapele îmi căzură și se închiseră, iar respirația îmi deveni mai înceată și mai regulată.

– Așa, draga mea, dormi, șopti Jacob.

Am oftat, mulțumită, deja pe jumătate adormită.

– A venit Seth, îi spuse Edward lui Jacob, iar eu am înțeles deodată de ce se auzeau urlete afară.

– Perfect. Acum poți să te ocupi de restul în timp ce eu am grijă de iubita ta pentru tine.

Edward nu răspunse, dar eu am mormăit amețită.

– Gata, am îngăimat eu.

Apoi s-a făcut liniște, înăuntru cel puțin. Afară, vântul șuiera nebunește printre copaci. Îmi era greu să dorm din cauza zgâlțâitului cortului. Țărușii se smuceau deodată și se clătinau, împiedicându-mă să cad într-un somn adânc. Îmi părea atât de rău pentru lup, băiatul care era blocat afară în zăpadă.

Mintea mea hoinărea în timp ce așteptam să adorm. Spațiul acesta mic și cald mă făcu să mă gândesc la primele zile petrecute cu Jacob și mi-am amintit cum a fost când el era soarele meu, căldura care-mi făcea suportabilă viața goală. Trecuse ceva timp de când nu mă mai gândisem la Jake în felul acesta, dar el era aici și mă încălzea din nou.

– *Te rog?* șuieră Edward. *Te deranjează?*

– Ce? șopti Jacob pe un ton surprins.

– Crezi că ai putea măcar încerca să-ți controlezi gândurile? Șoptitul încet al lui Edward era furios.

– Nu te-a rugat nimeni să le ascuți, bombăni Jacob sfidător, dar tot rușinat. Ieși din capul meu!

– Aș vrea să pot. Habar nu ai cât de zgomotoase sunt micile tale fantezii. Parcă mi le strigi în față.

– O să încerc să fiu mai discret, șopti Jacob sarcastic.

Urmă un moment scurt de tăcere.

– Da, răspunse Edward la un gând nerostit atât de încet încât abia am reușit să înțeleg ce a zis. Și pe aia sunt gelos.

– M-am gândit că e așa, șopti Jacob încrezut. Mai egalează puțin câmpul de bătaie, nu?

Edward chicoti.

– În visele tale.

– Știi, încă mai are timp să se răzgândească, îl ațâță Jacob. Gândește-te la *toate* lucrurile pe care le pot face cu ea și tu nu. Cel puțin nu fără să o ucizi.

– Culcă-te, Jacob, murmură Edward. Începi să mă calci pe nervi.

– Cred că așa voi face. Stau foarte, foarte comod.

Edward nu răspunse.

Eram prea adormită să-i mai rog să înceteze să vorbească despre mine ca și cum nu aş fi acolo. Conversația aceea căpătase o calitate onirică și nu mai eram sigură că eram trează.

– Poate că așa voi face, spuse Edward după un moment, răspunzând la o întrebare pe care nu o auzisem.

– Dar vei fi sincer?

– Poți întotdeauna să întrebi ca să vezi.

Tonul lui Edward mă făcu să mă întreb dacă îmi scăpa vreo glumă.

– Păi, tu vezi la mine în cap – lasă-mă să văd și eu într-al tău în seara asta ca să fie corect, spuse Jacob.

– Capul tău este plin de întrebări. La care vrei să-ți răspund?

– Gelozia... *cred* că te mănâncă de viu. Nu se poate să fii atât de sigur pe tine cum pari. Doar dacă nu ai deloc sentimente.

– Normal că așa este, îl aprobă Edward fără pic de umor de data asta. În momentul acesta îmi este atât de rău încât abia îmi mai pot controla vocea. Evident, e și mai rău când e departe de mine, cu tine și eu n-o pot vedea.

– Te gândești la asta mereu? șopti Jacob. Te concentrezi mai greu când nu e cu tine?

– Da și nu, spuse Edward; părea hotărât să răspundă sincer. Mintea mea nu funcționează chiar ca a ta. Eu mă pot gândi la mult mai multe lucruri în același timp. Normal, asta înseamnă că mă pot gândi *mereu* la tine, pot oricând să mă întreb dacă se gândește la tine când tace și e melancolică.

Au rămas nemișcați amândoi un minut.

– Da, cred că se gândește la tine des, murmură Edward ca răspuns la gândurile lui Jacob. Mai des decât mi-aș dori. Își face

griji că ești nefericit. Nu că nu ai ști și tu asta. Nu că nu te-ai *folosi* de asta.

– Mă folosesc și eu de ce pot, bombăni Jacob. Nu am avantajele tale – avantaje precum acela de a ști că ea este îndrăgostită de tine.

– Da, ajută, fu Edward de acord pe un ton blând.

Jacob era sfidător.

– E îndrăgostită și de mine, să știi.

Edward nu răspunse.

Jacob oftă.

– Dar *nu* știe asta.

– Nu-ți pot spune dacă ai dreptate.

– Te deranjează? Ai vrea să vezi și ce gândește ea, nu?

– Da... și nu, din nou. Ei îi place mai mult așa și, deși uneori mă scoate din minți, prefer să fie fericită.

Vântul biciuia în jurul cortului, cutremurându-l din țâțâni. Brațele lui Jacob se strânseseră protector în jurul meu.

– Mulțumesc, șopti Edward. Oricât de ciudat ar părea, presupun că mă bucur că ești aici, Jacob.

– Adică vrei să spui „oricât de mult mi-ar plăcea să te ucid, mă bucur că ei îi este cald“, da?

– Este un pact incomod, nu?

Jacob șopti deodată încrezut:

– Știam eu că ești la fel de nebun de gelozie ca și mine.

– Nu sunt la fel de prost ca tine să o afișez așa. Nu te ajută să-ți îndeplinești scopul, să știi.

– Tu ai mai multă răbdare decât mine.

– Ar trebui să am. Am avut o sută de ani timp să o dobândesc. Am așteptat-o *pe ea* o sută de ani.

– Și ia spune-mi... cam în care moment te-ai hotărât tu să joci rolul personajului pozitiv răbdător?

– Când am văzut cât de mult o durea faptul că o puneam să aleagă. De obicei, nu-mi este atât de greu să mă controlez. Pot să potolesc... sentimentele mai puțin civilizate pe care le am pentru

tine mult mai ușor de cele mai multe ori. Am uneori senzația că mă citește, dar nu sunt sigur.

– Cred că de fapt ești doar îngrijorat că, dacă ai forța-o cu adevărată să aleagă, s-ar putea să nu te aleagă pe tine.

Edward nu răspunse imediat.

– Pe de o parte, da, recunosc el într-un târziu. Dar numai puțin. Toți avem momentele noastre de îndoială. În mare parte mi-am făcut griji că își va face rău în încercarea de a fugi să se vadă cu tine. După ce am acceptat că este mai mult sau mai puțin în siguranță cu tine – atât cât poate Bella să fie de în siguranță –, mi s-a părut că e mai bine să încetez cu presiunile.

Jacob oftă.

– I-aș spune toate astea, dar nu m-ar crede niciodată.

– Știu.

Părea că Edward zâmbea.

– Crezi că știi totul, mormăi Jacob.

– Nu știu viitorul, spuse Edward, vocea fiindu-i brusc nesigură.

Urmă o pauză lungă.

– Ce-ai face dacă s-ar răzgândi? întrebă Jacob.

– Nici asta nu știu.

Jacob chicoti încet.

– Ai încerca să mă omori? spuse el sarcastic din nou, ca și cum s-ar fi îndoit că Edward ar fi în stare să facă asta.

– Nu.

– De ce nu?

Judecând după tonul lui, Jacob încă rânjea.

– Chiar crezi că aș răni-o în halul acela?

Jacob ezită o secundă după care oftă.

– Mda, ai dreptate. Știu că așa este. Dar uneori...

– Uneori este o idee tentantă.

Jacob își apăsă fața pe sacul de dormit să-și ascundă râsul.

– Exact, fu el de acord într-un târziu.

Ce vis ciudat! M-am întrebat dacă era vântul de neoprit cel care mă făcea să-mi imaginez toate șoaptele acelea...

– Cum este? S-o pierzi? Întrebă Jacob după un moment de liniște și nu era nici un semn de glumă în vocea lui brusc răgușită. Când ai crezut că ai pierdut-o pentru totdeauna? Cum ai... trecut peste?

– Îmi este foarte greu să vorbesc despre asta.

Jacob așteaptă.

– Au fost două dați diferite când am crezut că am pierdut-o. Edward rostea fiecare cuvânt puțin mai rar decât de obicei. Prima dată, când am crezut că pot să o pierd... a fost... aproape de nesuportat. Pentru că am crezut că ea mă va uita și va fi ca și cum nu aș fi existat niciodată în viața ei. Am reușit să mă țin departe pentru aproape șase luni, să-mi țin promisiunea că nu o voi mai deranja niciodată. Mă apropiam – luptam, dar știam că nu aveam cum să câștig; m-aș fi întors... doar să văd că e bine. Sau cel puțin cu asta m-aș fi păcălit. Și dacă aș fi văzut că este îndeajuns de fericită... îmi place să cred că aș fi plecat iar. Dar ea nu era fericită. Așa că am rămas. Așa m-am convins să mai stau cu ea. Te întrebai mai devreme ce ar fi putut să mă motiveze... de ce se simțea ea vinovată fără voie. Mi-a amintit de ce i-am făcut când am plecat – și ce îi fac și acum de câte ori plec. Se simte groaznic că trebuie să aducă vorba de asta, dar are dreptate. Nu voi fi niciodată în stare să mă revanșez pentru asta, dar voi încerca mereu.

Jacob nu răspunse un moment; ori asculta furtuna, ori se gândea la cele auzite, greu de spus.

– Și cealaltă dată – când ai crezut că a murit? șopti Jacob răgușit.

– Da. Edward îi răspunse la altă întrebare. Probabil așa ți se va părea și ție, nu? Având în vedere felul în care ne percepi, s-ar putea să nu mai fii în stare să o vezi ca *Bella*. Dar ea va fi tot ea.

– Nu asta te-am întrebat.

Edward vorbi iar repede și dur:

– Nu-ți pot spune cum m-am simțit. Nu există cuvinte.

Brațele lui Jacob se încordară în jurul meu.

– Dar ai plecat pentru că nu ai vrut să o faci strigoi. Tu *vrei* ca ea să fie om.

Edward vorbi încet:

– Jacob, din secunda în care am simțit că o iubesc, am știut că existau doar patru posibilități. Prima alternativă, cea mai bună pentru Bella, ar fi fost să nu se îndrăgostească la fel de puternic de mine – dacă ar fi trecut peste sentimentele mele și și-ar fi văzut de viața ei. Aș fi acceptat asta, deși nu ar fi schimbat niciodată sentimentele mele pentru ea. Tu mă consideri o piatră vie – dură și rece. Așa este. Suntem așa cum suntem și foarte rar trecem printr-o schimbare adevărată. Când se întâmplă asta, așa cum s-a întâmplat când Bella a intrat în viața mea, este o schimbare permanentă. Nu mai este cale de întoarcere... A doua alternativă, cea pe care am ales-o inițial, a fost să stau cu ea pe parcursul întregii ei vieți umane. Pentru ea nu a fost o opțiune bună să-și irosească viața cu cineva care nu putea fi om cu ea, dar era alternativa căreia îi puteam face față cu ușurință știind în tot acest timp că, atunci când avea ea să moară, aveam să caut și eu o cale să mor. Șaizeci de ani, șaptezeci – îmi va părea foarte, foarte puțin timp. Dar apoi s-a dovedit a fi mult prea periculos pentru ea să trăiască atât de aproape de lumea mea. Sau să stea cu noi... și să aștepte să se întâmple ceva rău. Am fost îngrozit de gândul că nu voi mai apuca acei șaizeci de ani dacă stau în apropierea ei cât e om. Așa că am ales opțiunea a treia. Care s-a dovedit a fi cea mai mare greșală din toată viața mea lungă. Am deci să mă scot pe mine din lumea ei, obligând-o să accepte prima alternativă. Nu a mers și aproape că ne-a omorât pe amândoi. Ce mi-a mai rămas în afară de opțiunea a patra? Este ceea ce-și dorește ea – sau cel puțin așa crede că-și dorește. Am tot încercat să o amân, să-i dau timp să găsească un motiv să se răzgândească, dar ea este atât de... încăpățânată. Știi și tu *asta*. Am noroc dacă reușesc s-o mai duc cu vorba vreo câteva luni. Îi este frică să nu îmbătrânească, iar ziua ei este în septembrie.

– Îmi place prima opțiune, bombăni Jacob.

Edward nu răspunse.

– Știi foarte bine cât urăsc faptul că trebuie să accept asta, șopti Jacob încet, dar îmi dau seama că o iubești... în felul tău. Nu mai pot să mai lupt cu asta. Având în vedere lucrul acesta, nu cred că ar trebui să renunți la prima alternativă, nu încă. Cred că există șanse mari să-și revină. După un timp. Știi, dacă nu ar fi sărit de pe o stâncă în martie... iar tu ai mai fi așteptat încă șase luni până să verifici dacă e bine... Ei bine, ai fi putut să o găsești îndeajuns de fericită. Am avut un plan.

Edward chicoti.

– Poate că ar fi mers. A fost un plan foarte bine gândit.

– Mda. Jacob oftă. Dar... șopti brusc atât de rapid încât cuvintele se amestecară unele cu altele, mai dă-mi un an, stri... Edward. Chiar cred că aş putea s-o fac fericită. E încăpățânată, nimeni nu știe asta mai bine decât mine, dar îi poate trece. Ar fi reușit și înainte. Și ar putea să fie om, cu Charlie și Renée, și ar putea să crească și să aibă copii și... să fie Bella. O iubești atât de mult încât nu ai cum să nu vezi avantajele planului acestuia. Ea crede că ești foarte altruist... așa o fi? Poți să te gândești la ideea că aş putea să fiu mai bun pentru ea decât ești tu?

– *M-am gândit* la asta, răspunse Edward încet. În unele privințe ai fi mai bun pentru ea decât orice alt om. Bella are nevoie să ai grijă de ea și tu ești suficient de puternic să o protejezi de ea însăși și de tot ce încearcă să-i facă rău. Ai mai făcut asta deja și-ți voi rămâne profund îndatorat cât voi trăi – pentru totdeauna – care o veni prima... Ba chiar am întrebat-o pe Alice dacă vede – dacă vede că Bellei îi va fi mai bine cu tine. Dar normal că nu a putut. Ea nu te poate vedea pe tine, iar Bella este momentan sigură de deciziile ei. Dar nu sunt la fel de prost să mai fac aceeași greșală, Jacob. Nu voi mai încerca să o forțez să accepte prima opțiune. Atâta timp cât ea mă vrea, eu sunt aici.

– Și dacă ea decide că mă vrea pe mine? îl provocă Jacob. OK, slabe șanse, dar totuși.

– O voi lăsa în pace.

– Așa pur și simplu?

– În sensul că nu-i voi arăta niciodată cât de greu îmi este, da. Dar voi mai sta de pază. Vezi tu, Jacob, *tu* ai putea să o părăsești într-o zi. Ca Sam și Emily, nu vei avea de ales. Și eu voi aștepta mereu, sperând să se întâmple asta.

Jacob pufni încet.

– Ei bine, ai fost mult mai sincer decât am avut eu dreptul să pretind... Edward. Mulțumesc că m-ai lăsat să intru și eu în capul tău.

– Cum am mai spus, mă simt ciudat de recunoscător pentru prezența ta în viața ei în seara asta. Măcar atât am putut să fac... Știi tu, Jacob, dacă nu ar fi o chestie de la natură că suntem dușmani și faptul că încerci mereu să-mi furi motivul existenței mele, aș putea chiar să te plac.

– Poate... dacă nu ai fi un vampir dezgustător care ar plănuși să-i sugă viața fetei pe care o iubesc... păi, nu, nici chiar atunci.

Edward chicoti.

– Pot să te întreb ceva? spuse Edward după un moment.

– De ce ai tu nevoie să mă întreb?

– Nu aud decât dacă te gândești la asta. E doar o poveste pe care Bella a șovăit să mi-o spună zilele trecute. Ceva cu o a treia nevastă...?

– Ce-i cu ea?

Edward nu răspunse, ascultând povestea în mintea lui Jacob. I-am auzit șuieratul încet în întuneric.

– Ce? vru iar Jacob să știe.

– Evident, clocoti Edward. Evident! Aș fi preferat ca bătrânii voștri să țină povestea *asta* pentru ei, Jacob.

– Nu-ți place când lipitoarele sunt înfățișate ca personaje negative? îl ironiză Jacob. Știi că sunt. Erau atunci și sunt și acum.

– Nu-mi pasă de partea aceea. Nu îți dai seama cu care personaj se identifică Bella?

Îi luă o clipă lui Jacob să se prindă.

– Oh! Ah! A treia soție. OK, înțeleg ce vrei să spui.

– Vrea să fie acolo în poiană. Să facă și ea cât de puțin, așa cum se exprimă ea. El oftă. Acesta a fost al doilea motiv pentru care voi rămâne mâine cu ea. E destul de inventivă când vrea ceva.

– Știi, fratele tău militar i-a dat ideea asta exact la fel de mult cum i-a dat-o și povestea.

– Nici una din părți nu a intenționat să facă asta, șopti Edward menținând pacea.

– Și când se termină *acest* mic pact? Întrebă Jacob. La răsăritul soarelui? Sau așteptăm până după luptă?

Urmă o pauză în care se gândiră amândoi la asta.

– La răsăritul soarelui, șoptiră amândoi odată, după care răseră discret.

– Dormi bine, Jacob, murmură Edward. Bucură-te de moment.

Se făcu liniște din nou, iar cortul rămase nemișcat câteva minute. Vântul părea să se fi hotărât că nu are cum să ne radă de pe fața pământului, așa că renunțase la luptă.

Edward mârâi ușor.

– Nu m-am referit la asta chiar la propriu.

– Scuze, șopti Jacob. Ai putea să pleci, știi – să ne lași puțină intimitate.

– Ai vrea să te *ajut* să dormi, Jacob? se oferi Edward.

– Ai putea să încerci, spuse Jacob relaxat. Ar fi interesant de văzut cine va pleca, nu?

– Nu mă tenta prea tare, lupule. Răbdarea mea are *limite*.

Jacob râse încet.

– Aș prefera să nu mă mișc chiar acum, dacă nu te deranjează.

Edward începu să fredoneze pentru el, de data asta mai tare – încercând să nu mai audă gândurile lui Jacob, am presupus eu. Fredona cântecul meu de leagăn și, în ciuda întrebărilor legate de acest vis șoptit, m-am adâncit și mai tare în somn... în visele care aveau mai multă logică...

23. MONSTRU

Când m-am trezit a doua zi dimineață era foarte lumină – chiar și în interiorul cortului lumina soarelui îmi afecta ochii. Și *chiar* transpiram, așa cum îmi prezisese Jacob. Jacob îmi sforăia ușor în ureche, ținându-și încă brațele înfășurate în jurul meu.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui incredibil de cald și am simțit înțepătura dimineții răcoroase pe obrazul meu umed. Jacob oftă în somn; brațele i se strânseseră inconștient în jurul meu.

M-am mișcat, nefiind în stare să-i slăbesc strânsoarea, chinându-mă să-mi ridic capul suficient să văd...

Edward îmi întâlnește privirea. Pe chip i se citea calmul, dar durerea din ochii lui era de neascuns.

– E mai cald afară? am șoptit eu.

– Da. Nu cred că radiatorul va mai fi de folos și astăzi.

Am încercat să ajung la fermoar, dar nu-mi puteam elibera brațele. M-am chinuit, luptându-mă cu greutatea corpului a lui Jacob. Acesta bombăna ceva, dar dormea încă profund și strânse brațele și mai tare în jurul meu.

– Îmi dai și tu o mână de ajutor? am întrebat eu încet.

Edward zâmbi.

– Vrei să-i dau jos brațele de tot?

– Nu, mersi. Eliberează-mă doar. Fac temperatură dacă mai stau aici.

Edward deschise sacul de dormit dintr-o mișcare rapidă și bruscă. Jacob căzu, lovindu-se cu spatele gol de podeaua înghețată a cortului.

– Hei! se plânse el, deschizând brusc ochii.

Se feri instinctiv de podeaua rece și se rostogoli peste mine. Am icnit în timp ce greutatea lui îmi tăie respirația.

Apoi greutatea lui nu mai era. Am simțit impactul când Jacob zbură într-unul dintre țăruii cortului, iar cortul se cutremură.

Se auzeau mârâieli de peste tot. Edward se aplecase în fața mea și nu i-am putut vedea chipul, dar mârâiturile îi ieșeau furioase din piept. Jacob era și el pe jumătate aplecat, tot corpul tremurându-i în timp ce mârâia printre dinții încleștați. În afara cortului, mârâielile năvălase ale lui Seth Clearwater răsunau de pe stânci.

– Încetați, încetați! am țipat eu, întorcându-mă cu greu să mă pun între ei doi.

Spațiul era atât de mic încât nu a trebuit să mă întind prea tare să pun câte o mână pe pieptul fiecăruia. Edward își puse o mână în jurul încheieturii mele, gata să mă dea din calea lui.

– Încetează acum, l-am avertizat eu.

Jacob începu să se calmeze sub atingerea mea. Tremuratul se diminuează, dar dinții îi erau încă încleștați și nu-l scăpa din ochi. Seth continua să mârâie. Sunetele lui prelungi contrastau cu brusca tăcere din cort.

– Jacob? am întrebat eu, așteptând până când și-a lăsat dintr-odată privirea în jos să se uite la mine. Ai pățit ceva?

– Normal că nu! șuieră el.

M-am întors către Edward. Se uita la mine, expresia fiindu-i dură și furioasă.

– Nu a fost frumos din partea ta. Ar trebui să-ți ceri iertare. Ochii i se făcură mari de dezgust.

– Glumești – te zdrobea!

– Pentru că l-ai izbit de podea! Nu a făcut-o intenționat și nu mi-a făcut nici un rău.

Edward mârâi revoltat. Ridică încet privirea și se uită la Jacob cu niște ochi ostili.

– Scuze, câine.

– Nu-i nimic, spuse Jacob ușor sarcastic.

Încă mai era frig, dar nu se compara cu gerul din timpul nopții. Mi-am încrucișat mâinile la piept.

– Ia de-aici, spuse Edward din nou calm. Luă geaca adusă de Jacob de pe podea și mi-o puse peste haina mea groasă.

– E al lui Jacob, am obiectat eu.

– Jacob are o haină de blană, făcu Edward o aluzie.

Jacob îl ignoră, trecu pe lângă noi și se băgă în sac.

– Voi folosi iar sacul de dormit dacă nu te superi. Încă aș mai dormi. Nu am avut cea mai bună noapte.

– A fost ideea ta, spuse Edward impasibil.

Jacob era ghemuit, cu ochii deja închiși. Căscă.

– Nu am spus că nu a fost cea mai bună noapte pe care am petrecut-o. Doar că nu am dormit prea mult. Am crezut că Bella nu mai tace din gură.

Am tresărit, întrebându-mă ce mi-o fi ieșit din gură în somn. Posibilitățile erau îngrozitoare.

– Mă bucur că te-ai simțit bine, murmură Edward.

Jacob deschise brusc ochii din nou.

– Deci să înțeleg că tu nu ai avut o noapte prea frumoasă? Întrebă el încrezut.

– Nu a fost cea mai rea noapte din viața mea.

– Măcar a intrat în topul primelor zece? Întrebă Jacob cu o încântare răutăcioasă.

– Posibil.

Jacob zâmbi și închise ochii.

– Dar, continuă Edward, dacă aș fi putut să-ți iau locul azi-noapte, nu ar fi intrat în topul *celor mai bune zece nopți* din viața mea. Visează la asta.

Jacob deschise ochii și se uită urât. Se ridică înțepat, cu umerii încordați.

– Știi ce? Cred că e prea aglomerat aici.

– Nici c-aș putea să fiu mai de acord cu tine.

I-am tras un cot lui Edward în coaste – probabil că am rămas și cu o vânătăie.

– Bănuiesc că-mi recuperez somnul mai târziu. Jacob se strâmbă. Oricum trebuie să vorbesc cu Sam.

Se rostogoli în genunchi și trase fermoarul de la cort.

Durerea îmi coborî pe șira spinării și se adăposti la mine în stomac când mi-am dat seama că asta ar putea fi ultima oară când îl voi mai vedea. Se întorcea la Sam, se ducea să lupte cu hoarda însetată de vampiri nou-născuți.

– Jake, așteaptă...

M-am întins după el, mâna mea alunecându-i pe braț.

Se feri înainte ca degetele mele să apuce să-l prindă.

– Te rog, Jake? Nu vrei să rămâi?

– Nu.

Cuvintele sunară dure și reci. Știam că fața îmi trăda durerea pentru că răsuflă și schiță un zâmbet care îi înmuie expresia.

– Nu-ți face griji pentru mine, Bells. Sunt bine, așa cum sunt mereu. Se forță să râdă. În plus, crezi că-l las eu pe Seth să se ducă în locul meu – să pierd eu toată distracția și să-mi fure el toată gloria? Sigur că nu.

Pufni.

– Ai grijă...

Ieși din cort înainte să apuc să termin.

– Calmează-te odată, Bella, l-am auzit bombănind în timp ce închise fermoarul la loc.

– I-am ascultat pașii îndepărtându-se, dar în rest nu se auzea nimic. Nici nu mai bătea vântul. Auzeam doar trilurile păsărilor departe în munți și nimic altceva. Jacob se mișca în liniște acum. M-am încotoșmănat cu hainele mele și m-am sprijinit de umărul lui Edward. Am stat așa în liniște mult timp.

– Cât mai este? am întrebat eu.

– Alice i-a spus lui Sam că ar trebui să mai dureze în jur de o oră, zise Edward pe un ton moale și inexpressiv.

– Rămânem împreună. Indiferent ce se întâmplă.

- Indiferent ce se întâmplă, mă aprobă el cu ochii strânși.
- Știu, am spus eu. Și eu sunt îngrozită pentru ei.
- Știu cum să-și poarte de grijă, mă asigură Edward, pe un ton cât mai liniștit. Doar că urăsc să pierd toată distracția.

Iar începe cu *distracția*. Nările îmi fremătară.

Își puse brațul în jurul umărului meu.

- Nu-ți face griji, mă rugă el și-mi sărută fruntea.

De parcă aveam cum să evit asta.

- Sigur, sigur.

- Vrei să-ți abat gândurile în altă parte?

Respiră, trecându-și degetele reci pe obrazul meu.

Am tremurat fără să vreau; dimineața era încă friguroasă.

- Poate nu acum, răspunse el, retrăgându-și mâna.
- Mai sunt și alte moduri prin care îmi poți abate atenția.
- Cum ai prefera?

- Ai putea să-mi spui despre cele mai bune zece nopți ale tale, am sugerat eu. Sunt curioasă.

El râse.

- Încearcă să ghicești.

Mi-am scuturat capul.

- Sunt prea multe nopți despre care nu știu. Un secol de nopți.

- Îngustează eu aria din care trebuie să ghicești. Toate nopțile mele cele mai bune au avut loc de când te-am cunoscut pe tine.

- Serios?

- Da, serios – dintr-o arie destul de largă.

M-am gândit un minut.

- Nu-mi vin în cap decât ale mele, am recunoscut eu.

- Ar putea să fie aceleași, mă încurajă el.

- Păi, a fost prima noapte. Prima noapte în care ai rămas.

- Da, și la mine este aceea. Dar, bineînțeles, tu erai inconstientă când s-a întâmplat partea mea favorită.

- Așa este, mi-am amintit eu. Am vorbit și în noaptea aceea.

- Da, fu el de acord.

M-am înroșit la față în timp ce m-am întrebat din nou ce aş fi putut să spun în timp ce am dormit în brațele lui Jacob. Nu-mi aminteam ce visasem sau dacă visasem vreun pic, așa că nu m-a ajutat asta.

– Ce am spus azi-noapte? am șoptit eu mai încet decât înainte.

El ridică din umeri în loc să răspundă și am tresărit.

– Așa de rău?

– Nimic prea groaznic, oftă el.

– Spune-mi, te rog!

– În mare parte mi-ai spus numele, ca de obicei.

– Asta nu e de rău, am aprobat eu prudentă.

– Totuși, mai spre final ai început să bălmăjești niște prostii despre „Jacob, Jacob al meu“. Îți auzeam durerea chiar și așa șoptit. Jacob al tău s-a bucurat *de asta* destul de mult.

Mi-am întins gâtul, chinându-mă să ajung cu buzele la marginea obrazului lui. Nu-i vedeam ochii. Se uita în tavanul cortului.

– Scuze, am murmurat eu. Așa diferențiez eu.

– Diferențiezi?

– Între Dr. Jekyll și Dl. Hyde. Între Jacob de care îmi place și între cel care mă scoate din minți, i-am explicat eu.

– Sună logic. Părea ușor mai înmuiat. Mai spune-mi o altă noapte favorită.

– Când am venit acasă cu avionul din Italia.

El se încruntă.

– Nu e și una dintre ale tale? m-am întrebat eu.

– Ba da, chiar *este* una dintre ale mele, dar mă surprinde faptul că e și pe lista ta. Nu aveai senzația absurdă că doar mă simțeam vinovat și că aveam să fug imediat ce se deschideau ușile avionului?

– Ba da, am zâmbit eu. Dar totuși erai acolo.

Îmi sărută părul.

– Mă iubești mai mult decât merit.

Am râs de absurditatea ideii.

– Apoi urmează noaptea de după Italia, am continuat eu.
 – Da, și aia e pe lista mea. Erai atât de amuzantă!
 – Amuzantă? am obiectat eu.
 – Habar nu aveam că visele tale pot fi atât de animate. Mi-a luat o veșnicie să te conving că ești trează.

– Încă nu sunt sigură, am bombănit eu. Mereu mi-ai părut mai degrabă un vis decât realitate. Spune-mi acum una de-a ta. Am ghicit care e pe primul loc?

– Nu – aceea este cea de alaltăieri, când ai acceptat în sfârșit să te măriți cu mine.

M-am strâmbat.

– Nu e și asta pe lista ta?

M-am gândit la felul în care mă sărutase, la concesiile pe care o făcusem și m-am răzgândit.

– Ba da. Dar cu anumite rezerve. Nu înțeleg de ce este atât de important pentru tine. Deja mă ai pentru o eternitate.

– Peste o sută de ani, când vei dobândi suficientă perspectivă să apreciezi cu adevărat răspunsul, îți voi explica.

– Îți voi aminti să-mi explici... peste o sută de ani.

– Ți-este îndeajuns de cald? Întrebă el brusc.

– Sunt bine, l-am asigurat eu. De ce?

Înainte să apuce să răspundă, tăcerea din afara cortului fu zbuciumată de un urlat de durere de-ți spărgea timpanele. Sunetul ricoșă de pe stâncile golașe ale fiecărui munte și umplu aerul în așa fel încât se auzea din orice direcție.

Urletul îmi răvăși mintea ca o tornadă, fiind ciudat și familiar în același timp. Mi se părea ciudat pentru că nu mai auzisem niciodată un strigăt așa de chinător. Suna familiar pentru că am știut imediat a cui era vocea – am recunoscut sunetul și am înțeles perfect ce însemna de parcă l-aș fi rostit chiar eu. Nu avea nici o importanță că Jacob nu era om când a țipat. Nu aveam nevoie de traducere.

Jacob era aproape. Auzise fiecare cuvânt pe care-l rostiserăm. Durerea îl copleșea.

Urletul se stinse într-un suspin bolborosit ciudat, după care se făcu iar liniște.

Nu i-am auzit evadarea tăcută, dar am simțit-o – simțeam absența pe care o presupusesem greșit mai devreme, spațiul gol pe care l-a lăsat în urmă.

– Pentru că radiatorul tău a ajuns la capătul puterilor, îmi răspunse Edward încet. Gata cu pacea, adăugă el atât de încet încât nu sunt foarte sigură că asta a spus.

– Jacob asculta, am șoptit eu.

Și nu era o întrebare.

– Da.

– Știi.

– Da.

M-am uitat în gol, nu vedeam nimic.

– Nu am promis niciodată că voi lupta corect, îmi aminti el încet. Și merită să știe.

Mi-a căzut capul în mâini.

– Ești supărată pe mine? Întrebă el.

– Nu pe tine, am șoptit eu. Sunt îngrozită *de mine*.

– Nu te chinui singură, mă rugă el.

– Da, am aprobat eu amar. Ar trebui să-mi păstrez energia să-l chinuiesc pe Jacob în continuare. Nu aș vrea să las vreo parte din el teafără.

– Știa ce făcea.

– Crezi că mai contează? Lăcrimam și era ușor de distins asta din vocea mea. Crezi că-mi pasă dacă e corect, sau dacă a fost prevenit în prealabil? *Îi fac rău*. De fiecare dată când mă întorc îi fac rău din nou. Glasul îmi devenea mai strident și mai isteric: Sunt o persoană îngrozitoare.

Își înfășură strâns brațele în jurul meu.

– Ba nu, nu ești!

– Sunt! Ce-i cu mine? M-am chinuit să mă eliberez de brațele lui, iar el le lăsa jos. Trebuie să-l găsesc.

– Bella, e deja la kilometri depărtare și e frig.

– Nu-mi pasă. Nu pot să *stan* pur și simplu aici. Am dat de pe mine geaca lui Jacob, m-am încălțat cu ghetete și m-am târât cu greu până la ușă; aveam picioarele amorțite. Trebuie să... trebuie să...

Nu știam cum să-mi termin propoziția, nu știam ce era de făcut, dar am deschis totuși fermoarul de la intrarea în cort și am ieșit în dimineața luminoasă și rece.

Era mai puțină zăpadă decât m-aș fi așteptat după furtuna violentă de noaptea trecută. Probabil fusese mai degrabă dusă de vânt decât topită de soarele care strălucea acum ușor dinspre sud-est, reflectându-se în zăpada rămasă și înțepându-mi ochii neobișnuiți cu lumina. Aerul încă mai era aspru, dar atmosfera se molcomise devenind mai în ton cu anotimpul pe măsură ce soarele se ridica pe cer.

Seth Clearwater stătea ghemuit pe un petic de ace de pin uscate la umbra unui molid des, cu capul pe labe. Blana lui nispie se confunda cu acele uscate, dar se vedea zăpada strălucitoare reflectându-se în ochii lui deschiși. Se uita la mine cu o privire ce-mi părea acuzatoare.

Mâna lui Edward îmi prinse încheietura. Mă ignoră când am încercat să mă smucesc.

– Nu poți să te duci după el. Nu azi. E aproape timpul. Și nu ar ajuta pe nimeni dacă te-ai rătăci.

Mi-am răsucit încheietura, trăgând inutil.

– Îmi pare rău Bella, șopti el. Îmi pare rău că am făcut asta.

– Nu ai făcut nimic. E vina mea. Eu am făcut asta. Eu am făcut totul greșit. Aș fi putut să... Când a... Ar fi trebuit să...

Suspinam.

– Bella, Bella.

Brațele i se înfășurară în jurul meu, iar lacrimile mele îi udară cămașa.

– Ar fi trebuit... să-i spun. Ar fi trebuit... să spun. Ce? Ce anume ar fi făcut să fie bine? Nu ar fi trebuit... să afle în felul acesta.

– Vrei să mă duc să văd dacă pot să-l aduc eu înapoi, ca să poți vorbi cu el? Mai avem puțin timp, murmură Edward, cu durere în voce.

Am clătinat din cap la pieptul lui, fiindu-mi frică să-i văd fața.

– Stai pe lângă cort. Mă întorc curând.

Brațele îi dispărură. Plecase atât de repede încât o clipă mai târziu, când m-am uitat în sus, el nu mai era acolo. Rămăsesem singură.

Un nou suspin îmi ieși din piept. Răneam pe toată lumea astăzi. Oare mai exista ceva atins de mine care să nu aibă de suferit?

Nu știam de ce mă frământam atât de mult azi. Nu era ca și cum nu știam de la început că asta urma să se întâmple. Dar Jacob nu reacționase niciodată atât de puternic – și-a pierdut încrederea lui excesivă și și-a dezvăluit intensitatea durerii lui. Ecoul zbuciumului lui încă mă mai răscolea, adânc în piept. Chiar alături se afla și cealaltă durere. Durerea pentru că sufeream pentru Jacob. Durerea că-l răneam și pe Edward. Pentru că nu am reușit să-l văd pe Jacob plecând fără să mă frământ, știind că era cel mai bine așa, că era singura cale. Eram egoistă, făceam rău. Îi chinuiam pe cei pe care-i iubeam.

Semănam cu Cathy din *La răscruce de vânturi*, numai că opțiunile mele erau mai bune decât ale ei, nici unul din ei nefiind rău, nici unul din ei slab. Și stăteam așa, plângându-mi de milă, fără să fac ceva productiv să îndrept lucrurile. Exact ca și Cathy.

Nu mai puteam permite ca ceea ce mă rănea *pe mine* să-mi mai influențeze deciziile. Era prea puțin și mult prea târziu, dar trebuia acum să fac lucrul potrivit. Poate că s-a făcut deja pentru mine. Poate că Edward nu va putea să-l mai aducă înapoi. Și apoi voi accepta asta și-mi voi vedea de viața mea. Edward nu mă va mai vedea niciodată vărsând vreo lacrimă pentru Jacob Black. Nu vor mai fi lacrimi. Mi le-am șters pe ultimele cu degetele reci.

Dar dacă Edward se va întoarce cu Jacob, alta va fi situația. Va trebui să-i spun să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

De ce era atât de greu? De ce era cu mult mai dificil decât va fi să-mi iau rămas-bun de la ceilalți prieteni ai mei, de la Angela, de la Mike? De ce mă *durea*? Nu era normal. Nu ar trebui să mă rănească. Aveam ce voiam. Nu-i puteam avea pe amândoi, pentru că lui Jacob nu-i era cu putință să fie doar prietenul meu. A sosit vremea să încetez să-mi mai doresc așa ceva. Cât de ridicol de lăcomă poate fi o persoană?

Trebuia să trec peste sentimentul acesta irațional că Jacob făcea parte din viața mea. Nu putea să-mi aparțină, nu putea să fie Jacob *al meu*, din moment ce eu eram a altcuiva.

Mi-am târâit picioarele până la micuța poiană. Când am ajuns în spațiul deschis, clipind din cauza luminii, am aruncat o privire rapidă către Seth – nu se mișcase de pe patul lui de ace – după care m-am uitat repede în altă parte, evitându-i ochii.

Simțeam că părul îmi era încălzit, răsucit în cocoloașe ca șerpii Meduzei. Am încercat să trec prin el cu degetele, dar am renunțat repede. La urma urmei, cui îi păsa cum arătam?

Am luat bidonul care atârna lângă ușa cortului și l-am scuturat. Clipoci, așa că am desfăcut capacul și mi-am clătit gura cu apă rece. Se găsea și niște mâncare pe aici pe undeva, dar nu-mi era suficient de foame să o caut. Am început să mă plimb de colo-colo prin spațiul mic și luminos, simțind ochii lui Seth asupra mea în tot acest timp. Pentru că nu voiam să mă uit la el, deveni în capul meu din nou băiat, și nu un lup gigantic. Semăna atât de mult cu Jacob cel tânăr!

Am vrut să-l rog pe Seth să latre sau să-mi dea vreun semn dacă Jacob se întorcea, dar m-am abținut. Nu conta dacă Jacob se mai întorcea. S-ar putea să fie chiar mai ușor dacă nu făcea asta. Mi-aș fi dorit să-l pot suna cumva pe Edward.

Seth scânci în momentul acela și se ridică în picioare.

– Ce este? l-am întrebat eu prosteste.

El mă ignoră, mergând agale spre marginea copacilor, întinzând nasul spre vest. Începu să scheaune.

– Sunt ceilalți, Seth? am vrut eu să știu. În poiană?

Se uită la mine și scheună ușor o dată, după care își întoarse repede nasul înapoi spre vest. Lăsă urechile pe spate și scânci din nou.

De ce eram așa de proastă? Ce-a fost în capul meu să-l trimit pe Edward? Cum aveam să știu ce se întâmpla? Eu nu vorbeam limba lupilor.

Un fior îmi străbătu șira spinării. Dacă nu mai era timp? Dacă Jacob și Edward se apropiau prea mult? Dacă Edward hotăra să intre în luptă?

O teamă înghețată îmi strânse inima. Dacă neliniștea lui Seth nu avea nimic de-a face cu poiana și scâncetul lui indica asta? Dacă Jacob și Edward se luptau unul cu altul undeva departe în pădure? Nu ar face așa ceva, nu?

Cu o convingere bruscă și înfricoșătoare mi-am dat seama că ar face-o – dacă ar fi rostite cuvintele nepotrivite. M-am gândit la discuția încordată de dimineață și m-am întrebat dacă nu cumva subestimaseam cât de mult se apropiase de o luptă.

Aș fi meritat să-i pierd pe amândoi.

Inima aproape că mi se opri.

Înainte să mă prăbușesc de frică, Seth mormăi ușor, adânc în pieptul lui și se întoarse din locul în care stătea de veghe către locul unde se odihniase mai devreme. Lucrul acesta mă calmă, dar mă și enervă. N-ar putea să-mi scrie un mesaj pe pământ, sau să comunice cu mine în alt fel?

Începusem să transpir de la atâta plimbat de colo-colo. Mi-am aruncat geaca în cort și m-am întors să mă plimb prin centrul deschizăturii miciute dintre copaci.

Seth sări iar brusc în picioare, perii de pe spatele gâtului său ridicându-se țepeni. M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic. Dacă Seth nu înceta odată cu chestia asta, aveam să arunc cu un con de pin în el.

Mârâi, un sunet încet de avertisment, furișându-se înapoi spre marginea vestică, iar eu am încercat să dau dovadă de răbdare.

– Noi suntem, Seth, strigă Jacob de la distanță.

Am încercat să-mi explic de ce-mi bătea inima să-mi sară din piept la auzul vocii lui. Nu era decât teamă provocată de ceea ce urma să fac, atât doar. Nu trebuia să-mi permit să mă simt ușurată de întoarcerea lui. Nu mi-ar fi deloc de ajutor.

Primul care apărui fu Edward, al cărui chip era inexpresiv. Când pași din umbre, soarele străluci pe pielea lui la fel ca pe zăpadă. Seth se duse să-l salute, uitându-se atent în ochii lui. Edward încuviință din cap, iar fruntea i se încruntă de griji.

– Da, asta-i tot ce ne trebuie, mormăi el ca pentru sine înainte să i se adreseze lupului mare. Presupun că nu ar trebui să ne mire. Dar sincronizarea va fi foarte apropiată. Te rog, pune-l pe Sam să o roage pe Alice să încerce să vadă mai bine ce urmează.

Seth dădu din cap o dată și mi-am dorit să pot mârâi și eu. Ce convenabil, *acum* putea să dea din cap. Mi-am întors enervată capul și am văzut că Jacob era acolo.

Era cu spatele la mine și cu fața spre drumul pe care venise. Am așteptat îngrijorată să se întoarcă.

– Bella, murmură Edward brusc lângă mine.

Se uită la mine cu îngrijorare în priviri. Generozitatea lui nu avea margini. Acum îl meritam mai puțin decât l-am meritat vreodată.

– Am întâmpinat ceva complicații, îmi spuse el cu vocea voit nepăsătoare. Mă voi duce cu Seth mai încolo și voi încerca să îndrept lucrurile. Nu voi merge departe, dar nici nu voi asculta. Știu că nu vrei public, indiferent de alegerea ta.

Abia la final am simțit durerea din glasul lui.

Trebuia să nu-l mai rănesc niciodată. Asta va fi misiunea mea în viață. Nu voi mai fi niciodată motivul pentru privirea pe care o avea acum.

Eram prea supărată să-l mai întreb care era această problemă nou apărută. Nu aveam nevoie de nimic altceva acum.

– Să vii repede, am șoptit eu.

Mă sărută ușor pe buze, după care dispăru în pădure cu Seth lângă el.

Jacob stătea nemișcat în umbra copacilor; nu-i vedeam clar expresia feței.

– Mă grăbesc, Bella, spuse el pe un ton plictisit. De ce nu termini odată cu asta?

Am înghițit, gâtul fiindu-mi atât de uscat încât nu eram sigură că pot să scot vreun sunet.

– Spune cuvintele și să terminăm odată cu asta.

Am tras aer în piept.

– Îmi pare rău că sunt o persoană atât de ticăloasă, am șoptit eu. Îmi pare rău că am fost atât de egoistă. Mi-aș dori să nu te fi cunoscut niciodată ca să nu te fi rănit în halul acesta. Nu o voi mai face, promit. Voi sta cât mai departe de tine. Mă voi muta într-un alt stat. Nu vei mai fi nevoit să te mai uiți la mine vreodată.

– Nu seamănă a scuză ce spui tu, spuse el amar.

Nu reușeam să vorbesc mai tare.

– Spune-mi cum să fac bine.

– Și dacă eu nu vreau ca tu să pleci? Dacă prefer să stai, indiferent că ești sau nu egoistă? Nu am și eu un cuvânt de spus dacă tu încerci să repari lucrurile pentru mine?

– Nu va ajuta la nimic, Jake. A fost o greșeală să mai stau cu tine din moment ce ne dorim lucruri diferite. Nu va fi mai bine. Eu doar voi continua să te rănesc. Nu mai vreau să te rănesc. Urăsc să fac asta.

Vocea mi se sparse.

El oftă.

– Oprește-te. Nu trebuie să mai spui nimic. Înțeleg.

Am vrut să-i spun cât de dor îmi va fi de el, dar mi-am mușcat limba. Nici asta nu va folosi la nimic.

Rămase tăcut un moment, uitându-se în pământ, iar eu m-am luptat cu impulsul de a mă duce să-l îmbrățișez. Să-l consolez.

Apoi ridică deodată capul.

– Ei bine, nu ești singura capabilă de sacrificiu de sine, spuse el pe un ton puternic. Nu numai tu greșești în povestea asta.

– Poftim?

– Și eu m-am purtat destul de rău. Am făcut să-ți fie mai greu decât trebuia. Aș fi putut să renunț cu fruntea sus de la bun început. Dar și eu te-am rănit.

– E vina mea.

– Nu te voi lăsa să iei toată vina asupra ta, Bella. Dar nici gloria. Știu cum să mă căiesc.

– Despre ce vorbești? am vrut eu să știu.

Sclipirea bruscă, frenetică din ochii lui mă sperie.

Se uită la soare, după care îmi zâmbi.

– Va avea loc o luptă destul de serioasă acolo jos. Nu cred că va fi atât de greu să ies din peisaj.

Cuvintele lui îmi pătrunseră încet în creier, unul câte unul, până când nu am mai putut să respir. În ciuda intențiilor mele de a-l îndepărta complet pe Jacob din viața mea, nu am înțeles decât în clipa aceea cât de adânc va trebui să pătrundă cuțitul pentru a o face.

– Oh, nu, Jake! Nu, nu, nu, m-am înecat eu îngrozită. Nu, Jake, nu. Te rog, nu!

Începură să-mi tremure genunchii.

– Care-i diferența, Bella? Așa va fi mai bine pentru totdeauna. Nu va trebui să te mai muți.

– Nu! Am început să strig mai tare: Nu, Jacob! Nu te voi lăsa!

– Cum mă vei opri? mă ironiză el ușor, zâmbind pentru a ascunde sarcasmul din tonul lui.

– Jacob, te implor. Stai cu mine.

Aș fi căzut în genunchi dacă aș fi putut să mă mișc.

– Cincisprezece minute în timp ce pierd o bătaie bună? Ca să fugi de mine imediat ce vei fi sigură că sunt în siguranță iar? Cred că glumești.

– Nu voi fugi. M-am răzgândit. Găsim noi o soluție, Jacob. Mereu există o soluție de compromis. Nu pleca!

- Minți.
- Ba nu. Știi cât de prost mint. Uită-te în ochii mei. Rămân cu tine dacă nu pleci.
- Chipul i se întări.
- Ca să-ți fiu cavaler de onoare la nuntă?
- A trecut o clipă până mi-am găsit cuvintele și totuși singurul răspuns pe care i l-am putut da a fost:
- Te rog.
- Așa m-am gândit și eu, spuse el, iar fața i se calmă din nou, mai puțin focul din ochi.
- Te iubesc, Bella, murmură el.
- Și eu te iubesc, Jacob, am șoptit eu cu inima frântă.
- El zâmbi.
- Știu asta mai bine ca tine.
- Se întoarse să plece.
- Orice, am strigat eu după el pe un ton găuit. Orice vrei îți dau, Jacob. Numai nu face asta!
- El se opri, întorcându-se ușor.
- Nu cred că vorbești serios.
- Rămâi, l-am implorat eu.
- Își scutură capul.
- Nu, plec. Se opri ca și cum ar fi luat o decizie. Dar aş putea să las soarta să decidă.
- Ce vrei să spui? am reușit eu să rostesc.
- Nu trebuie să fac nimic intenționat – aş putea să fac tot ce-mi stă în putință pentru haita mea și să las totul la voia întâmplării. Ridică din umeri. *Dacă* m-ai putea convinge cu adevărat că vrei să mă întorc – mai mult decât ca pe un gest altruist.
- Cum? am întrebat eu.
- Ai putea să-mi ceri, sugeră el.
- Vino înapoi, am șoptit eu.
- Cum se putea îndoi de sinceritatea mea?
- El își scutură capul, zâmbind din nou.
- Nu despre asta vorbesc.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce spunea și în tot acest timp el mă privea cu o expresie superioară – sigură de reacția mea. Totuși, imediat ce mi-am dat seama, cuvintele mi-au scăpat din gură fără să mă gândesc la consecințe:

– Sărută-mă, Jacob.

Căscă ochii surprins, după care îi îngustă suspicios.

– Mergi la cacealma.

– Sărută-mă, Jacob. Sărută-mă și apoi întoarce-te.

Ezită în umbre, fiind prudent. Se întoarce pe jumătate spre vest, mijlocul lui răsucindu-se în timp ce picioarele îi rămaseră unde erau. Încă uitându-se în altă parte, făcu un pas șovăielnic spre mine și apoi încă unul. Își întoarce capul să se uite la mine cu ochii îndoielnici.

M-am uitat și eu la el. Habar nu aveam ce expresie aveam pe față.

Jacob se lăsă pe călcâie, după care se aplecă în față, eliminând distanța dintre noi din doar trei pași.

Știam că avea să profite de situație. M-am așteptat la asta. Am rămas nemișcată, am închis ochii și mi-am strâns mâinile în pumni, în timp ce mâinile lui le găsiră pe ale mele cu o nerăbdare care nu era departe de violență.

Simțeam furia lui în timp ce gura lui descoperi rezistența mea pasivă. Mișcă o mână în spatele gâtului meu, făcându-se pumn în jurul părului meu. Cealaltă mână mă apucă brusc de umăr, scuturându-mă și trăgându-mă mai aproape de el. Mâna lui continuă să mă atingă pe braț, găsindu-mi încheietura și trăgându-mi brațul în jurul gâtului lui. Am lăsat-o acolo, mâna fiindu-mi încă strânsă în pumn, nefiind sigură de cât de departe aș fi mers în disperarea mea de a-l ține în viață. În tot acest timp, buzele lui, tulburător de moi și de calde, încercau să-mi smulgă un răspuns.

Imediat ce se asigură că nu-mi las brațul în jos, îmi dădu drumul la încheietură, mâna lui pipăindu-mi talia. Mâna lui fierbinte îmi atinse pielea pe spate și mă trase în față, lipindu-mi corpul de al lui.

Buzele lui mă eliberară un moment, dar știam că nu era nici pe departe aproape de final. Gura lui îmi urmă linia obrazului după care îmi exploră gâtul. Îmi dădu drumul la păr, căutându-mi cealaltă mână să o pună în jurul gâtului lui ca pe prima.

Apoi ambele brațe îmi strângeau talia în timp ce buzele lui îmi găsiră urechea.

– Poți mai bine de atât, Bella, îmi șopti el răgușit. Gândești prea mult.

Am tremurat când am simțit dinții lui mușcându-mi lobul urechii.

– Așa, murmură el. Lasă-te și tu o dată în prada sentimentelor tale.

Mi-am scuturat capul mecanic până când una din mâini i se întoarse în părul meu și mă opri.

Vocea îi deveni sarcastică:

– Ești sigură că vrei să mă întorc? Sau vrei să mor de fapt?

Mă cuprinse furia ca zvâcnitura simțită după o lovitură puternică. Era prea mult – nu lupta corect.

Brațele mele erau deja în jurul gâtului lui, așa că i-am apucat părul – ignorându-mi durerea puternică din mâna dreaptă – și am luptat și eu, chinuindu-mă să-mi trag fața departe de a lui.

Jacob mă înțelese greșit.

Era prea puternic să-și dea seama că mâinile mele, încercând să-i smulgă părul din rădăcini, voiau de fapt să-i cauzeze durere. În loc de furie, el își imaginea pasiune. Credea că în sfârșit îi răspundeam.

Icni sălbatic și mă sărută din nou, degetele lui agățându-se frenetic de pielea de pe talia mea.

Izbucnirea de furie îmi zgâlțâise autocontrolul deja slab, iar răspunsul lui neașteptat și extaziat îl dădu cu totul peste cap. Dacă ar fi fost numai triumf, poate că aș fi putut să-i rezist. Dar vulnerabilitatea bucuriei lui bruște îmi zdrobi hotărârea, o slăbi. Fără să mă mai gândesc la nimic, am început să-i răspund la sărut. Împotriva oricărei rațiuni, buzele mele se mișcau cu ale lui într-un mod ciudat și derutant, cum nu se mai mișcaseră vreodată

– pentru că nu trebuia să am grijă cu Jacob, iar el sigur nu avea grijă cu mine.

Degetele mi se strânseseră mai tare în părul lui, dar de data asta îl trăgeau mai aproape.

Era peste tot. Lumina pătrunzătoare a soarelui îmi făcu pleoapele roșii, iar culoarea se potrivea cu fierbințeala. Fierbințeala era peste tot. Nu vedeam, nu auzeam nimic în afară de Jacob.

Partea aceea minusculă din creierul meu care mai era lucidă îmi striga tot felul de întrebări.

De ce nu puneam punct? Mai rău decât atât, de ce nu reușeam să găsesc în mine măcar dorința să *vreau* să pun punct? Cum adică nu voiam ca *el* să se oprească? Cum adică brațele mele se agățau de umerii lui și le plăcea că erau lași și puternici? Că mâinile lui mă trăgeau prea strâns la trupul lui și totuși nu era destul de strâns pentru mine?

Întrebările erau stupide pentru că știam răspunsul: mă mințisem singură.

Jacob avea dreptate. Avusese dreptate în tot acest timp. Era mai mult decât prietenul meu. De asta îmi era atât de imposibil să-mi iau rămas-bun – pentru că și eu eram îndrăgostită de el. Îl iubeam mai mult decât ar fi trebuit, dar totuși nu îndeajuns. Eram îndrăgostită de el, dar nu destul cât să schimb ceva; îndeajuns cât să ne rănească pe amândoi. Să-l rănesc pe el mai mult decât o făcusem vreodată.

Nu-mi păsa de nimic mai mult decât de asta – de durerea lui. Eu meritam orice durere mi-ar fi provocat. Speram să fie rău. Speram să sufăr cu adevărat.

În clipa aceasta simțeam că eram aceeași persoană. Durerea lui fusese mereu și va fi mereu durerea mea – acum bucuria lui era bucuria mea. Simțeam și eu bucurie și totuși fericirea lui era cumva durere. Aproape tangibilă – îmi ardea pielea ca acidul, era o tortură înceată.

Preț de o clipă nesfârșită, o întreagă altă cale mi se deschise în spatele pleoapelor ochilor mei înlăcrimați. În timp ce

priveam prin filtrul gândurilor lui Jacob, vedeam exact la ce renunțam, exact ce mă va lăsa să pierd această nouă conștiințizare. Îi vedeam pe Charlie și Renée, pe Billy și Sam, și La Push. Vedeam anii trecând lăsându-și amprenta asupra mea. Vedeam lupul roșu-marونی enorm pe care-l iubeam, mereu protector dacă aveam nevoie de el. Preț de o clipită, am văzut ivindu-se capetele unor copii mici și bruneți, fugind de mine într-o pădure cunoscută. Când au dispărut, au luat cu ei și restul viziunii.

Și apoi am simțit frântura din inima mea.

Buzele lui Jacob se opriră înaintea alor mele. Am deschis ochii, iar el se uita la mine cu mirare și mândrie.

– Trebuie să plec, șopti el.

– Nu.

El zâmbi, încântat de răspunsul meu.

– Nu stau mult, îmi promise el. Dar încă ceva...

Se aplecă să mă sărute iar și nu aveam nici un motiv să mă opun. Ce rost ar mai fi avut?

De data asta era altceva. Măinile lui se simțeau moi pe fața mea, iar buzele lui – blânde și neașteptat de șovăielnice. A fost scurt și foarte, foarte dulce.

Mă strânse protector în brațe și-mi șopti în ureche:

– Acesta ar fi trebuit să fie primul nostru sărut. Mai bine mai târziu decât niciodată.

La pieptul lui, acolo unde el nu putea să vadă, lacrimile mi se adunară sub pleoape și o luară la vale pe obraji.

24. DECIZIE DE MOMENT

M-am așezat cu fața în jos peste sacul de dormit, așteptând judecata. Poate că mă va îngropa aici o avalanșă. Mi-aș fi dorit să se întâmple asta. Nu voiam să mai fiu nevoită să-mi mai văd vreodată fața în oglindă.

Nu există nici un sunet care să mă avertizeze. Din nicăieri, mâna rece a lui Edward îmi mângâie părul legat. M-am cutremurat vinovată la atingerea lui.

- Te simți bine? murmură el pe un ton neliniștit.
 - Nu. Vreau să mor.
 - Asta nu se va întâmpla. Nu voi permite așa ceva.
- Am mârâit, după care am șoptit:
- S-ar putea să te răzgândești.
 - Unde-i Jacob?
 - S-a dus la luptă, am mormăit eu cu gura în podea.

Jacob plecase din mica noastră tabără fericit – cu un vesel „Vin imediat” – alergând la viteză maximă spre poiană, tremurând deja în pregătirea lui de a se transforma. Probabil că toată haita știa acum totul. Seth Clearwater, care se plimba în afara cortului, era un martor intim al rușinii mele.

Edward tăcu un moment lung.

- Oh, spuse el într-un târziu.

Tonul vocii lui mă îngrijoră că avalanșa mea nu venea destul de repede. Am tras cu ochiul la el și, destul de sigur, ochii lui se

uitau în gol în timp ce asculta ceva ce aş fi preferat să mor decât să asculte el. Mi-am lăsat faţa să cadă pe podea.

Mă uimi faptul că Edward chicoti scârbit.

– Şi credeam că *eu* joc murdar, spuse el cu o admiraţie răutăcioasă. Pe lângă el, eu sunt patronul sfinţilor eticii. Mâna lui îmi mângâie partea de obraz care era la vedere. Nu sunt supărat pe tine, iubirea mea. Jacob este mult mai viclean decât l-am crezut. Mi-aş fi dorit totuşi să nu-l rogi.

– Edward, am şoptit eu prin nailonul dur. Eu... eu... eu sunt...

– Şşş, mă făcut el să tac, degetele lui mângâindu-mi obrazul. Nu la asta m-am referit. Te-ar fi sărutat oricum – chiar dacă tu nu i-ai fi căzut în plasă – şi acum nu am scuză să-i sparg faţa. Mi-ar fi plăcut să fac asta.

– Să-i cad în plasă? am mormăit eu aproape ininteligibil.

– Bella, chiar ai crezut că era nobil? Că se va retrage în glorie doar ca să-mi lase mie calea liberă?

Mi-am ridicat încet capul să-i întâlnesc privirea răbdătoare. Pe chip i se citea blândeţe; ochii lui erau plini de înţelegere, şi nu de repulsie aşa cum meritam să văd.

– Da, am crezut asta, am mormăit eu şi m-am uitat în altă parte.

Dar nu eram supărată pe Jacob pentru că mă păcălise. Nu mai eram în stare să simt altceva decât dezgust faţă de mine.

Edward râse uşor din nou.

– Tu minţi atât de prost încât ai crede pe oricine se pricepe un pic.

– De ce nu eşti supărat pe mine? am şoptit eu. De ce nu mă urăşti? Sau nu ai auzit toată povestea încă?

– Cred că am văzut destul de bine, spuse el pe un ton blând şi relaxat. Jacob face nişte imagini mentale foarte animate. Îmi pare aproape la fel de rău şi pentru haita lui, ca şi pentru mine. Bietul Seth, îi era greaţă de acum. Dar Sam îl pune pe Jacob să se concentreze în vederea luptei.

Am închis ochii și mi-am scuturat capul deznădăjduită. Fibrele dure de nailon ale podelei cortului îmi zgâriau pielea.

– Ești om, șopti el, mângâindu-mi iar părul.

– Asta e cea mai proastă apărare pe care am auzit-o vreodată.

– Dar ești om, Bella. Și, oricât mi-aș dori să fie altfel, la fel este și el... Sunt goluri în viața ta pe care nu le pot umple. Înțeleg asta.

– Dar nu-i *adevărat*. Asta mă face atât de groaznică. Nu există nici un gol.

– Îl iubești, murmură el blând.

Fiecare celulă de corpul meu se chinuia să nege.

– Te iubesc pe tine mai mult, am spus eu.

Atât am putut să scot.

– Da, știu și asta. Dar... când te-am părăsit, Bella, te-am lăsat sângerând. Jacob a fost cel care ți-a lins rănilile atunci. Era normal să lase urme – pe amândoi. Nu sunt sigur dacă sentimentele create atunci trec de la sine. Nu vă pot învinovați pe nici unul din voi pentru ceva ce am facilitat eu. Poate că am fost iertat, dar asta nu mă ferește de consecințe.

– Trebuia să-mi închipui că ai să găsești o cale să dai vina pe tine. Te rog, oprește-te! Nu mai suport.

– Ce-ai vrea să spun?

– Vreau să mă jignești în toate felurile și în fiecare limbă pe care o cunoști. Vreau să-mi spui că te dezgust și că vei pleca, așa ca să te pot implora târâindu-mă în genunchi să stai.

– Îmi pare rău. Oftă. Nu pot să fac asta.

– Cel puțin încetează să mă faci să mă simt mai bine. Lasă-mă să sufăr. Merit.

– Nu, murmură el.

Am încuviințat încet din cap.

– Ai dreptate. Continuă să fii prea înțelegător. Probabil că e mai rău.

Tăcu un moment și am simțit o încărcătură în atmosferă, o presiune nouă.

– Se apropie, am constatat eu.

– Da, mai sunt câteva minune. Suficient timp să mai spun ceva...

Am așteptat. Când vorbi în sfârșit din nou, șoptea:

– *Eu* pot să fiu nobil, Bella. Nu te voi pune să alegi între noi doi. Doar fii fericită și poți să ai oricare parte din mine o vrei sau nici una, dacă așa ți-e mai bine. Nu lăsa vreo datorie pe care simți că o ai față de mine să-ți influențeze decizia.

M-am târât pe podea până la genunchii lui.

– La naiba, oprește-te! am strigat eu.

Ochii i se măriră de surprindere.

– Nu, nu înțelegi. Nu încerc să te fac să te simți mai bine, Bella, chiar vorbesc serios.

– *Știi* că vorbești serios, am îngăimat eu. Ce s-a întâmplat cu ripostatul? Nu mă lua pe mine acum cu sacrificiul nobil de sine! Luptă!

– Cum? Întrebă el, iar ochii îi erau plini de tristețe.

M-am cocoțat în poala lui, aruncându-mi brațele în jurul lui.

– Nu-mi pasă că e frig aici. Nu-mi pasă că put a câine acum. Fă-mă să uit ce groaznică sunt. Fă-mă să-l uit. Fă-mă să uit și cum mă cheamă. Ripostează!

Nu am așteptat decizia lui – și nici nu i-am dat ocazia să spună că nu-l interesa un monstru crud și infidel ca mine. M-am lipit de el și mi-am zdrobit gura de buzele lui reci ca zăpada.

– Ai grijă, iubirea mea, murmură el sub sărutul meu pasional.

– Nu, am ripostat eu.

Îmi împinse cu delicatețe fața câțiva milimetri mai încolo.

– Nu trebuie să-mi dovedești nimic.

– Nu încerc să-ți dovedesc nimic. Ai spus că pot avea orice parte din tine vreau. Vreau partea asta. Vreau *fiecare* parte.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și m-am chinuit să-i ajung la buze. Își aplecă fața să mă sărute înapoi, dar gura lui rece era ezitantă în timp ce nerăbdarea mea era din ce în ce mai pronunțată. Corpul meu îmi făcea clare intențiile, dându-mă de gol. În mod inevitabil, mâinile lui încercau să mă oprească.

- Poate că acesta nu este cel mai bun moment pentru așa ceva, sugerează el prea calm pentru gustul meu.

- De ce nu? am mârâit eu.

Nu mai avea rost să lupt dacă avea de gând să fie rațional; mi-am lăsat brațele în jos.

- În primul rând pentru că *este* frig.

Se întinse să ia sacul de dormit de pe podea; îl înfășură în jurul meu ca pe o pătură.

- Greșit, am spus eu. În primul rând pentru că ești bizar de moral pentru un vampir.

El chicoti.

- Bine, să zicem că ai dreptate. Partea cu frigul este pe locul doi. Și în al treilea rând... ei bine, chiar puți, iubirea mea.

Își încreți nasul.

Am oftat.

- În al patrulea rând, murmură el, lăsându-și fața în jos ca să-mi șoptească în ureche. Vom încerca, Bella. Mă voi ține de cuvânt. Dar aș prefera să nu fie ca reacție la Jacob Black.

M-am făcut mică și mi-am îngropat fața în umărul lui.

- Și în al cincilea rând...

- Ce listă lungă, am bombănit eu.

El râse.

- Da, dar vrei să asculți lupta, sau nu?

În timp ce vorbea, Seth urlă strident în afara cortului.

Corpul îmi înțepeni la auzul sunetului acestuia. Nu mi-am dat seama că mâna mea stângă era încheștată în pumn, unghiile intrându-mi în palma bandajată, până când Edward mi-o luă și îmi netezi degetele.

- Totul va fi bine, Bella, promise el. Avem abilități, antrenament și surpriza de partea noastră. Se va termina în curând. Dacă nu aș crede asta cu adevărat, aș fi și eu acolo – și tu ai fi aici, legată de un copac din preajmă.

- Alice e prea micuță, m-am plâns eu.

El chicoti.

- Asta s-ar putea să fie o problemă... dacă ar prinde-o cineva.

Seth începu să schelălăie.

– Ce s-a întâmplat? am vrut eu să știu.

– E doar nervos că a rămas aici cu noi. Știe că haita l-a lăsat afară din acțiune pentru a-l proteja. Salivează să li se alăture.

M-am uitat urât în direcția lui Seth.

– Nou-născuții au ajuns la capătul urmei – a mers de mine, Jasper e un geniu – și au prins mirosul celor din poiană și se împart în două grupuri, așa cum a prevăzut Alice, murmură Edward, privind în gol. Sam ne duce să întâmpinăm grupul de ambuscadă. Era atât de concentrat pe ce auzea că folosea pluralul haitei.

Se uită deodată la mine.

– Respiră, Bella.

M-am chinuit să fac ce mi-a cerut. Auzeam gâfâiala grea a lui Seth chiar lângă peretele cortului și am încercat să respir liniștită.

– Primul grup este în poiană. Auzim lupta.

Mi-am încheștat dinții.

El râse o dată.

– Îl auzim pe Emmett – se simte bine.

Am respirat încă o dată cu Seth.

– Al doilea grup de pregătește – nu sunt atenți, nu ne-au auzit încă.

Edward mârâi.

– Ce? am icnit eu.

– Vorbesc despre tine. Își încheștă dinții. Trebuie să se asigure că nu scapi... Frumoasă mișcare, Leah! Mmm, e chiar rapidă, murmură el aprobator. Unul dintre nou-născuți ne-a prins mirosul, dar Leah l-a doborât înainte să apuce măcar să se întoarcă. Sam o ajută să termine cu el. Paul și Jacob au prins altul, dar ceilalți sunt în defensivă acum. Habar nu au ce să facă cu noi. Ambele părți simulează atacul... Nu, lasă-l pe Sam să conducă. Dă-te deoparte, murmură el. Separă-i – nu-i lăsa să se protejeze unii pe alții.

Seth scheună.

– Așa e mai bine, du-i spre poiană, aprobă Edward. Corpul i se întări fără voie în timp ce privea, încordându-se pentru mișcări pe care le-ar fi făcut. Mâinile lui încă le țineau pe ale mele; mi-am răsucit degetele printre ale lui. Cel puțin nu era acolo.

Liniștea bruscă mă avertiză că era ceva în neregulă.

Gâfâiala profundă a lui Seth se opri și – din moment ce îmi sincronizasem respirația cu a lui – am observat.

Am încetat și eu să respir – înspăimântându-mă când am remarcat că Edward era un bloc de gheață lângă mine.

Oh, nu. Nu. Nu.

Cine fusese pierdut? Al nostru sau al lor? Al meu, numai al meu. Care era pierderea *mea*?

Prea repede ca să-mi dau seama exact cum se întâmpla, am fost în picioare, iar cortul se prăbușea în bucăți zdrențuite în jurul meu. Cum a făcut Edward asta? De ce?

Am clipit șocată în lumina strălucitoare. Seth era singurul lucru pe care-l vedeam, chiar lângă noi, cu fața la numai zece milimetri de a lui Edward. Se uitară unul la altul foarte concentrați preț de o clipă nesfârșită. Soarele strălucea pe pielea lui Edward și trimitea scânteii de-a lungul blănii lui Seth.

Apoi Edward șopti repede:

– Fugi, Seth!

Lupul imens urlă și dispăru în umbrele pădurii.

Oare au trecut măcar două secunde întregi? Mi se păreau ore. Eram îngrozită la gândul că ceva oribil s-ar fi putut petrece în poiană. Am deschis gura să-i cer lui Edward să mă ducă acolo, chiar acum. Aveau nevoie de el și *de mine*. Dacă era nevoie să sângerez ca să-i salvez, aș face-o. Mi-aș da viața ca a treia nevastă. Nu aveam nici un pumnal de argint în mână, dar aș găsi eu o cale...

Înainte să apuc să spun prima silabă, am simțit de parcă eram aruncată prin aer. Dar mâinile lui Edward nu-mi dădură niciodată drumul – eram doar mișcată, atât de repede încât simțeam că mă duc jos în toate părțile.

M-am trezit cu spatele lipit de stânca golașă. Edward stătea în fața mea cu o poziție pe care am recunoscut-o îndată.

Un val de ușurare mă străbătu în același timp în care simțeam un junghi în stomac.

Înțelesesem greșit.

Ușurare – nu se întâmplase nimic rău în poiană.

Groază – criza era *aici*.

Edward avea o poziție defensivă – pe jumătate aplecat, cu brațele întinse discret – pe care am recunoscut-o cu o certitudine înfiorătoare. Stânca din spatele meu ar fi putut să fie zidul vechi de cărămidă de pe aleea italiană unde a stat între mine și războinicii cu pelerine negre din familia Volturi.

Ceva venea după noi.

– Cine? am șoptit eu.

Cuvintele îi ieșiră printre dinți cu un mârâit mai zgomotos decât mă așteptam. Prea zgomotos. Însemna că era mult prea târziu pentru a ne mai ascunde. Eram prinși și nu mai conta cine îi auzea răspunsul.

– Victoria, spuse el, scuipând cuvântul, rostindu-l ca pe un blestem. Nu e singură. A dat de mirosul meu când i-a urmat pe nou-născuți – nu a intenționat să lupte cu ei. A luat o decizie de moment să mă găsească, presupunând că vei fi acolo unde eram și eu. Avea dreptate. Tu aveai dreptate. Mereu a fost Victoria.

Era suficient de aproape încât îi auzea gândurile.

M-am simțit ușurată din nou. Dacă erau cei din familia Volturi urma să murim amândoi. Dar dacă era Victoria, nu era neapărat nevoie să fim *amândoi*. Edward putea să supraviețuiască. Era un luptător bun, la fel de bun ca și Jasper. Dacă Victoria nu aducea prea multe ajutoare, putea să scape, să se întoarcă la familia lui. Edward era mai rapid decât oricine. Putea reuși.

M-am bucurat atât de mult că l-a trimis pe Seth de aici! Bineînțeles, Seth nu avea la cine să fugă după ajutor. Victoria își sincronizase decizia perfect. Dar măcar Seth era în siguranță; nu

vedeam lupul imens și nisipiu în mintea mea când îi rosteam numele – doar băiatul slăbănog de cincisprezece ani.

Trupul lui Edward se mișcă – doar infinit de puțin ca să-mi spună unde să mă uit. M-am uitat la umbrele negre ale pădurii.

Era ca și cum coșmarurile mele îmi ieșeau în întâmpinare să mă salute.

Doi vampiri intrară încet în micul spațiu al taberei noastre, cu ochii atenți să nu piardă nimic. Străluceau ca diamantele în soare.

Abia puteam să mă uit la băiatul blond – da, era doar un băiat, deși era musculos și înalt, poate că era de vârsta mea când a fost schimbat. Ochii lui – de un roșu mai aprins decât mai văzusem vreodată – nu-i puteam fixa pe ai mei. Deși era cel mai aproape de Edward, cel mai apropiat pericol, nu puteam să mă uit la el.

Pentru că, la câțiva metri într-o parte, Victoria se uita la mine.

Părul ei portocaliu strălucea mai puternic decât îmi aminteam, semănând mai mult cu o flacără. Nu bătea vântul, dar focul din jurul feței ei părea să tremure ușor, ca și cum ar fi fost viu.

Ochii îi erau negri de sete. Nu zâmbea așa cum făcea mereu în coșmarurile mele – buzele îi erau strânse într-o linie. Felul în care își arcuia corpul amintea izbitor de o felină, ca un leu care aștepta ocazia să sară. Privirea ei neliniștită și sălbatică trecea de la mine la Edward, dar nu se oprea niciodată asupra lui mai mult de o clipită. Nu-și putea lua ochii de la mine la fel cum nici eu nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Emana tensiune, aproape vizibilă în aer. Simțeam dorința, pasiunea mistuitoare care o stăpânea. Știam ce gândea, ca și cum aș fi putut să-i ascult gândurile.

Era prea aproape de ceea ce voia – scopul existenței sale de mai bine de un an era *atât de aproape*.

Moartea mea.

Planul ei era pe cât de evident, pe atât de practic. Băiatul mare și blond urma să-l atace pe Edward. Când Edward va fi ocupat să se lupte cu el, Victoria avea să mă termine pe mine.

Urma să fie rapid – nu aveam timp de jocuri aici –, dar definitiv. Ceva din care era imposibil să-mi revin. Ceva pe care nici măcar veninul de vampir nu-l putea repara.

Va trebui să-mi oprească inima. Poate că-mi va băga o mână în piept zdrobind-o. Ceva de genul ăsta.

Inima îmi bătea cu putere, cu zgomot, ca și cum ar fi vrut să-i facă ținta și mai vizibilă.

La o distanță imensă, departe în pădure neagră, un urlet de lup răsună în aerul nemișcat. Acum că Seth era plecat, nu aveam nici o cale să interpretez sunetul.

Băiatul blond se uita la Victoria cu coada ochiului, așteptându-i ordinul.

Era tânăr în mai multe feluri. Mi-am dat seama uitându-mă la irișii lui de un roșu aprins că nu avea cum să fie vampir de multă vreme. Era puternic, dar nu iscusit în luptă. Edward va ști cum să lupte cu el. Edward avea să supraviețuiască.

Victoria își îndreptă bărbia către Edward, ordonându-i fără nici un cuvânt băiatului să înainteze.

– Riley, spuse Edward pe un ton moale și rugător.

Băiatul blond îngheță, căscând ochii lui roșii.

– Te minte, Riley, îi spuse Edward. Ascultă-mă. Te minte la fel cum i-a mințit și pe ceilalți care mor acum în poiană. Știi că i-a mințit, că te-a pus și pe tine să-i minți, că nici unul din voi nu urma să le veniți în ajutor. Este chiar atât de greu de crezut că te-a mințit și pe tine?

Chipul lui Riley fu cuprins de confuzie.

Edward se mișcă într-o parte cu câțiva centimetri și Riley compensă imediat cu o mișcare a lui.

– Nu te iubește, Riley. Vocea lui Edward era irezistibilă, aproape hipnotică. Niciodată nu te-a iubit. A iubit pe cineva pe nume James și tu nu ești decât o unealtă pentru ea.

Când a rostit numele lui James, Victoria îți arată colții. Ochii îi rămaseră fixați asupra mea.

Riley aruncă o privire frenetică în direcția ei.

– Riley? spuse Edward.

Riley redeveni atent la Edward.

– Știe că eu te voi ucide, Riley. *Vrea* ca tu să mori ca să nu mai continue cu mascarada asta. Da – ai văzut și tu asta, nu? I-ai citit ezitarea din ochi, ai bănuț falsitatea promisiunilor ei. Aveai dreptate. Nu te-a vrut niciodată. Fiecare sărut, fiecare atingere a fost o minciună.

Edward se mișcă din nou, se deplasă cu câțiva centimetri mai aproape de băiat, cu câțiva centimetri mai departe de mine.

Victoria observă distanța dintre noi. I-ar fi luat mai puțin de o secundă să mă ucidă – nu aveam nevoie decât de cea mai mică ocazie.

Mai încet de data aceasta, Riley luă poziție.

– Nu trebuie să mori, îi promise Edward cu ochii în ochii lui. Mai sunt și alte modalități de a trăi decât cele pe care ți le-a arătat ea. Nu e totul numai minciună și sânge, Riley. Poți să pleci chiar acum. Nu trebuie să mori pentru minciunile ei.

Edward își mișcă picioarele în față și în lateral. Erau cam treizeci de centimetri între noi acum. Riley se apropie prea mult, compensând de data aceasta. Victoria se aplecă în față pe vârful picioarelor.

– Ultima ocazie, Riley, îi șopti Edward.

Fața lui Riley era disperată în timp ce se uita la Victoria în căutare de răspunsuri.

– E un mincinos, Riley, spuse Victoria, iar gura mi se deschise larg de șoc când i-am auzit vocea. Ți-am spus de trucurile lor. Știi că te iubesc doar pe tine.

Vocea nu-i era un mârâit puternic, sălbatic, de felină așa cum m-aș fi așteptat având în vedere chipul și poziția ei. Era genul de voce care se asorta cu buclele blonde și guma roz de mestecat. Nu se potrivea cu dinții ei dezveliți și strălucitori.

Riley își încleștă fălcile și-și îndreptă umerii. Ochii i se goliră – nu mai era confuzie, nu mai era suspiciune. Nu mai era nici un gând. Se încordase pentru a ataca.

Trupul Victoriei părea să tremure, atât de pornită era. Degetele îi erau ca niște gheare, așteptând ca Edward să se miște măcar un centimetru de lângă mine.

Mârâitul nu veni de la nici unul din ei.

O formă uriașă nisipie zbură prin centrul deschiderii, aruncându-l pe Riley la pământ.

– Nu! strigă Victoria uluită cu vocea ei de copil.

La un metru și jumătate în fața mea, lupul imens îl sfâșia și-l rupea pe vampirul blond de sub el. Ceva alb și tare se lovi de pietrele de la picioarele mele. M-am ferit.

Victoria nu-i aruncă nici măcar o privire băiatului căruia tocmai îi declarase dragostea. Ochii ei erau încă ațintiți asupra mea, plini de o dezamăgire atât de feroce încât părea înnebunită.

– Nu, spuse ea din nou printre dinți, în timp ce Edward începu să se miște spre ea, blocându-i calea spre mine.

Riley fu din nou pe picioare arătând diform și sălbatic, dar reuși să-l lovească puternic în umăr pe Seth. Am auzit cum s-a frânt osul. Seth dădu înapoi și începu să meargă în cerc, șchiopătând. Riley avea mâinile pregătite, deși părea să-i lipsească o parte dintr-o mână...

La doar câțiva metri de luptă, Edward și Victoria dansau.

Nu mergeau chiar în cerc, pentru că Edward nu o lăsa să se poziționeze mai aproape de mine. Ea se dădu înapoi, mișcându-se dintr-o parte în alta, încercând să găsească o fisură în apărarea lui. Edward îi urmărea pașii cu agilitate, vânzând-o cu o concentrare perfectă. El începu să se miște cu doar o fracțiune de secundă înainte să se miște ea, citindu-i intențiile în gânduri.

Seth se aruncă asupra lui Riley dintr-o parte și ceva se rupse cu un scârțâit îngrozitor. Încă o bucată albă și grea zbură în pădure cu o bubuitură. Riley urlă de furie, iar Seth se dădu înapoi – cu uimitoare ușurință având în vedere dimensiunea lui –, în timp ce Riley dădu să-l prindă cu o mână măcelărită.

Victoria se mișca printre trunchiurile copacilor spre capătul cel mai îndepărtat al micii deschizături. Era sfâșiată între două dorințe, picioarele o atrăgeau spre siguranță în timp ce ochii îi tânjeau spre mine ca și cum aș fi fost un magnet. Îi vedeam dorința arzătoare de a uide luptându-se cu instinctul ei de supraviețuire.

Edward vedea și el asta.

– Nu pleca, Victoria, murmură el pe același ton hipnotic ca mai înainte. Nu mai prinzi o șansă ca asta.

Ea își dezveli dinții și șuieră, dar părea să nu fie în stare să se miște mai departe de mine.

– Ai timp să fugi mai târziu, murmură Edward. Ai destul timp pentru asta. Este ce știi tu să faci mai bine, nu? De asta te ținea James pe lângă el. Ești utilă, dar îți place să joci jocuri mortale. Un partener cu un instinct straniu pentru evadare. Nu ar fi trebuit să te părăsească – ar fi putut să se folosească de abilitățile tale când l-am prins în Phoenix.

Un mârâit îi scăpă Victoriei printre buze.

– Totuși, atât ai fost pentru el. Ce prostie mi se pare să irosești atâta energie să răzbuni pe cineva care a avut pentru tine mai puțină afecțiune decât un vânător pentru prada sa. Nu ai fost niciodată mai mult de un avantaj pentru el. Aș fi știut dacă era altfel.

Buzele lui Edward se ridicară în sus într-o parte în timp ce rostea pledoaria.

Scoțând un strigăt găuit, Victoria ieși din nou dintre copaci, atacând pe-o parte. Edward răspunse și dansul începu din nou.

Chiar în clipa aceea pumnul lui Riley îl lovi într-o parte pe Seth și un scâncet încet îi ieși răgușit din gât. Seth dădu înapoi, umărul pulsându-i ca și cum ar fi încercat să se scuture de durere.

Te rog, am vrut eu să-l implor pe Riley, dar nu reușeam să-mi descleștez gura. Te rog, e doar un copil!

De ce nu fugise Seth? De ce nu fugea acum?

Riley micșora din nou distanța dintre ei, conducându-l pe Seth spre stânca de lângă mine. Victoria fu brusc interesată de soarta partenerului ei. O vedeam cum măsura din colțul ochiului distanța dintre mine și Riley. Seth sări la Riley forțându-l să dea înapoi, iar Victoria șuieră.

Seth nu mai șchiopăta. Mersul lui în cerc îl aduse la câțiva centimetri de Edward; îl atinse cu coada pe spate pe Edward, iar ochii Victoriei ieșiră din orbite.

- Nu, nu se va întoarce împotriva mea, spuse Edward răspunzându-i la o întrebare din mintea ei. El folosi neatenția ei de moment pentru a se apropia. Ne-ai găsit un dușman comun. Tu ne-ai aliat.

Ea-și încleștă dinții, încercând să se concentreze doar asupra lui Edward.

- Uită-te mai bine, Victoria, murmură el, profitând de puțină ei concentrare. Nu seamănă cu monstrul pe care l-a urmărit James prin Siberia?

Deschise ochii larg și începu să se uite frenetic de la Edward la Seth și la mine, iar și iar.

- Nu e același? mârâi ea pe vocea ei de fetiță cu voce ascuțită. Imposibil!

- Nimic nu este imposibil, murmură Edward cu vocea moale ca de catifea în timp ce se mai mișcă un centimetru aproape de ea. Cu excepția a ceea ce vrei tu. Nu te vei atinge niciodată de ea.

Ea-și scutură capul repede și smucit, luptându-se cu divisiunile lui și încercând să se strecoare pe lângă el, dar el era pregătit să o blocheze imediat ce ea se gândise la plan. Fața i se contorsionă de frustrare, după care se aplecă și mai tare, ca o leoaică, și se aruncă deliberat înainte.

Victoria nu era un nou-născut neexperimentat și condus de instinct. Ea era letală. Până și eu vedeam diferența dintre ea și Riley și știam că Seth nu ar fi rezistat atât de mult dacă s-ar fi luptat cu vampirul *acesta*.

Se mișcă și Edward micșorând distanța dintre ei: un leu împotriva unei leoaice.

Dansul se precipită.

Erau ca Alice și Jasper în poiană, o mișcare confuză spiralată, numai că acest dans nu era perfect pus la punct. Zdrobituri și pocnituri răsunau de pe stâncă ori de câte ori cineva scăpa din formație. Dar se mișcau prea repede ca să pot vedea cine făcea greșelile...

Riley urmărea baletul violent, cu ochii neliniștiți ațintiți asupra partenerei lui. Seth îl atacă, rupând încă o bucată mică din vampir. Riley urlă și-l lovi puternic cu dosul mâinii pe Seth în pieptul lui lat. Trupul imens al lui Seth zbură la trei metri și se izbi de peretele de stâncă de deasupra capului meu cu o forță care păru să zguduie tot vârful. Am auzit respirația șuierându-i din plămâni și m-am ferit din drum când a căzut de pe piatră și s-a prăbușit pe pământ la nici un metru de mine.

Seth scânci ușor.

Fragmente ascuțite din piatra cenușie zburară deasupra mea, zgâriindu-mi pielea. Un vârf ascuțit de piatră se rostogoli chiar pe mâna mea dreaptă și l-am prins din reflex. Degetele mi se strânseseră în jurul ciobului lung în timp ce instinctul meu de supraviețuire ieși la suprafață; din moment ce nu exista nici o șansă de scăpare, corpul meu – fără să-i pese cât de inutil era gestul – se pregăti de luptă.

Adrenalina îmi pulsa în vene. Știam că ciobul îmi tăia în palmă. Auzeam cum osul fisurat de la degetul vătămat îmi pocnea. Știam asta, dar nu simțeam durerea.

În spatele lui Riley, vedeam flacăra răsucită a părului Victoriei și o imagine albă confuză. Pocniturile și scrâșneteale tot mai dese, precum și icniturele și șuierăturile șocate făceau clar faptul că dansul devenea mortal pentru cineva.

Dar pentru *care* dintre ei?

Riley se îndreaptă către mine, ochii lui arzând de furie. Se uită la muntele amorțit de blană nisipie dintre noi și mâinile lui – mâinile lui măcelărite și distruse – se făcură ca niște gheare.

Își deschise gura, mare, iar dinții îi străluceau, în timp ce se pregătea să-i sfâșie gâtul lui Seth.

Un alt val de adrenalină mă lovi ca niște șocuri electrice și totul îmi fu deodată foarte clar.

Ambele lupte erau prea strânse. Seth era pe cale s-o piardă pe a lui și nu aveam habar dacă Edward pierdea sau câștiga. Aveau nevoie de ajutor. O distragere. Ceva să le dea un răgaz.

Mâna mea strângea vârful de piatră atât de strâns că o parte a bandajului se rupse.

Eram destul de puternică? Eram destul de curajoasă? Cât de tare puteam să-mi înfig piatra în corp? Oare o să-l ajute pe Seth să câștige suficient timp să se pună iar pe picioare? Se va vindeca suficient de repede pentru ca sacrificiul meu să-l ajute cu ceva?

Am trasat o linie cu vârful bucatii de piatră până sus pe braț, dându-mi puloverul gros la o parte pentru a expune pielea, după care am apăsat vârful ascuțit la îndoitura cotului meu. Aveam deja o cicatrice lungă de la ultima mea aniversare. În seara aceea, sângele meu fusese suficient pentru a capta atenția fiecărui vampir și pentru a-i îngheța pe toți în loc pentru o clipă. M-am rugat să meargă la fel și acum. M-am întărit și am tras adânc aer în piept.

Victoria fu distrasă de sunetul icnirii mele. Ochii ei rămaseră fiți pentru o fracțiune de secundă, apoi îi întâlniră pe ai mei. Furia și curiozitatea se îmbinară ciudat în expresia ei.

Nu sunt sigură cum de am auzit sunetul slab cu toate zgomotele acelea care ricoșau din peretele de piatră și bubuiturile din capul meu. Propria bătaie a inimii ar fi fost de ajuns să-l acopere. Dar, în secunda în care m-am uitat în ochii Victoriei, mi s-a părut că aud un oftat familiar și exasperat.

Fix în secunda aceea, dansul se opri cu violență. Se întâmplă atât de repede încât se termină înainte să pot urmări precipitarea evenimentelor. Am încercat să țin pasul în minte.

Victoria zburase din formația confuză și se izbise de un molid înalt cam la jumătatea copacilor. Căzu la pământ deja pregătită să sară.

În același timp, Edward – invizibil din cauza vitezei – se răsucise în spate și-l prinsese de braț pe Riley care nu se aștepta la așa ceva. Mi s-a părut că Edward și-a pus piciorul pe spatele lui Riley și a început să tragă...

Micul câmp de bătaie se umplu de țipătul pătrunzător de agonie al lui Riley.

În același timp Seth sări în picioare, blocându-mi mare parte din scenă.

Dar am reușit să o văd încă pe Victoria. Și deși părea ciudat de deformată – ca și cum nu ar fi fost în stare să se îndrepte complet –, am văzut zâmbetul din coșmarurile mele strălucindu-i pe chipul sălbatic.

Se răsuci și sări.

Ceva mic și alb șuieră prin aer și se lovi de ea la jumătatea zborului. Impactul sună ca o explozie și o izbi de un copac – pe care-l despică. Ateriză din nou în picioare, aplecată și pregătită, dar Edward era deja la locul lui. Mi se umplu inima de ușurare când am văzut că stătea drept și nu părea vătămat.

Victoria dădu ceva deoparte cu o lovitură a piciorului ei desculț – proiectilul care-i blocase atacul. Se rostogoli către mine și mi-am dat seama ce era.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

Degetele încă mai zvâcneau; apucând fire de iarbă, brațul lui Riley începu să se târască aiurea pe pământ.

Seth îl înconjura din nou pe Riley, care se ferea. Se dădea înapoi din calea vârcolacului care înainta, cu fața crispată de durere. Ridică defensiv un braț.

Seth se repezi la Riley și vampirul se dezechilibra evident. L-am văzut pe Seth înfigându-și dinții în umărul lui Riley și rupând, sărind înapoi din nou.

Cu un scârțâit metalic de-ți spărgea timpanele, Riley își pierdu și celălalt braț.

Seth își scutură capul, aruncând brațul în pădure. Șuieratul puternic ce se auzi printre dinții lui Seth sună ca o chicoteală.

Riley ceru chinuit ajutor:

– Victoria!

Victoria nici nu tresări la auzul numelui ei. Ochii ei nu se îndreptară nici măcar o dată spre partenerul ei.

Seth se aruncă înainte cu forța unui proiectil. Impactul îi purtă și pe Seth, și pe Riley între copaci, unde scrâșnetul metalic era completat de strigătele lui Riley. Țipetele încetară abrupt în timp ce scrâșniturile continuau.

Deși nu-i aruncase lui Riley nici o privire de rămas-bun, Victoria păru să-și dea seama că era singură. Începu să dea înapoi din calea lui Edward, dezamăgirea sălbatică strălucindu-i în ochi. Îmi aruncă o privire scurtă și avidă, după care începu să se retragă mai repede.

– Nu, fredonă Edward pe vocea lui seducătoare. Mai stai puțin.

Victoria se întoarse și zbură spre refugiul pădurii ca o săgeată dintr-un arc.

Dar Edward era mai rapid – un glonț dintr-o armă.

Îi prinse spatele neprotejat la marginea copacilor și, cu un ultim și simplu pas, dansul luă sfârșit.

Gura lui Edward trecu o dată peste gâtul ei, ca o mângâiere. Scrâșniturile care se auzeau în locul unde Seth dezmembra corpul lui Riley acopereau orice alt zgomot; nu am prins nici un sunet care să trădeze violența scenei la care asistam. Putea foarte bine să o sărute.

Apoi încâlceala de păr aprins se desprinse de restul trupului. Valurile portocalii tremurânde căzură la pământ și săriră o dată înainte să se rostogolească spre copaci.

25. OGLINDĂ

Mi-am forțat ochii larg deschiși de șoc să se miște pentru a nu examina prea de aproape obiectul înfășurat în coama de păr roșu și tremurător.

Edward se mișca din nou. Repede și cu multă stăpânire de sine, Edward dezmembră cadavrul decapitat.

Nu mă puteam duce la el – nu-mi puteam face picioarele să se miște din loc; erau sudate de piatra de sub ele. Dar i-am privit atent și în detaliu fiecare mișcare, căutând dovezi că fusese rănit. Inima mea încetini spre un ritm mai sănătos când nu am găsit nimic. Era suplu și grațios ca întotdeauna. Nici măcar hainele lui nu aveau vreo ruptură.

Nu se uită la mine – stăteam înghețată, lipită de peretele de stâncă – în timp ce adună membrele tremurătoare și în convulsii și le acoperi cu ace de pin uscate. Nici când a fugit în pădure după Seth nu mi-a întâlnit privirea șocată.

Nu am avut timp să-mi revin înainte ca el și Seth să se întoarcă, Edward având mâinile pline de Riley. Seth ducea o bucată mare – trunchiul – în gură. Puseră totul grămadă, iar Edward scoase o cutie argintie din buzunar. Aprinse bricheta și întinse flacăra spre grămada uscată. Luă foc imediat; flăcări lungi și portocalii ardeau rapid de-a lungul rugului.

– Adu fiecare bucată, spuse Edward încet numai pentru Seth.

Împreună, vampirul și vârcolacul cercetară locul de tabără, aruncând ocazional câte o bucată de piatră albă în flăcări. Seth apuca bucățile cu dinții. Nu mă adunasem suficient încât să înțeleg de ce nu luase înfățișare umană ca să se poată sluji de mâini.

Edward stătea cu ochii la treaba lui.

Apoi terminară de aruncat resturile în flăcări. Focul aprig se urca spre cer ca un stâlp violet și înecăcios. Fumul gros se răsucea în sus, părând de o consistență nefirească. Răspândeă un miros neplăcut de tămâie greu și prea puternic.

Seth scoase din nou un chicot din piept.

Un zâmbet străluci pe fața încordată a lui Edward.

Edward întinse brațul și mâna i se făcu pumn. Seth rânji, arătând un șir lung de colți, și-și atinse nasul de mâna lui Edward.

– Bună treabă de echipă, murmură Edward.

Seth păru să râdă.

Apoi Edward trase adânc aer în piept și se întoarse încet să se uite la mine.

Nu i-am înțeles expresia. Ochii îi erau prudenți ca și cum aș fi fost un alt dușman – mai mult decât prudenți, erau înspăimântați. Și totuși, nu arătase nici o teamă când avusese de-a face cu Victoria și cu Riley... Mintea îmi era blocată, șocată și inutilă ca și trupul meu. M-am uitat la el uluită.

– Bella, iubito, spuse el pe cel mai blând ton, mergând spre mine exagerat de încet, cu mâinile ridicate și palmele înainte.

Așa amestecată cum eram, gestul lui îmi amintea în mod ciudat de un suspect care se apropia de un polițist, arătând că nu este înarmat...

– Bella, dă drumul la piatră, te rog! Cu grijă. Nu te răni.

Uitasem cu totul de arma mea feroce, deși mi-am dat acum seama că o strângeam atât de tare că încheietura mea protesta. Oare am rupt-o iar? De data asta sigur îmi pune Carlisle ghips.

Edward ezită la câțiva metri de mine, cu mâinile încă în aer și ochii încă temători.

Îmi luă câteva secunde lungi să-mi amintesc cum să-mi mișc degetele. Apoi piatra se lovi de pământ, în timp ce mâinile îmi rămaseră înghețate în aceeași poziție.

Edward se relaxă ușor când mâinile îmi rămaseră goale, dar nu se apropie.

– Nu trebuie să te mai temi, Bella, murmură Edward. Ești în siguranță. Nu-ți fac nici un rău.

Promisiunea aceea ciudată nu făcu decât să mă deruteze și mai tare. M-am uitat la el năucă, încercând să înțeleg.

– Totul va fi bine, Bella. Știu că ți-e teamă acum, dar s-a terminat. Nu-ți mai face nimeni rău. Nu te voi atinge. Nu-ți voi face rău, spuse el.

Ochii mei clipiră furioși, după care mi-am găsit și vocea:

– De ce tot spui asta?

Am făcut un pas șovăielnic spre el, iar el se feri să-mi facă loc.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit eu. La ce te referi?

– Îți este... Ochii lui aurii fură deodată la fel de derutați cum mă simțeam și eu. Îți este frică de mine?

– Frică de tine? *De ce?*

Am mai făcut un pas șovăielnic după care m-am împiedicat de ceva – probabil de propriile picioare. Edward mă prinse, iar eu mi-am îngropat fața în pieptul lui și am început să plâng.

– Bella, Bella, iartă-mă. S-a terminat, s-a terminat.

– Sunt bine, am icnit eu. Sunt bine. N-am nimic. Am intrat în panică. Lasă-mă. Un minut.

Brațele i se strânseseră în jurul meu.

– Îmi pare așa de rău, murmură el iar și iar.

M-am agățat de el până când am putut să respir, după care am început să-i sărut pieptul, umărul, gâtul – fiecare parte din el la care ajungeam. Dintr-odată, creierul meu a început să funcționeze din nou.

– Ești bine? am întrebat eu printre sărutări. Ți-a făcut vreun rău?

– Sunt foarte bine, mă asigură el, îngropându-și fața în părul meu.

– Seth?

Edward chicoti.

– Mai mult decât bine. Ba chiar e foarte mulțumit de sine.

– Ceilalți? Alice, Esme? Lupii?

– Toți sunt bine. S-a terminat și acolo. A mers la fel de lin cum ți-am promis. Noi am prins ce-a fost mai rău.

Mi-am lăsat un moment să mă conving că totul e bine.

Familia și prietenii mei erau în siguranță. Victoria nu se mai întorcea niciodată după mine. Se terminase.

Aveam să fim bine cu toții.

Dar nu puteam să mă bucur încă de veștile bune cât eram încă derutată.

– Spune-mi de ce, am insistat eu. De ce credeai că mă tem de tine?

– Iartă-mă, spuse el, cerându-și iar scuze. Pentru ce? Habar nu aveam. Atât de rău. Nu voiam să vezi asta. Nu voiam să mă vezi în postura asta. Știu că probabil te-am îngrozit.

A trebuit să mă gândesc la asta un minut, la felul ezitant în care se apropiase de mine cu mâinile în aer. Ca și cum aveam să fug dacă el se mișca prea repede...

– Serios? am întrebat eu într-un târziu. Tu... ce? Ai crezut că ai să mă sperii?

Am pufnit. Pufnitul era bun – acoperă tremurul vocii, pare spontană.

El își puse o mână sub bărbia mea și-mi ridică privirea să-mi citească fața.

– Bella, eu tocmai – ezită, după care se chinui să rostească – tocmai am decapitat și dezmembrat o creatură conștientă la nici douăzeci de metri de tine. Nu te *deranjează* asta?

Se încruntă.

Am ridicat din umeri. Și ridicatul din umeri era bun. Foarte blazat.

– Nu chiar. Nu mă temeam decât de faptul că tu și cu Seth puteați să fiți răniți. Am vrut să ajut, dar nu prea aveam cum...

Expresia lui brusc lividă mă făcu să amuțesc.

– Da, spus el pe un ton tăios. Micuța ta ispravă cu piatra. Știi că aproape mi-ai provocat un atac de cord cu chestia aia? Nu că asta ar fi ușor.

Nu am putut vorbi din cauza privirii lui furioase.

– Am vrut să ajut... Seth era rănit...

– Seth doar se prefăcea că e rănit, Bella. Era un truc. Și apoi tu...! Își scutură capul nefiind în stare să termine. Seth nu vedea ce făceai așa că a trebuit să intervin eu. Seth e puțin nemulțumit că nu se poate lăuda cu o victorie numai a lui.

– Seth se... prefăcea?

Edward încuviință cu asprime din cap.

Oh.

Am privit amândoi spre Seth, care ne ignora cu desăvârșire, uitându-se la flăcări. Aerul de superioritate îi radia din fiecare fir al blănii.

– Ei bine, eu nu știam asta, m-am apărat eu. Și nu e ușor să fii singura persoană neputincioasă din jur. Așteaptă numai să vezi când voi fi vampir! Data viitoare nu voi mai sta pe tușă.

Pe față i se perindară emoții diferite. În sfârșit, mă privi amuzat.

– Data viitoare? Ai mai anticipat un alt război în curând?

– Cu norocul meu? Cine știe?

Își dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că era extrem de fericit – ușurarea ne făcea pe amândoi relaxați. Se terminase.

Sau... nu?

– Stai puțin. Nu ai spus tu ceva înainte..? Am tresărit, amintindu-mi ce se întâmplase mai exact înainte – ce aveam să-i spun lui Jacob? Inima mea despicată începu să bată groaznic de dureros. Era greu de crezut, aproape imposibil, dar partea cea mai grea a acestei zile *nu* trecuse – și apoi mi-am revenit. Despre o complicație? Și Alice, care trebuia să-i spună lui Sam programul. Ai spus că avea să fie aproape. Ce avea să fie aproape?

Edward îi aruncă o privire lui Seth și amândoi schimbă o privire plină de semnificații.

– Ei bine? am întrebat eu.

– Nu e nimic, sincer, spuse Edward repede. Dar chiar trebuie să plecăm...

Începu să mă ia în spate, dar eu m-am încăpățânat și m-am tras.

– Ce înseamnă nimic?

Edward îmi luă fața în palme.

– Nu avem decât o clipă așa că nu intra în panică, OK? Ți-am spus că nu ai nici un motiv să te temi. Ai încredere în mine, te rog?

Am încuviințat din cap, încercând să-mi ascund spaima din suflet – cât mai puteam suporta înainte să mă prăbușesc?

– Nu am nici un motiv să mă tem. Am înțeles.

Își țuguie buzele preț de o clipă, hotărând ce să spună. Apoi se uită brusc la Seth, ca și cum lupul l-ar fi strigat.

– Ce face? Întrebă Edward.

Seth scânci plin de teamă. Mi se ridică părul pe mână.

Preț de o clipă nesfârșită se lăsă o liniște ca de mormânt.

Și apoi Edward icni:

– Nu! Și una din mâni îi zbură să apuce ceva ce nu puteam vedea. Nu fă...!

Seth se cutremură și scoase un urlet plin de durere.

Edward căzu în genunchi în aceeași clipă, prinzându-și capul de o parte și de alta, cu fața brăzdată de durere.

Am țipat o dată de groază și am căzut în genunchi lângă el. Am încercat naivă să-i trag mâinile de pe față; palmele mele, pline de sudoare, alunecară de pe pielea lui de marmură.

– Edward! Edward!

Ochii i se concentrară asupra mea; cu un efort evident, își descleștă dinții.

– E bine. Totul va fi bine. Este...

Vocea i se sparse și se cutremură din nou din tot trupul.

– Ce se întâmplă? am strigat eu în timp ce Seth urla plin de durere și deznădejde.

– Suntem bine. O să fim bine, icni Edward. Sam... ajutați-l...

Și mi-am dat seama în clipa aceea, când a rostit numele lui Sam, că nu vorbea de el și de Seth. Nu îi ataca nici o forță nevăzută. De data aceasta, criza se afla în altă parte.

Folosea pluralul haitei.

Eram slăbită. Am început să mă clatin și Edward mă prinse înaintea să mă lovesc de pietre. Sări în picioare cu mine în brațe.

– Seth! strigă Edward.

Seth era ghemuit și încordat, arătând de parcă ar fi vrut să se afunde în pădure.

– Nu! îi ordonă Edward. Du-te direct acasă. Acum. Cât de repede poți!

Seth schelălăia, scuturând capul dintr-o parte în alta.

– Seth. Ai încredere în mine.

Lupul imens se uită în ochii îndurerați ai lui Edward preț de o clipă îndelungată, după care se îndreptă și zbură printre copaci, dispărând ca o fantomă.

Edward mă strânse tare la piept, după care o luă și el la fugă prin pădurea umbroasă, dar pe altă cale decât lupul.

– Edward, am îngăimat eu cu un nod în gât. Ce s-a întâmplat, Edward? Ce s-a întâmplat cu Sam? Unde mergem? Ce se întâmplă?

– Trebuie să ne întoarcem în poiană, îmi spuse el încet. Știam că era o bună probabilitate să se întâmple asta. Mai devreme în dimineața asta, Alice a văzut și i-a transmis lui Seth prin Sam. Familia Volturi a hotărât că e timpul să intervină.

Familia Volturi.

Prea mult. Mintea mea refuza să înțeleagă cuvintele, se prefăcea că nu le înțelege.

Copacii se zgâlțâiau pe lângă noi. Alerga în pantă atât de repede încât simțeam că ne duceam în jos, că pierdeam controlul.

– Nu te speria. Nu vin după noi. Nu-s mai mulți decât se prevede de obicei pentru genul acesta de intervenție. Nimic spectaculos, nu-și fac decât datoria. Evident, par să-și fi calculat sosirea cu foarte mare grijă. Lucru care mă face să cred că nimeni

din Italia nu ar fi jelit dacă vreunul dintre acești nou-născuți ar fi redus numărul de membri ai familiei Cullen. Cuvintele îi ieșeau printre dinți, dure și inexpresive. Voi ști sigur ce gândesc când vor ajunge în poiană.

– De asta ne întoarcem? am șoptit eu. Oare puteam să mai suport și asta?

Imaginile cu robele negre și lungi mi se strecurară fără voie în minte. M-am cutremurat pe punctul de a ceda.

– Pe de o parte, da. Pe de altă parte, va fi mai sigur pentru noi să formăm un front unit în momentul de față. Nu au motive să ne hărțuiască, dar... Jane este cu ei. Dacă ar crede că suntem singuri undeva departe de ceilalți, s-ar putea să fie tentată. Ca și Victoria, Jane va ghici probabil că sunt cu tine. Evident, Demetri este cu ea. M-ar putea găsi dacă Jane i-ar cere-o.

Nu voiam să mă gândesc la numele acela și nici să văd fața aceea orbitor de frumoasă și de copilăroasă. Un sunet ciudat îmi ieși din gât.

– Șșș, Bella, șșș! Totul va fi bine. Alice vede asta.

Alice putea vedea? Dar... atunci unde erau lupii? Unde era haita?

– Haita?

– Au trebuit să plece imediat. Familia Volturi nu agreează pactul cu vârcolacii.

Îmi auzeam respirația luând-o razna, dar nu reușeam să o controlez. Am început să icnesc.

– Jur că vor fi bine, îmi promise Edward. Familia Volturi nu va recunoaște mirosul – nu-și vor da seama că lupii sunt aici; nu sunt o specie cu care sunt familiarizați. Haita va fi bine.

Nu puteam înțelege bine explicația lui din cauza fricii care îmi tulbura mintea. „Vom fi bine“, spusese el mai devreme... și Seth, urlând deznădăjduit... Edward îmi evitase prima întrebare și-mi abătuse atenția vorbindu-mi de Volturi...

Eram foarte aproape de marginea unui abis – mă mai țineam doar cu vârfurile degetelor.

Copacii erau o imagine confuză care curgea în jurul lui ca niște râuri de jad.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit eu din nou. Înainte. Când urla Seth? Când te-a durut?

Edward ezită.

– Edward! Spune-mi!

– Se terminase totul, șopti el. Abia-l auzeam din cauza vântului creat de viteza lui. Lupii nu și-au numărat victimele... au crezut că i-au prins pe toți. Bineînțeles, Alice nu putea vedea...

– Ce s-a întâmplat?!

– Unul dintre nou-născuți se ascundea... Leah l-a găsit – se purta prosteste, încrezută, încercând să dovedească ceva. L-a atacat singură...

– Leah, am repetat eu și am fost prea slabă să mă mai rușinez că mă simțeam ușurată. Se va face bine?

– Leah nu a fost rănită, mormăi Edward.

M-am uitat la el preț de o clipă îndelungată.

„Sam... ajutați-l“, icnise Edward. Pe el, nu pe ea.

– Aproape am ajuns, spuse Edward și se uită într-un punct fix de pe cer.

Ochii mei îi urmară automat pe ai lui. Un nor violet-închis se înălța deasupra copacilor. Un nor? Dar de ce strălucea? Nu, nu un nor – era o coloană groasă de fum asemănătoare cu cea din tabăra noastră.

– Edward, am spus eu pe un ton aproape de neauzit. Edward, cineva a pățit ceva.

Auzisem urletul de durere al lui Seth și chinul de pe chipul lui Edward.

– Da, șopti el.

– Cine? am întrebat eu deși, bineînțeles, știam răspunsul deja.

Normal că-l știam. Normal.

Îi luă o clipă de gândire să-mi răspundă.

– Jacob, spuse el.

Am reușit să dau o dată din cap în semn că am înțeles.

– Normal, am șoptit eu.

Și apoi am alunecat de pe marginea abisului de care mă agățam în mintea mea.

Totul deveni negru.

Prima dată am fost conștientă de mâinile reci care mă atingeau. Mai mult, de o pereche de mâini. Brațe care mă susțineau, o palmă curbată să-mi țină obrazul, degete care-mi mângâiau fruntea și mai multe degete care-mi apăsau ușor încheietura.

Apoi am fost conștientă de voci. La început, au fost doar un murmur și apoi au crescut în volum și claritate ca și cum cineva ar fi dat drumul la un radio.

– Carlisle – au trecut cinci minute, zise Edward foarte îngrijorat.

– Își va reveni când va fi gata, Edward, îl liniști Carlisle cu vocea lui mereu calmă și sigură. A avut prea multe de suportat azi. Lasă-i mintea să se protejeze.

Dar mintea mea nu era protejată. Știrea groaznică nu mă părăsise, nici măcar după ce-mi pierdusem cunoștința – durerea care făcea parte din întunecime.

Nu mai eram stăpână pe propriul corp. Ca și cum aș fi fost închisă într-un colț mic al capului și nu mai dețineam nici un control. Dar nu puteam să fac nimic în privința asta. Nici nu reușeam să-mi adun gândurile. Durerea era prea puternică pentru asta. Nu aveam cum să evaderez.

Jacob.

Jacob.

Nu, nu, nu, nu, nu...

– Alice, cât timp mai avem? vru Edward să știe cu vocea încă tensionată; cuvintele liniștitoare ale lui Carlisle nu fură de ajutor.

De mai departe, am auzit vocea lui Alice. Era binedispusă.

– Încă cinci minute. Și Bella va deschide ochii în treizeci de secunde. Nu mă îndoiesc că ne și aude acum.

- Bella, scumpa mea? Era vocea suavă și liniștitoare a lui Esme. Mă auzi? Ești în siguranță acum, draga mea.

Da, *eu* eram în siguranță. Dar chiar conta?

Apoi niște buze reci fură la urechea mea și Edward rosti cuvintele care-mi permisera să scap de chinul care mă blocase.

- Va trăi, Bella. Jacob Black se vindecă în timp ce vorbesc eu acum. Va fi bine.

Pe măsură ce durerea și groaza se diminuează, am reușit să-mi revin. Pleoapele îmi tresăriră.

- Oh, Bella, oftă Edward ușurat, sărutându-mă pe buze.

- Edward, am șoptit eu.

- Da, sunt aici.

Am reușit să deschid ochii și m-am uitat în auriul cald.

- Jacob e bine? am întrebat eu.

- Da, îmi promise el.

I-am studiat ochii în căutarea unui semn că mă menaja, dar erau perfect sinceri.

- Chiar eu l-am examinat, spuse atunci Carlisle.

Mi-am întors capul să-i văd chipul, la doar câțiva metri depărtare. Expresia lui Carlisle era serioasă și reconfortantă în același timp. Nu mă puteam îndoi de spusele lui.

- Viața lui este în afara oricărui pericol, mă asigură el. Se vindecă la o viteză incredibilă, deși rănila lui au fost destul de puternice încât îi va mai lua câteva zile până să-și revină de tot, chiar dacă viteza de vindecare rămâne constantă. Imediat ce vom termina aici, voi face tot ce-mi stă în putință să-l ajut. Sam încearcă să-l facă să se schimbe înapoi în om. Astfel voi putea să-l tratez mai ușor. Carlisle zâmbi ușor. Nu am fost niciodată la facultatea de medicină veterinară.

- Ce i s-a întâmplat? am șoptit eu. Cât de grave sunt rănila? Chipul lui Carlisle deveni iar serios.

- Un alt lup avea probleme...

- Leah, am icnit eu.

– Da. A ferit-o, dar nu a avut timp să se apere. Nou-născutul a reușit să-și pună brațele în jurul lui. Majoritatea oaselor din jumătatea dreaptă a corpului i-au fost zdrobite.

Am tresărit.

– Sam și Paul au ajuns acolo la timp. Deja se simțea mai bine când l-au dus în La Push.

– Va reveni la normal? am întrebat eu.

– Da, Bella. Nu va avea urmări permanente.

Am tras adânc aer în piept.

– Trei minute, spuse Alice încet.

M-am chinuit, încercând să mă ridic. Edward înțelese ce voiam să fac și mă ajută să mă pun pe picioare.

M-am uitat la scena din fața mea.

Membrii familiei Cullen stăteau în semicerc în jurul focului. Abia dacă mai era vreo flăcărie, rămăsese doar fumul gros de un violet spre negru, plutind ca o boală pe deasupra ierbii deschise la culoare. Jasper stătea cel mai aproape de fumul care părea solid, în umbra lui, așa că pielea lui nu strălucea atât de puternic în lumina soarelui la fel ca a celorlalți. Stătea cu spatele la mine, umerii încordați și brațele ușor întinse. Mai era ceva acolo în umbră. Ceva asupra căruia stătea aplecat cu o intensitate prudentă...

Eram prea amorțită să simt ceva mai mult decât un șoc ușor atunci când mi-am dat seama ce era.

Erau opt vampiri în poiană.

Fata stătea ghemuită lângă flăcări, cu brațele în jurul picioarelor. Era foarte tânără. Mai tânără decât mine – arăta poate de vreo cincisprezece ani, brunetă și slabă. Ochiul ei se concentrau asupra mea; avea irișii de un roșu aprins cutremurător. Erau mult mai strălucitori decât ai lui Riley, aproape că ardeau. Se mișcau sălbatic, necontrolat.

Edward mi-a văzut expresia șocată.

– S-a predat, mi-a spus el încet. E o chestie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Numai lui Carlisle i-ar fi trecut prin cap să facă așa ceva. Jasper nu e de acord.

Nu-mi puteam lua ochii de la scena din spatele focului. Jasper își freca absent antebrațul.

– Jasper e bine? am șoptit eu.

– E bine. Îl înțeapă veninul.

– A fost mușcat? am întrebat eu îngrozită.

– Încerca să fie peste tot în același timp. Încerca să se asigure că Alice nu are nimic de-a face cu ce se întâmpla acolo. Edward își scutură capul. Alice nu are nevoie de ajutorul nimănui.

Alice se strâmbă la dragostea ei adevărată.

– Prostuț exagerat de protector.

Tânăra femeie își aruncă brusc capul pe spate ca un animal și scânci ascuțit.

Jasper mârâi la ea, iar ea se ghemui la loc. Degetele ei săpau în pământ ca niște gheare în timp ce capul ei se scutura înainte și înapoi cuprins de zbucium. Jasper mai făcu un pas spre ea, aplecându-se mai tare. Edward se mișcă aparent nepăsător, așezându-se între fată și mine. M-am uitat pe după el să privesc fata chinuită și pe Jasper.

Carlisle fu lângă Jasper într-o clipă. Puse o mână pe umărul fiului lui cel mai recent pentru a-l opri.

– Te-ai răzgândit, fată tânără? o întreabă Carlisle la fel de calm ca întotdeauna. Nu vrem să te distrugem, dar o vom face dacă nu te poți controla.

– Cum puteți să suportați? mârâi fata pe un ton subțire și clar. O *vreau*. Irișii ei de un roșu aprins se concentrară asupra lui Edward, prin el, dincolo, asupra mea și-și înfipse din nou unghiile în solul tare.

– Trebuie să suporti, îi spuse Carlisle cu seriozitate. Trebuie să-ți exersezi autocontrolul. Este posibil și este singurul lucru care te va mai salva acum.

Fata își puse mâinile pline de noroi în jurul capului, urlând încet.

– Nu ar trebui să plecăm de lângă ea? am șoptit eu, agățându-mă de brațul lui Edward.

Fata își dezveli colții când îmi auzi vocea; fața îi era schimonosită de chin.

– Trebuie să stăm aici, murmură Edward. *Ei* vin deja dinspre nord spre capătul poienei.

Am ridicat brusc capul încercând să scrutez poiana, dar nu reușeam să văd nimic dincolo de coloana groasă de fum.

După o secundă de căutare inutilă, privirea mi se strecură înapoi la tânăra femeie vampir. Încă mă privea, ochii fiindu-i pe jumătate înnebuniți.

Am întâlnit privirea fetei timp de un moment lung. Un păr închis la culoare, lung până la bărbie, îi încadra fața, care era de un alabastru palid. Era greu de spus dacă avea trăsături frumoase, fața ei fiind schimonosită de furie și sete. Ochii roșii sălbatici îți atrăgeau atenția – era greu să nu te uiți la ei. Mă privea cu ură, cutremurându-se și zvârcolindu-se o dată la câteva secunde.

M-am uitat la ea, fascinată, întrebându-mă dacă priveam într-o oglindă a viitorului meu.

Apoi Carlisle și Jasper se apropiară de noi. Emmett, Rosalie și Esme veniră și ele în grabă către locul în care stătea Edward cu Alice și cu mine. Un front unit, așa cum spusese Edward, cu mine în centru, în locul cel mai sigur.

Mi-am luat privirea de pe fata sălbatică în căutarea monștrilor care se apropiau.

Încă nu era nimic de văzut. M-am uitat la Edward, care privea țință drept înainte. Am încercat să-i urmăresc privirea, dar nu vedeam decât fum – fum dens și uleios care se răsucea aproape de pământ, ridicându-se leneș și unduindu-se pe deasupra ierbii.

Se umfla și mai sus, mai închis la culoare la mijloc.

– Hmm, murmură o voce stinsă din ceață.

Am recunoscut pe loc tonul apatic.

– Bine ai venit, Jane.

Tonul lui Edward era rece și politicos.

Formele întunecate se apropiară, separându-se de ceață, solidificându-se. Știam că Jane avea să fie în față – cea mai întunecată mantie, aproape neagră și cea mai micuță figură cu mai bine de șaiszeci de centimetri. Abia dacă reușeam să disting trăsăturile angelice ale lui Jane în umbra glugii. Cele patru figuri înveșmântate în gri care se târau greoi în spatele ei îmi erau și ele oarecum familiare. Mi s-a părut că l-am recunoscut pe cel mai mare și, în timp ce mă uitam încercând să-mi confirm bănuielile, Felix se uită în sus. Își lăasă gluga să cadă ușor ca să-l pot vedea cum îmi face din ochi și-mi zâmbește. Edward stătea nemișcat lângă mine, ținându-se ferm sub control.

Privirea lui Jane se mișcă încet de-a lungul fețelor clare ale membrilor familiei Cullen, după care se opriă asupra nou-născutei de lângă foc; aceasta își ținea din nou capul în mâini.

– Nu înțeleg.

Vocea lui Jane era inexpressivă, dar nu chiar la fel de dezinteresată ca mai înainte.

– S-a predat, îi explică Edward, răspunzând nedumeririi din mintea ei.

Ochii negri ai lui Jane îi străfulgerară chipul.

– S-a predat?

Felix și o altă umbră avură un schimb scurt de priviri.

Edward ridică din umeri.

– Carlisle i-a dat posibilitatea asta.

– Nu există posibilități pentru cei care încalcă regulile, spuse Jane sec.

Carlisle vorbi din nou pe un ton blând:

– Asta rămâne la latitudinea voastră. Atâta vreme cât a fost dispusă să-și oprească atacul asupra noastră, nu am văzut nici un motiv să o distrug. Nu a fost învățată.

– Irelevant, insistă Jane.

– Cum dorești.

Jane se uită consternată la Carlisle. Își scutură capul foarte discret, după care își stăpâni nemulțumirea.

– Aro a sperat că vom ajunge în vest să te vedem, Carlisle. Îți transmite salutări.

Carlisle dădu din cap aprobator.

– V-aș fi recunoscător dacă i-ai transmite și lui salutările mele.

– Sigur că da, zâmbi Jane. Fața ei era aproape prea încântătoare când era animată. Se uită înapoi spre fum. Se pare că ai făcut treaba noastră pentru azi... în mare parte. Ochii ei se mutară pe ostatică. Așa, din curiozitate profesională, câți erau? Au lăsat destul de mare prăpăd în Seattle.

– Optsprezece cu tot cu aceasta, răspunse Carlisle.

Ochii lui Jane se măriră și se uită iar la foc, părând să-i reevalueze dimensiunea. Felix și cealaltă umbră schimbară o privire mai lungă.

– Optsprezece? repetă ea, vocea părându-i nesigură pentru prima dată.

– Toți nou-nouți, spuse Carlisle indiferent. Era nepricepuți.

– Toți? Vocea îi era ascuțită. Atunci cine a fost creatorul lor?

– Numele ei era Victoria, răspunse Edward fără nici o emoție în voce.

– Era? întrebă Jane.

Edward își înclină capul către pădurea estică. Jane își ridică brusc ochii și privi spre ceva din depărtare. Cealaltă coloană de fum? Nu m-am uitat să verific.

Jane se uită spre est un moment, după care examinează focul din nou.

– Această Victoria – era în plus față de cei optsprezece de aici?

– Da. Avea doar unul cu ea. Nu era la fel de tânăr ca aceasta, dar nu avea mai mult de un an.

– Douăzeci, icni Jane. Cine s-a ocupat de creator?

– Eu, îi spuse Edward.

Ochii lui Jane se îngustară, după care se întoarse spre fata de lângă foc.

– Tu de colo, spuse ea, vocea ei inexpressivă fiind mai aspră decât înainte. Cum te cheamă?

Nou-născuta îi aruncă o privire veninoasă lui Jane și rămase cu buzele strâns lipite.

Jane îi zâmbi angelic.

Țipătul nou-născutei fu asurzitor; corpul i se arcui țeapăn într-o poziție distorsionată și nenaturală. M-am uitat în altă parte, luptându-mă cu nevoia de a-mi acoperi urechile. Mi-am încheștat dinții, sperând să-mi pot controla stomacul. Strigătele se intensificară. Am încercat să mă uit doar la fața calmă a lui Edward, dar mi-am amintit că și el suportase privirea chinuitoare a lui Jane și mi s-a făcut și mai rău. Fețele lor era la fel de inexpresive ca a lui.

Dintr-odată se făcu liniște.

– Cum te cheamă? Întrebă Jane din nou, vocea fiindu-i lipsită de intonație.

– Bree, icni fata.

Jane zâmbi, iar fata țipă din nou. Mi-am ținut respirația până când zbuciumul ei încetă.

– Ți va spune tot ce vrei să știi, îi spuse Edward printre dinți. Nu e nevoie să faci asta.

Jane ridică privirea, având dintr-odată amuzament în ochii ei inexpressivi.

– Oh, știu, îi spuse ea lui Edward, rânjind la el înainte să se întoarcă spre vampirul tânăr, Bree.

– Bree, spuse Jane, cu răceală în voce. Este adevărată această poveste? Ați fost douăzeci?

Fata zăcea gâfâind, cu fața lipită de pământ. Vorbi repede:

– Nouăsprezece sau douăzeci, poate mai mult, nu știu! Se cutremură, îngrozită la gândul că ignoranța ei i-ar fi putut aduce alte chinuri. Sara și cealaltă al cărei nume nu-l știu s-au luat la bătaie pe drum...

– Și această Victoria – ea te-a creat?

– Nu știu, spuse ea, tresărind din nou. Riley nu i-a spus niciodată numele. Nu am văzut nimic în noaptea acea... era atât de întuneric... și mă durea. Bree se cutremură. Nu voia să fim în

stare să ne gândim la ea. A spus că gândurile noastre nu sunt la adăpost...

Ochii lui Jane se îndreptară spre Edward, după care înapoi spre fată.

Victoria plănuise asta foarte bine. Dacă nu l-ar fi urmărit pe Edward, nu ar fi existat nici o cale să fim siguri că fusese ea implicată...

– Spune-mi despre Riley, îi ceru Jane lui Bree. De ce v-a adus aici?

– Riley ne-a spus că trebuie să-i distrugem pe ciudații cu ochii galbeni de aici, îngăimă Bree repede și cooperantă. A spus că va fi ușor. Ne-a zis că orașul era al lor și că veneau după noi. A spus că, odată dispăruți, tot sângele va fi al nostru. Ne-a dat mirosul ei. Bree ridică o mână și îndreptă un deget în direcția mea. A spus că vom ști că am nimerit grupul pentru că ea va fi cu ei. A zis că indiferent cine ajunge primul la ea poate s-o ia.

L-am auzit pe Edward încleștându-și fălcile.

– Se pare că Riley s-a înșelat cu privire la partea ușoară, observă Jane.

Bree încuviință din cap, părând ușurată de faptul că discuția luase un curs nedureros. Se ridică încet.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Ne-am despărțit, dar ceilalți nu au mai venit. Și Riley ne-a lăsat și nu a venit să ne ajute așa cum ne-a promis. Apoi totul a fost atât de derutant și toată lumea era ruptă în bucăți. Se cutremură de durere. Mi-a fost frică. Am vrut să fug. Acela – se uită la Carlisle – mi-a spus că nu-mi va face rău dacă mă opresc din luptă.

– Ah, dar nu era darul lui ca să-l poată oferi, tânără fată, murmură Jane pe un ton ciudat de blând. Regulile încălcate atrag după sine consecințe.

Bree se uita la ea fără să știe despre ce vorbește.

Jane se întoarse spre Carlisle.

– Sunteți siguri că i-ați prins pe toți? Și pe cei care se separaseră de grup?

Fața lui Carlisle era foarte netedă în timp ce dădea din cap.

– Și noi ne-am împărțit.

Jane zâmbi pe jumătate.

– Nu pot să neg că sunt impresionată.

Umbrele mari din spatele ei murmurară aprobator.

– Nu am mai văzut niciodată ca un grup să scape intact dintr-o ofensivă de asemenea proporții. Știți de la ce a pornit totul? Pare un comportament extrem având în vedere cum trăiți voi aici. Și de ce era fata cheia? Ochii ei se opriră fără să vrea asupra mea preț de o clipă.

Am tremurat.

– Victoria o ura pe Bella, îi spuse Edward pe un ton impasibil.

Jane râse – sunetul era auriu, râsul plin al unui copil fericit.

– Se pare că fata asta provoacă reacții puternice celor ca noi, observă ea, zâmbindu-mi cu voioșie.

Edward înlemni. M-am uitat la el la timp să-i văd chipul întorcându-se spre Jane.

– Ai vrea, te rog, să nu faci asta? Întrebă el pe un ton încordat.

Jane râse din nou jovial.

– Verificam doar. Nu am făcut nici un rău, aparent.

Am tremurat, profund recunoscătoare că eroarea ciudată din conformația mea – care mă protejase de Jane și ultima oară când ne-am întâlnit – avea încă efect. Brațul lui Edward se strânse în jurul meu.

– Ei bine, se pare că nu mai avem cine știe ce de făcut. Ciudat, spuse Jane, apatia strecurându-i-se din nou în voce. Nu suntem obișnuiți să fim inutili. Păcat că am pierdut lupta.

Sună ca și cum ar fi fost distractiv de privit.

– Da, răspunse Edward repede pe un ton tăios. Și ai fost atât de aproape. Păcat că nu ai ajuns acum jumătate de oră. Poate că v-ai fi îndeplinit scopul aici.

Jane întâlni privirea lui Edward cu niște ochi neșovăielnici.

– Da, ce păcat că nu au ieșit lucrurile astfel, nu crezi?

Edward încuviință o dată din cap, suspiciunea fiindu-i confirmată.

Jane se întoarse să se uite din nou la nou-născuta Bree, cu chipul complet plictisit.

– Felix? spuse ea trăgănat.

– Așteaptă, o opri Edward.

Jane ridică o sprânceană, dar Edward se uita la Carlisle în timp ce vorbea pe un ton serios.

– Am putea să-i explicăm regulile tinerei. Nu pare că n-ar vrea să învețe. Nu știa ce făcea.

– Sigur că da, răspunse Carlisle. Noi am fi cu siguranță dispuși să ne asumăm responsabilitatea pentru Bree.

Judecând după fața lui Jane, nu-i venea să-și creadă urechilor, dar era și amuzată.

– Nu facem excepții, spuse ea. Și nici nu dăm o a doua șansă. Nu dă bine la reputație. Lucru care îmi amintește... Brusc ochii ei se opriră pe mine, având gropițe în obraji de înger. Caius va fi *foarte* interesat să afle că ești încă om, Bella. Poate se hotărăște să vă facă o vizită.

– Am stabilit deja data, îi spuse Alice lui Jane, vorbind pentru prima dată. Poate să vină în vizită peste câteva luni.

Zâmbetul lui Jane pări și ridică indiferentă din umeri, fără să se uite la Alice. Se întoarse către Carlisle.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Carlisle – am crezut că Aro exagera. Ei bine, până când ne vom vedea din nou...

Carlisle încuviință din cap, expresia feței fiindu-i îndurerată.

– Ocupă-te de asta, Felix, zise Jane arătând o dată spre Bree, vocea devenindu-i plictisită. Vreau să merg acasă.

– Nu te uita, îmi șopti Edward la ureche.

I-am urmat îndemnul fără să stau pe gânduri. Văzusem mai mult decât suficient pentru o singură zi – mai mult decât suficient pentru o viață. Mi-am strâns ochii cu putere și mi-am îngropat fața la pieptul lui Edward.

Dar tot am auzit.

Se auzi un mârâit profund urmat de un țipăt ascuțit care-mi era groaznic de cunoscut. Sunetul se stinse repede, după care nu se mai auziră decât pocnituri înfiorătoare.

Mâna lui Edward îmi freca umărul cu neliniște.

– Veniți, spuse Jane și m-am uitat la timp să văd spatele mantiiilor gri plutind înainte, îndepărtându-se de fumul care se ridica în rotocoale. Mirosul de tămâie era puternic din nou – proaspăt.

Mantiile gri dispărură în ceața groasă.

26. ETICĂ

Etajera din baia lui Alice era acoperită cu o mie de produse diferite care pretindeau toate că ar înfrumuseța exteriorul corpului uman. Din moment ce toată lumea din casă era și perfectă, și impermeabilă, nu-mi rămânea decât să presupun că achiziționase majoritatea lucrurilor acelora pentru mine. Am citit etichetele, șocată de câtă risipă se făcuse.

Am avut grijă să nu mă uit deloc în oglinda lungă.

Alice îmi pieptăna părul cu o mișcare înceată și ritmică.

– Ajunge, Alice, am spus eu pe un ton inexpressiv. Vreau să mă întorc în La Push.

Câte ore așteptasem ca Charlie să plece *în sfârșit* din casa lui Billy ca să-l pot vedea pe Jacob? Fiecare minut în care nu știam dacă Jacob mai respiră sau nu mi se păruse ca zece eternități. Și apoi, când am putut să plec, să văd dacă Jacob mai era în viață, timpul trecuse atât de repede. Am simțit de parcă abia mi-am tras răsuflarea când Alice l-a sunat pe Edward, insistând să continui cu mascarada asta ridicolă cu petrecerea în pijamale. Mi se părea atât de insignifiant...

– Jacob este încă inconștient, răspunse Alice. Carlisle sau Edward ne va suna când se va trezi. Oricum, trebuie să te duci la Charlie. Era acasă la Billy, a văzut că Edward și Carlisle s-au întors din drumeție și e cel mai probabil să intre la bănuielei când te întorci acasă.

Memorasem și confirmasem deja povestea mea.

– Nu-mi pasă. Vreau să fiu acolo când se trezește Jacob.

– Trebuie să te gândești la Charlie acum. Ai avut o zi plină – iartă-mă, știu că termenul nu descrie nici pe de parte ce zi ai avut – , dar asta nu înseamnă că poți să-ți eviți responsabilitățile. Vocea îi era serioasă, aproape că mă certa. Acum este mai important ca niciodată ca Charlie să stea cuminte fără să știe nimic. Joacă-ți rolul întâi, Bella, și apoi poți să faci ce vrei. De la un membru al familiei Cullen se așteaptă să nu-și negligeze obligațiile.

Normal că avea dreptate. Și dacă nu ar fi fost același motiv – motiv care era mai puternic decât toată teama, durerea și vina – Carlisle nu m-ar fi convins niciodată să-l las pe Jacob, inconștient sau nu.

– Du-te acasă, îmi ordonă Alice. Vorbește cu Charlie. Liniștește-l prin prezența ta. Ține-l la adăpost.

M-am ridicat, iar sângele mi se scurse spre picioare, înțepându-mă ca împunsăturile a o mie de ace. Stătusem nemișcată foarte mult timp.

– Îți stă adorabil cu rochia, gânguri Alice.

– Cum? A... mulțumesc pentru haine, am bălmăjit eu mai degrabă din politețe decât din recunoștință.

– Ai nevoie de dovezi, spuse Alice cu ochii inocenți și mari. Ce e o zi de shopping fără o ținută nouă? Îți vine foarte bine, dacă-mi permiți să spun chiar eu.

Am clipit, nefiind în stare să-mi amintesc în ce m-a îmbrăcat. Nu reușeam să-mi opresc gândurile să nu zboare la fiecare câteva secunde ca niște insecte care fugeau de lumină...

– Jacob e bine, Bella, spuse Alice, interpretându-mi cu ușurință grijile. Nu e nici o grabă. Dacă ți-ai da seama câtă morfină în plus i-a dat Carlisle – din cauză că temperatura lui o ardea foarte repede – , ai ști că va sta inconștient o perioadă.

Cel puțin nu avea dureri. Nu încă.

– Mai vrei să vorbim despre ceva înainte să pleci? Întrebă Alice îngrijorată. Cred că te-au marcat cele petrecute.

Știam care era curiozitatea ei. Dar eu aveam alte întrebări.

– Voi fi și eu așa? am întrebat-o eu pe un ton supus. Ca fata aceea Bree din poiană?

Aveam multe lucruri la care să mă gândesc, dar nu reușeam să mi-o scot din cap pe nou-născuta aceea a cărei viață fusese curmată brusc. Fața ei schimonosită de dorința de a-mi suge sângele îmi revenea în minte.

Alice mă mângâie pe braț.

– Toată lumea reacționează diferit. Dar ceva de genul acela, da. Am stat nemișcată, încercând să-mi amintesc.

– Trece, îmi promise ea.

– Cât de repede?

Ea ridică din umeri.

– În câțiva ani, poate mai puțin. S-ar putea să fie diferit pentru tine. Nu am mai văzut pe nimeni care să fi trecut prin asta din proprie inițiativă. Va fi interesant de văzut cum te va afecta pe tine.

– Interesant, am repetat eu.

– Te vom ține noi departe de probleme.

– Știu asta. Am încredere în voi.

Vocea îmi era monotonă, stinsă.

Fruntea lui Alice se încruntă.

– Dacă-ți faci griji cu privire la Carlisle și la Edward, sunt sigură că sunt bine. Cred că Sam începe să aibă încredere în noi... ei, măcar în Carlisle. E un lucru bun. Îmi imaginez că atmosfera trebuie să se fi tensionat puțin când Carlisle a trebuit să-i rupă oasele care se prindeau greșit...

– Te rog, Alice.

– Scuze.

Am tras adânc aer în piept să mă calmez. Jacob începuse să se vindece repede și unele oase se prinseseră greșit. Nu fusese conștient în timp ce i se îndreptau oasele, dar tot îmi era greu să mă gândesc.

– Alice, pot să te întreb ceva? Despre viitor?

Deveni brusc prudentă.

– Știi că nu pot să văd tot.

– Nu exact. Dar *îmi vezi* viitorul, uneori. De ce crezi că nu merge nimic cu mine? Nici ce poate să facă Jane sau Edward, sau Aro...

Vocea îmi păli cu nivelul meu de interes. În acest moment curiozitatea mea era trecătoare, umbrită puternic de emoții mult mai apăsătoare.

Cu toate acestea, Alice îmi găsi întrebarea foarte interesantă.

– Și Jasper, Bella – talentul lui funcționează pe corpul tău exact ca la toată lumea. Asta este diferența, îți dai seama? Abilitățile lui Jasper afectează corpul fizic. Chiar îți calmează sistemul sau îl sensibilizează. Nu este o iluzie. Iar eu văd ceea ce va veni, și nu motivele și gândurile din spatele deciziilor care le-au creat. Este în afara minții și nu este totuși o iluzie; este realitatea sau cel puțin o versiune a ei. Dar Jane și Edward, și Aro, și Demetri – lucrează în *interiorul* minții. Jane nu face decât să creeze o iluzie de durere. Nu-ți rănește cu adevărat corpul, ci doar te face să crezi că simți. Vezi, Bella? Ești în siguranță în mintea ta. Nimeni nu poate ajunge acolo. Nici nu-i de mirare că Aro a fost atât de curios de abilitățile tale viitoare.

Îmi privi fața să vadă dacă îi urmăresc logica. Sinceră să fiu, cuvintele ei începuseră să curgă împreună, silabele și sunetele pierzându-și înțelesul. Nu mă puteam concentra la vorbele ei. Cu toate acesta, am încuviințat din cap. Încercam să arăt că am înțeles.

Ea nu s-a lăsat dusă de nas. Îmi mângâie obrazul și murmură:

– Va fi bine, Bella. Nu am nevoie de o viziune să știu asta. Ești gata să pleci?

– Încă ceva. Pot să-ți mai pun o întrebare despre viitor? Nu vreau detalii, ci doar o privire de ansamblu.

– Voi face tot ce pot, spuse ea șovăielnic.

– Încă mă mai vezi devenind vampir?

– A, e ușor. Sigur că da.

Am încuviințat încet din cap.

Îmi examinează fața, ochii fiindu-i de nepătruns.

– Nu-ți cunoști propria minte, Bella?

– Ba da. Voiam doar să fiu sigură.

– Eu sunt sigură atâta timp cât ești și tu, Bella. Știi asta.

Dacă te-ai răzgândi, ceea ce văd eu s-ar schimba... sau ar dispărea, în cazul tău.

Am oftat.

– Asta nu se va schimba totuși.

Își puse brațele în jurul meu.

– Iartă-mă. Nu prea pot să fiu *empatică*. Prima mea amintire este cu chipul lui Jasper în viitorul meu; Am știut mereu în ce direcție se îndrepta viața mea. Dar pot să fiu *alături* de tine. Îmi pare tare rău că trebuie să alegi între două lucruri bune.

M-am ferit de brațele ei.

– Să nu-ți fie milă de mine. Există oameni demni de compasiune pe lumea asta. Eu nu mă număram printre ei. Și nu aveam de făcut nici o alegere – nu aveam de făcut decât să frâng o inimă bună. Mă duc să mă ocup de Charlie.

M-am dus acasă cu camioneta și acolo mă aștepta Charlie, exact la fel de suspicios cum se așteptase Alice.

– Bună, Bella. Cum a fost ziua de shopping? mă salută el când am intrat în bucătărie.

Mă privea cu brațele încrucișate la piept.

– Am fost mult plecată, am spus eu plictisită. Abia ne-am întors.

Charlie îmi studie dispoziția.

– Presupun că știi deja de Jake, nu?

– Da. Restul familiei Cullen ajunseseră deja acasă. Esme ne-a spus unde erau Carlisle și Edward.

– Te simți bine?

– Îmi fac griji pentru Jake. Imediat ce pregătesc cina mă duc în La Push.

– Ți-am spus eu că motocicletele alea sunt prea periculoase. Sper ca asta să te facă să înțelegi că nu am glumit.

Am încuviințat din cap și am început să scot mâncare din frigider. Charlie se așază la masă. Părea să fie mai vorbăreț decât de obicei.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult cu privire la Jake. Oricine poate să înjure cu atâta patos, își va reveni repede.

– Jake era treaz când l-ai văzut? am întrebat eu, întorcându-mă să mă uit la el.

– O, da, era treaz. Ar fi trebuit să-l auzi – sau de fapt, mai bine că nu l-ai auzit. Nu cred că a fost cineva din La Push care să nu-l fi auzit. Nu știu de unde a împrumutat vocabularul acela, dar sper că nu a folosit un asemenea limbaj în preajma ta.

– A avut o scuză destul de bună azi. Cum ți s-a părut?

– Vai de el. Prietenii lui l-au adus înăuntru. Noroc că-s băieți mari, că puștiul e imens. Carlisle a spus că are piciorul drept rupt și la fel și brațul. Cam toată jumătatea dreaptă a corpului i s-a zdrobit când a făcut accident cu nenorocita aia de motocicletă. Charlie își scutură capul. Dacă te mai prind o dată pe mașinăria aia, Bella...

– Nu-ți face griji, tată. Nu voi mai face asta. Crezi că Jake e bine?

– Sigur, Bella, nu-ți face griji. A fost suficient de conștient încât să mă tachineze.

– Să te tachineze? am repetat eu șocată.

– Mda – între jignirea mamei cuiva și luarea numelui Domnului în deșert, a spus ceva de genul: „Pariez că te bucuri că-l iubește pe Cullen, și nu pe mine azi, nu, Charlie?”

M-am întors spre frigider ca să nu-mi poată vedea fața.

– Și n-am putut să-l contrazic. Edward este mult mai matur decât Jacob când vine vorba de siguranță, măcar atâta pot să-i recunosc și eu.

– Și Jacob e destul de matur, am bombănit eu în apărarea lui. Sunt sigură că nu a fost vina lui.

– Ce zi ciudată a mai fost azi, medită Charlie după un minut. Știi, eu nu prea cred în superstiții și alte prostii de genul acesta, dar a fost ciudat... A fost ca și cum Billy știa că urma să

se întâmpla ceva rău cu Jake. A fost agitat ca porcul înainte de tăiere toată dimineața. Nu cred că a auzit nimic din ce i-am spus. Și apoi, mai ciudat decât atât – mai ții minte când am avut probleme cu lupii în februarie și martie?

M-am aplecat să scot o tigaie din dulap și m-am ascuns acolo o secundă sau două.

– Mda, am mormăit eu.

– Sper să nu mai avem problema aceea din nou. Azi-dimineață, am ieșit cu barca, iar Billy nu era atent nici la mine, nici la pește când dintr-odată, am auzit lupi urlând în pădure. Nu numai unul și, Doamne, ce tare urlau! Parcă erau chiar acolo în sat. Și cea mai ciudată parte, Billy a întors barca și a pornit direct spre port ca și cum îl chemau pe el personal. Nici nu m-a auzit când l-am întrebat ce face. Zgomotul s-a oprit înainte să ancorăm barca. Dar dintr-odată Billy s-a grăbit foarte tare să nu pierdem meciul, deși mai erau câteva ore bune până atunci. Mormăia ceva de un spectacol care începe mai devreme... un meci în direct? Pe cuvântul meu, Bella, a fost ciudat. Ei bine, și a găsit un meci la care a spus că voia să se uite, dar apoi l-a ignorat pur și simplu. A vorbit la telefon tot timpul, sunând-o pe Sue și Emil și pe bunicul prietenului tău Quil. Nu mi-am dat seama ce căuta – nu făcea decât să vorbească chestii banale cu fiecare. Apoi s-a auzit iar urletul de lup, chiar în apropierea casei. Nu am mai auzit niciodată așa ceva – mi s-a făcut pielea ca de găină. L-am întrebat pe Billy – a trebuit să țip să acopăr zgomotul – dacă a pus capcane la el în curte. Părea că animalul are dureri serioase.

Am tresărit, dar Charlie era atât de concentrat la povestirea lui că nu a observat.

– Bineînțeles că am uitat cu totul chestia asta până acum un minut, pentru că atunci a venit Jake acasă. Într-o clipă urla lupul acela și după aceea nu l-am mai auzit – blestemele lui Jake l-au acoperit cu totul. Are plămâni buni puștiul. Charlie se opri un minut, fața fiindu-i gânditoare. Oricât ar părea de ciudat, tot a

ieșit și ceva bun din chestia asta. Nu credeam că vor mai reuși să mai treacă peste prejudecățile lor cu privire la familia Cullen. Dar cineva l-a sunat pe Carlisle, iar Billy a fost foarte recunoscător când a apărut. Eu am propus să-l ducem pe Jake la spital, dar Billy a vrut să-l țină acasă, iar Carlisle a fost de acord. Presupun că știe Carlisle ce e mai bine. Foarte drăguț din partea lui să vină atât de departe. Și... făcu o pauză ca și cum nu ar fi vrut să spună ceva. Oftă, după care continuă. Și Edward a fost foarte... drăguț. Părea la fel de îngrijorat ca și tine cu privire la Jacob – ca și cum ar fi fost fratele lui întins acolo. Privirea din ochii lui... Charlie își scutură capul. E băiat tare bun, Bella. O să încerc să țin minte asta. Nu promit totuși.

Rânji la mine.

– Nu te obligă nimeni, am mormăit eu.

Charlie își întinse picioarele și mormăi:

– Ce bine e acasă! Nu ți-ar veni să crezi cât de aglomerată poate deveni căsuța lui Billy. Șapte prieteni de-ai lui Jake îngheșuiți toți în sufrageria micuță – abia mai puteam respira. Ai observat vreodată ce mari sunt băieții aceia din Quileute?

– Da, am observat.

Charlie se uită la mine, ochii fiindu-i brusc mai concentrați.

– Serios, Bella, Carlisle a spus că Jake se va trezi și va umbla cât ai zice pește. A spus că arăta mai rău decât era de fapt. Va fi bine.

Am încuviințat din cap.

Jacob părea atât de... fragil când m-am dus repede să-l văd imediat după ce plecase Charlie. Avea ateles peste tot – Carlisle a spus că nu era nevoie de ghips la cât de repede se vindeca. Era inconștient și avea fața palidă și trasă. Fragil. Așa imens cum era, arăta foarte fragil. Poate că era doar în imaginația mea. Știam și că aveam să-i frâng inima.

Mi-aș fi dorit să mă lovească trăsnetul și să mă rupă în două. De preferință dureros. Pentru prima dată, renunțarea la natura mea umană mi se păru un adevărat sacrificiu. Ca și cum aș avea prea multe de pierdut.

I-am pus cina lui Charlie pe masă la îndemână și m-am îndreptat spre ușă.

– Ăăă, Bella? Poți să mai stai o secundă?

– Am uitat ceva? am întrebat eu, uitându-mă la farfuria lui.

– Nu, nu. Voiam doar... să-mi faci un serviciu. Charlie se încruntă și se uită în podea. Ia loc – nu durează mult.

M-am așezat puțin derutată în fața lui. Am încercat să mă concentrez.

– De ce ai nevoie, tată?

– Uite care-i treaba, Bella. Charlie roși. Poate sunt doar... superstițios după ce am stat mai mult cu Billy, care s-a purtat ciudat toată ziua. Dar am o... presimțire. Simt că... te voi pierde în curând.

– Nu te prosti, tată, am mormăit eu, simțindu-mă vinovată. Vrei să mă duc la școală, nu?

– Promite-mi ceva.

Am ezitat, gata să-l contrazic.

– OK...

– Îmi vei spune și mie înainte să iei vreo decizie majoră? Înainte să fugi cu el sau ceva de genul ăsta?

– Tată... m-am plâns eu.

– Vorbesc serios. N-o să fac scandal. Doar anunță-mă din timp. Dă-mi ocazia să te îmbrățișez de rămas-bun.

Am ridicat mâna, tresărind.

– Ce prostii. Dar dacă te face fericit... promit.

– Mersi, Bella, spuse el. Te iubesc, fetiço.

– Și eu te iubesc, tată. I-am atins umărul după care m-am îndepărtat de masă. Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la Billy.

Nu am privit în urmă când am fugit. Minunat, exact ce aveam eu acum nevoie. Am bombănit în sinea mea tot drumul până în La Push.

Mercedesul negru al lui Carlisle nu se afla în fața casei lui Billy. Era și bine, și rău. Evident, aveam nevoie să vorbesc cu Jacob între patru ochi. Și totuși, mi-am dorit să pot cumva să-l țin pe Edward de mână, cum făcusem și mai devreme, când

Jacob era inconștient. Imposibil. Dar îmi era dor de Edward – mi se păruse o după-amiază foarte lungă doar cu Alice. Presupun că asta îmi făcea răspunsul destul de evident. Deja știam că nu puteam trăi fără Edward. Faptul acela nu avea să facă mai puțin dureros pasul ce urma.

Am bătut încet la ușa din față.

– Intră, Bella, spuse Billy.

Huruitul camionetei mele era ușor de recunoscut.

Am intrat singură în casă.

– Hei, Billy. E treaz? am întrebat eu.

– S-a trezit cam acum jumătate de oră, chiar înainte să plece doctorul. Intră. Cred că te așteaptă.

Am tresărit și am tras adânc aer în piept.

– Mersi.

Am ezitat când să intru în camera lui Jacob, neștiind dacă să bat sau nu. Am decis să trag cu ochiul întâi, sperând – așa lașă cum eram – că poate adormise la loc. Simțeam că mi-ar prinde bine vreo câteva minute în plus.

Am întredeschis ușa și m-am aplecat ezitantă înăuntru.

Jacob mă aștepta. Chipul lui nu mai oglindea istovire și tristețe. Nici nu a clipit văzându-mă în prag. M-a privit liniștit.

Îmi era greu să mă uit la fața lui, știind că-l iubeam. Era mult mai diferit decât aș fi crezut. M-am întrebat dacă pentru el fusese mereu atât de greu, în tot acest timp.

Din fericire, cineva îl acoperise cu o pătură. Am răsuflat ușurată că nu a trebuit să văd cât de rău fusese rănit.

Am intrat și am închis ușa în liniște în urma mea.

– Bună, Jake, am murmurat eu.

El nu-mi răspunse la început. Se uită la fața mea pentru un moment lung. Apoi, cu ceva efort, schiță un zâmbet ușor sarcastic.

– Mda, m-am gândit eu că va fi așa. Oftă. Azi lucrurile au mers în mod clar prost. Mai întâi aleg locul nepotrivit, pierd cea mai bună luptă și Seth culege toți laurii. Apoi Leah se poartă

prostește în încercarea de a dovedi că este la fel de dură ca și noi, iar eu trebuie să fiu prostul care o salvează. Și acum asta.

Își flutură mâna stângă către mine când am ezitat la ușă.

- Cum te simți? am mormăit eu.

Ce întrebare stupidă!

- Puțin drogat. Doctorul Colți nu știe sigur de câte medicamente pentru durere am nevoie așa că merge pe încercate. Cred că a exagerat puțin.

- Dar nu te doare nimic.

- Nu. Cel puțin nu-mi simt rănilor, spuse el, zâmbind sarcastic din nou.

Mi-am mușcat limba. Nu aveam cum să trec prin asta. De ce nu a încercat cineva să mă omoare atunci când *am vrut* să mor?

Umorul prefăcut i se șterse de pe față, ochii devenindu-i mai calzi. I se încreți fruntea, ca și cum ar fi fost îngrijorat.

- Tu ce faci? mă întrebă el, părând cu adevărat îngrijorat. Ești bine?

- *Eu?* m-am holbat eu la el. Poate că într-adevăr luase prea multe medicamente. *De ce?*

- Păi, vreau să spun, eram destul de sigur că nu îți va face *rău* cu adevărat, dar nu eram destul de sigur cât de rău va fi. Am cam înnebunit de grijă cu privire la tine de când m-am trezit. Nu eram sigur dacă aveai voie să mă vizitezi sau nu. Suspansul a fost groaznic. Cum a mers? A fost rău cu tine. Îmi pare rău dacă a fost rău. Nu am vrut să te fac să treci singură prin asta. Mă gândeam că voi fi și eu acolo...

Mi-a luat o clipă să înțeleg. A continuat să bombăne acolo arătând din ce în ce mai ciudat, până când am înțeles ce spunea. Apoi m-am grăbit să-l asigur că nu e așa.

- Nu, nu, Jake! Sunt bine. Prea bine, sinceră să fiu. Normal că nu a fost rău. Aș fi vrut eu!

Ochii i se căscară de uimire.

- *Poftim?*

- Nici măcar nu a fost supărat pe mine – nici măcar nu a fost supărat pe *tine*! E atât de altruist încât mă face să mă simt și mai

rău. Mi-aș fi dorit să fi țipat la mine. Nu e ca și cum nu merit... ei bine, merit mai mult decât doar să se țipe la mine. Dar nu-i pasă. El nu vrea decât să fiu *fericită*.

– Nu a fost supărat? Întrebă Jacob, nevenindu-i să creadă.

– Nu. A fost mult prea... drăguț.

Jacob se uită la mine încă un minut, după care se încruntă deodată.

– Ei, la naiba! mârâi el.

– Ce s-a întâmplat, Jake? Te doare?

Mi-am agitat mâinile inutil, în timp ce mă uitam în jur după medicamente.

– Nu, mormăi el pe un ton dezgustat. Nu pot să cred așa ceva! Nu ți-a dat un ultimatum sau ceva de genul ăsta?

– Nici măcar pe aproape. Ce-i cu tine?

Se încruntă și-și scutură capul.

– Cam contam pe reacția lui. La naiba! E mai bun decât credeam.

Felul în care rostise lucrurile acestea, deși mai furios, îmi aminti de remarca lui Edward privind lipsa de etică a lui Jacob în cort azi-dimineață. Lucru care însemna că Jake încă mai spera, încă mai lupta. Am tresărit rănită de această revelație.

– Nu joacă nici un joc, Jake, am spus eu încet.

– Eu pariez că joacă. Plănuiește fiecare parte la fel de mult ca și mine, doar că el știe ce face, iar eu nu. Nu mă acuza pe mine doar fiindcă el este un manipulator mai bun ca mine – nu am fost prin preajma lui suficient de mult timp să-i învăț trucurile.

– Nu mă manipulează!

– Ba exact asta face! Când te vei trezi și-ți vei da seama că nu e așa de perfect pe cât crezi tu că este?

– Cel puțin el nu a amenințat că se sinucide ca să mă facă să-l sărut, am sărit eu. Imediat ce am rostit cuvintele acestea m-am înroșit de supărare. Așteaptă. Hai să ne prefacem că nu mi-a scăpat asta. Mi-am jurat că nu voi aduce vorba.

El trase adânc aer în piept. Când vorbi, fu mai calm:

– De ce nu?

- Pentru că nu am venit aici să te acuz de ceva.
- Este adevărat totuși, spuse el liniștit. Am făcut asta.
- Nu-mi pasă, Jake. Nu sunt supărată.

El zâmbi.

- Nici mie nu-mi pasă. Știam că mă vei ierta și mă bucur că am făcut asta. Aș mai face-o încă o dată. Măcar cu atât m-am ales și eu. Cel puțin te-am făcut să-ți dai seama că *chiar* mă iubești. Valorează mult.

- Chiar așa? Chiar e mai bine decât atunci când nu aveam habar?

- Nu crezi că trebuie să știi ce simți – doar ca să nu te ia prin surprindere într-o zi când e prea târziu și vei fi deja măritată cu un vampir?

Am clătinat din cap.

- Nu, nu m-am referit mai bine pentru mine. M-am referit mai bine pentru *tine*. E mai rău sau mai bine pentru tine acum că știu că sunt îndrăgostită de tine? Din moment ce nu se schimbă nimic. Ar fi fost mai bine, mai ușor pentru tine dacă nu aveam habar?

Îmi luă întrebarea în serios așa cum o rostisem și eu, gândindu-se bine înainte să răspundă.

- Da, este mai bine că știi, decise el într-un târziu. Dacă nu ți-ai fi dat seama... m-aș fi întrebat mereu dacă decizia ta ar fi fost alta. Acum știu. Am făcut tot ce am putut.

Trase cu greu aer în piept și închise ochii.

De data aceasta nu am rezistat – sau nu am putut să rezist – nevoii de a-l consola. Am traversat camera mică și am îngenuncheat lângă capul lui, de teamă să mă așez pe pat în cazul în care l-aș fi înghesuit și l-aș fi rănit și m-am aplecat în față să-mi ating fruntea de obrazul lui.

- Îmi pare atât de rău, Jake!

- Am știut mereu că nu aveam șanse foarte mari. Nu este vina ta, Bella.

- Nu și tu, m-am plâns eu. Te rog!

El se trase să se uite la mine.

– Ce?

– *Este* vina mea. Și m-am săturat să mi se spună că nu este. El rânji. Dar nu și din ochi.

– Vrei să te pun să mergi pe cărbuni încinși?

– Sinceră să fiu... cred că da.

Își încreți buzele și măsură din priviri cât de serios vorbeam. Zâmbi o clipită, după care se încruntă înfiorător.

– Faptul că m-ai sărutat în felul acela este de neiertat, zise el dur. Dacă știai că aveai să te răzgândești, poate că nu ar fi trebuit să fii chiar atât de convingătoare.

Am tresărit și am încuviințat din cap:

– Îmi pare atât de rău!

– Cu scuzele nu rezolvi nimic, Bella. Ce-a fost în capul tău?

– Nimic, am șoptit eu.

– Ar fi trebuit să-mi spui să mă duc să mor. Asta vrei de fapt.

– Nu, Jacob, am scâncit eu, luptându-mă cu lacrimile care stăteau să curgă. Nu! Niciodată.

– Doar nu plângi acum, nu? vru el să știe, vorbind de această dată pe un ton normal.

Se mișcă nerăbdător pe pat.

– Ba da, am mormăit eu, râzând amar printre lacrimile care se transformară brusc în suspine.

Se mișcă, scoțând piciorul sănătos în afara patului, ca și cum ar fi vrut să se ridice în picioare.

– Ce faci? am întrebat eu printre lacrimi. Întinde-te, idiotule, îți faci rău!

Am sărit în picioare și i-am împins umărul bun înapoi în pat cu ambele mâini.

El se dădu bătut, lăsându-se pe spate cu un icnet de durere, dar mă apucă de talie și mă trase în pat, pe partea lui sănătoasă. M-am ghemuit acolo, încercând să-mi înăbuș suspinele cu fața lipită de pielea lui fierbinte.

– Nu pot să cred că plângi, mormăi el. Știi doar că am zis lucrurile acelea pentru că tu ai vrut să le spun. Nu am vorbit serios.

Își freca mâna de umerii mei.

– Știu. Am tras cu greu aer adânc în piept, încercând să mă controlez. Cum am ajuns tot eu cea care plânge și el cel care consolează? Totuși, e adevărat ce mi-ai zis. Mulțumesc că ai spus-o cu voce tare.

– Primesc puncte în plus că te-am făcut să plângi?

– Sigur, Jake. Am încercat să zâmbesc. Câte vrei.

– Nu-ți face griji, draga mea. O să fie totul bine.

– Nu văd cum, am mormăit eu.

El mă mângâie pe creștet.

– Voi renunța și voi fi cuminte.

– Alte jocuri? m-am întreat eu, ridicându-mi bărbia să pot să-i văd fața.

– Poate. Râse cu puțin efort după care tresări. Dar voi încerca.

M-am încruntat.

– Nu fi așa de pesimistă, se plânse el. Dă-mi un vot de încredere.

– Ce vrei să spui prin „cuminte“?

– Voi fi prietenul tău, Bella, spuse el încet. Nu voi mai cere nimic mai mult.

– Cred că e cam târziu pentru asta, Jake. Cum putem fi prieteni dacă ne iubim atât de mult?

Se uită în tavan cu privirea concentrată, ca și cum ar fi citit ceva scris acolo. Poate... va trebui să fie o prietenie la distanță.

Mi-am încheștat dinții, bucuroasă că nu se uita la mine și luptându-mă să-mi înăbuș suspinele care amenințau să mă biruie. Aveam nevoie să fiu puternică și nu știam cum...

– Știi povestea aceea din Biblie? mă întrebă Jake brusc, încă privind spre tavanul gol. Cea cu regele și cele două femei care se luptau pentru un copil?

– Sigur. Regele Solomon.

– Așa. Regele Solomon, repetă el. Și a spus să-l taie în două... dar era doar un test. Doar ca să vadă care din ele va renunța la partea ei pentru a proteja copilul.

– Mda, mi-am amintit eu.

Se uită din nou la fața mea.

– Nu am de gând să te mai tai în două, Bella.

Am înțeles ce spunea. Îmi spunea că el mă iubea cel mai mult și că renunțarea lui o va dovedi. Am vrut să-l apăr pe Edward, să-i spun lui Jacob cum Edward ar face același lucru dacă aş vrea eu, dacă l-aş lăsa eu. Eu eram cea care nu renunța la nimic în povestea asta. Dar nu avea nici un rost să pornesc o discuție care nu ar fi făcut decât să-l rănească mai mult.

Am închis ochii, dorindu-mi să-mi controlez durerea. Nu-i puteam impune și lui asta.

Am rămas în liniște un moment. Părea să aștepte să zic eu ceva sau încerca să găsească ceva de spus.

– Pot să-ți spun care este cea mai rea parte din toate? Întrebă el ezitant, văzând că eu tac. Te superi? *Voi fi* cuminte.

– Ajută la ceva? am șoptit eu.

– S-ar putea. N-are de ce să strice.

– Care este partea cea mai rea, atunci?

Partea cea mai rea este să știu ce-ar fi fost.

– Ce-ar fi *putut* să fie. Am oftat.

– Nu. Jacob își scutură capul. Sunt exact ce-ți trebuie ție, Bella. Ar fi fost ușor pentru noi – comod, ușor ca respiratul. Eram calea naturală pe care ar fi luat-o viața ta... Se uită în gol un moment, iar eu am așteptat. Dacă lumea ar fi fost așa cum trebuie și nu ar mai fi existat nici monștri și nici magie...

Vedeam ce vedea el și știam că avea dreptate. Dacă lumea ar fi fost un loc normal cum ar fi trebuit, Jacob și cu mine am fi fost împreună. Și am fi fost fericiți. În lumea aceea el ar fi fost sufletul meu pereche – ar fi fost totuși sufletul meu pereche dacă dreptul lui nu ar fi fost umbrat de ceva mai puternic, ceva atât de puternic care nu ar putea exista în lumea rațională.

Oare exista și pentru Jacob? Un suflet pereche? Trebuia să cred că da.

Două tipuri de viitor, două suflete pereche... prea mult pentru orice persoană. Și atât de nedrept că eu nu aş fi singura care ar plăti pentru asta. Durerea lui Jacob mi se părea un preț

prea mare. Cutremurându-mă la gândul acelui preț, m-am întrebat dacă aș fi șovăit dacă nu l-aș fi pierdut pe Edward o dată și dacă nu aș fi știut cum este să trăiesc fără el. Nu eram sigură. Cunoașterea acelui adevăr făcea atât de profund parte din mine încât nu-mi puteam imagina ce aș simți fără ea.

– E ca un drog pentru tine, Bella. Vocea îi era încă blândă, deloc cinică. Văd că nu poți trăi fără el acum. E prea târziu. Dar eu aș fi fost mai sănătos pentru tine. Nu un drog; aș fi fost aerul, soarele.

Colțul gurii mele se întoarse într-o jumătate de zâmbet melancolic.

– Așa credeam și eu, să știi. Ca soarele. Soarele meu personal. Mi-ai dat norii frumos la o parte.

El oftă.

– Norii cu care m-am descurcat. Dar nu pot să lupt cu o eclipsă.

I-am atins fața, punându-mi mâna pe obrazul lui. El expiră la atingerea mea și închise ochii. Era foarte liniște. Pentru un minut, i-am putut auzi bătăile inimii, încete și regulate.

– Spune-mi care este cea mai rea parte pentru tine, șopti el.

– Cred că e o idee proastă.

– Te rog!

– Cred că o să doară.

– Te rog.

Cum puteam să-i refuz ceva în clipa aceasta?

– Partea cea mai rea... Am ezitat, după care am lăsat cuvintele să curgă într-o furtună de adevăruri. Partea cea mai rea este că am văzut totul – toată viața noastră. Și vreau foarte tare, Jake, vreau totul. Vreau să stau aici și să nu plec niciodată. Vreau să te iubesc și să te fac fericit. Și nu pot și asta mă ucide. E ca la Sam și Emily, Jake – nu am avut de ales. Am știut mereu că nu se va schimba nimic. Poate că de asta am luptat atât de tare împotriva ta.

Părea să se concentreze să respire regulat.

– Știu că nu ar fi trebuit să-ți spun.

Își scutură capul încet.

– Nu. Mă bucur că ai făcut-o. Mulțumesc. Îmi sărută creștetul capului după care oftă. Sunt cuminte de acum.

Am ridicat privirea, iar el zâmbea.

– Deci spui că te măriți, nu?

– Nu trebuie să vorbim despre asta.

– Mi-ar plăcea să știu câteva detalii. Nu știu când mai apuc să vorbesc cu tine iar.

A trebuit să aștept un minut înainte să pot vorbi. Când am fost suficient de sigură că vocea nu avea să mi se spargă, i-am răspuns la întrebare.

– Nu e chiar ideea mea... dar, da. Înseamnă mult pentru el. Și m-am gândit că, de ce nu?

Jake încuviință din cap.

– Adevărat. Nu e mare brânză – prin comparație.

Vocea îi era foarte calmă, foarte practică. M-am uitat la el, curioasă de cum reușea, dar privirea mea l-a tulburat. Îmi întâlni ochii preț de o clipă, după care își răsuci capul. Am vrut să vorbesc până când respirația lui urma să fie iar sub control.

– Da. Prin comparație, am fost eu de acord.

– Cât timp mai ai?

– Asta depinde de cât îi ia lui Alice să organizeze nunta.

Mi-am înăbușit un mârâit imaginându-mi ce ar face Alice.

– Înainte sau după? mă întrebă el tăcut.

Știam la ce se referea.

– După.

El încuviință din cap. A fost o ușurare pentru el. M-am întrebat câte nopți nedormite i-a dat absolvirea mea.

– Te temi? șopti el.

– Da, am șoptit și eu.

– De ce te temi?

Abia dacă-i mai auzeam vocea acum. Se uita la mâinile mele.

– De multe lucruri. M-am străduit să vorbesc cât mai liniștit, dar am rămas sinceră. Nu am fost niciodată cine știe ce masochistă, așa că nu aștept cu nerăbdare durerea. Și mi-aș dori

să-l pot ține pe *el* la distanță – nu vreau să sufere și el cu mine, dar nu cred că se poate altfel. Apoi mai trebuie să mă descurc și cu Charlie și Renée... Și apoi după aceea, sper că voi putea să mă controlez *repede*. Poate voi fi așa o amenințare încât haita va trebui să mă elimine.

Se uită la mine cu o expresie dezaprobatoare.

– Le-aș rupe picioarele fraților mei care ar încerca.

– Mersi.

Zâmbi amar. Apoi se încruntă.

– Dar nu e mai periculos de atât? În toate poveștile, se spune că e prea greu... pierd controlul... mor oameni.

Înghiți cu zgomot.

– Nu, nu mă tem de asta. Prostuț mai ești, măi Jacob – doar nu crezi în toate poveștile cu vampiri?

În mod clar nu-mi aprecie încercarea de a face haz de necaz.

– În fine, sunt multe lucruri pentru care îmi fac griji. Dar până la urmă merită.

El încuviință din cap fără să vrea și am știut că nu era deloc de acord cu mine.

Mi-am întins gâtul să-i șoptesc în ureche, lipindu-mi obrazul de pielea lui caldă.

– Știi că te iubesc.

– Știu, spuse el pe nerăsuflăte, cu brațele strângându-i-se automat în jurul taliei mele. Știi cât de mult mi-aș fi dorit să fie de ajuns.

– Da.

– Voi aștepta mereu pe aproape, Bella, îmi promise el, relaxându-și tonul și dându-mi drumul la talie. M-am ridicat greu, simțind despărțirea sfâșietoare ca și cum aș fi lăsat o parte din mine acolo pe pat, lângă el. Vei avea mereu opțiunea aceasta de rezervă dacă vei vrea.

Am făcut un efort să zâmbesc.

– Până când inima mea va înceta să mai bată.

Rânji și el.

– Știi, poate că încă te voi lua – poate. Cred că asta depinde de cât de tare puți.

– Să mă întorc să te văd? Sau ai prefera să nu?

– Mă mai gândesc eu și-ți spun, spuse el. Cred că s-ar putea să am nevoie de companie să nu înnebunesc. Chirurgical vampir spune că nu mă pot transforma în lup până când nu-mi dă el voie – s-ar putea să afecteze felul în care se prind oasele.

Jacob se strâmbă.

– Fii cuminte și fă ce spune Carlisle. Te faci bine mai repede.

– Sigur, sigur.

– Mă întreb când se va întâmpla, am spus eu. Când fata potrivită îți va capta atenția.

– Nu-ți face prea mari speranțe, Bella. Vocea lui Jacob se amărî deodată. Deși sunt convins că va fi o ușurare pentru tine.

– Poate, poate nu. Probabil că voi crede că nu e destul de bună pentru tine. Mă întreb cât de geloasă voi fi.

– Partea asta s-ar putea să fie oarecum amuzantă, recunosc el.

– Anunță-mă dacă vrei să mai vin și voi fi aici, am promis eu. Oftă și-și întoarse obrazul către mine.

M-am aplecat și i-am sărutat fața cu delicatețe.

– Te iubesc, Jacob.

El râse relaxat.

– Eu te iubesc și mai tare.

Mă privi ieșind din cameră, ochii lui negri fiind de nepătruns.

27. NEVOI

Nu am ajuns departe înainte să nu mai pot conduce.

Când nu am mai putut vedea, am lăsat cauciucurile să găsească o parte dură și am apăsat ușor pe frână. M-am prăbușit pe scaun și am lăsat ca slăbiciunea cu care m-am luptat în camera lui Jacob să mă doboare. A fost mai rău decât am crezut – forța ei mă luă prin surprindere. Da, făcusem bine că ascunsesem asta de Jacob. Nimeni nu ar trebui să vadă asta vreodată.

Dar nu am fost singură foarte mult timp – exact atâta timp cât să mă vadă Alice și apoi câteva minute cât i-a luat lui să ajungă aici. Deschise portiera și mă scoase afară în brațe.

La început a fost mai rău. Pentru că mai era o mai mică parte din mine – mai mică, dar care devenea din ce în ce mai zgomotoasă și furioasă cu fiecare clipă, țipând la restul părților – care tânjeau după alte brațe. Așa că acum pe lângă durere simteam și vinovăție.

Nu a spus nimic, m-a lăsat să suspin până când am reușit să balmăjesc numele lui Charlie.

– Ești gata să mergi acasă? Întrebă el neîncrezător.

Am reușit, după câteva încercări, să ajung la concluzia că nu aveam să mă simt mai bine în viitorul apropiat. Trebuia să trec de Charlie înainte să se facă suficient de târziu să-l sune pe Billy.

Mă duse acasă pentru prima oară – fără ca măcar să se apropie de limita de viteză a camionetei mele – ținând un braț strâns în

jurul meu. M-am luptat pentru control în tot acest timp. La început păru un efort condamnat să eșueze, dar eu nu m-am dat bătută. Doar câteva secunde, am spus în sinea mea: cât să am timp de câteva scuze, câteva minciuni și apoi puteam să mă prăbușesc din nou. Măcar de atâta lucru trebuia să fiu și eu în stare. Am scotocit prin creier, căutând o rezervă de putere.

Era de ajuns să încetez cu suspinele – să le ascund, nu să le pun capăt. Lacrimile nu încetiniră. Nu reușeam să mă opresc din plâns.

– Așteaptă-mă sus, am mormăit eu, când am ajuns în fața casei.

Mă îmbrățișă strâns un minut după care dispăru.

Odată ajunsă înăuntru, m-am îndreptat spre scări.

– Bella? mă strigă Charlie din locul lui obișnuit de pe canapea, iar eu am mers la el.

M-am întors să mă uit la el fără să vorbesc. Ochiul i se făcură cât cepele și sări în picioare.

– Ce s-a întâmplat? Jacob e...? vru el să știe.

Mi-am scuturat capul cu putere, încercând să-mi găsesc vocea.

– E bine, e bine, l-am asigurat eu, cu vocea joasă și răgușită.

Și Jacob *era* bine – fizic o ducea bine, iar Charlie se interesa de asta, nu de starea lui sufletească, așa că nu mințeam.

– Dar ce s-a întâmplat? Mă apucă de umeri, ochii fiindu-i încă neliniștiți și mari. Ce s-a întâmplat cu tine?

Probabil că arătam mai rău decât mi-am imaginat.

– Nimic, tată. Eu tocmai... am avut o discuție cu Jacob despre... niște lucruri dificile. Sunt bine.

Neliniștea îi dispăru de pe chip fiind înlocuită de dezaprobare.

– Chiar a fost acesta cel mai bun moment? mă întrebă el.

– Probabil că nu, tată, dar nu am avut de ales – s-a ajuns în punctul în care a trebuit să aleg. Câteodată nu există nici o cale de mijloc.

Clătină încet din cap.

– Cum a primit vestea?

Nu am răspuns.

Se uită la fața mea un minut, după care încuviință din cap. Probabil că i-am răspuns.

– Sper că nu i-ai dat peste cap procesul de vindecare.

– Se vindecă repede, am mormăit eu.

Charlie oftă.

Simțeam cum mi-e tot mai greu să mă controlez.

– Mă găsești la mine în cameră, i-am spus eu, scuturându-mă de brațele lui.

– Bine, spuse Charlie.

Probabil că vedea deja cascadele începând să se extindă. Nimic nu-l speria pe Charlie mai tare decât lacrimile.

Am reușit să ajung în cameră, împiedicându-mă din cauză că nu mai vedeam.

Odată ajunsă înăuntru, m-am luptat cu încuietorea brății, încercând să o desfac cu degetele tremurând.

– Nu, Bella, șopti Edward, prinzându-mi mâinile. Este parte din tine.

Mă trase la adăpostul brațelor sale și am început să plâng iar cu sughituri.

Această zi mai lungă ca toate părea să se lungească la nesfârșit. Mă întrebam dacă se va termina vreodată.

Dar, deși noaptea trecu neîndurătoare, nu a fost cea mai rea noapte din viața mea. M-am consolată cu asta. Și nu eram singură. Și asta mă consola destul de mult.

Frica lui Charlie de izbucnirile emoționale îl opri să vină să vadă ce fac, deși nu eram tăcută – probabil că nu a dormit mai mult decât mine.

Mintea mea cea de pe urmă părea insuportabil de limpede în noaptea asta. Vedeam fiecare greșală pe care o făcusem, fiecare rău făcut, lucrurile mari și cele mici. Fiecare durere cauzată lui Jacob, fiecare rană pe care i-o făcusem lui Edward, lucruri care nu le puteam ignora sau nega.

Și mi-am dat seama că m-am înșelat în tot acest timp cu privire la magneți. Nu pe Edward și pe Jacob încercam eu să-i apropii cu forța, ci pe cele două părți din mine, pe Bella a lui Edward și pe Bella a lui Jacob. Dar ele nu puteau exista împreună și nu ar fi trebuit să încerc niciodată.

Făcusem atât de mult rău!

La un moment dat în noapte mi-am amintit ce promisiune îmi făcusem în dimineața aceasta devreme – că nu-l voi mai obliga pe Edward să mă mai vadă vărsând nici o lacrimă pentru Jacob Black. Gândul acesta mai provoacă încă o serie de istericale care-l speriară pe Edward mai mult decât plânsetele. Dar trecu și asta de la sine.

Edward spuse puține lucruri; mă ținuu în brațe pe pat și mă lăsă să-i stric cămașa, pătându-i-o cu lacrimi.

Dură mai mult timp decât am crezut ca partea mai mică și distrusă din mine să plângă până la capăt. Și totuși, se întâmplă, iar eu am fost într-un final suficient de epuizată ca să dorm. Inconștiența nu mi-a adus dispariția totală a durerii, ci o diminuaare amorțită și greoaie, ca un medicament. A făcut-o mai suportabilă. Dar era încă acolo; eram conștientă de ea, chiar și în somn, lucru care mă ajută să fac schimbările pe care aveam nevoie să le fac.

Dimineața a adus cu ea, dacă nu o perspectivă mai luminoasă, măcar mai multă stăpânire de sine și acceptare. Am știut instinctiv că noua ruptură din inima mea mă va durea întotdeauna. Avea să fie parte din mine acum. Timpul o va face mai suportabilă – așa spune toată lumea. Dar nu-mi păsa dacă timpul mă vindeca sau nu atâta timp cât Jacob se făcea bine. Putea să fie fericit din nou.

Când m-am trezit, nu mai eram dezorientată. Am deschis ochii – în sfârșit uscați – și i-am întâlnit privirea neliniștită.

– Hei, am spus eu.

Vocea îmi era răgușită. Mi-am dres glasul.

El nu răspunse. Mă privi, așteptându-mă să încep iar.

– Nu, sunt bine, i-am promis eu. Nu se va mai întâmpla.

Își îngustă ochii la auzul vorbelor mele.

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, am spus eu. Nu a fost corect față de tine.

Își puse mâinile de o parte și de alta a feței mele.

– Bella... ești *sigură*? Ai făcut alegerea potrivită? Nu te-am mai văzut niciodată suferind în halul acesta.

Vocea i se opri la ultimul cuvânt.

Dar eu cunoscusem și durere mai mare.

I-am atins buzele.

– Da.

– Nu știu ce să spun... I se încreți fruntea. Dacă te face să suferi atât de tare cum poți să crezi că e cel mai bun lucru pentru tine?

– Edward, știu fără cine nu pot să trăiesc.

– Dar...

Mi-am scuturat capul.

– Nu înțelegi. Tu poate ești suficient de puternic sau curajos să trăiești fără mine, dacă așa e mai bine. Dar eu nu aș putea niciodată să fiu capabilă de un asemenea sacrificiu de sine. Eu trebuie să fiu cu tine. Este singura cale prin care pot trăi.

Încă se mai îndoia. Nu ar fi trebuit să-l las să stea cu mine aseară. Dar aveam atâta nevoie de el...

– Dă-mi cartea, te rog, i-am spus eu, arătând undeva peste umărul lui.

Se încruntă derutat, dar mi-o dădu repede.

– Iar începi cu asta? Întrebă el.

– Vreau doar să găsesc partea asta pe care mi-o amintesc... să văd cum a zis-o... Am frunzărit cartea, găsind cu ușurință pagina pe care o căutam. Colțul era îndoit de câte ori mă oprisem aici. Cathy este un monstru, dar sunt câteva lucruri pe care le-a făcut bine, am mormăit eu. Am citit rândurile încet, mai mult pentru mine. „Dacă totul ar pieri și n-ar rămâne decât el, eu aș continua să exist; iar dacă totul ar rămâne și el ar fi nimicit, universul s-ar transforma într-o uriașă lume străină mie și mi s-ar părea că nu

mai fac parte dintr-însa.”¹ Am încuviințat din cap, tot pentru mine. Știu exact la ce se referă. Și eu știu fără cine nu pot trăi.

Edward îmi luă cartea din mână și o aruncă în colțul celălalt al camerei – ateriză cu un *buf* ușor pe birou. Își înfășură brațele în jurul taliei mele.

Un zâmbet mic îi luminează chipul perfect, deși grija încă îi încrunta fruntea.

– A avut și Heathcliff momentele lui, spuse el. Nu avea nevoie de carte să formuleze perfect ce voia să spună. Mă trase mai aproape și îmi șopti în ureche: *Nu pot* trăi fără viața mea! *Nu pot* trăi fără sufletul meu!

– Da, am spus eu încet. Asta am vrut să spun.

– Bella, nu suport să te văd așa de nefericită. Poate că...

– Nu, Edward. Am făcut o grămadă de prostii și trebuie să trăiesc cu gândul acesta. Dar știu ce vreau și știu de ce am nevoie... și ce o să fac acum.

– Ce *facem* acum?

Am zâmbit puțin de corectura lui după care am oftat.

– Mergem la Alice.

Alice era pe ultima treaptă a verandei, prea entuziasmată să ne aștepte înăuntru. Era cât pe ce să facă un dans al victoriei, atât de încântată era de veștile pe care știa că venisem să i le dau.

– Mulțumesc, Bella! cântă ea, când am coborât din camionetă.

– Stai așa, Alice, am avertizat-o eu, ridicând o mână să-i opresc bucuria. Am și câteva condiții pentru tine.

– Știu, știu, știu. Am timp până pe treisprezece august, tu decizi lista invitaților și, dacă sar calul sau ceva, nu vei mai vorbi cu mine niciodată.

– A, OK. Păi, da. Atunci știi regulile.

– Nu-ți face griji, Bella, va fi perfect. Vrei să-ți vezi rochia?

¹ Emily Brontë, *La răscruce de vânturi*, traducere de Henriette Yvonne Stahl, Editura Rao, 1995

A trebuit să mai trag profund aer în piept de vreo câteva ori.
„Ce o face pe ea fericită“, mi-am spus eu în sinea mea.

– Sigur.

Alice zâmbea încântată.

– Ăăă, Alice, am spus eu, păstrându-mi tonul relaxat și netulburat. Când mi-ai luat o rochie?

Probabil nu era cine știe ce. Edward mă strânse de mână.

Alice ne conduse înăuntru, îndreptându-se către scări.

– Lucrurile acestea au nevoie de timp, Bella, îmi explică Alice. Tonul ei părea... șovăielnic. Adică nu eram *sigură* că așa se va întâmpla, dar era o posibilitate clară...

– Când?

– Perrine Bruyere are listă de așteptare, să știi, spuse ea devenind defensivă. Capodoperele vestimentare nu apar peste noapte. Dacă nu aș fi gândit în perspectivă, ai fi purtat ceva de pe raft!

Nu mi se părea că aveam să primesc un răspuns direct.

– Per... cine?

– Nu este un designer cunoscut, Bella, așa că nu e nevoie să ai un acces de furie. Cu toate acestea promite mult și este specializat în ce îmi trebuia mie.

– Nu am un acces de furie.

– Nu, sigur că nu. Îmi măsură suspicioasă fața calmă. Apoi, când am intrat în cameră, se întoarse către Edward. Tu – afară.

– Pe bune? am vrut eu să știu.

– Bella, mârâi ea. Știi regulile. Nu are voie să vadă rochia până în ziua nunții.

Am tras încă o dată aer în piept.

– Nu contează pentru mine. Și oricum a văzut-o deja la tine în cap. Dar dacă așa vrei...

Îl împinse pe Edward pe ușă afară. Nici măcar nu se uita la ea – ochii îi erau atenți la mine, prudenți, de teamă să mă lase singură.

Am aprobat din cap, sperând ca expresia mea să fi fost destul de calmă să-l liniștească.

Alice îi închise ușa în nas.

– Bine! mormăi ea. Hai.

Mă apucă de încheietură și mă târî la dulap – care era mai mare decât dormitorul meu – după care mă trase în colțul din spate, unde o husă lungă și albă de haine avea o bară numai pentru ea.

Desfăcu fermoarul husei dintr-o mișcare rapidă, după care scoase rochia cu grijă de pe umeraș. Făcu un pas în spate arătând cu mâna spre rochie ca și cum ar fi fost gazda unui spectacol concurs.

– Ei bine? mă întrebă ea cu răsufierea tăiată.

Am analizat-o îndelung, jucându-mă cu ea puțin. Expresia îi deveni îngrijorată.

– Aha, am spus eu și am zâmbit spre ușurarea lui Alice. Înțeleg.

– Ce părere ai?

Era viziunea mea *Anne din Green Gables* din nou.

– E perfectă, evident. Absolut perfectă. Ești un geniu.

Ea rânji.

– Știu.

– O mie nouă sute optsprezece? am ghicit eu.

– Mai mult sau mai puțin, spuse ea încuviințând din cap. Parte din ea este creația mea, trena, voalul... Atingea satinul alb în timp ce vorbea. Dantela este veche și prețioasă. Îți place?

– Este frumoasă. Este perfectă pentru el.

– Dar este perfectă și pentru tine? insistă ea.

– Da, cred că este, Alice. Cred că este exact ceea ce am nevoie. Știu că vei face o treabă foarte bună cu chestia asta... dacă reușești să te ții sub control.

Radia de bucurie.

– Pot să văd și rochia ta? am întrebat-o eu.

Ea clipi, cu chipul inexpressiv.

– Nu ai comandat și rochia ta de domnișoară de onoare în același timp? Nu aș vrea ca domnișoara mea de onoare să poarte ceva *de pe raft*.

M-am prefăcut că mă cutremur de groază.

Își aruncă brațele în jurul taliei mele.

– Mulțumesc, Bella!

– Cum de nu ai prevăzut așa ceva? am tachinat-o eu, sărutându-i părul țepos. Ce medium mai ești și tu!

Alice dansă în spate, fața fiindu-i luminată de un entuziasm nou.

– Am atâtea de făcut! Du-te și te joacă cu Edward. Eu trebuie să trec la treabă.

Ieși repede din cameră strigând: „Esmel!“ și dispăru.

Am urmat-o și eu în ritmul meu. Edward mă aștepta în hol, sprijinit de peretele cu lambriu.

– A fost foarte, foarte drăguț din partea ta, îmi spuse el.

– Pare fericită, am aprobat eu.

Îmi atinse fața; ochii lui – prea întunecați, trecuse mult timp de când mă lăsase – îmi studiară în detaliu expresia.

– Hai să mergem acolo, sugeră el brusc. Hai să mergem în poiana noastră.

Sună dintr-odată foarte tentant.

– Presupun că nu trebuie să mă mai ascund de acum?

– Nu. Pericolul a trecut.

Era tăcut și gânditor în timp ce alerga. Vântul îmi suflă în față, fiind mai cald odată cu trecerea furtunii. Norii acopereau cerul, așa cum făceau de obicei.

Poiana era astăzi un loc liniștit și fericit. Mănunchiuri de margarete întrerupeau iarba cu pete de alb și galben. M-am lăsat pe spate, ignorând umezeala ușoară a pământului și am căutat imagini printre nori. Erau prea drepți, prea netezi. Nu închiuiau figuri, ci doar o pătură moale și cenușie.

Edward se întinse lângă mine și mă ținu de mână.

– Treisprezece august? mă întrebă el relaxat după câteva minute de tăcere liniștitoare.

– Adică o lună până la ziua mea. Nu voiam să fie prea apropiate.

El oftă.

– Esme este teoretic cu trei ani mai mare decât Carlisle. Știi?

Am clătinat din cap.

– Nu a făcut nici o diferență la ei.

Vocea îmi era liniștită, contrabalansând neliniștea lui.

– Vârsta mea nu este chiar așa de importantă. Edward, sunt pregătită. Mi-am ales viața – acum vreau să încep s-o trăiesc.

Îmi mângâie părul.

– Lista de invitați o faci tu?

– Nu prea îmi pasă, dar... am ezitat, nevrând să-i explic. Dar e mai bine să termin cu asta. Nu sunt sigură dacă Alice ar simți nevoia să invite... câțiva vârcolaci. Nu știu dacă... Jake ar simți că... că ar *trebui* să vină. Ca și cum acesta ar fi lucrul cel mai potrivit sau că mi-ar răni sentimentele dacă nu ar veni. Nu ar trebui să treacă prin asta.

Edward tăcu un minut. M-am uitat la vârfurile brazilor, aproape negri în contrast cu griul deschis al cerului.

Deodată, Edward mă apucă de talie și mă trase la pieptul lui.

– Spune-mi de ce faci asta, Bella. De ce ai hotărât acum să-i dai lui Alice mână liberă?

I-am repetat conversația pe care am avut cu Charlie aseară înainte să mă duc să-l văd pe Jacob.

– Nu ar fi corect să-l exclud pe Charlie din asta, am concluzionat eu. Și mă refer și la Renée, și la Phil. Și dacă tot fac asta aş putea s-o las și pe Alice să se distreze. Poate că va fi mai ușor pentru Charlie dacă apucă să-și ia la revedere așa cum trebuie. Chiar dacă va crede că este mult prea devreme, nu aş vrea să-i fur ocazia de a mă conduce la altar. M-am strâmbat când am rostit cuvintele, după care am tras iar adânc aer în piept. Cel puțin mama, tata și toți prietenii mei vor ști mare parte din alegerea mea, în măsura în care am voie să le împărtășesc ceva despre asta. Vor ști că te-am ales pe tine și vor ști că suntem împreună. Vor ști că sunt fericită oriunde aş fi. Cred că măcar atâta pot să fac și eu pentru ei.

Edward îmi ținu fața, cercetând-o un moment scurt.

- A căzut înțelegerea, spuse el brusc.
- *Poftim?* am icnit eu. Dai înapoi? Nu!
- Nu dau înapoi, Bella. Eu tot îmi voi ține partea mea de înțelegere. Dar tu ai scăpat. Orice vrei tu, fără nici o obligație.
- De ce?
- Bella, văd ce faci. Încerci să-i faci pe toți fericiți. Și mie nu-mi pasă de sentimentele nimănui. Nu am nevoie decât să știu că ești *tu* fericită. Nu-ți face griji să-i dai vestea lui Alice. Mă ocup eu de asta. Îți promit că nu te va face să te simți vinovată.
- Dar eu...
- Nu. Facem cum spui tu. Pentru că așa cum spun eu nu merge. Eu îți zic ție că ești încăpățânată, dar uite ce am făcut *eu*. M-am agățat cu atâta încăpățânare prostească de ideea că așa este mai bine pentru tine, deși nu am făcut decât să te rănesc. Te-am rănit atât de tare, de atâtea și atâtea ori. Nu mai am încredere în mine. Poți să fii fericită *cum vrei tu*. Cum vreau eu este întotdeauna greșit. Deci. Mă trase deasupra lui, îndreptându-și umerii. Facem lucrurile cum vrei tu, Bella. Diseară. Azi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vorbesc cu Carlisle. Mă gândeam că, dacă îți dă destulă morfină, n-o să fie atât de rău. Merită să încercăm.

Scrâșni din dinți.

- Edward, nu...

Îmi puse un deget pe buze.

- Nu-ți face griji, Bella, iubito. Nu am uitat de restul cererilor tale.

Măinile lui erau în părul meu, buzele mișcându-i-se ușor – dar foarte serios – peste ale mele, înainte să realizeze ce spunea. Ce făceam.

Nu aveam mult timp să reacționez. Dacă așteptam destul de mult timp, poate nu aş mai fi fost în stare să-mi amintesc de ce trebuia să-l opresc. Deja nu mai puteam respira cum trebuie. Măinile mele îi apucau brațele, trăgându-mă mai aproape de el, gura mi se uni cu a lui și răspundea la fiecare întrebare nerostită pe care o puneam.

Am încercat să-mi limpezesc mintea, să gădesc o cale să vorbesc.

El se rostogoli blând, apăsându-mă de iarba rece.

Oh, nu contează! simțurile mele cele mai puțin nobile exultau. Capul îmi era plin de dulceața respirației lui.

Nu, nu, nu, m-am contrazis singură. Mi-am scuturat capul, iar gura lui se mută pe gâtul meu, dându-mi șansa să respir.

– Oprește-te, Edward. Așteaptă.

Vocea îmi era la fel de slabă ca și voința.

– De ce? șopti el cu gura la baza gâtului meu.

M-am chinuit să pun un strop de fermitate în tonul meu:

– Nu vreau să facem asta acum.

– Nu? întrebă el cu un zâmbet în voce.

Își mișcă buzele peste ale mele și îmi fu imposibil să vorbesc.

Îmi curgea fierbințeala prin vene, arzând acolo unde pielea mea o atinge pe a lui.

M-am chinuit să mă concentrez. Am depus un efort extraordinar numai să reușesc să-mi eliberez forțat mâinile din părul lui, să le mut pe pieptul lui. Dar am reușit. Apoi m-am împins în el, încercând să-l îndepărtez. Nu reușeam să fac asta singură, dar el a reacționat așa cum am știut că o va face.

Se trase câțiva milimetri să se uite la mine, iar ochii lui nu făceau nimic să mă ajute să fac ce trebuia. Erau ca focul negru. Mocneau.

– De ce? mă întrebă el încet și dur. Te iubesc. Te vreau. Chiar acum.

Fluturii din stomac îmi inundară gâtul. Profită de momentul meu de muțenie.

– Așteaptă, așteaptă, am încercat eu să spun în jurul buzelor lui.

– Nu pentru mine, murmură el dezaprobat.

– *Te rog!* am icnit eu.

El mârâi și se îndepărtă de mine, rostogolindu-se pe spate din nou.

Am stat amândoi așa un minut, încercând să răsuflăm mai încet.

– Spune-mi de ce nu, Bella, îmi ceru el. Sper că nu are legătură cu mine.

Toată lumea mea avea legătură cu el. Ce naiv din partea lui să spună așa ceva!

– Edward, este foarte important pentru mine. *Vreau* să fac totul cum trebuie.

– Cum trebuie pentru cine?

– Pentru mine.

Se întoarse și se sprijini într-un cot uitându-se la mine, expresia fiindu-i dezaprobatore.

– Și *cum* ai de gând să faci totul cum trebuie?

Am tras adânc aer în piept.

– Responsabil. Totul să fie în ordinea corectă. Nu-i voi lăsa pe Charlie și pe Renée fără cea mai bună posibilitate pe care le-o pot da. Și dacă tot fac nuntă nu am de ce să-i refuz lui Alice distracția. Și chiar mă *voi* lega de tine în fiecare modalitate umană posibilă, înainte să te rog să mă faci nemuritoare. Urmez toate regulile, Edward. Sufletul tău este mult, mult prea important pentru tine ca să risc. Nu-mi schimbi decizia.

– Pariez eu că *pot*, murmură el cu ochii arzând iar.

– Dar n-o vei face, am spus eu, încercând să-mi mențin vocea fermă și neștiind dacă de asta aveam nevoie cu adevărat.

– Nu joci corect, mă acuză el.

Am rânjit.

– N-am spus niciodată că joc corect.

Zâmbi și el melancolic.

– Dacă te răzgândești...

– Vei fi primul care află, i-am promis eu.

Ploaia începu să picure printre nori chiar în acel moment, iar câteva picături răzlețe căzură cu zgomote slabe în iarbă.

M-am uitat la cer.

– Te duc acasă.

Îmi șterse picăturile mici de apă de pe obraz.

– Ploaia nu este o problemă, am mormăit eu. Doar că înseamnă că este timpul să fac ceva care va fi foarte neplăcut și posibil foarte periculos.

Ochii i se măriră panicați.

– Noroc că ești imun la gloanțe. Am oftat. Voi avea nevoie de inel. Este vremea să-i spun lui Charlie.

El râse de expresia de pe fața mea.

– Foarte periculos, fu el de acord. Râse din nou după care băgă mâna în buzunarul blugilor. Dar cel puțin nu mai trebuie să mai facem un drum.

Îmi puse încă o dată inelul pe degetul inelar al mâinii stângi.

Acolo unde avea să stea – o eternitate în cel mai propriu sens posibil.

EPILOG – ALEGEREA

JACOB BLACK

– Jacob, crezi că mai durează mult? vru Leah să știe nerăbdătoare, plângăcioasă.

Mi-am încleștat dinții.

Ca toată lumea din haită, Leah știa totul. Știa de ce venisem aici – la cel mai îndepărtat capăt al pământului și al cerului, și al mării. Să fiu singur. Știa că asta era tot ce voiam. Doar să fiu singur.

Dar totuși Leah avea de gând să mi se bage cu forța pe gât.

În afară de faptul că mă simțeam incredibil de enervat, am fost puțin încrezut preț de o clipită. Pentru că nici nu a trebuit să mă gândesc să-mi controlez temperamentul. Era ușor acum, ceva ce făceam în mod natural. Ceața roșie nu-mi întuneca ochii. Fierbințeala nu-mi cobora pe șira spinării. Vocea îmi era calmă când am răspuns.

– Du-te să sari de pe-o stâncă, Leah!

I-am arătat-o pe cea de la picioarele mele.

– Serios, puștiule. Mă ignoră întinzându-se pe jos lângă mine. Habar nu ai ce greu îmi este.

– *Ție?* Mi-a luat oleacă să cred că vorbea serios. Cred că ești cea mai egoistă persoană care există, Leah. N-aș vrea să-ți zdruncin lumea de vis în care trăiești – cea în care soarele se

învârte în jurul locului unde ești tu – , așa că nu-ți voi spune cât de puțin îmi pasă de problema ta. *Pleacă odată!*

– Privește lucrurile din perspectiva mea puțin, bine? continuă ea ca și cum eu nu aș fi spus nimic.

Dacă încerca să-mi schimbe dispoziția, mergea de minune. Am început să râd amar.

– Încetează să mai chicotești și ascultă-mă cu atenție! sări ea.

– Dacă mă prefac că te ascult, pleci? am întrebat eu, uitându-mă la fața ei mereu încruntată.

Nu eram sigur dacă mai avea și altă expresie.

Mi-am amintit vremurile în care credeam că Leah era drăguță, poate chiar frumoasă. Asta s-a întâmplat acum mult timp. Nimeni nu o mai considera așa. Cu excepția lui Sam. El nu avea să se ierte niciodată. De parcă era vina lui că se transformase în zgrițuroaica asta acră.

Încruntarea ei se mai domoli, ca și cum ar fi ghicit la ce mă gândeam. Poate chiar era în stare să facă asta.

– Mi se face rău, Jacob. Îți poți imagina cum mă simt *eu*? Nici măcar nu îmi *place* de Bella Swan. Și m-ai făcut să plâng după iubitoarea asta de strigoi ca și cum aș fi și eu îndrăgostită de ea. Înțelegi de ce e puțin derutant? Am visat azi-noapte că o sărutam! Și eu ce naiba fac cu toate *astea*?

– Ce-mi pasă mie?

– Nu mai suport să mai fiu în capul tău! Revino-ți odată! Se *mărită* cu individul ăla. O să încerce să o transforme într-una de a lor! E timpul să mergi mai departe, băietel!

– *Taci din gură*, am mârâit eu.

Nu ar fi bine să ripostez. Știam asta. Îmi mușcam limba. Dar îi va părea rău dacă nu va pleca. Acum.

– Oricum probabil că o va ucide, spuse Leah. Rânjind. Poveștile spun că e mai puțin probabil să nu se întâmple asta. Poate că o înmormântare va fi un final mai bun decât o nuntă. Ha!

De data asta a trebuit să fac eforturi serioase să mă stăpânesc. Am închis ochii și m-am luptat cu gustul fierbinte din gura mea. Mă luptam contra focului ce-mi cobora pe șira spinării,

chinuindu-mă să-mi păstrez forma în timp ce mi se cutremura corpul.

Când mi-am recăpătat controlul, m-am uitat urât la ea. Îmi privea mâinile încă tremurânde. Zâmbind.

Ce glumă!

– Dacă ești supărată din cauza asta, Leah... am spus eu. Încet, subliniind fiecare cuvânt. Cum crezi că este pentru noi toți să ne uităm la Sam prin ochii tăi? E destul de rău că Emily trebuie să suporte fixația ta. Nu are nevoie ca și noi, băieții, să leșinăm după el.

Așa nervos cum eram, tot m-am simțit vinovat când am văzut durerea de pe chipul ei.

Se chinui să se ridice în picioare – oprindu-se doar să scuipe în direcția mea – și alergă spre copaci, vibrând ca un diapazon.

Am râs amar.

– Ai pierdut.

Sam avea să mă omoare pentru asta, dar a meritat. Leah nu mă va deranja de acum înainte. Și aș mai face-o o dată dacă aș mai avea ocazia.

Pentru că vorbele ei rămaseră acolo, lovindu-se unele de altele în creierul meu, durerea provocată de ele fiind atât de puternică încât abia mai puteam respira.

Nu conta atât de mult că Bella alesese pe altcineva, și nu pe mine. Zbuciumul ăsta nu însemna nimic. Cu suferința asta puteam trăi pe tot parcursul vieții mele stupide și prea lungi.

Dar ce conta cu adevărat era faptul că renunța la tot – că permitea să i se oprească inima și pielea să îi devină de gheață, și mintea să i se îngheșuie în capul cristalizat al unui prădător. Un monstru. Un străin.

Aș fi crezut că nu era nimic mai rău de atât, nimic mai dureros pe lumea asta.

Dar dacă o *omora*...

A trebuit să mă lupt din nou cu furia. Poate dacă nu ar fi fost Leah ar fi fost bine să las fierbințeala să mă schimbe într-o creatură care ar fi putut să facă față mai ușor acestei situații. O creatură cu instincte mult mai puternice decât sentimentele

umane. Un animal care nu putea simți durerea în același fel. O altfel de durere. Cel puțin o alternativă. Dar Leah alerga acum și nu voia să-i vadă gândurile. Am înjurat-o în barbă că a ales și ea aceeași evadare.

Măinile îmi tremurau în ciuda mea. Ce le zguduia? Furia? Agonia? Nu eram sigur cu ce mă luptam acum.

Trebuia să cred că Bella va supraviețui. Dar asta necesita încredere – încredere pe care nu o simțeam, o încredere în abilitatea strigoiului de a o ține în viață.

Ea va fi diferită și m-am întrebat cum mă va afecta asta pe mine. Va fi ca și cum ar fi murit atunci când va sta acolo ca o piatră? Ca gheața? Când mirosul ei îmi va arde nările și îmi va activa instinctul să sfâșii, să rup... Cum avea să fie? Oare se poate să-mi doresc să o ucid? Oare aş putea să nu vreau să ucid unul dintre ei?

M-am uitat la valurile care se rostogoleau spre plajă. Dispareau din vedere sub marginea stâncii, dar le-am auzit izbîndu-se de nisip. M-am uitat la ele până când se făcu târziu, mult timp după apusul soarelui.

Probabil că era o idee proastă să mă duc acasă. Dar îmi era foame și nu-mi venea alt plan în minte.

M-am strâmbat când mi-am scos brațul din bandajul acela nenorocit și mi-am apucat cârjele. De nu m-ar fi văzut Charlie în ziua aceea și nu ar fi împrăștiat vorba cu „accidentul meu de motocicletă”. Cârje stupide. Le uram.

Faptul că-mi era foame începea să sune bine când am intrat în casă și m-am uitat la fața tatălui meu. Avea ceva pe suflet. Era ușor de ghicit – mereu exagera. Se purta prea jovial.

Vorbea de asemenea prea mult. Începu să povestească despre cum și-a petrecut ziua înainte să apuc să ajung la masă. Nu flecărea niciodată așa decît dacă avea ceva ce nu voia să spună. L-am ignorat cît am putut, concentrându-mă asupra mîncării. Cu cît mai repede o dădeam pe gât...

- ... Și Sue a trecut pe aici azi. Tata vorbea tare. Greu de ignorat. Ca de obicei. Incredibilă femeie. E mai dură ca urșii grizzly, serios. Nu știu cum o mai suportă pe fata aceea a ei.

Acum să fiu sincer, Sue ar fi fost un lup incredibil. Leah e mai degrabă o lupoaică micuță.

Râse de gluma lui.

Așteptă puțin să răspund, dar părea să nu-mi observe expresia ștearsă și plictisită de moarte. În majoritatea zilelor îl scotea din sărite chestia asta. Mi-aș fi dorit să nu mai vorbească despre Leah. Încercam să nu mă gândesc la ea.

– Cu Seth este mult mai ușor. Normal, și tu ai fost mai cuminte ca surorile tale până când... na, ai avut mai multe lucruri cu care să te obișnuiești decât ele.

Am oftat lung și profund, uitându-mă pe fereastră.

Billy tăcu mult prea mult.

– Am primit o scrisoare azi.

Mi-am dat seama că acesta era subiectul pe care îl evita.

– O scrisoare?

– O... invitație de nuntă.

Fiecare mușchi din corp îmi îngheță în loc. O pană fierbinte părea să-mi atingă șira spinării. Am apucat masa ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

Billy continuă ca și cum nu ar fi observat.

– Este și un bilet înăuntru care îți este adresat. Nu l-am citit.

Scoase un plic gros de culoarea fildeşului pe care-l ținuse până atunci între picior și laterala scaunului cu roțile. Îl puse pe masă între noi.

– Probabil că nu trebuie să o citești. Nu prea contează ce scrie.

Psihologie inversă idioată. Am smuls plicul de pe masă.

Era o hârtie grea și țeapănă. Scumpă. Prea elegantă pentru Forks. Invitația dinăuntru era la fel, prea împopoțonată și formală. Sigur Bella nu a avut nimic de-a face cu asta. Nu era nici un indiciu al gustului ei personal în straturile de hârtie transparentă și cu petale pe ele. Pariez că nici nu i-au plăcut. Nu am citit cuvintele, nici măcar să văd data. Nu-mi păsa.

Plicul conținea și o bucată groasă de hârtie albă împăturită și cu numele meu scris de mână cu cerneală neagră pe spate. Nu am recunoscut scrisul, dar era la fel de elegant ca tot restul.

Pentru o fracțiune de secundă m-am întrebat dacă strigoiul îmi făcea în ciudă.

Am deschis-o repede.

Jacob,

Încalc regulile prin faptul că-ți trimit asta. S-a temut că te va răni și nu a vrut să te simți obligat în nici un fel. Dar știu că, dacă lucrurile ar fi mers în altă direcție, eu aș fi vrut să am de ales.

Îți promit că voi avea grijă de ea, Jacob. Mulțumesc – pentru ea – pentru tot.

Edward.

– Jacob, avem doar o singură masă, spuse Billy.

Se uita la mâna mea stângă.

Degetele îmi erau prinse de lemn suficient de tare să pună masa cu adevărat în pericol. Le-am dat drumul unul câte unul, concentrându-mă doar la acțiunea aceasta, după care mi-am încheștat mâinile ca să nu mai rup nimic.

– Mda, oricum nu contează, mormăi Billy.

M-am ridicat de la masă, scoțându-mi tricoul. Am sperat ca Leah să se fi dus acasă de-acum.

– Nu stai mult, murmură Billy când am dat ușa de la intrare din calea mea.

Alergam deja înainte să ajung la copaci, cu hainele în urma mea ca un șir de firimituri – ca și cum aș fi vrut să găsesc drumul înapoi. Mi-a fost aproape prea ușor să mă transform. Nu a trebuit să mă gândesc. Corpul meu știa deja unde mergeam și, înainte să-i cer eu asta, mi-a dat ce am vrut.

Acum aveam patru picioare și zburam.

Copacii deveniseră o mare neagră care curgea în jurul meu. Mușchii mei se încordau și se relaxau într-un ritm natural. Puteam să alerg așa zile întregi fără să obolesc. Poate că de data asta nu mă voi mai opri.

Dar nu eram singur.

Îmi pare atât de rău, îmi șopti Embry la mine în cap.

Vedeam prin ochii lui. Era departe, în nord, dar se îndrepta spre mine, alergând să-mi fie alături. Am mârâit și m-am forțat să alerg și mai tare.

Așteaptă-ne, zise rugător Quil. Era mai aproape, abia ieșise din sat.

Lăsați-mă în pace, am mârâit eu.

Le simțeam grija în cap, oricât de mult încercam să o înăbuș în sunetul vântului și al pădurii. Asta uram cel mai tare – să mă văd prin ochii lor, și mai rău acum când ochii lor erau plini de milă. Vedeau ura, dar continuau să alerge după mine.

O nouă voce îmi răsună în cap.

Lăsați-l să plece. Gândul lui Sam era blând, dar tot un ordin. Embry și Quil încetiniră la pas de mers.

De-aș putea să încetez să mai aud, să încetez să mai văd ce vedeau ei! Capul îmi era atât de aglomerat, dar singura cale să fiu iar singur era să fiu om și nu puteam suporta durerea.

Schimbați-vă la loc, le ceru Sam. *Vin eu să te iau*, Embry.

Mai întâi una, apoi altă voce dispăru în tăcere. Numai Sam mai rămăsese.

Mulțumesc, am reușit eu să gândesc.

Vino acasă când poți. Cuvintele păliră, pierzându-se în pustietate atunci când plecă și el. Și eram singur.

Mult mai bine. Acum puteam auzi foșnetul slab al frunzelor uscate de sub ghearele mele, șoapta unor aripi de bufniță deasupra mea, oceanul – departe, departe în vest – gemând, izbindu-se de plajă. Auzeam astea și nimic mai mult. Nu simțeam nimic în afară de viteză, nimic în afară de încordarea mușchilor, tendoanelor și a oaselor, colaborând armonios în timp ce kilometrii dispăreau în urma mea.

Dacă liniștea din capul meu ar dura, nu m-aș mai întoarce niciodată. Nu aș fi primul care să fi ales această formă în defavoarea celeilalte. Poate dacă alerg suficient de departe, nu voi mai auzi niciodată...

Mi-am forțat picioarele și mai repede, lăsându-l pe Jacob Black să dispară în urma mea.

Mulțumiri

Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă nu aș mulțumi tuturor persoanelor care m-au ajutat să supraviețuiesc nașterii unui alt roman:

Părinții mei au fost stâncă mea în furtună; nu știu cum face cineva asta fără sfatul bun al unui tată și fără umărul pe care să plângi al unei mame.

Soțul și fiii mei au fost incredibil de înțelegători – oricine altcineva m-ar fi internat într-un azil cu mult timp în urmă. Mulțumesc că mă țineți lângă voi, dragii mei.

Elizabeth a mea – Elizabeth Eulberg, un agent extraordinar – m-a ajutat enorm să-mi păstrez echilibrul și pe drumul realizării acestei cărți, și în afara lui. Puține persoane sunt atât de norocoase să lucreze atât de aproape de cele mai bune prietene și îi sunt etern recunoscătoare pentru caracterul ei integru de fată iubitoare de brânză din Vest.

Jodi Reamer continuă să-mi ghideze cariera cu geniu și dibăcie. E liniștitor că sunt pe mâni atât de bune.

Este de asemenea minunat să-mi știu manuscrisele pe mâini bune.

Îi mulțumesc Rebecăi Davis pentru că a fost de acord cu povestea din mintea mea și m-a ajutat să găsesc cea mai bună cale s-o exprim.

Mulțumesc lui Megan Tingley mai întâi pentru încrederea neabătută în munca mea și apoi pentru că mi-a cizelat munca până când a strălucit.

Toată lumea de la Little, Brown and Company – Departamentul pentru Copii și Tineret, a avut o grijă incredibilă de creațiile mele. Îmi dau seama că este o muncă depusă din pasiune și apreciez lucrul acesta mai mult decât vă dați seama. Le mulțumesc lui Chris Murphy, Shawn Foster, Andrew Smith, Stephanie Voros, Gail Doobinin, Tina McIntyre, Ames O' Neil și multor alora care au făcut un succes din seria Amurg.

Nu pot să cred ce norocoasă sunt că am descoperit-o pe Lori Joffs, care reușește cumva să fie și cea mai rapidă, și cea mai meticuloasă cititoare a mea. Sunt încântată să am o prietenă și un complice atât de profund, talentat și răbdător cu toate fițele mele.

Eclipsa este a treia carte din seria „Amurg” în care se continuă povestea adolescenței Bella Swan și a vampirului Edward Cullen de care e îndrăgostită. Prietenia Bellei cu vârcolacul Jack nu este deloc pe placul lui Edward Cullen, dar primejdia în care se află Bella, amenințată de Victoria și de vampirii nou-născuți creați de aceasta, îi apropie pe Edward și pe Jack și duce chiar la o alianță între vampiri și vârcolaci. Bella suferă neputând răspunde dragostei lui Jack, dar trebuie să-și urmeze pasiunea – să fie împreună cu Edward oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătească. Pentru asta însă trebuie să rupă legăturile cu lumea oamenilor, pas pentru care nu este încă pregătită.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-849-0

9 789731 038490

www.rao.ro
www.raobooks.com